Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Doyle, A. Conan.
Titel | Title:	Mysterier og Forbrydelser.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 1; Hæfte 1-10
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : E. Jespersen, [1910-1911]
Fysiske størrelse | Physical extent:	Hf. 1-28 i 3 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58, -68.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 03135 9 +RCK

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

58, -68.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 031359 9

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

CONAN DOYLE
MYSTERIER OG FORBRYDELSER

Manden med Billerne

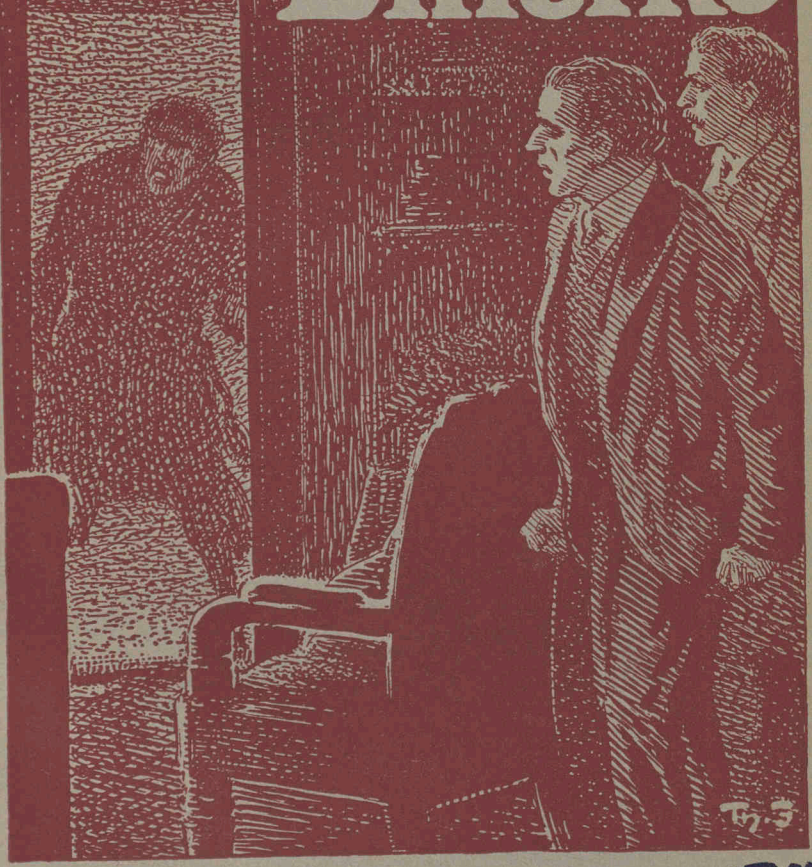

NR. 1

E. JESPERSENS FORLAG
·KØBENHAVN·
CAMMERMEYERS BOGHANDEL. KRISTIANIA.
HOVEDKOMMISSIONÆR FOR NORGE.

25 ØRE

1910. 1388

CONAN DOYLE
MYSTERIER OG FORBRYDELSER

Manden med Billerne

E. JESPERSENS FORLAG
·KØBENHAVN·
CAMMERMEYERS BOGHANDEL. KRISTIANIA.
HOVEDKOMMISSIONÆR FOR NORGE.

NR. 1

25 ØRE

1910 I 388

MYSTERIER OG FORBRYDELSER I

CONAN DOYLE

MANDEN MED BILLERNE

OG ANDRE FORTÆLLINGER

E. JESPERSENS FORLAG
KØBENHAVN

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

A. Rosenbergs Bogtrykkeri · City-Passagen.

CONAN DOYLE

MANDEN MED BILLERNE

„Nogen mærkelig Oplevelse?“ spurgte Doktoren. „Ja, mine Venner,“ svarede jeg, „jeg har haft een meget mærkelig Oplevelse. Jeg venter ikke nogen Sinde at faa en Mage til, thi det er uden for al Rimelighed, at to saadanne Begivenheder skal falde i en enkelt Mands Lod i hans Levetid. De kan tro mig, om De vil; men Tingen skete, nøjagtig som jeg fortæller den.

Jeg havde lige taget Lægeeksamen, men havde endnu ikke begyndt en Praksis og boede privat i Gower-Street. Husnumrene er senere blevet forandrede, men det var i det eneste Hus med Karnapvindue til venstre, naar man kommer fra Metropolitan-Stationen. En Enke ved Navn Murchison havde dengang Huset, og hos hende boede tre Medicinere og en Polytekniker i Pension. Jeg beboede Kvistværelset, som var det billigste, men dog for dyrt efter mine Penge. Mine smaa Midler var ved at svinde hen, og hver Uge blev det mere og mere nødvendigt, at jeg skaffede mig noget at bestille. Alligevel var jeg utilbøjelig til at nedsætte mig som almindelig praktiserende Læge, thi min Lyst havde altid gaaet i Retning af Videnskab, og særlig nærede jeg stor Interesse for Zoologi. Jeg havde allerede næsten opgivet Kampen og forsonet mig med den Tanke, at mit Liv skulde vies en Læges slidsomme

Tilværelse, da der paa en højst mærkelig Maade indtraadte et Vendepunkt i min Tilværelseskamp.

En Morgenstund sad jeg og kiggede Dagbladet „Standard“ igennem. Der var slet ingen Nyheder, og jeg vilde lige til at lægge Avisen fra mig igen, da jeg pludselig fik Øje paa en Annonce foroven i en Spalte. Den lød saaledes:

„Der ønskes en Læges Assistance i en eller flere Dage. Det er af Vigtighed, at han har en kraftig Konstitution, stærke Nerver og en resolut Karakter. Det maa være en Entomolog *) — helst Koleopterist **). Man henvender sig personlig Brooke-Street 77 B. Henvendelsen maa ske før Kl. 12 i Dag.“

Jeg har allerede sagt, at jeg var en ivrig Zoolog. Af alle Zoologiens Grene tiltalte Studiet af Insekter mig mest, og af Insekterne var jeg mest fortrolig med Billerne. Der er Masser af Sommerfuglesamlere; men Billerne forekommer i langt flere Arter paa de britiske Øer end Sommerfuglene. Det var navnlig derved, at min Opmærksomhed var bleven henledt paa dem, og jeg havde selv samlet mig nogle Hundrede Varieteter. Hvad de andre Fordringer i Annoncen angik, saa vidste jeg, at mine Nerver var solide, og mine Muskler kraftige og veltrænede. Jeg var aabenbart den

*) Insektkyndig.

**) En Mand, der særlig har studeret Billerne.

ren og spadserede hurtigt hen ad Gaden. Idet han passerede forbi mig, lagde jeg Mærke til, at han tilkastede mig et nysgerrigt og noget ondskabsfuldt Blik, og jeg betragtede dette som et godt Varsel, thi han saa ud som en afvist Kandidat, og naar han ærgrede sig over, at jeg søgte, betød dette, at Pladsen endnu ikke var besat. Fuld af Haab gik jeg op ad den brede Trappe og bankede paa med den tunge Dørhammer.

En Tjener i Pudder og Liberi lukkede op. Det var aabenbart fornemme og rige Folk.

„Min Herre?" sagde Tjeneren.

„Jeg er kommen efter en Annonce . . ."

„Ja vel, Sir," sagde Tjeneren. „Lord Linchmere vil gerne se Dem med det samme i Biblioteket."

Lord Linchmere! Jeg havde før hørt dette Navn, men kunde i Øjeblikket ikke huske noget om ham. Jeg fulgte efter Tjeneren til et stort Værelse med Bøger rundt langs Væggene, og her sad bag et Skrivebord en lille Mand med et behageligt, renbarberet Ansigt og Haaret redt tilbage fra Panden. Han betragtede mig fra øverst til nederst med et klogt, gennemtrængende Blik, idet han holdt det Visitkort, Tjeneren havde givet ham, i den højre Haand. Saa smilede han tilfreds, og jeg følte, at jeg i alt Fald, hvad det Ydre angik, besad de Kvalifikationer, han ønskede.

ren og spadserede hurtigt hen ad Gaden. Idet han passerede forbi mig, lagde jeg Mærke til, at han tilkastede mig et nysgerrigt og noget ondskabsfuldt Blik, og jeg betragtede dette som et godt Varsel, thi han saa ud som en afvist Kandidat, og naar han ærgrede sig over, at jeg søgte, betød dette, at Pladsen endnu ikke var besat. Fuld af Haab gik jeg op ad den brede Trappe og bankede paa med den tunge Dørhammer.

En Tjener i Pudder og Liberi lukkede op. Det var aabenbart fornemme og rige Folk.

„Min Herre?" sagde Tjeneren.

„Jeg er kommen efter en Annonce . . ."

„Ja vel, Sir," sagde Tjeneren. „Lord Linchmere vil gerne se Dem med det samme i Biblioteket."

Lord Linchmere! Jeg havde før hørt dette Navn, men kunde i Øjeblikket ikke huske noget om ham. Jeg fulgte efter Tjeneren til et stort Værelse med Bøger rundt langs Væggene, og her sad bag et Skrivebord en lille Mand med et behageligt, renbarberet Ansigt og Haaret redt tilbage fra Panden. Han betragtede mig fra øverst til nederst med et klogt, gennemtrængende Blik, idet han holdt det Visitkort, Tjeneren havde givet ham, i den højre Haand. Saa smilede han tilfreds, og jeg følte, at jeg i alt Fald, hvad det Ydre angik, besad de Kvalifikationer, han ønskede.

sit Skrivebord, og der var et Udtryk, som lignede Ængstelse, i hans Øjne.

„Jeg er bange for, at De ikke kender videre til Biller," udbrød han.

„Jo, tværtimod, Sir, det er det eneste videnskabelige Emne, som jeg tror virkelig at kende til."

„Det glæder mig overordentlig at høre det. Vær saa venlig at fortælle mig noget om Biller."

Jeg gav mig til at tale. Jeg mener ikke, at jeg sagde noget originalt om det Emne; men jeg gav en kort Beskrivelse af Billen og gennemgik de mere almindelige Arter med nogle Hentydninger til Eksemplarerne i min egen lille Samling og til min Artikel om Gravebiller, som jeg havde bidraget til „Entomologisk Tidsskrift".

„Hvad for noget! Dog vel ikke Samler?" udbrød Lord Linchmere begejstret. „Jeg mener, De har da vel ikke selv en Samling?" og hans Øjne lynede af Henrykkelse, idet han fortsatte:

„De er just den eneste Mand i London, jeg har Brug for. Jeg tænkte nok, at der blandt fem Millioner maatte findes en saadan Mand; men Vanskeligheden bestaar i at finde ham. Jeg har været overordentlig heldig med at finde Dem."

Han ringede paa en Klokke, og Tjeneren kom ind.

sit Skrivebord, og der var et Udtryk, som lignede Ængstelse, i hans Øjne.

„Jeg er bange for, at De ikke kender videre til Biller," udbrød han.

„Jo, tværtimod, Sir, det er det eneste videnskabelige Emne, som jeg tror virkelig at kende til."

„Det glæder mig overordentlig at høre det. Vær saa venlig at fortælle mig noget om Biller."

Jeg gav mig til at tale. Jeg mener ikke, at jeg sagde noget originalt om det Emne; men jeg gav en kort Beskrivelse af Billen og gennemgik de mere almindelige Arter med nogle Hentydninger til Eksemplarerne i min egen lille Samling og til min Artikel om Gravebiller, som jeg havde bidraget til „Entomologisk Tidsskrift".

„Hvad for noget! Dog vel ikke Samler?" udbrød Lord Linchmere begejstret. „Jeg mener, De har da vel ikke selv en Samling?" og hans Øjne lynede af Henrykkelse, idet han fortsatte:

„De er just den eneste Mand i London, jeg har Brug for. Jeg tænkte nok, at der blandt fem Millioner maatte findes en saadan Mand; men Vanskeligheden bestaar i at finde ham. Jeg har været overordentlig heldig med at finde Dem."

Han ringede paa en Klokke, og Tjeneren kom ind.

„Bed Lady Rossiter om at være saa venlig at komme herind," sagde Lorden, og faa Øjeblikke efter førte Tjeneren Damen ind. Det var en lille, midaldrende Kvinde, som meget lignede Lord Linchmere i Udseende, med de samme livlige, skarpe Træk og det graasorte Haar. Men det Udtryk af Ængstelse, jeg havde lagt Mærke til i hans Ansigt, var meget mere udpræget i hendes. Idet Lord Linchmere præsenterede mig, vendte hun Ansigtet lige imod mig, og jeg blev overrasket ved at se et halvlægt Ar, der strakte sig to Tommer over det højre Øjenbryn. Det var til Dels dækket af et Plaster; men alligevel kunde jeg godt se, at det havde været et alvorligt Saar, der var bibragt for ikke længe siden.

„Dr. Hamilton er just den rette Mand, vi har Brug for, Evelyn," sagde Lord Linchmere. „Han er selv Samler af Biller og har skrevet Artikler om dette Emne."

„Nej virkelig!" sagde Lady Rossiter. „Saa maa De have hørt Tale om min Mand. Enhver, der kender noget til Biller, maa have hørt om Sir Thomas Rossiter."

For første Gang begyndte der at falde et lille Lysskær paa denne mystiske Historie. Her var aabenbart Forbindelsen mellem disse Folk og Biller. Sir Thomas Rossiter — han var den største Autoritet paa dette Omraade i Verden. Han havde gjort Billerne til sit

at De stiller Dem ubetinget til min Raadighed. Jeg vil gerne have Dem med ud paa en lille Rejse saaledes, at De altid er mig nær og uden Indvending eller Spørgsmaal gør alt, hvad jeg beder Dem om, hvor urimeligt det end maatte forekomme Dem."

„Det er slet ikke saa lidt at forlange," bemærkede jeg.

„Desværre kan jeg ikke udtrykke mig tydeligere, thi jeg ved ikke selv, hvilken Vending Sagerne kan tage. Imidlertid kan De være forvisset om, at der ikke vil blive forlangt noget af Dem, som Deres Samvittighed vilde oprøres ved, og jeg lover Dem, at naar alt er overstaaet, vil De være stolt af at have været medvirkende ved en saa god Handling."

„Hvis den ender lykkeligt," sagde Damen.

„Ja netop; hvis den ender lykkeligt," gentog Lorden.

„Og Vilkaarene?" spurgte jeg.

„Tyve Pund Sterling om Dagen."

Jeg blev forbavset over Summen, og mit Ansigt maa have vist Tegn paa Overraskelse.

„Jeg har forlangt en sjælden Forening af Kvalifikationer, som De straks maa have lagt Mærke til, da De læste Annoncen," sagde Lord Linchmere; „saadanne forskelligartede Evner kan nok gøre Krav paa et højt Vederlag, og jeg skjuler ikke for Dem, at Deres Pligter kan blive vanskelige eller endog farlige. Desuden

at De stiller Dem ubetinget til min Raadighed. Jeg vil gerne have Dem med ud paa en lille Rejse saaledes, at De altid er mig nær og uden Indvending eller Spørgsmaal gør alt, hvad jeg beder Dem om, hvor urimeligt det end maatte forekomme Dem."

„Det er slet ikke saa lidt at forlange," bemærkede jeg.

„Desværre kan jeg ikke udtrykke mig tydeligere, thi jeg ved ikke selv, hvilken Vending Sagerne kan tage. Imidlertid kan De være forvisset om, at der ikke vil blive forlangt noget af Dem, som Deres Samvittighed vilde oprøres ved, og jeg lover Dem, at naar alt er overstaaet, vil De være stolt af at have været medvirkende ved en saa god Handling."

„Hvis den ender lykkeligt," sagde Damen.

„Ja netop; hvis den ender lykkeligt," gentog Lorden.

„Og Vilkaarene?" spurgte jeg.

„Tyve Pund Sterling om Dagen."

Jeg blev forbavset over Summen, og mit Ansigt maa have vist Tegn paa Overraskelse.

„Jeg har forlangt en sjælden Forening af Kvalifikationer, som De straks maa have lagt Mærke til, da De læste Annoncen," sagde Lord Linchmere; „saadanne forskelligartede Evner kan nok gøre Krav paa et højt Vederlag, og jeg skjuler ikke for Dem, at Deres Pligter kan blive vanskelige eller endog farlige. Desuden

er det muligt, at hele Sagen kan ordnes paa en eller to Dage."

„Ja, Gud give!" sukkede Søsteren.

„Jeg tør maaske saa nu regne med Deres Assistance, Dr. Hamilton?"

„Ja, utvivlsomt," svarede jeg. „De behøver kun at sige mig lidt nærmere om mine Pligter."

„Deres første Pligt vil være at vende tilbage til Deres Bolig, hvor De pakker sammen, hvad De maatte behøve til en kort Tur ud paa Landet. Vi afrejser sammen fra Paddington Station Klokken 3_{40} i Eftermiddag."

„Rejser vi langt?"

„Saa langt som til Pangbourne. Mød mig ved Jernbanekiosken Kl. 3_{30}, saa skal jeg have Billetterne. Far vel, Dr. Hamilton! Det er sandt, der er to Ting, jeg gerne vilde bede Dem tage med, hvis De har dem. Den ene er Deres Kasse til at samle Biller i, og den anden er en Stok, jo tykkere og tungere, desto bedre."

De kan nok forstaa, at jeg havde meget at tænke paa fra den Tid, jeg forlod Brooke-Street, til jeg gik for at møde Lord Linchmere paa Paddington Station. Gang efter Gang omtumlede jeg den hele fantastiske Historie i min Hjerne, til jeg havde udtænkt et Dusin Forklaringer, den ene mere usandsynlig og vild end den anden. Omsider opgav jeg alt Haab om at finde en rimelig Løsning paa Gaaden og lod mig nøje med at udføre alle de In-

følelse, og dog er det uden Tvivl forbunden med stor Risiko. Hvis det gaar galt, kan jeg med nogen Grund kaldes Martyr."

Denne evindelige Gaadefuldhed var mig for meget. Jeg følte, at jeg maatte gøre Ende paa den og sagde:

„Jeg synes, det vilde være meget bedre, Sir, hvis De fuldstændig vilde betro mig Sagen. Det er mig umuligt at handle effektivt, naar jeg ikke véd, hvad vi har for, eller endog blot, hvor vi skal hen."

„Hvad vort Bestemmelsessted angaar, saa behøver det ikke at være nogen Hemmelighed," sagde han. „Vi rejser til Delamere-Court, Sir Thomas Rossiters Bolig, hvis Arbejder De saa godt kender. Med Hensyn til den nøjagtige Hensigt med vort Besøg, saa tror jeg ikke, at der paa Sagens nuværende Stadium vilde vindes noget ved, at jeg fuldtud gjorde Dem til min Fortrolige, Dr. Hamilton. Vi kan betro Dem — jeg siger „vi", fordi min Søster, Lady Rossiter, er enig med mig — at vi arbejder udelukkende paa at forhindre noget i Retning af en Familieskandale. Under disse Forhold forstaar De nok, at jeg er ked af at give Dem Forklaringer, som ikke er absolut nødvendige. Det vilde være en anden Sag, Dr. Hamilton, hvis jeg ønskede Deres Raad; men som Sagerne staar for Øjeblikket, er det kun Deres aktive Hjælp, jeg har Brug for, og jeg skal

efterhaanden sige Dem, hvordan De bedst kan give mig den."

Der var intet mere at sige om den Ting, og en fattig Mand maa finde sig i en hel Del for tyve Pund om Dagen; men jeg syntes alligevel, at Lord Linchmere optraadte lidt for overlegent over for mig. Jeg maatte overlade det til mine egne Øjne og Øren at løse Gaaden, og jeg nærede en stærk Tro paa, at det skulde lykkes.

Delamere-Court ligger en god Mil fra Pangbourne Station, og vi kørte videre dertil i en aaben Vogn. Lord Linchmere sad hele Tiden i dybe Tanker og aabnede slet ikke Munden, før vi var tæt ved vort Bestemmelsessted. Da han endelig talte, var det for at give mig en Oplysning, som overraskede mig.

„Maaske ved De ikke," sagde han, „at jeg er medicinsk Kandidat ligesom De?"

„Nej, Sir, det vidste jeg ikke."

„Jo, jeg studerede til Læge i mine yngre Dage, da der ikke var megen Udsigt til, at jeg skulde arve Peerværdigheden. Jeg fik ikke Lejlighed til at praktisere; men jeg har alligevel fundet det en nyttig Uddannelse. Jeg har aldrig fortrudt de Aar, jeg anvendte til det medicinske Studium. Der er nu Porten til Delamere-Court."

Vi var komne til to høje Søjler, der var kronede med kæmpestore Vildmænd, og hvor-

efterhaanden sige Dem, hvordan De bedst kan give mig den."

Der var intet mere at sige om den Ting, og en fattig Mand maa finde sig i en hel Del for tyve Pund om Dagen; men jeg syntes alligevel, at Lord Linchmere optraadte lidt for overlegent over for mig. Jeg maatte overlade det til mine egne Øjne og Øren at løse Gaaden, og jeg nærede en stærk Tro paa, at det skulde lykkes.

Delamere-Court ligger en god Mil fra Pangbourne Station, og vi kørte videre dertil i en aaben Vogn. Lord Linchmere sad hele Tiden i dybe Tanker og aabnede slet ikke Munden, før vi var tæt ved vort Bestemmelsessted. Da han endelig talte, var det for at give mig en Oplysning, som overraskede mig.

„Maaske ved De ikke," sagde han, „at jeg er medicinsk Kandidat ligesom De?"

„Nej, Sir, det vidste jeg ikke."

„Jo, jeg studerede til Læge i mine yngre Dage, da der ikke var megen Udsigt til, at jeg skulde arve Peerværdigheden. Jeg fik ikke Lejlighed til at praktisere; men jeg har alligevel fundet det en nyttig Uddannelse. Jeg har aldrig fortrudt de Aar, jeg anvendte til det medicinske Studium. Der er nu Porten til Delamere-Court."

Vi var komne til to høje Søjler, der var kronede med kæmpestore Vildmænd, og hvor-

fra en Allé bugtede sig hen til et omfangsrigt, gammelt Herresæde, der fremtonede idyllisk over Laurbærbuske og Alperoser i Massevis. Mine Øjne stirrede endnu beundrende paa dette prægtige Hus, da min Ledsager trak mig nervøst ved Ærmet og hviskede:

„Her har vi Sir Thomas. Vær saa god at tale om Biller, alt hvad De kan.“

En høj, tynd Skikkelse, underlig kantet og knoklet, var kommen frem fra et Hul i Laurbærhegnet. I Haanden holdt han et Lugejern og han bar Gartnerhandsker. En bredskygget Hat kastede en Skygge over hans Ansigt; men det forekom mig overordentlig barskt med et tyndt Skæg og skarpe, uregelmæssige Træk. Vognen standsede og Lord Linchmere sprang ned.

„Min kære Thomas, hvordan har du det?“ spurgte han hjerteligt.

Men Hjerteligheden var paa ingen Maade gensidig. Godsejeren gloede paa mig over sin Svogers Skulder, og jeg opfangede afbrudte Stumper af Sætninger — „velkendte Ønsker ... Had til fremmede ... uberettiget Indtrængen ... fuldstændig utilgivelig.“ Saa blev der mumlet en Forklaring, og de to Herrer fulgtes ad hen til Vognen.

„Maa jeg præsentere Dem for Sir Thomas Rossiter, Dr. Hamilton,“ sagde Lord Linch-

gen, medens han undervejs forklarede os nogle nye Undersøgelser, han havde anstillet angaaende Mariehønens Anatomi.

Jeg har sagt, at Sir Thomas Rossiter bar en stor Hat, der skyggede over hans Overansigt. Da han kom ind i Entréen, tog han Hatten af, og jeg lagde straks Mærke til noget ejendommeligt ved ham, som Hatten hidtil havde skjult. Hans Pande, som var høj og saa endnu højere ud paa Grund af affaldet Haar, var i uafladelig Bevægelse. En Slags Nervøsitet holdt Musklerne i en konstant Krampe, der undertiden fremkaldte en Vridning og undertiden en underlig roterende Bevægelse, som jeg aldrig før havde set Mage til. Det var særlig iøjnefaldende, da han, efter at vi var kommet ind i Studereværelset, vendte sig om imod os, og det var desto mere mærkeligt i Sammenligning med de strenge, rolige, graa Øjne, der tittede frem under den pulserende Pande.

„Jeg beklager," sagde han, „at Lady Rossiter ikke er her for at hjælpe mig med at byde Dem Velkommen. A propos, Charles, talte Evelyn noget om, naar hun kommer tilbage?"

„Hun ønskede at blive i Hovedstaden nogle faa Dage til," svarede Lord Linchmere. „Damerne samler sig jo en hel Del selskabelige Pligter, naar de har været nogen Tid ude paa Landet."

„Naa, ja, hun raader sig selv, og jeg ønsker

ikke at gøre Ophævelser i den Retning; men jeg vil blive glad, naar jeg ser hende igen. Det er saa ensomt herude uden hendes Selskab."

„Jeg frygtede for, at du vilde synes dette, og det er til Dels af den Grund, jeg er kommen. Min unge Ven, Dr. Hamilton, interesserer sig saa meget for det Emne, du har gjort til din Specialitet, at jeg mente, du ikke havde noget imod, jeg tog ham med."

„Jeg lever et tilbagetrukket Liv, Dr. Hamilton, og min Uvilje mod fremmede er i tiltagende," sagde vor Vært. „Jeg har undertiden tænkt, at mine Nerver ikke er saa gode, som de har været. Mine Rejser for at søge efter Biller i mine yngre Dage har ført mig til sumpede og usunde Steder. Men en videnskabelig Kollega som De er altid en velkommen Gæst, og det skulde glæde mig, om De vil se paa min Samling, som jeg tror uden Overdrivelse at kunne kalde den bedste i Evropa."

Deri havde han ubetinget Ret. Han havde et vældigt Egetræs Skab med lave Skuffer, hvori der fandtes, sirligt ordnet og klassificeret, Biller fra alle Egne af Jordkloden, sorte, brune, blaa, grønne og plettede. Idet han gennemgik den vældige Samling, tog han hvert Øjeblik et eller andet sjældent Eksemplar op, rakte mig det med en Ømhed og Ærbødighed, som om det var en kostelig Relikvie, og ud-

bredte sig om dets Ejendommeligheder og Omstændighederne, hvorved det var kommet i hans Besiddelse. Det var øjensynligt noget usædvanligt for ham at træffe en interesseret Tilhører, og han talte og talte, indtil det blev Aften, og Husklokken mindede om, at det var paa Tide at gøre sig i Stand til Middagsmaaltidet. Under hele denne Tid sagde Lord Linchmere intet; men han stod ved sin Svogers Side, og jeg saa ham stadig kaste underlige, smaa spørgende Blikke paa hans Ansigt. Ogsaa hans egne Ansigtstræk udtrykte en vis Frygt, Deltagelse eller spændt Forventning; der var noget af alle disse Følelser. Jeg var vis paa, at Lord Linchmere ventede og frygtede noget; men hvad dette noget var, kunde jeg ikke slutte mig til.

Aftenen forløb roligt og behagelig, og jeg vilde have følt mig fuldstændig tilfreds, hvis der ikke havde været denne uafladelige, nervøse Spænding hos Lord Linchmere. Hvad vor Vært angaar, saa havde han i mine Øjne vundet ved nærmede Bekendtskab. Han talte stadig kærligt om sin fraværende Hustru og sin lille Søn, der nylig var kommen til at gaa i Skole. Hjemmet, sagde han, var ikke det samme uden dem. Hvis han ikke havde sine videnskabelige Studier, vidste han ikke, hvordan han skulde faa Tiden til at gaa. Efter Middagen

bredte sig om dets Ejendommeligheder og Omstændighederne, hvorved det var kommet i hans Besiddelse. Det var øjensynligt noget usædvanligt for ham at træffe en interesseret Tilhører, og han talte og talte, indtil det blev Aften, og Husklokken mindede om, at det var paa Tide at gøre sig i Stand til Middagsmaaltidet. Under hele denne Tid sagde Lord Linchmere intet; men han stod ved sin Svogers Side, og jeg saa ham stadig kaste underlige, smaa spørgende Blikke paa hans Ansigt. Ogsaa hans egne Ansigtstræk udtrykte en vis Frygt, Deltagelse eller spændt Forventning; der var noget af alle disse Følelser. Jeg var vis paa, at Lord Linchmere ventede og frygtede noget; men hvad dette noget var, kunde jeg ikke slutte mig til.

Aftenen forløb roligt og behagelig, og jeg vilde have følt mig fuldstændig tilfreds, hvis der ikke havde været denne uafladelige, nervøse Spænding hos Lord Linchmere. Hvad vor Vært angaar, saa havde han i mine Øjne vundet ved nærmede Bekendtskab. Han talte stadig kærligt om sin fraværende Hustru og sin lille Søn, der nylig var kommen til at gaa i Skole. Hjemmet, sagde han, var ikke det samme uden dem. Hvis han ikke havde sine videnskabelige Studier, vidste han ikke, hvordan han skulde faa Tiden til at gaa. Efter Middagen

„Men hvorfor saa ikke laase Døren?“

„Maaske ønsker jeg at blive angrebet.“

Det tydede mere og mere paa Vanvid. Imidlertid var der ikke andet at gøre end at finde sig deri. Jeg trak paa Skuldrene og tog Plads i en Lænestol ved den kolde Arne.

„Jeg skal altsaa forblive paa Vagt?“ sagde jeg fortrædelig.

„Vi kan dele Natten. Hvis De vil holde Vagt til Klokken to, skal jeg vaage Resten.“

„Godt.“

„Kald saa paa mig Klokken to.“

„Ja vel.“

„Hold Deres Øren godt aabne, og hvis De hører nogen Lyde, saa væk mig straks — straks, forstaar De?“

„De kan stole paa det.“ Jeg forsøgte at se lige saa højtidelig ud som han.

„Og for Guds Skyld fald ikke i Søvn,“ sagde han, og idet han derpaa blot trak Frakken af, lagde han sig i Sengen og dækkede sig godt til for Natten.

Det var en rædsom trist Nattevaagen, saa meget mere, som jeg ikke indsaa, hvad det skulde betyde. Hvis man gik ud fra, at Lord Linchmere havde Grund til at frygte nogen Fare i Sir Thomas Rossiters Hus, hvorfor i Alverden saa ikke laase Døren og beskytte sig paa den Maade? Hans eget Svar, at han maaske ønskede at blive angreben, var meningsløst.

Hvorfor skulde han dog ønske at blive angreben? Og hvem skulde ønske at angribe ham? Lord Linchmere maatte aabenbart lide af en mærkelig Illusion, og Resultatet var, at jeg under et taabeligt Paaskud skulde berøves min Nattesøvn. Hvor urimeligt det imidlertid end maatte være, var jeg dog opsat paa fuldtud at efterkomme hans Befalinger, saa længe jeg var i hans Tjeneste. Jeg sad derfor ved den kolde Kamin og lyttede i trist Humør til et Ur, der kimede og slog for hvert Kvarter et eller andet Sted nede i Gangen. Naar undtages denne Klokkeklang, herskede der absolut Stilhed i Huset. En lille Lampe stod paa Bordet ved min Side og kastede et dunkelt Lys omkring min Stol, men lod de fjernere Dele af Værelset ligge i Skygge. I Sengen laa Lord Linchmere og aandede fredeligt. Jeg misundte ham hans rolige Søvn, og Gang efter Gang faldt mine Øjenlaage til; men hver Gang kom Pligtfølelsen mig til Hjælp, jeg rettede mig op, gned mine Øjne og kneb mig i Armen i den faste Beslutning at udholde min urimelige Vagt til Ende.

Det gjorde jeg ogsaa. Nede paa Gangen slog Klokken to, og jeg lagde min Haand paa den sovendes Skulder. Han satte sig øjeblikkelig op med et Udtryk af den største Spænding i Ansigtet.

„Har De hørt noget?“

Hvorfor skulde han dog ønske at blive angreben? Og hvem skulde ønske at angribe ham? Lord Linchmere maatte aabenbart lide af en mærkelig Illusion, og Resultatet var, at jeg under et taabeligt Paaskud skulde berøves min Nattesøvn. Hvor urimeligt det imidlertid end maatte være, var jeg dog opsat paa fuldtud at efterkomme hans Befalinger, saa længe jeg var i hans Tjeneste. Jeg sad derfor ved den kolde Kamin og lyttede i trist Humør til et Ur, der kimede og slog for hvert Kvarter et eller andet Sted nede i Gangen. Naar undtages denne Klokkeklang, herskede der absolut Stilhed i Huset. En lille Lampe stod paa Bordet ved min Side og kastede et dunkelt Lys omkring min Stol, men lod de fjernere Dele af Værelset ligge i Skygge. I Sengen laa Lord Linchmere og aandede fredeligt. Jeg misundte ham hans rolige Søvn, og Gang efter Gang faldt mine Øjenlaage til; men hver Gang kom Pligtfølelsen mig til Hjælp, jeg rettede mig op, gned mine Øjne og kneb mig i Armen i den faste Beslutning at udholde min urimelige Vagt til Ende.

Det gjorde jeg ogsaa. Nede paa Gangen slog Klokken to, og jeg lagde min Haand paa den sovendes Skulder. Han satte sig øjeblikkelig op med et Udtryk af den største Spænding i Ansigtet.

„Har De hørt noget?“

„Nej, Sir, Klokken er to.“

„Godt! Saa vil jeg holde Vagt. De kan lægge Dem til at sove.“

Jeg lagde mig, som han havde gjort, og sov snart ind. Min sidste Erindring var om det dunkle Lampeskær, i hvilket Lord Linchmeres lille, sammenfaldne Skikkelse og nervøse, ængstelige Ansigt dannede Midtpunktet.

Hvor længe jeg sov, ved jeg ikke; men jeg blev pludselig vækket ved et kraftigt Ryk ved mit Ærme. Værelset var mørkt, men Lugten af Petroleumsos sagde mig, at Lampen nylig var bleven slukket.

„Hurtig! Hurtig!“ lød Lord Linchmeres Stemme i mit Øre.

Jeg sprang ud af Sengen, medens han stadig trak mig ved Ærmet.

„Kom herover!“ hviskede han og trak mig hen i en Krog af Værelset. „Tys! Hør!“

I Nattens Stilhed kunde jeg tydeligt høre nogen komme hen i Korridoren. Det var listende Skridt, lette og med Mellemrum, som af et Menneske, der standsede for hvert Trin. Undertiden hørtes der en halv Minut slet ingen Lyd; men saa kom den Knirken og Slæben, som vidnede om ny Fremgang. Min Ledsager rystede som et Espeløv. Hans Haand, der endnu holdt fast ved mit Ærme, dirrede som en Kvist i Vinden.

„Hvad er det?“ hviskede jeg .

„Det er ham.“

„Sir Thomas?“

„Ja.“

„Hvad vil han?“

„Tys! Gør intet, før jeg siger til!“

Jeg hørte nu, at nogen prøvede Døren. Der lød den svageste, lille Raslen ved Dørgrebet, og derpaa saa jeg dunkelt en fin, dæmpet Lysstribe. En Lampe brændte et Sted langt henne paa Gangen, og den var lige tilstrækkelig til at gøre det ydre synligt fra Mørket i vort Værelse. Den graaagtige Lysstribe blev bredere og bredere, meget langsomt, meget stille, og endelig kunde jeg i den se Omridsene af en Mandsskikkelse. Han var foroverbøjet og krybende og lignede nærmest en stor, vanskabt Dæmon. Forsigtigt aabnedes Døren, og den uhyggelige, ildevarslende Skikkelse viste sig i dens Aabning. I samme Øjeblik rettede den krogede Skikkelse Ryggen og styrtede med et Tigerspring over Gulvet; bums! bums! bums! lød det tre Gange, idet en tung Genstand med frygtelig Kraft slyngedes mod Sengen.

Jeg blev saa lamslaaet af Forbavselse, at jeg stod ubevægelig og stirrede, indtil jeg vaktes ved at høre et Brøl om Hjælp fra Lord Linchmere, som slyngede sine Arme om Svogerens Hals og holdt tappert fat i ham ligesom en Jagthund, der har Tænderne i Vildtets Kød. Den høje, knokkelstærke Mand kastede sig

omkring og vred sig rundt og rundt for at slippe fri for sin Angriber; men den anden, der havde Hold bagfra, holdt fast ved sit Tag, skønt hans skringende, forskrækkede Skrig viste, hvor ulige han indsaa, at Kampen var. Jeg ilede ham til Hjælp, og det lykkedes os begge at kaste Sir Thomas til Gulvet, skønt han bed mig i Skulderen. Trods al min Ungdom, Styrke og Vægt var det en rasende Kamp, før vi fik Bugt med det afsindige Menneske; men omsider fik vi hans Arme sikrede med et Livbælte, han bar. Jeg holdt hans Ben, medens Lord Linchmere bestræbte sig for at tænde Lampen igen, da der lød Trampen af mange Fødder ude paa Gangen, og Kældermesteren og flere andre Folk, der var blevet allarmerede af Skrigene, styrtede ind i Værelset. Med deres Hjælp havde vi ikke stor Vanskelighed ved at sikre vor Fange, der laa fraadende og stirrende paa Gulvet. Et eneste Blik paa hans Ansigt var nok til at bevise, at han var en farlig vanvittig, medens den korte, tunge Hammer, som laa ved Siden af Sengen, viste, hvor morderisk hans Hensigt havde været.

„Brug ikke mere Vold imod ham!“ sagde Lord Linchmere, idet vi rejste den udmattede Kæmpe op, „Efter denne Overanspændelse vil der følge en Sløvhedstilstand. Jeg synes, den er der allerede.“ Medens han talte, blev Krampetrækningerne mindre voldsomme, og den af-

sindiges Hoved sank ned paa hans Bryst, som om han overvældedes af Søvnighed. Vi førte ham ned ad Gangen og lagde ham paa hans egen Seng, hvor han blev liggende uden Bevidsthed og aandende tungt.

„To af Dem maa holde Vagt," sagde Lord Linchmere. „Og nu, Dr. Hamilton, hvis De vil følge med mig tilbage til mit Værelse, vil jeg give Dem den Forklaring, som min Afsky for Skandale maaske har trukket noget længe ud. Hvad der end sker, skal De aldrig faa Grund til at fortryde Deres Andel i denne Nats Arbejde."

Da vi blev alene to, fortsatte han:

„Min stakkels Svoger er i Virkeligheden det bedste Menneske af Verden, en kærlig Ægtefælle og en udmærket Fader; men han stammer fra en Familie, som har avlet mange sindssyge Individer. Han selv har mere end een Gang haft Anfald af Mordlyst, der er saa meget desto mere pinagtige, som de altid gaar ud paa at angribe netop det Menneske, han holder allermest af. Sønnen blev sendt bort til en Kostskole for at undgaa denne Fare. Saa kom der et Overfald paa Hustruen, min Søster, hvorfra hun undslap med slemme Saar, som De muligvis har lagt Mærke til, da De saa hende i Hovedstaden. De forstaar nok, at han ikke selv i aandsfrisk Tilstand erindrer noget om det forefaldne, og han vilde le ad

det Menneske, der antydede, at han under nogen Omstændighed kunde gøre dem, han elsker saa inderligt, nogen Fortræd. Ved den Slags Sygdomme er det, som De ved, ofte karakteristisk, at det er absolut umuligt at overbevise Patienten om, at han fejler noget. Det gjaldt naturligvis for os om at faa ham indespærret, før han fik Lejlighed til at besmitte sine Hænder med Blod; men dette var forbundet med store Vanskeligheder. Han er nærmest folkesky og vilde ikke se nogen Læge. Desuden var det nødvendigt for vor Hensigt, at vedkommende Læge selv overbeviste sig om hans Sindssyge, og han er lige saa normal, som De er, undtagen ved disse meget sjældne Lejligheder. Men heldigvis viser der sig altid før Anfaldene visse Symptomer, der advarer os om, at vi maa være paa vor Post. Det vigtigste af disse er de nervøse Trækninger i Panden, som De maa have lagt Mærke til. Det er et Fænomen, som altid viser sig tre eller fire Dage før hans Anfald af Sindssyge. Saa snart det viste sig, kom hans Hustru under et eller andet Paaskud til Byen og søgte Tilflugt i mit Hus i Brooke-Street.

Det gjaldt nu for mig om at overbevise en Mediciner om Sir Thomas' Sindssyge, thi ellers var det umuligt at faa ham anbragt, hvor han ikke kunde gøre nogen Fortræd. Allerførst maatte vi se at faa en Mediciner ind i Huset.

Jeg kom da til at tænke paa hans store Interesse for Biller og Kærlighed til enhver, der delte hans Smag. Jeg averterede derfor og var saa heldig i Dem at finde netop den Mand, jeg havde Brug for. En kraftig Mand var nødvendig, thi jeg vidste, at Sindssyge kun kunde bevises ved et morderisk Overfald, og jeg havde al Grund til at tro, at dette vilde blive foretaget paa mig, eftersom han i sund Tilstand har den største Agtelse for mig. Jeg vidste just ikke, at Overfaldet vilde ske ved Nattetid; men jeg antog det, fordi Krisen ved disse Sygdomme i Regelen kommer tidlig om Morgenen. Jeg er selv en meget nervøs Mand; men jeg indsaa ikke nogen anden Maade, hvorpaa jeg kunde fjerne denne frygtelige Fare fra min Søsters Liv. Jeg behøver næppe at spørge Dem, om De vil underskrive Sindssygepapirerne."

„Det vil jeg. Men der fordres to Underskrifter."

„De husker ikke paa, at jeg selv har medicinsk Eksamen. Jeg har Papirerne her, og De vil maaske være saa god at underskrive dem nu, saa kan vi faa Patienten fjernet i Formiddag."

Saaledes forløb mit Besøg hos Sir Thomas Rossiter, den berømte Billesamler, og det var tillige det første lykkelige Trin paa min Løbebane, thi Lady Rossiter og Lord Linchmere har vist sig som trofaste Venner, og de har

aldrig glemt min Hjælp, da de trængte til den. Sir Thomas er kommen ud af Sindssygeanstalten og siges at være helbredet; men jeg tror dog, at jeg vilde laase min Dør indvendig, hvis jeg skulde tilbringe en Nat til paa Delamere-Court.

CONAN DOYLE

DEN NY KATAKOMBE

det kostbare, røde tyrkiske Tæppe, og af dem alle var der ikke et Stykke, som ikke var af den mest uomtvistelige Ægthed og af den største Sjældenhed; thi skønt Kennedy ikke var stort mere end 30 Aar, besad han dog europæisk Berømmelse i denne særlige Gren af Forskning, og han var endvidere i Besiddelse af den store Portemonnæ, der enten er en skæbnesvanger Dæmper paa en Students Energi eller ogsaa giver ham en umaadelig Fordel i Kapløbet efter Berømmelse. Kennedy var ofte af Lune eller Fornøjelse bleven lokket bort fra Studeringerne; men hans Aand var meget spændstig og kunde udholde længede Tids koncentreret Arbejde, der saa gerne efterfulgtes af almindelig Slappelse. Hans smukke Ansigt med den høje, hvide Pande, den karakterfulde Næse og noget svage, sanselige Mund vidnede om den Blanding af Kraft og Svaghed, der fandtes i hans Natur.

Hans Ven, Julius Burger, var af en helt anden Type. Han var ogsaa en ret ualmindelig Blanding, en tysk Fader og en italiensk Moder, med den germanske Races robuste Egenskaber forenede med Sydboens blødere Ynde. Blaa gothiske Øjne opklarede hans solbrændte Ansigt, og over dem hævede sig en høj, fast Pande omgivet med et Væld af tætte, gule Krøller. Hans kraftige Kæber var skægløse, og hans

det kostbare, røde tyrkiske Tæppe, og af dem alle var der ikke et Stykke, som ikke var af den mest uomtvistelige Ægthed og af den største Sjældenhed; thi skønt Kennedy ikke var stort mere end 30 Aar, besad han dog europæisk Berømmelse i denne særlige Gren af Forskning, og han var endvidere i Besiddelse af den store Portemonnæ, der enten er en skæbnesvanger Dæmper paa en Students Energi eller ogsaa giver ham en umaadelig Fordel i Kapløbet efter Berømmelse. Kennedy var ofte af Lune eller Fornøjelse bleven lokket bort fra Studeringerne; men hans Aand var meget spændstig og kunde udholde længede Tids koncentreret Arbejde, der saa gerne efterfulgtes af almindelig Slappelse. Hans smukke Ansigt med den høje, hvide Pande, den karakterfulde Næse og noget svage, sanselige Mund vidnede om den Blanding af Kraft og Svaghed, der fandtes i hans Natur.

Hans Ven, Julius Burger, var af en helt anden Type. Han var ogsaa en ret ualmindelig Blanding, en tysk Fader og en italiensk Moder, med den germanske Races robuste Egenskaber forenede med Sydboens blødere Ynde. Blaa gothiske Øjne opklarede hans solbrændte Ansigt, og over dem hævede sig en høj, fast Pande omgivet med et Væld af tætte, gule Krøller. Hans kraftige Kæber var skægløse, og hans

Ven havde ofte tænkt over, hvor paafaldende hans Ansigt lignede disse gamle, romerske Buster, der tittede frem fra Hjørnernes Skygger. Under den stejle, gothiske Kraft laa der stedse en Antydning af italiensk Snildhed; men Smilet var saa ærligt, Øjnene saa oprigtige, at denne mere var et Vidnesbyrd om hans Afstamning end om hans virkelige Karakter.

I Alder og Ry stod han paa lige Fod med sin engelske Ven; men hans Liv og hans Arbejde havde været langt mere brydsomt. For 12 Aar siden var han som en fattig Student kommen til Rom og havde stadig siden levet af et lille Stipendium, som Universitetet i Bonn havde bevilget ham.

Langsomt og besværligt, men med en overordentlig Støthed og Sejghed havde han hævet sig fra Trin til Trin paa Berømmelsens Stige, indtil han nu var Medlem af Akademiet i Berlin, og der var al Grund til at tro, at han snart vilde blive ansat som Professor ved det største tyske Universitet. Men denne Higen efter et bestemt Maal, der havde bragt ham paa Højde med den rige og glimrende Englænder, havde i alt andet end deres særlige Studium stillet ham langt, langt under denne. Han havde under de ihærdige Studier aldrig fundet Tid til at uddanne sin Aand i andre Retninger. Kun naar han talte om sit særlige Emne, var

hans Ansigt lutter Liv og Sjæl. Ellers var han tavs og forlegen, fuldstændig klar over sin egen Begrænsning med Hensyn til almene Emner og ligegyldig over for den dagligdags Passiar, som almindelige Dødelige underholder sig med.

I en lille Aarrække havde de to, i flere Henseender meget forskellige Rivaler, næret et ærligt Venskab for hinanden. Grundlaget og Oprindelsen hertil laa i, at de var de eneste af de yngre Lærde, som havde Kundskaber og Begejstring nok til rigtig at værdsætte hinanden. Deres fælles Interesser og Studier havde ført dem sammen, og hver af dem havde følt sig tiltrukken af den andens Kundskaber. Hertil havde der efterhaanden føjet sig noget andet. Kennedy havde glædet sig over sin Rivals Oprigtighed og Beskedenhed, medens Burger maatte beundre den Anseelse, Kennedy havde nydt i Selskabslivet i Rom. Jeg siger „havde", thi lige i Øjeblikket var den unge Englænder noget under en Sky.

En Kærlighedsaffære, hvis Enkeltheder aldrig rigtig var kommet frem, tydede paa en Haardhed og Hjerteløshed hos ham, som frastødte mange af hans Venner. Men i de Studenter- og Kunstnerkredse, hvori han helst færdedes, herskede der ikke meget strænge Æresbegreber i den Slags Anliggender, og selv om

maaske nok en eller anden rystede paa Hovedet eller trak paa Skuldrene ad Historien, gav den hos de fleste snarere Anledning til Nysgerrighed og Misundelse end til virkelig Indignation.

„Hør, Burger," sagde Kennedy, idet han saa skarpt paa sin Vens rolige Ansigt, „jeg vilde blot ønske, du kunde nære Tillid til mig."

Idet han talte bevægede han Haanden i Retning af et Tæppe, som laa paa Gulvet.

Paa dette Tæppe stod der en lang, lav Frugtkurv af det lette Vidjearbejde, som bruges i Kampanien, og denne var fyldt med en broget Mangfoldighed af Genstande: knækkede Indskrifter, revnet Mosaikarbejde, ældgamle Mursten, iturevet Papyrus, rustne Metalprydelser osv., som for den uindviede kunde synes at være kommen lige fra en Skraldevogn, men hvis Værd en Fagmand straks vilde erkende.

Den Bunke Skrammel, der laa i Vidjekurven, leverede netop et af disse manglende Led i Samfundsudviklingen, der er af saa megen Interesse for Granskerne. Det var Tyskeren, som havde bragt den hjem, og Englænderens Øjne stirrede med Begærlighed paa den.

„Jeg vil naturligvis ikke berøve dig dit Fund; men jeg vilde meget gerne høre lidt om det," fortsatte han, medens Burger ganske

rolig tændte en Cigar. „Det er øjensynlig en Opdagelse af den største Betydning. Disse Indskrifter vil vække Sensation rundt om i Europa."

„For hvert Stykke hér er der en Million dér," sagde Tyskeren. „Der er saa mange, at et Dusin Lærde gerne kan anvende et helt Liv over dem og grunde sig en Berømmelse, der er lige saa solid som Slottet St. Angelo."

Kennedy sad og grundede med Rynker i sin smukke Pande, medens han med Fingrene snoede det kønne Overskæg.

„Du har allerede røbet dig, Burger!" sagde Kennedy omsider. „Dine Ord kan kun passe paa en Ting. Du har opdaget en ny Katakombe."

„Jeg tvivlede ikke paa, at du allerede var kommen til den Slutning ved en Undersøgelse af disse Genstande."

„Ja, de synes ganske vist at tyde derpaa; men dine sidste Bemærkninger har gjort det sikkert. Der gives intet andet Sted end en Katakombe, der kunde indeholde en saadan Mængde Oldsager, som du beskriver."

„Ganske rigtig. Der skal heller ikke være noget hemmeligt derved. Jeg har virkelig opdaget en ny Katakombe."

„Hvor?"

„Ja, det er min Hemmelighed, kære Ken-

nedy. Jeg vil kun sige, at den er saaledes beliggende, at der saa godt som ingen Chance er for, at nogen anden kan støde paa den. Den er ikke fra samme Tid som nogen anden kendt Katakombe, og den har været reserveret til Begravelsesplads for de aller øverste Kristne, saa Sagerne er helt forskellige fra, hvad man hidtil har set af den Slags. Hvis jeg ikke kendte din store Viden og Energi, min Ven, vilde jeg ikke tage i Betænkning imod Tavshedsløfte at gøre dig udførlig Rede derfor. Men som det nu er, mener jeg, at jeg bør udarbejde min egen Redegørelse af Sagen, før jeg skaffer mig en saa frygtelig Konkurrence."

Kennedy elskede sin Videnskab med en Kærlighed, der grænsede til Mani — en Kærlighed, der aldrig bristede under de Adspredelser og Fristelser, en rig, ung Mand er udsat for. Han besad Ærgerrighed; men hans Ærgerrighed stod tilbage for hans oprigtige Kærlighed og Interesse for alt, hvad der angik den gamle Kultur og Byens Historie. Han nærede derfor en brændende Længsel efter at lære denne nye underjordiske Verden at kende, som hans Ven havde opdaget.

„Hør nu, Burger," sagde han alvorligt, „jeg forsikrer dig, at du ubetinget kan stole paa mig i den Sag. Intet skulde faa mig til at sætte Pen til Papir om, hvad jeg maatte se,

før jeg faar din udtrykkelige Tilladelse. Jeg forstaar saa godt din Følelse og finder den ganske naturlig; men du behøver virkelig ikke at frygte noget som helst fra min Side. Hvis du derimod ikke vil fortælle mig noget, skal jeg foretage en systematisk Undersøgelse, og jeg skal nok opdage det. I saa Tilfælde vil jeg naturligvis gøre, hvad Brug deraf jeg lyster, da jeg ikke har nogen Forpligtelse over for dig."

Burger smilede tankefuld over sin Cigar.

„Jeg har lagt Mærke til, Ven Kennedy," sagde han, „at du ikke altid stiller dig saa imødekommende over for mig, naar jeg ønsker Oplysning af dig om noget."

„Hvornaar har du da spurgt mig om noget, som jeg ikke har givet dig Svar paa? Du vil f. Eks. erindre, at jeg har leveret dig Materiale til din Afhandling om Vestalindernes Tempel."

„Aah ja; men det var ikke en Sag af stor Betydning. Hvis jeg spurgte dig om vigtigere Ting, tvivler jeg meget paa, at du vilde give mig Svar. Denne nye Katakombe er en meget vigtig Ting for mig, og jeg maatte ubetinget fordre et eller andet Tegn paa Tillid til Gengæld."

„Hvad du egentlig tænker paa, aner jeg ikke," sagde Englænderen, „men hvis du mener, at du vil besvare mit Spørgsmaal om Kata-

vente andet af mig? Nu slaar Kirkeuret 10. Det er paa Tiden, at jeg gaar hjem."

„Nej, vent lidt, Burger," sagde Kennedy; „det er virkelig et løjerligt Indfald af dig, at du vil have Besked om en gammel Kærlighedsaffære, som er udbrændt for flere Maaneder siden. Du ved nok, jeg betragter en Mand, der aabenbarer den Slags Ting, som en stor Pjalt og Kujon."

„Ja, rigtig," sagde Tyskeren, idet han tog Kurven med de antikke Sager; „det er han, hvis han fortæller noget om en Dame, der hidtil var ukendt. Men i dette Tilfælde var det, som du ved, et almindeligt Samtaleemne i Rom, saa du gør i Virkeligheden ikke Frøken Mary Saunderson nogen Skade ved at drøfte hendes Sag med mig. Alligevel respekterer jeg dine Betænkeligheder, og saa god Nat!"

„Vent et Øjeblik, Burger," sagde Kennedy, idet han lagde sin Haand paa hans Arm; „jeg er meget ivrig i dette Katakombe-Spørgsmaal og kan ikke lade det falde saa let. Har du noget imod at gøre mig et andet Spørgsmaal til Gengæld — noget, der ikke er slet saa aparte?"

„Det gaar jeg ikke ind paa; du har sagt nej, og dermed Basta," svarede Burger med Kurven paa Armen. „Du gør uden Tvivl Ret i ikke at svare, og det samme gælder mig — og saa igen god Nat, min kære Kennedy!"

„Du maa undskylde min Nysgerrighed, min kære Kennedy, og du maa give mit Ukendtskab til Verden Skylden derfor. Uden Tvivl er det en ganske let Sag for dig at overtale en ung Dame til at rejse bort med dig i 3 Uger eller saa og derpaa overlevere hende til hendes egen Familie i — hvad var det, du kaldte Pladsen?"

„Twickenham."

„Ja rigtig — i Twickenham. Men det er noget, der er saa fuldstændig uden for min egen Erfaring, at jeg ikke engang kan fatte, hvordan du kunde gøre det. Hvis du f. Eks. elskede denne unge Pige, kunde din Kærlighed næppe forsvinde efter 3 Ugers Forløb, og jeg maa derfor antage, at du ikke elskede hende. Men naar du ikke elskede hende, hvorfor har du saa lavet denne store Skandale, som har skadet dig og ødelagt hendes Liv?"

Kennedy stirrede mut ind i Kakkelovnsilden og sagde: „Det er ganske vist en logisk Maade at se Sagen paa. Kærlighed er et stort Ord og repræsenterer en hel Del Grader af Følelse. Jeg holdt af hende, og da du jo har set hende, saa ved du, hvor fortryllende hun kunde se ud. Men alligevel vil jeg, naar jeg ser tilbage, villigt indrømme, at jeg aldrig virkelig har elsket hende."

„Du maa undskylde min Nysgerrighed, min kære Kennedy, og du maa give mit Ukendtskab til Verden Skylden derfor. Uden Tvivl er det en ganske let Sag for dig at overtale en ung Dame til at rejse bort med dig i 3 Uger eller saa og derpaa overlevere hende til hendes egen Familie i — hvad var det, du kaldte Pladsen?"

„Twickenham."

„Ja rigtig — i Twickenham. Men det er noget, der er saa fuldstændig uden for min egen Erfaring, at jeg ikke engang kan fatte, hvordan du kunde gøre det. Hvis du f. Eks. elskede denne unge Pige, kunde din Kærlighed næppe forsvinde efter 3 Ugers Forløb, og jeg maa derfor antage, at du ikke elskede hende. Men naar du ikke elskede hende, hvorfor har du saa lavet denne store Skandale, som har skadet dig og ødelagt hendes Liv?"

Kennedy stirrede mut ind i Kakkelovnsilden og sagde: „Det er ganske vist en logisk Maade at se Sagen paa. Kærlighed er et stort Ord og repræsenterer en hel Del Grader af Følelse. Jeg holdt af hende, og da du jo har set hende, saa ved du, hvor fortryllende hun kunde se ud. Men alligevel vil jeg, naar jeg ser tilbage, villigt indrømme, at jeg aldrig virkelig har elsket hende."

„Men hvorfor gjorde du det saa, min kære Kennedy?“

„Det eventyrlige ved Sagen havde en hel Del dermed at gøre.“

„Hvad for noget? Du holder altsaa meget af at gaa paa Eventyr!“

„Ja, ellers vilde Livet være alt for trivielt. Det var for det eventyrliges Skyld, at jeg først begyndte at gøre Kur til hende. Jeg har gaaet en hel Del paa Jagt i mine Dage; men den bedste Jagt er dog efter en smuk Kvinde. Her pirrede desuden Vanskeligheden, thi da hun var Selskabsdame hos Lady Emily Rood, var det næsten umuligt at faa hende i Tale alene. Foruden alle de andre Hindringer, der tiltrak mig, erfarede jeg ret hurtigt fra hendes egne Læber, at hun var forlovet.“

„Ja saa! Med hvem?“

„Hun nævnede intet Navn.“

„Det er der formodentlig heller ingen andre, der kender. Det gjorde vel saa Sagen endnu mere tillokkende?“

„Maaske nok. Mener du ikke ogsaa det?“

„Jeg er som sagt meget uvidende i den Slags Forhold.“

„Min kære Ven, du husker nok, at det Æble, du stjal fra din Nabos Træ, var altid sødere end det, der faldt ned fra dit eget. Dernæst erfarede jeg, at hun brød sig om mig.“

ud af den. Nu stoler jeg paa, at du ikke fortæller noget af, hvad jeg har sagt."

„Min kære Kennedy, jeg skal aldeles ikke fortælle noget igen. Men alt, hvad du siger, interesserer mig levende, thi det giver mig en Forstaaelse af din Tænkemaade, der er ganske forskellig fra min, thi jeg kender i den Retning kun saa lidt til Livet. Men nu ønsker du altsaa at faa noget at vide om min nye Katakombe. Det er unyttigt, at jeg gør Forsøg paa at beskrive den, thi du vilde aldrig finde den efter Beskrivelsen. Der er kun en Ting at gøre, og det er at føre dig derhen."

„Det vilde være udmærket."

„Du vil altsaa gerne med?"

„Ja; jo før jo heller. Jeg er virkelig utaalmodig efter at se den."

„Nuvel, det er en smuk Aften, skønt det er en Smule koldt. Sæt, at vi tager af Sted om en Time. Vi maa passe nøje paa at beholde Sagen for os selv. Hvis nogen saa os jage parvis, vilde man fatte Mistanke om, at der var noget paa Færde."

„Vi kan ikke være for forsigtige," sagde Kennedy. „Er det langt?"

„Aah nej."

„Vi kan vel gaa Vejen?"

„Ja, nemt."

„Det maa vi saa helst. En Droskekusk vilde

ud af den. Nu stoler jeg paa, at du ikke fortæller noget af, hvad jeg har sagt."

„Min kære Kennedy, jeg skal aldeles ikke fortælle noget igen. Men alt, hvad du siger, interesserer mig levende, thi det giver mig en Forstaaelse af din Tænkemaade, der er ganske forskellig fra min, thi jeg kender i den Retning kun saa lidt til Livet. Men nu ønsker du altsaa at faa noget at vide om min nye Katakombe. Det er unyttigt, at jeg gør Forsøg paa at beskrive den, thi du vilde aldrig finde den efter Beskrivelsen. Der er kun en Ting at gøre, og det er at føre dig derhen."

„Det vilde være udmærket."

„Du vil altsaa gerne med?"

„Ja; jo før jo heller. Jeg er virkelig utaalmodig efter at se den."

„Nuvel, det er en smuk Aften, skønt det er en Smule koldt. Sæt, at vi tager af Sted om en Time. Vi maa passe nøje paa at beholde Sagen for os selv. Hvis nogen saa os jage parvis, vilde man fatte Mistanke om, at der var noget paa Færde."

„Vi kan ikke være for forsigtige," sagde Kennedy. „Er det langt?"

„Aah nej."

„Vi kan vel gaa Vejen?"

„Ja, nemt."

„Det maa vi saa helst. En Droskekusk vilde

tilbage af Verdens mest berømte Vej *). Et Par Bønder, der gik hjem fra Vinstuen og nogle faa Vogne, der skulde til Rom, var de eneste, de mødte undervejs. De vandrede videre i Mørket med de vældige Gravmindesmærker paa begge Sider af den historiske Vej, indtil de naaede St. Calixtus-Katakomberne, hvor de ved den opgaaende Maanes Straaler saa Metellus-Bastionen foran sig. Her gjorde Burger Holdt og satte Haanden i Siden, idet han leende bemærkede: „Dine Ben er længere end mine, og du er mere vant til at gaa. Jeg tror, at Stedet, hvor vi skal dreje af, er et eller andet Sted her. Ja! her er det, omkring Hjørnet af Fortovet! Nu skal vi ind paa en meget smal Sti, saa jeg maa maaske helst gaa foran, og du følger efter."

Burger havde tændt sin Lygte, og ved dens Skin blev de i Stand til at følge en smal og uregelmæssig Sti, der snoede sig over Kampaniens Sumpe. Det gamle Roms store Vandledning laa som en kæmpestor Slange tværs over det maaneoplyste Landskab, og deres Vej førte dem under en af dens høje Buer, forbi de hensmuldrende Stene, der kendetegner det gamle Arena-Teater. Omsider standsede Burger

*) Via Appia blev anlagt fra Rom til Capua Aar 312 f. Kr. og forlængedes senere til Brundisium. Kørebanen var af Basaltblokke, og ved Siderne var der ophøjede Fortove.

tilbage af Verdens mest berømte Vej *). Et Par Bønder, der gik hjem fra Vinstuen og nogle faa Vogne, der skulde til Rom, var de eneste, de mødte undervejs. De vandrede videre i Mørket med de vældige Gravmindesmærker paa begge Sider af den historiske Vej, indtil de naaede St. Calixtus-Katakomberne, hvor de ved den opgaaende Maanes Straaler saa Metellus-Bastionen foran sig. Her gjorde Burger Holdt og satte Haanden i Siden, idet han leende bemærkede: „Dine Ben er længere end mine, og du er mere vant til at gaa. Jeg tror, at Stedet, hvor vi skal dreje af, er et eller andet Sted her. Ja! her er det, omkring Hjørnet af Fortovet! Nu skal vi ind paa en meget smal Sti, saa jeg maa maaske helst gaa foran, og du følger efter."

Burger havde tændt sin Lygte, og ved dens Skin blev de i Stand til at følge en smal og uregelmæssig Sti, der snoede sig over Kampaniens Sumpe. Det gamle Roms store Vandledning laa som en kæmpestor Slange tværs over det maaneoplyste Landskab, og deres Vej førte dem under en af dens høje Buer, forbi de hensmuldrende Stene, der kendetegner det gamle Arena-Teater. Omsider standsede Burger

*) Via Appia blev anlagt fra Rom til Capua Aar 312 f. Kr. og forlængedes senere til Brundisium. Kørebanen var af Basaltblokke, og ved Siderne var der ophøjede Fortove.

ved en ensomt beliggende Træ-Kostald og trak en Nøgle op af Lommen.

„Din Katakombe er dog for alt i Verden ikke inde i en Kostald!“ udbrød Kennedy.

„Jo, Indgangen dertil er der ganske vist. Det er netop den Beskyttelse, vi har imod, at nogen anden skulde opdage den.“

„Ved Kostaldens Ejer Besked med Katakomben?“

„Nej, nej. Han havde fundet et Par Ting, som næsten gav mig Vished for, at hans Hus var bygget over Indgangen til et saadant Sted. Af den Grund lejede jeg det af ham og foretog selv mine Gravninger. Kom kun ind og luk Døren efter dig.“

Det var en lang, tom Bygning med Krybberne langs den ene Væg. Burger satte sin Lygte paa Jorden og dækkede dens Lys ved at holde sin Overfrakke over den.

„Det kunde vække Opmærksomhed, hvis nogen saa et Lys fra dette ensomme Sted,“ sagde Burger: „Hjælp mig blot lidt med at fjerne disse Brædder!“

Gulvet var løst i Hjørnet, og de to Lærde løftede det i Forening op, Planke efter Planke, og stillede dem op imod Væggen. Underneden var der en firkantet Aabning og en gammel Stentrappe, som førte ned under Jorden.

„Vær forsigtig!“ udbrød Burger, da Ken-

nedy utaalmodig skyndte sig derned. „Det er en fuldstændig Rævehule dernede, og hvis du skulde fare vild i dens mange Gange, vilde der ikke være megen Udsigt til, at du nogen Sinde kunde finde ud igen. Vent til jeg kommer med Lyset!“

„Hvordan finder du Vej, naar den er saa indviklet?“

„Det kneb ogsaa i Begyndelsen; men jeg har efterhaanden vænnet mig til at finde omkring. Der er naturligvis System deri, men en vildfarende Mand vilde i Mørket umuligt kunde finde ud af det. Selv nu udspænder jeg altid et Nøgle Sejlgarn bag ved mig, naar jeg gaar langt ind i Katakomben. Du kan allerede se, det er vanskeligt; men hver af disse Gange deler sig atter i over en halv Snes, før man kommer 100 Alen ind.“

De var stegne omtrent 20 Fod ned under Kostalden, og de stod nu i et firkantet Rum, der var udhugget i blød Tuf. Lygten kastede et flimrende Lys, klart forneden og dunkelt foroven, paa de revnede brune Vægge. I alle Retninger var der mørke Gange, som udgik fra dette fælles Centrum.

„Jeg vil helst, at du følger lige i Hælene paa mig, min Ven,“ sagde Burger. „Gaa ikke og driv for at se paa noget undervejs, thi Stedet, jeg fører dig til, rummer alt, hvad du

„Det er unødvendigt. Der er ingen Fare for, at vi skal komme bort fra hinanden."

„Hvor langt skal vi gaa? Det forekommer mig, at vi har gaaet en farlig lang Vej."

„Ja, jeg har for Resten heller aldrig fundet nogen Ende paa Katakomberne. Her kommer vi nu til et meget vanskeligt Sted, og jeg tror, jeg vil benytte mit Nøgle Sejlgarn."

Burger fastgjorde den ene Ende af Sejlgarnet til en fremspringende Sten og viklede det op, efterhaanden som han gik frem. Kennedy saa, at det ikke var nogen overflødig Forsigtighed, thi Gangene var blevne langt mere indviklede end nogen Sinde før, til de omsider alle mundede ud i en stor cirkelrund Sal med en stor, firkantet Forhøjning af Tufsten, oven paa hvilken der stod et Kors af Marmor.

„Ved Jupiter!" udbrød Kennedy henrykt, da Burger svang sin Lygte over Marmoret, „det er et kristent Alter — sandsynligvis det første, der har eksisteret. Dette runde Rum har uden Tvivl været benyttet som en kristen Kirke."

„Ja, netop," sagde Burger. „Hvis jeg havde mere Tid, kunde jeg have Lyst til at vise dig alle Ligene i Nicherne i Væggene; de er nemlig den kristne Kirkes ældste Paver og Biskopper med deres Hatte, Krumstave og hele Ornat. Gaa en Gang over og se paa dette ene!" Ken-

„Det er unødvendigt. Der er ingen Fare for, at vi skal komme bort fra hinanden."

„Hvor langt skal vi gaa? Det forekommer mig, at vi har gaaet en farlig lang Vej."

„Ja, jeg har for Resten heller aldrig fundet nogen Ende paa Katakomberne. Her kommer vi nu til et meget vanskeligt Sted, og jeg tror, jeg vil benytte mit Nøgle Sejlgarn."

Burger fastgjorde den ene Ende af Sejlgarnet til en fremspringende Sten og viklede det op, efterhaanden som han gik frem. Kennedy saa, at det ikke var nogen overflødig Forsigtighed, thi Gangene var blevne langt mere indviklede end nogen Sinde før, til de omsider alle mundede ud i en stor cirkelrund Sal med en stor, firkantet Forhøjning af Tufsten, oven paa hvilken der stod et Kors af Marmor.

„Ved Jupiter!" udbrød Kennedy henrykt, da Burger svang sin Lygte over Marmoret, „det er et kristent Alter — sandsynligvis det første, der har eksisteret. Dette runde Rum har uden Tvivl været benyttet som en kristen Kirke."

„Ja, netop," sagde Burger. „Hvis jeg havde mere Tid, kunde jeg have Lyst til at vise dig alle Ligene i Nicherne i Væggene; de er nemlig den kristne Kirkes ældste Paver og Biskopper med deres Hatte, Krumstave og hele Ornat. Gaa en Gang over og se paa dette ene!" Ken-

Men hans Ledsager gav sig til at le, og i det cirkelrunde Rum syntes Lyden at komme fra alle Sider paa en Gang.

„Du synes urolig, Ven Kennedy," sagde Burger.

„Tænd dog Lyset og gaa videre, Menneske!" udbrød Kennedy utaalmodig.

„Det er meget underligt, Kennedy; men jeg kan umuligt af Lyden slutte mig til, i hvilken Retning du staar. Kan du sige, hvor jeg er."

„Nej, du synes at være til alle Sider."

„Hvis jeg ikke havde dette Sejlgarn, som jeg holder i min Haand, vilde jeg ikke have Begreb om, hvad Vej jeg skulde gaa."

„Nej, det kan jeg saa godt forstaa. Tænd Lyset, Menneske, og lad os faa Ende paa denne uhyggelige Situation!"

„Ser du, Kennedy; jeg ved, der er to Ting, som du holder meget af. Den ene er Eventyr, den anden er at have en Hindring at overvinde. Eventyret maa nu være, at finde ud af denne Katakombe. Hindringen er Mørket og de to Tusinde Gange, der gør det lidt vanskeligt at finde Vej. Men du behøver jo ikke at skynde dig, for du har god Tid, og naar du af og til gør Holdt for at hvile dig, raader jeg dig til at tænke paa Frøken Mary Saunderson og nøjere overveje, om du har behandlet hende fuldstændig rigtig."

„Hvad mener du, Djævel?“ brølede Kennedy.

„Far vel!“ lød Burgers spottende Røst allerede i nogen Afstand. „Jeg synes alligevel ikke, Kennedy, skønt du selv paastaar det, at du har behandlet den unge Pige smukt. Der var kun een lille Omstændighed, som du syntes at være uvidende om, og jeg vil derfor meddele dig den. Frøken Saunderson var forlovet med en stakkels, fattig Djævel af en Student, og hans Navn var Julius Burger.“

Der lød en Rallen et eller andet Sted — saa blev der Stilhed i den gamle Kirke — en knugende Stilhed, der lagde sig omkring Kennedy, ligesom Vandet om et druknende Menneske.

Et Par Maaneder senere gik følgende Referat gennem den europæiske Presse:

En af de interessanteste Opdagelser i de senere Aar er den ny Katakombe i Rom. Den er beliggende et lille Stykke Vej fra de velkendte St. Kalixtus-Hvælvinger. Opdagelsen af denne vigtige Begravelsesplads, som er overordentlig rig paa kristne Oldsager, skyldes den geniale tyske Forsker, Dr. Julius Burger. For nogle Maaneder siden forsvandt den velkendte

engelske Oldgransker, Hr. Kennedy, pludselig fra sin Bopæl i Corso, og man formodede, at visse Rygter der verserede om ham havde bevæget ham til at forlade Rom. Men nu viser det sig, at han i Virkeligheden er falden som Offer for den brændende Kærlighed til Arkæologien, som havde hævet ham op til en fremragende Plads blandt Nutidens Oldgranskere. Hans Lig blev fundet midt inde i den ny Katakombe, og af hans Fødders og Støvlers Tilstand kunde man se, at han i Dagevis havde vandret gennem de snirklede Gange. Den afdøde Lærde havde med en uforklarlig Letsindighed begivet sig ind i denne Labyrint uden engang at tage Lys med sig, saa hans sørgelige Skæbne var en Følge af hans egen Dumdristighed. Hvad der gør Sagen desto mere sørgelig, er, at Dr. Julius Burger var en fortrolig Ven af den afdøde. Hans Glæde over det mærkelige Fund er bleven i høj Grad forringet ved Vennens tragiske Skæbne.

DEN IDEALE SOMMERLEKTURE ER:

CONAN DOYLE'S
MYSTERIER OG FORBRYDELSER

HVER HÆFTE EN à TO FORTÆLLINGER **25** ØRE

KØB 1. HÆFTE TIL PRØVE

(Indhold: Manden med Billerne — Den ny Katakombe)

BESTILLINGSSEDDEL

Hr. Boghandler .....

.....

Undertegnede ønsker at subskribere paa

CONAN DOYLE

MYSTERIER OG FORBRYDELSER

16 Hæfter à **25** ØRE

Hæfterne bedes bragt til mig — Hæfterne vil blive afhentede

....

Navn *Adresse*

CONAN DOYLE

MYSTERIER OG FORBRYDELSER

BILLIG SUBSKRIPTIONS-UDGAVE

FSLUTTEDE
ETÆLLINGER

I
STORE HÆFTER
à 25 ØRE PR. H.

E. JESPERSENS FORLAG · KØBENHAVN
Cammermeyers Boghandel, Kristiania. Hovedkommissionær for Norge.

CONAN DOYLE

MYSTERIER OG FORBRYDELSER

BILLIG SUBSKRIPTIONS-UDGAVE

AFSLUTTEDE FORTÆLLINGER

I STORE HÆFTER à 25 ØRE PR. H.

E. JESPERSENS FORLAG · KØBENHAVN
Cammermeyers Boghandel, Kristiania. Hovedkommissionær for Norge.

CONAN DOYLE
MYSTERIER OG FORBRYDELSER

Kaptajnen paa „Polarstjernen"

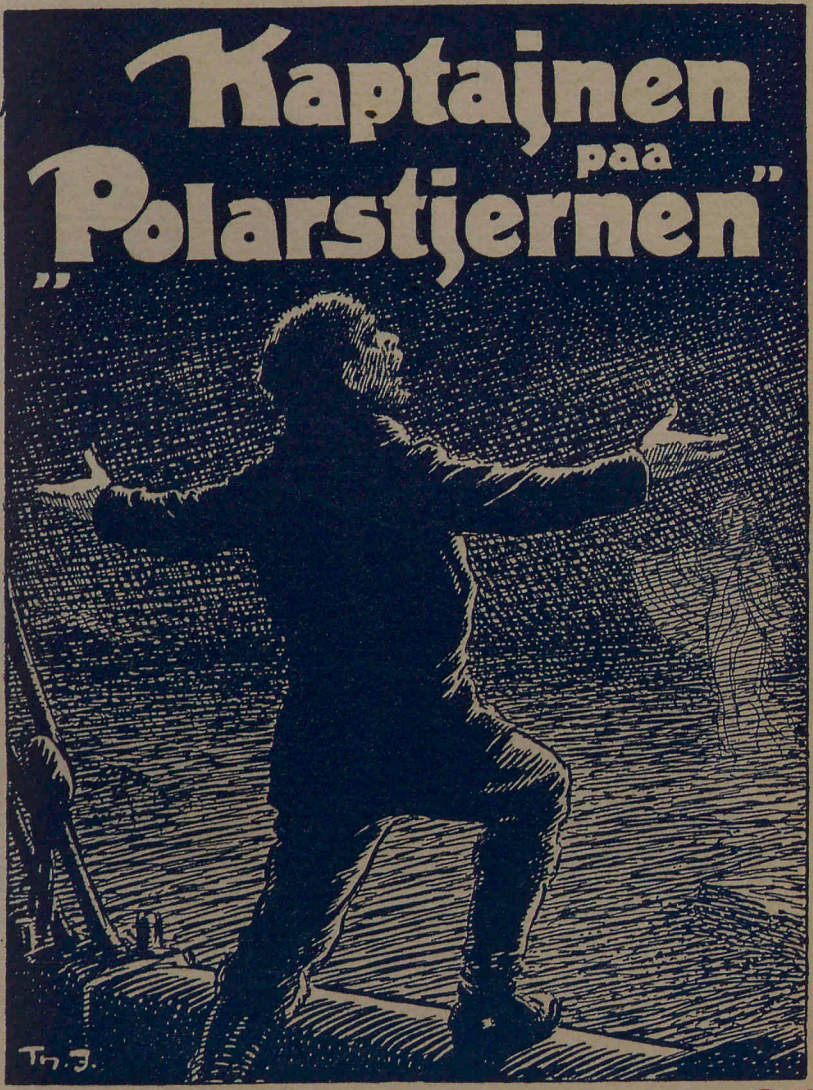

NR. 2

E. JESPERSENS FORLAG
·KØBENHAVN·

25 ØRE

CAMMERMEYERS BOGHANDEL. KRISTIANIA.
HOVEDKOMMISSIONÆR FOR NORGE.

CONAN DOYLE

MYSTERIER OG FORBRYDELSER

Kaptajnen paa „Polarstjernen"

NR. 2

E. JESPERSENS FORLAG
·KØBENHAVN·
CAMMERMEYERS BOGHANDEL. KRISTIANIA.
HOVEDKOMMISSIONÆR FOR NORGE.

25 ØRE

CONAN DOYLE

KAPTAJNEN PAA „POLARSTJERNEN“

Den 11. September.

80° 40' nordlig Bredde, 2° østlig Længde. Vi ligger stadig stille i umaadelige Ismarker. Den, der ligger nord for os, og hvortil vort Isanker er befæstet, er sikkert adskillige Kvadratmile. Til højre og venstre strækker sig uafbrudte Isflader. I Morges meldte Styrmanden, at der var Tegn til Pakis mod Syd. Hvis denne skulde vise sig tyk nok til at spærre os Tilbagevejen, vil vi komme i en farlig Stilling, da Provianten nok allerede begynder at blive kneben. Det er sent paa Aarstiden, og Nattiden kommer snart. I Morges saa jeg en Stjerne blinke over Raanokken, den første siden Begyndelsen af Maj. Der er en hel Del Utilfredshed mellem Mandskabet, hvoraf mange længes efter at komme hjem i god Tid til Sildefiskeriet, naar der kan faas en god Pris for Arbejdet. Endnu giver Utilfredsheden sig dog kun til Kende ved Gnavenhed og sure Ansigter; men anden Styrmand fortalte mig i Aften, at de tænker paa at sende en Deputation til Kaptajnen derom. Jeg er spændt paa, hvordan han vil modtage den, da han er af en hidsig Natur og meget følsom for alt, hvad der kan regnes for Indgreb i hans Rettigheder. Efter Middag skal jeg driste mig til at sige nogle faa Ord til ham derom. Jeg har altid fundet, at han taaler af mig,

hvad han vilde blive rasende over hos en hvilken som helst anden af Mandskabet. Amsterdam-Øen, nordvest for Spitzbergen, er synlig til Styrbords, en uregelmæssig Række Vulkanklipper med hvide Striber af Is. Det er underligt at tænke paa, at der for Øjeblikket vistnok intet Menneske findes nærmere end i de danske Kolonier i Sydgrønland, 2—300 Sømile borte. En Skibsfører paatager sig et stort Ansvar, naar han vover sit Skib under disse Omstændigheder. Ingen Hvalfanger er før forbleven saa nordlig saa sent paa Aaret.

Kl. 9 Aften. — Jeg har nu talt med Kaptajn Craigie, og skønt Resultatet næppe kan kaldes tilfredsstillende, maa jeg dog sige, at han hørte rolig paa mig. Da jeg var færdig, paatog han sig en Mine af Jernbestemthed, som jeg ofte har set i hans Ansigt, og gik i nogle Minutter hurtig frem og tilbage i den smalle Kahyt. I Førstningen frygtede jeg, at jeg havde alvorligt fornærmet ham; men han bortjog den Tanke ved at sætte sig igen og helt venligt lægge Haanden paa min Arm. Der var ogsaa et Glimt af Blidhed i de mørke Øjne, der overraskede mig betydeligt.

„Hør, Doktor," sagde han, „jeg fortryder virkelig, at jeg nogen Sinde tog Dem med, og jeg vilde i dette Øjeblik give 50 Pund for at se Dem staa i Sikkerhed paa Kajen i Dundee.

hvad han vilde blive rasende over hos en hvilken som helst anden af Mandskabet. Amsterdam-Øen, nordvest for Spitzbergen, er synlig til Styrbords, en uregelmæssig Række Vulkanklipper med hvide Striber af Is. Det er underligt at tænke paa, at der for Øjeblikket vistnok intet Menneske findes nærmere end i de danske Kolonier i Sydgrønland, 2—300 Sømile borte. En Skibsfører paatager sig et stort Ansvar, naar han vover sit Skib under disse Omstændigheder. Ingen Hvalfanger er før forbleven saa nordlig saa sent paa Aaret.

Kl. 9 Aften. — Jeg har nu talt med Kaptajn Craigie, og skønt Resultatet næppe kan kaldes tilfredsstillende, maa jeg dog sige, at han hørte rolig paa mig. Da jeg var færdig, paatog han sig en Mine af Jernbestemthed, som jeg ofte har set i hans Ansigt, og gik i nogle Minutter hurtig frem og tilbage i den smalle Kahyt. I Førstningen frygtede jeg, at jeg havde alvorligt fornærmet ham; men han bortjog den Tanke ved at sætte sig igen og helt venligt lægge Haanden paa min Arm. Der var ogsaa et Glimt af Blidhed i de mørke Øjne, der overraskede mig betydeligt.

„Hør, Doktor," sagde han, „jeg fortryder virkelig, at jeg nogen Sinde tog Dem med, og jeg vilde i dette Øjeblik give 50 Pund for at se Dem staa i Sikkerhed paa Kajen i Dundee.

Det er tabt eller vundet denne Gang med mig. Der er Fangst Nord for os, kan De tro; to og tyve „Fisk“ i lige saa mange Minutter, saa sandt jeg lever, og ikke en under ti Fod *). Mener De nu, Doktor, at jeg kan søge hjemad, naar der kun er een elendig Strimmel Is mellem mig og min Lykke? Hvis det giver sig til at blæse fra Nord i Morgen, kan vi fylde Skibet og komme bort, før Frosten naar os. Skulde det blæse fra Syd — naa, saa bliver Folkene vel betalte for at vove Livet, og hvad mig angaar, saa er det ret ligegyldigt, thi jeg har mere, der knytter mig til den anden Verden end til denne; men jeg indrømmer, det gør mig ondt for Dem. Jeg vilde ønske, jeg havde gamle Angus Tail, som var med mig paa sidste Rejse, thi ham vilde ingen savne, og De — De sagde vist engang, De var forlovet; ikke?“

„Jo,“ svarede jeg, idet jeg aabnede den lille Medaillon, der hang ved min Urkæde, og viste ham det lille Portræt af Flora.

„Pokker komme efter Dem!“ brølede han, idet han sprang op, medens Skægget struttede af Vrede. „Hvad kommer Deres Lykke mig ved? Hvad har jeg at gøre med hende, saa De behøver at vifte med hendes Portræt for mine Øjne?“ Jeg var nærved at tro, at han i sit Raseri vilde slaa mig; men med en ny Ed

*) Hvalfangerne maaler Hvalerne ikke efter Kroppens, men efter Fiskebenenes Længde.

har antaget for Rædsel. I Almindelighed var det første fremherskende; men lejlighedsvis, særlig naar han spekulerede, kunde et frygtsomt Udtryk komme frem og uddybes, til det gav Ansigtet et helt nyt Præg. Det er ved saadanne Lejligheder at han faar sine voldsomme Anfald af Vrede, og han synes at være sig det bevidst, thi jeg har set ham lukke sig inde, saa at ingen fik ham i Tale, før hans mørke Tid var forbi. Han sover daarligt, og jeg har hørt ham raabe om Natten; men hans Kahyt er noget borte fra min, og jeg har derfor aldrig forstaaet Ordene, han udraabte.

Det er een Fase i hans Karakter og den ubehageligste. Det er kun ved daglig, nøje Omgang med ham, at jeg har kunnet iagttage den. Ellers er han en behagelig Omgangsfælle, belæst og underholdende og saa modig en Sømand, som nogen Sinde har gaaet paa et Skibsdæk. Jeg skal aldrig glemme, hvordan han manøvrerede Skibet, da vi i Begyndelsen af April blev overfaldne af en Storm mellem den løse Is. Jeg har aldrig set ham saa glad og livlig, som han var den Nat, medens han spadserede frem og tilbage paa Broen under uafladelige Lynglimt og Vindens Tuden. Han har flere Gange fortalt mig, at Tanken om Døden var ham behagelig, hvilket er en trist Tale hos en ung Mand; han kan ikke være mere end tredive, skønt hans Haar og Skæg

har antaget for Rædsel. I Almindelighed var det første fremherskende; men lejlighedsvis, særlig naar han spekulerede, kunde et frygtsomt Udtryk komme frem og uddybes, til det gav Ansigtet et helt nyt Præg. Det er ved saadanne Lejligheder at han faar sine voldsomme Anfald af Vrede, og han synes at være sig det bevidst, thi jeg har set ham lukke sig inde, saa at ingen fik ham i Tale, før hans mørke Tid var forbi. Han sover daarligt, og jeg har hørt ham raabe om Natten; men hans Kahyt er noget borte fra min, og jeg har derfor aldrig forstaaet Ordene, han udraabte.

Det er een Fase i hans Karakter og den ubehageligste. Det er kun ved daglig, nøje Omgang med ham, at jeg har kunnet iagttage den. Ellers er han en behagelig Omgangsfælle, belæst og underholdende og saa modig en Sømand, som nogen Sinde har gaaet paa et Skibsdæk. Jeg skal aldrig glemme, hvordan han manøvrerede Skibet, da vi i Begyndelsen af April blev overfaldne af en Storm mellem den løse Is. Jeg har aldrig set ham saa glad og livlig, som han var den Nat, medens han spadserede frem og tilbage paa Broen under uafladelige Lynglimt og Vindens Tuden. Han har flere Gange fortalt mig, at Tanken om Døden var ham behagelig, hvilket er en trist Tale hos en ung Mand; han kan ikke være mere end tredive, skønt hans Haar og Skæg

Skibets Kølvand, som om nogen fulgte efter det, men ikke kunde indhente det. Denne Indbildning har holdt sig under hele Rejsen, og i mørke Nætter i Begyndelsen af Sælfiskeriet kunde Folkene kun med stor Vanskelighed bringes til at gøre deres Pligt. Hvad de hørte, var uden al Tvivl enten Knagen i Rorkæderne eller en forbiflyvende Søfugls Skrig. Jeg er flere Gange bleven hentet op af Sengen, for at jeg skulde høre det; men jeg behøver næppe at sige, at jeg aldrig har kunnet skelne noget unaturligt. Folkene er imidlertid saa absolut sikre i deres Sag, at det vilde være absolut haabløst at argumentere med dem. Jeg omtalte engang Sagen til Kaptajnen; men til min Forbavselse tog han den helt alvorligt og syntes at blive meget foruroliget over, hvad jeg fortalte. Jeg havde tænkt mig, at han i det mindste var fri for saadan primitiv Overtro.

Disse Betragtninger over Overtroen bringer mig til at tænke paa, at vor anden Styrmand, Hr. Manson, saa et Spøgelse sidste Nat — eller i alt Fald siger, at han gjorde det, hvad der naturligvis kommer ud paa det samme. Det er helt forfriskende at faa et nyt Samtaleemne efter mange Maaneders ensformige Konversation om Bjørne og Hvaler. Manson tør sværge paa, at det spøger paa Skibet, og han vilde ikke blive her en eneste Dag mere, hvis han havde et andet Sted at søge hen. Manden

er virkelig ærligt forskrækket, og jeg maatte i Morges give ham en beroligende, nervestyrkende Mikstur. Han lod til at blive ganske fornærmet, da jeg antydede, at han vist havde drukket et Ekstraglas Aftenen i Forvejen, og jeg var nødt til at stille ham tilfreds ved at lægge Ansigtet i saa alvorlige Folder som muligt under hans Fortælling.

„Jeg var paa Broen," sagde han, „omkring Fire-Glas i Mellemvagten paa den mørkeste Tid af Natten. Der var en lille Smule Maane; men Skyerne drev over den, saa at man ikke kunde se ret langt fra Skibet. Harpuneren John M'Leod kom agterud og meldte om en underlig Støj ved Styrbords Bov. Jeg gik med ham forud, og vi hørte den begge, undertiden som et skrigende Barn og undertiden som en Kvinde i Barnsnød. Jeg har aldrig i mine Levedage hørt en Sæl, gammel eller ung, udstøde en saadan Lyd. Medens vi stod der paa Bakken, kom Maanen frem fra en Sky, og vi saa begge en Slags hvid Skikkelse bevæge sig tværs over Ismarken i samme Retning, som vi hørte Skrigene. Vi tabte den en Tid af Syne; men den kom frem igen til Styrbords, og vi kunde lige skelne den som en Skygge paa Isen. Jeg sendte en Mand agterud efter Riflerne, og M'Leod og jeg gik ned paa Isen i den Tanke, at det var en Bjørn. Da vi var kommet ned paa Isen, tabte jeg M'Leod af Syne; men jeg gik videre

i den Retning, hvorfra jeg endnu hørte Skrigene. Jeg fulgte dem over en Kvart Sømil og saa da Skikkelsen tilsyneladende staa og vente paa mig. Jeg ved ikke, hvad det var. Det var noget højt, hvidt og slankt, hverken en Mand eller en Kvinde; jeg tør vædde paa, det var noget værre. Jeg ilede tilbage til Skibet, saa hurtigt jeg kunde løbe, og glad var jeg til at komme i god Behold om Bord. Jeg har skrevet under paa at gøre min Pligt paa Skibet, og paa Skibet vil jeg blive; men De vil ikke oftere se mig paa Isen efter Solnedgang."

Saaledes lyder Historien, gengivet omtrent med hans egne Ord. Jeg tror, at hvad han saa, maa trods hans Benægtelse have været en ung Bjørn, der har rejst sig paa Bagbenene, en Stilling, Bjørne ofte indtager, naar de bliver forskrækkede. I det usikre Lys kunde dette godt ligne en Menneskeskikkelse lidt, særlig for en Mand, hvis Nerver i Forvejen er en Del rystede. Hvad det nu end har været, saa har det haft en højst uheldig Indflydelse paa Mandskabet. De ser mere gnavne ud end før, og deres Misfornøjelse er mere aabenlys. Den dobbelte Ubehagelighed at være forhindret i at møde til de store Sildefiskerier og i Stedet være indespærret i, hvad de kalder et Spøgelseskib kan let bringe dem til at lave noget ubesindigt. Selv Harpunererne, der er de æld-

i den Retning, hvorfra jeg endnu hørte Skrigene. Jeg fulgte dem over en Kvart Sømil og saa da Skikkelsen tilsyneladende staa og vente paa mig. Jeg ved ikke, hvad det var. Det var noget højt, hvidt og slankt, hverken en Mand eller en Kvinde; jeg tør vædde paa, det var noget værre. Jeg ilede tilbage til Skibet, saa hurtigt jeg kunde løbe, og glad var jeg til at komme i god Behold om Bord. Jeg har skrevet under paa at gøre min Pligt paa Skibet, og paa Skibet vil jeg blive; men De vil ikke oftere se mig paa Isen efter Solnedgang."

Saaledes lyder Historien, gengivet omtrent med hans egne Ord. Jeg tror, at hvad han saa, maa trods hans Benægtelse have været en ung Bjørn, der har rejst sig paa Bagbenene, en Stilling, Bjørne ofte indtager, naar de bliver forskrækkede. I det usikre Lys kunde dette godt ligne en Menneskeskikkelse lidt, særlig for en Mand, hvis Nerver i Forvejen er en Del rystede. Hvad det nu end har været, saa har det haft en højst uheldig Indflydelse paa Mandskabet. De ser mere gnavne ud end før, og deres Misfornøjelse er mere aabenlys. Den dobbelte Ubehagelighed at være forhindret i at møde til de store Sildefiskerier og i Stedet være indespærret i, hvad de kalder et Spøgelseskib kan let bringe dem til at lave noget ubesindigt. Selv Harpunererne, der er de æld-

hed, han har erhvervet sig som Styrmand, før han selv fik Skib at føre. Den enstemmige Mening synes at være, at han ikke er Skotte, og at hans Navn er antaget. Hr. Milne mener, at han har helliget sig Hvalfangsten, alene fordi det er det farligste Kald, han kunde vælge, og at han bejler til Døden paa enhver Maade. Han nævnede flere Eksempler herpaa, hvoraf et er temmelig mærkeligt, hvis det er sandt. Ved een Sæson indfandt han sig ikke paa Kontoret, og en anden maatte vælges i hans Sted. Det var paa den sidste russisk-tyrkiske Krigs Tid. Da han mødte igen det næste Foraar, havde han et stort Ar paa den venstre Side af Halsen. Om Styrmanden har Ret i, at Kaptajnen havde været med i Krigen, kan jeg ikke sige; det var ganske vist et mærkeligt Sammentræf.

Vinden drejer sig noget i østlig Retning, men er endnu meget let. Jeg tror, at Isen ligger tættere end i Gaar. Saa langt Øjet kan naa i alle Retninger, ligger der udstrakte Ismarker, der kun afbrydes af enkelte Revner og Vaager. Mod Syd er der en smal, blaa Vandvej, vort eneste Middel til Frelse, og den bliver smallere for hver Dag. Kaptajnen paatager sig et stort Ansvar. Jeg hører, at Kartoflerne er sluppet op, og at endog med Beskøjterne er det paa Hældningen; men han bevarer det samme rolige Ansigt og tilbringer Størstedelen af Da-

hed, han har erhvervet sig som Styrmand, før han selv fik Skib at føre. Den enstemmige Mening synes at være, at han ikke er Skotte, og at hans Navn er antaget. Hr. Milne mener, at han har helliget sig Hvalfangsten, alene fordi det er det farligste Kald, han kunde vælge, og at han bejler til Døden paa enhver Maade. Han nævnede flere Eksempler herpaa, hvoraf et er temmelig mærkeligt, hvis det er sandt. Ved een Sæson indfandt han sig ikke paa Kontoret, og en anden maatte vælges i hans Sted. Det var paa den sidste russisk-tyrkiske Krigs Tid. Da han mødte igen det næste Foraar, havde han et stort Ar paa den venstre Side af Halsen. Om Styrmanden har Ret i, at Kaptajnen havde været med i Krigen, kan jeg ikke sige; det var ganske vist et mærkeligt Sammentræf.

Vinden drejer sig noget i østlig Retning, men er endnu meget let. Jeg tror, at Isen ligger tættere end i Gaar. Saa langt Øjet kan naa i alle Retninger, ligger der udstrakte Ismarker, der kun afbrydes af enkelte Revner og Vaager. Mod Syd er der en smal, blaa Vandvej, vort eneste Middel til Frelse, og den bliver smallere for hver Dag. Kaptajnen paatager sig et stort Ansvar. Jeg hører, at Kartoflerne er sluppet op, og at endog med Beskøjterne er det paa Hældningen; men han bevarer det samme rolige Ansigt og tilbringer Størstedelen af Da-

gen med at spejde ud i Horizonten med sin Kikkert. Hans Væsen er meget forskelligt, og og han synes at undgaa mig; men der har ikke været nogen Gentagelse af den Vrede, han viste mig forleden Aften.

Kl. 7½ Eftermiddag. — Min bestemte Mening er, at vi kommanderes af en Galmand. Paa anden Maade kan Kaptajn Craigies sælsomme Forestillinger ikke forklares. Det er rart, at jeg har ført denne Dagbog over vor Rejse, da den kan tjene til at retfærdiggøre os, hvis vi skulde blive nødt til at lægge nogen Slags Baand paa ham, et Skridt, som jeg kun gaar med til som det yderste Nødmiddel. Mærkelig nok var det ham selv, der antydede Sindssyge og ikke almindelig Ekscentricitet som Hemmeligheden ved hans besynderlige Opførsel. Han stod paa Broen for en Time siden og stirrede som sædvanlig med sin Kikkert, medens jeg spadserede frem og tilbage paa Skansen. Flertallet af Mandskabet var nedenunder ved deres Te, thi Urene var ikke blevet regelmæssigt passede i den senere Tid. Da jeg var bleven træt af at spadsere, stod jeg og lænede mig mod Rælingen, medens jeg beundrede den Farveglød, som den nedgaaende Sol kastede paa de store Ismarker omkring os. Pludselig blev jeg vækket af mit Drømmeri ved at høre en grov Stemme lige ved mig, og da jeg fo'r op, saa jeg, at Kaptajnen var gaaet

ned af Broen og stod ved min Side. Han stirrede ud over Isen med et Udtryk, hvori Rædsel, Overraskelse og noget, der nærmede sig Glæde, kæmpede om Overmagten. Trods Kulden løb store Sveddraaber ned ad hans Pande, og han var øjensynlig frygtelig ophidset. Han vred Lemmerne som en Mand, der er ved at faa et epileptisk Anfald, og hans Læber dirrede.

„Se!“ gispede han, idet han greb mig ved Haandleddet, men stadig holdt Blikket rettet ud over Isen og bevægede Hovedet i horizontal Retning, som om han fulgte en eller anden Genstand ude i Synskredsen. „Se! Der, Menneske, der! Mellem Isblokkene! De ser hende komme frem fra den fjærneste. De maa kunne se hende! Se der igen! Hun flyer fra mig, ved Gud, flyer fra mig — og borte!“

De sidste to Ord ytrede han i en Tone af den dybeste Fortvivlelse, som jeg aldrig skal glemme. Ved at gribe fat i en Line søgte han at klatre op paa Rælingen, maaske i Haab om at se et sidste Glimt af den forsvindende Skikkelse. Men hans Kræfter slog ikke til, og han vaklede tilbage mod Salonens Skylight, hvortil han lænede sig udmattet og stønnende. Hans Ansigt var saa gustent, og jeg ventede, han skulde besvime, og jeg førte ham derfor uopholdelig ned i Kahytten, hvor jeg lagde ham paa en Sofa. Jeg skænkede derpaa lidt Kognak, som jeg holdt til hans Læber, og den havde

en forunderlig Virkning paa ham, idet den førte Blodet tilbage til det blege Ansigt og bragte de rystende Lemmer til Ro. Han rejste sig op paa Albuen og saa sig om for at se, om vi var alene. Derpaa gjorde han Tegn til mig om at komme tæt hen til sig.

„De saa det, ikke sandt?“ spurgte han stadig i den samme dæmpede, skrækslagne Tone, der stemmede saa lidet med Mandens Natur.

„Nej, jeg saa intet.“

Hans Hoved sank atter tilbage paa Puderne. „Nej, han kunde ikke uden Kikkerten,“ mumlede han. „Det var Kikkerten, som lod mig se hende, og saa Kærlighedens Øjne. Aah, Doktor, lad ikke Stewarden komme ind! Han vil tro, jeg er gal. Sæt Slaaen for Døren, vær saa venlig!“

Jeg gjorde, hvad han bad mig om.

Han blev liggende rolig i nogen Tid, øjensynlig fordybet i sine Tanker, og rejste sig saa op paa sin Albue og bad om mere Kognak.

„De tror vel ikke, Doktor,“ spurgte han, idet jeg satte Flasken tilbage paa dens Plads, „sig mig nu oprigtigt, tror De, jeg er sindssyg?“

„Jeg tror, der er noget, som tynger Deres Sind,“ svarede jeg, „og som gør Dem en hel Del Fortræd.“

„De har Ret, Doktor!“ udbrød han, medens Øjnene funklede af Virkningen af Kognaken. „Der er meget, som tynger mit Sind — me-

den Forklaring, han selv har antydet, er den rigtige, nemlig at hans Forstand har taget Skade. Jeg tror ikke, at hans Opførsel skyldes en brødebetynget Samvittighed. Det er en meget almindelig Mening blandt Officererne og, jeg tror ogsaa, Mandskabet; men jeg har intet mærket, som kan støtte den. Han ser aldeles ikke ud som en Forbryder, men snarere som en Mand, der er bleven grusomt behandlet af Skæbnen og derfor snarere skulde betragtes som en Martyr end som en brødefuld Person.

Vinden drejer mod Syd i Aften. Gud hjælpe os, hvis Isen spærrer det snævre Pas, som er vor eneste Vej til Frelse! Saaledes som vor Stilling er ved Randen af den faste Nordpolaris eller „Barrieren", som Hvalfangerne kalder den, kan en Smule Blæst fra Nord splitte Isen omkring os og muliggøre vor Redning, hvorimod lidt Vind fra Syd vil blæse hele den løse Is sammen bag ved os og spærre os Tilbagevejen. Derfor endnu en Gang: Gud hjælpe os!

Den 14. September.

Søndag og Hviledag. Min Frygt har vist sig grundet; den smalle Strimmel aabent Vand er forsvunden fra Syd. Intet andet end store, ubevægelige Ismarker omkring os med deres uhyggelige Isfigurer og fantastiske Tinder. Over

den Forklaring, han selv har antydet, er den rigtige, nemlig at hans Forstand har taget Skade. Jeg tror ikke, at hans Opførsel skyldes en brødebetynget Samvittighed. Det er en meget almindelig Mening blandt Officererne og, jeg tror ogsaa, Mandskabet; men jeg har intet mærket, som kan støtte den. Han ser aldeles ikke ud som en Forbryder, men snarere som en Mand, der er bleven grusomt behandlet af Skæbnen og derfor snarere skulde betragtes som en Martyr end som en brødefuld Person.

Vinden drejer mod Syd i Aften. Gud hjælpe os, hvis Isen spærrer det snævre Pas, som er vor eneste Vej til Frelse! Saaledes som vor Stilling er ved Randen af den faste Nordpolaris eller „Barrieren", som Hvalfangerne kalder den, kan en Smule Blæst fra Nord splitte Isen omkring os og muliggøre vor Redning, hvorimod lidt Vind fra Syd vil blæse hele den løse Is sammen bag ved os og spærre os Tilbagevejen. Derfor endnu en Gang: Gud hjælpe os!

Den 14. September.

Søndag og Hviledag. Min Frygt har vist sig grundet; den smalle Strimmel aabent Vand er forsvunden fra Syd. Intet andet end store, ubevægelige Ismarker omkring os med deres uhyggelige Isfigurer og fantastiske Tinder. Over

vist sig for ham, og jeg var forberedt paa et nyt Anfald; men der kom intet. Han lod ikke til at se mig, skønt jeg stod ved Siden af ham. Førstemesteren forrettede som sædvanlig Gudstjenesten, og alle Folkene følger andægtigt med, skønt nogle er Katolikker, andre Episkopale, andre Presbyterianere, og man bruger det højkirkelige Ritual.

En prægtig Solnedgang, der fik de store Ismarker til at se ud som et Blodhav. Jeg har aldrig set saa skønt og samtidig uhyggeligt Syn. Vinden drejer nu. Hvis det vil blæse 24 Timer fra Nord, kan alt endnu blive godt.

Den 15. September

I Dag er det Floras Fødselsdag. Kære Pige! Det er godt, at hun ikke kan se sin Dreng, som hun plejede at kalde mig, indelukket her mellem Ismarkerne med en sindssyg Kaptajn og Proviant kun til nogle faa Uger. Uden Tvivl undersøger hun Skibslisten i Aviserne hver Dag for at se, om vi meldes fra Shetlandsøerne. Jeg skulde give Folkene et godt Eksempel og se glad og fornøjet ud; men Gud ved, at mit Hjærte til Tider er tungt.

Termometret staar paa 19 Grader Fahrenheit i Dag. Der er kun lidt Vind, og den Smule, der er, kommer fra et uheldigt Hjørne. Kaptajnen er i udmærket Humør; jeg tror, han indbilder sig, stakkels Mand, at han i Nattens

Løb har haft et andet Syn eller Varsel, thi han kom ind til mig tidlig i Morges, bøjede sig ned over min Køje og hviskede: „Det var ikke et Sansebedrag, Doktor; det er fuldstændig rigtigt!“ Efter Frokosten bad han mig om at undersøge, hvor megen Proviant der er tilbage, hvilket anden Styrmand og jeg gav os til at gøre. Der er endog mindre, end vi havde ventet. Forude har de en halv Beholder fuld af Beskøjter, 3 Tønder salt Kød og et meget ringe Forraad af Kaffe og Sukker. Agter er der en hel Del Delikatesser, f. Eks. henkogt Laks, Supper, Ærter, Bedekød etc.; men de vil ikke række ret langt til en Besætning paa 50 Mand. Der er ogsaa to Tønder Mel og et ubegrænset Forraad af Tobak. Alt i alt er der nok til at holde Folkene paa halve Rationer i 18—20 Dage — absolut ikke mere. Da vi meldte Sagernes Stilling til Kaptajnen, befalede han at kalde alle Mand sammen, hvorpaa han holdt en Tale til dem fra Skansen. Jeg har aldrig set ham i saa høj Grad tage sig ud til sin Fordel. Med sin høje, firskaarne Skikkelse og sit mørke, energiske Ansigt saa han ud til at være født til at herske, og han drøftede Stillingen paa en koldblodig, sømandsmæssig Maade, der viste, at han baade forstod Faren og havde et aabent Øje for hver lille Mulighed for Frelse.

„Mine Medarbejdere,“ sagde han, „uden Tvivl tror De, at jeg har bragt Dem i denne Fælde,

Løb har haft et andet Syn eller Varsel, thi han kom ind til mig tidlig i Morges, bøjede sig ned over min Køje og hviskede: „Det var ikke et Sansebedrag, Doktor; det er fuldstændig rigtigt!“ Efter Frokosten bad han mig om at undersøge, hvor megen Proviant der er tilbage, hvilket anden Styrmand og jeg gav os til at gøre. Der er endog mindre, end vi havde ventet. Forude har de en halv Beholder fuld af Beskøjter, 3 Tønder salt Kød og et meget ringe Forraad af Kaffe og Sukker. Agter er der en hel Del Delikatesser, f. Eks. henkogt Laks, Supper, Ærter, Bedekød etc.; men de vil ikke række ret langt til en Besætning paa 50 Mand. Der er ogsaa to Tønder Mel og et ubegrænset Forraad af Tobak. Alt i alt er der nok til at holde Folkene paa halve Rationer i 18—20 Dage — absolut ikke mere. Da vi meldte Sagernes Stilling til Kaptajnen, befalede han at kalde alle Mand sammen, hvorpaa han holdt en Tale til dem fra Skansen. Jeg har aldrig set ham i saa høj Grad tage sig ud til sin Fordel. Med sin høje, firskaarne Skikkelse og sit mørke, energiske Ansigt saa han ud til at være født til at herske, og han drøftede Stillingen paa en koldblodig, sømandsmæssig Maade, der viste, at han baade forstod Faren og havde et aabent Øje for hver lille Mulighed for Frelse.

„Mine Medarbejdere,“ sagde han, „uden Tvivl tror De, at jeg har bragt Dem i denne Fælde,

Den 16. September.

Vinden er i Nattens Løb drejet om til Nord, og Isen viser nu Tegn til at ville spaltes. Folkene er i godt Humør til Trods for de smaa Rationer, de er blevet sat paa. Dampen holdes oppe i Maskinrummet, for at der ikke skal ske nogen Forsinkelse, hvis en Lejlighed til at slippe ud skulde frembyde sig. Kaptajnen er i Perlehumør, skønt han endnu bevarer det sky, mørke Udtryk, jeg før har omtalt. Denne Opblussen af Munterhed forundrer mig mere end hans tidligere Gnavenhed. Jeg forstaar det ikke. Jeg tror, jeg før har omtalt i denne Dagbog, at en af hans Særheder er, at han aldrig tillader nogen at komme ind i hans private Kahyt, men selv reder sin Køje og udfører andre huslige Hverv. Til min Overraskelse rakte han mig i Dag Nøglen og bad mig om at gaa ned og se efter Klokkeslettet paa hans Kronometer, medens han maalte Solhøjden om Middagen. Det er et tarveligt udstyret lille Rum med en Servante og nogle faa Bøger, men kun lidet andet til Pynt undtagen nogle Billeder paa Væggen. De fleste af disse er smaa, billige Olietryk, men der findes ogsaa et Portræt af en ung Dame, og det var øjensynlig ikke et af disse tænkte Kvindeidealer, som Sømænd ofte fører med sig. Ingen Kunstner kunde ud af sin Fantasi fremstille en saadan Blanding af Karakterfasthed og Svaghed. De sløve, drømmende Øjne med

de nedhængende Øjenhaar og den lave, brede Pande, der ikke var kruset af Bekymringer eller Tanker, stod i skarp Kontrast til den velformede, fremstaaende Kæbe og det resolute Udtryk om Munden.

Underneden Portrættet var der skrevet i det ene Hjørne: „M. B. Alder 19." At en Kvinde i en Alder af 19 Aar kunde udvikle en saadan Viljestyrke, som udtryktes i dette Ansigt, forekom mig næsten utroligt. Det maatte være en ualmindelig Kvinde. Hendes Ansigtstræk prægede sig saa stærkt i min Erindring, skønt jeg kun kastede et flygtigt Blik paa dem, at jeg, hvis jeg var Tegner, kunde gengive dem paa denne Side af Dagbogen. Jeg gad vide, hvilken Rolle hun har spillet i Kaptajnens Liv. Han har hængt hendes Billede ved Fodenden af sin Køje, saa at han stadig kan have det for Øje. Hvis han var en mindre tilbageholdende Mand, vilde jeg komme med en Bemærkning derom. Af de andre Ting i Kahytten — Uniformsfrakker, en Feltstol, en lille Kikkert, en Tobakskasse og talrige Piber, deriblandt en orientalsk — er ingen nærmere Omtale værd.

Kl. 11,20 Aften. — Kaptajnen er lige gaaet til Sengs efter en lang og interessant Samtale om almindelige Emner. Naar han vil, kan han være en udmærket Selskabsmand, da han er mærkværdig godt belæst og formaar at ud-

trykke sin Mening med Kraft uden at være docerende. Jeg holder ikke af, at nogen spiller overlegen over for mig. Han talte om Sjælelivet og fremstillede paa en mesterlig Maade Aristoteles' og Platos Meninger herom. Han synes at hælde til Sjælevandringslæren og Pythagoras' Doktriner. Da vi diskuterede disse, berørte vi den moderne Spiritualisme, og jeg kom med en spøgefuld Hentydning til Slades Bedragerier, hvorpaa han til min Overraskelse meget energisk advarede mig mod at slaa de uskyldige i Hartkorn med de skyldige og hævdede, at det vilde være lige saa logisk at stemple hele Kristendommen som en Illusion, fordi Judas, der bekendte sig til den Religion, var en Skurk. Kort efter sagde han mig Godnat og gik til sin Kahyt.

Vinden frisker op og blæser stadig fra Nord. Nætterne er nu lige saa mørke som i England. Jeg haaber, at den Dag i Morgen vil fri os for vore Islænker.

Den 17. September.

Spøgelset igen. Gud ske Lov, at jeg har stærke Nerver! Disse stakkels Menneskers Overtro og de omstændelige Forklaringer, de kan levere med den største Alvor og Overbevisning, vilde forfærde enhver, der ikke er vant til deres Tænkemaade. Der er mange Fremstillinger af Tingen; men Hovedsummen af dem alle er, at noget uhyggeligt har fløjet

rundt om Skibet hele Natten, at M'Donald af Peterhead og Peter Williamson fra Shetlandsøerne saa det saavel som Hr. Milne paa Kommandobroen — saa der altsaa er tre Vidner.

Jeg talte med Milne efter Frokost og sagde ham, at han burde hæve sig over saadan Galskab og som Officer give Folkene et bedre Eksempel. Han rystede ildevarslende paa sit vejrbidte Hoved og svarede med karakteristisk Forsigtighed: „Maaske ja og maaske nej, Doktor. Jeg kan ikke sige, jeg tror paa Spøgelser, skønt mange mener, de har set dem og det, der er værre. Jeg lader mig ikke let forskrække; men maaske vilde Blodet alligevel løbe koldt i Dem, hvis De havde været hos mig sidste Nat og set en rædselsfuld Skikkelse, hvid og overjordisk, vise sig snart her, snart der, og raabe og kalde i Mørket som et Lam, der har mistet sin Moder. Saa vilde De ikke være saa lysten efter at regne det hele for Kællingesladder." Jeg indsaa, det var haabløst at ræsonnere med ham; jeg indskrænkede mig derfor til at bede ham gøre mig den personlige Tjeneste at kalde paa mig næste Gang, Spøgelset viste sig — en Anmodning, han indvilligede i med mange højtlydende Ønsker om, at en saadan Lejlighed aldrig maatte komme.

Som jeg haabede, er den hvide Ørken omkring os bleven afbrudt af mange Vandstriber rundt om. Vor Opmaalingsgrad var i Dag 80°

52' Nord, hvilket viser, at der er en stærk sydlig Drift i Pakisen. Skulde Vinden forblive gunstig, vil Isen bryde op lige saa hurtigt, som den har dannet sig. For Øjeblikket kan vi ikke gøre andet end ryge vor Tobak og vente og haabe det bedste. Jeg er lige ved at blive Fatalist. Naar man har med saa usikre Faktorer som Vind og Is at gøre, kan man næsten ikke andet. Maaske var det de arabiske Ørkeners Vind og Sand, som indgav Muhammeds første Tilhængere Trangen til at bøje sig for den uovervindelige Skæbne.

Disse Spøgelseshistorier har haft en højst uheldig Indvirkning paa Kaptajnen. Jeg frygtede for, at de vilde ophidse hans letbevægelige Sind og forsøgte at skjule den urimelige Historie for ham; men uheldigvis hørte han en af Folkene gøre en Hentydning til den og forlangte at faa den fortalt. Som jeg ventede, fremkaldte den hele hans gamle Sindssyge i forstærket Grad. Det er svært at tro, at det er den samme Mand, med hvem jeg i Aftes diskuterede Filosofi. Han vandrer frem og tilbage paa Skansen som en Tiger i et Bur, medens han nu og da standser og med en længselsfuld Mine rækker Haanden ud mod Isen. Han mumler uafladelig til sig selv og engang udraabte han: „Kun en kort Stund, Kæreste, kun en kort Stund!" Stakkels Mand! det er sørgeligt at se en modig Sømand og begavet Men-

52' Nord, hvilket viser, at der er en stærk sydlig Drift i Pakisen. Skulde Vinden forblive gunstig, vil Isen bryde op lige saa hurtigt, som den har dannet sig. For Øjeblikket kan vi ikke gøre andet end ryge vor Tobak og vente og haabe det bedste. Jeg er lige ved at blive Fatalist. Naar man har med saa usikre Faktorer som Vind og Is at gøre, kan man næsten ikke andet. Maaske var det de arabiske Ørkeners Vind og Sand, som indgav Muhammeds første Tilhængere Trangen til at bøje sig for den uovervindelige Skæbne.

Disse Spøgelseshistorier har haft en højst uheldig Indvirkning paa Kaptajnen. Jeg frygtede for, at de vilde ophidse hans letbevægelige Sind og forsøgte at skjule den urimelige Historie for ham; men uheldigvis hørte han en af Folkene gøre en Hentydning til den og forlangte at faa den fortalt. Som jeg ventede, fremkaldte den hele hans gamle Sindssyge i forstærket Grad. Det er svært at tro, at det er den samme Mand, med hvem jeg i Aftes diskuterede Filosofi. Han vandrer frem og tilbage paa Skansen som en Tiger i et Bur, medens han nu og da standser og med en længselsfuld Mine rækker Haanden ud mod Isen. Han mumler uafladelig til sig selv og engang udraabte han: „Kun en kort Stund, Kæreste, kun en kort Stund!" Stakkels Mand! det er sørgeligt at se en modig Sømand og begavet Men-

neske synke saa dybt, og at tænke paa, at Illusioner kan kue en Sjæl, for hvilken virkelig Fare kun er Livets Salt. Har et Menneske nogen Sinde været i en saadan Situation som jeg, mellem en afsindig Kaptajn og en spøgelseseende Styrmand? Jeg tænker undertiden, at jeg er det eneste normale Menneske om Bord, undtagen maaske anden Maskinmester, der vilde bryde sig Pokker om alle Djævlene i det Røde Hav, saa længe de lader ham være i Fred og ikke bringer hans Værktøj i Uorden.

Isen aabner sig stadig raskt, og der er al Sandsynlighed for, at vi kan komme af Sted i Morgen tidlig. De vil tro, at jeg lyver, naar jeg fortæller dem derhjemme alle de mærkelige Ting, jeg har oplevet.

Kl. 12 Nat. — Mine Nerver er blevet en hel Del rystede, skønt jeg nu har beroliget dem noget med et stift Glas Kognak. Jeg er dog næppe rigtig mig selv endnu, hvad Haandskriften her kan bevidne. Sagen er, jeg har oplevet noget ganske mærkeligt og begynder at tvivle, om jeg er berettiget til at stemple alle om Bord som gale, fordi de foregiver at have set Ting, der synes mig fornuftstridige. Pyt! Jeg er et godt Tossehoved at lade mig bringe ud af Sindsligevægt af en saadan Ubetydelighed, og dog, naar det kommer efter alle disse Forskrækkelser, saa har det forøget Betydning,

thi jeg kan ikke tvivle om Hr. Mansons Historie eller Styrmandens, nu, da jeg selv har oplevet, hvad jeg før spottede.

Naar alt kommer til alt, var det ikke noget meget foruroligende — bare en Lyd, ikke andet. Jeg kan ikke forlange, at den, der læser dette, skal sympatisere med mine Følelser eller forstaa den Virkning, det havde paa mig i Øjeblikket. Jeg var færdig med Aftensmaden og gaaet op paa Dækket for at nyde en stille Pibe, før jeg gik til Køjs. Natten var meget mørk, saa mørk, at jeg fra min Plads under Agterbaaden ikke kunde se Officeren paa Broen. Jeg tror, at jeg allerede har omtalt den overordentlige Stilhed, der kan herske i disse frosne Have. I andre Dele af Verden, selv om de er nok saa øde, er der dog nogen Bevægelse af Luften, en Susen i Træerne eller Lyde fra levende Væsener. Maaske lægger man slet ikke Mærke til Lyden; men den vilde dog savnes, hvis den ikke var der. Kun her i disse arktiske Have eksisterer denne grænseløse Stilhed, der paatrænger sig en i hele sin trykkende Virkelighed. Man anspænder sine Trommehinder for at opfange en sagte Mumlen og dvæler ved enhver tilfældig Lyd paa Skibet. Saaledes stod jeg og lænede mig mod Skibets Ræling, da der fra Isen næsten lige neden for mig lød et skarpt og skingrende Skrig i Nattens Stilhed, begyndende, forekom det mig, med en saa fin Tone,

som en Primadonna aldrig har naaet, og stigende højere og højere, til den endte med et langt Smertensskrig, der kunde være en fortabt Sjæls sidste Klage. Det gyselige Skrig lyder endnu i mine Øren. Sorg, endeløs Sorg, syntes at udtrykke sig i det og en stor Længsel, men alligevel var der i det noget vildt hoverende. Det lød saa tæt ved mig; men da jeg stirrede ud i Mørket, kunde jeg intet opdage. Jeg ventede lidt; men Lyden blev ikke gentaget, og jeg gik ned mere rystet end nogen Sinde før i mit Liv. I Nedgangen mødte jeg Hr. Milne, der kom for at afløse Vagten. „Naa, Doktor," sagde han, „maaske er det ogsaa Kællingesladder? Hørte De Skriget? Maaske er det Overtro? Hvad mener De om det nu?" Jeg var nødt til at indrømme, at jeg var lige saa forbavset over det, som han. Maaske faar jeg et andet Syn paa Sagen i Morgen. For Øjeblikket tør jeg næppe skrive alt, hvad jeg tænker. Jeg vilde maaske senere skamme mig ved at læse om, at jeg har været saa svag.

Den 18. September.

Jeg har tilbragt en urolig, søvnløs Nat, stadig hjemsøgt af Tanker om hin mærkelige Lyd. Kaptajnen ser heller ikke ud til at have faaet megen Søvn, thi Ansigtet er vildt, og Øjnene blodunderløbne. Jeg har ikke fortalt ham om min Oplevelse i Aftes og vil heller ikke. Han

har De vist Ret. Vi vil alle være i Armene paa vore egne trofaste kære inden længe, ikke sandt? Men vi maa ikke være alt for sikre — vi maa ikke være alt for sikre."

Han sad tavs en kort Tid og svang tankefuld Benene frem og tilbage. „Hør," fortsatte han; „det er et farligt Sted her — et forræderisk, farligt Sted. Jeg har set Mænd blive bortrevne meget pludseligt i et Land som dette. En enkelt Revne kan gøre det, og ned gaar man; kun en Boble paa det grønne Vand viser, hvor man sank. Det er højst besynderligt," fortsatte han med en krampagtig Latter; „men alle de Aar, jeg har været heroppe, har jeg aldrig nogen Sinde tænkt paa at lave Testamente — ikke fordi jeg har noget særligt at efterlade; men naar en Mand er udsat for Fare, bør han dog have noget ordnet og færdigt — mener De ikke det?"

„Jo, naturligvis," svarede jeg, idet jeg undrede mig over, hvad han mente.

„En Mand føler sig mere rolig, naar han ved, at alt er ordnet," fortsatte han. „Hvis nu noget skulde hænde mig, saa haaber jeg, De vil se efter Tingene for mig. Der er kun meget lidt i Kahytten; men det, der er, vilde jeg gerne have solgt og Pengene fordelte paa samme Maade som Tranpengene mellem Mandskabet. Kronometret ønsker jeg, at De selv beholder som en ringe Erindring om vor Rejse. Natur-

ligvis er alt dette kun en ren Forsigtighedsregel; men jeg syntes, jeg vilde benytte Lejligheden til at tale med Dem om det. Jeg antager, jeg kunde stole paa Dem, hvis det gjordes Behov?"

„Ja, ubetinget," svarede jeg; „og siden De gør dette Skridt, saa maa jeg vel helst —"

„De! De!" afbrød han mig. „Hvad Pokker kan der være i Vejen med Dem? Naa, jeg vil ikke være en Gnavpotte; men jeg kan ikke lide at høre en ung Mand, der knap har begyndt Livet, allerede tænke paa Døden. Gaa op paa Dækket og faa lidt frisk Luft i Lungerne i Stedet for at tale Vrøvl her i Kahytten og opmuntre mig til at gøre det samme."

Jo mere jeg tænker over denne Samtale, jo mindre synes jeg om den. Hvorfor vilde Manden ordne sine Sager netop nu, da vi syntes at være uden for al Fare? Der maatte være Metode i hans Galskab. Mon han tænkte paa Selvmord? Jeg husker, at han ved een Lejlighed talte om Afskyeligheden ved at begaa Selvmord. Imidlertid skal jeg holde Øje med ham, og selv om jeg ikke kan trænge ind i hans private Kahyt, skal jeg i det mindste sørge for at blive paa Dækket, saa længe han er der.

Hr. Milne ler ad min Frygt og siger, at det er bare Skipperens Særhed. Han ser selv meget lyst paa Situationen. Efter hans Mening

vil vi være ude af Isen i Overmorgen, passere Jan Meyen to Dage senere og faa Skotland i Sigte om en Uges Tid. Bare han ikke er for sangvinsk. Hans Mening kan dog godt balancere med Kaptajnens mørke Forsigtighed, thi han er ogsaa en gammel, erfaren Sømand og vejer sine Ord godt, før han udtaler dem.

* *
*

Den længe truende Katastrofe er endelig kommen. Jeg ved knap, hvad jeg skal skrive om den. Kaptajnen er borte. Han kan maaske komme levende tilbage til os; men jeg frygter — jeg frygter. Klokken er nu syv om Morgenen d. 19. September. Jeg har hele Natten vandret om paa den store Isflage foran os sammen med en Afdeling Matroser i Haab om at finde et Spor af ham, men forgæves. Jeg skal forsøge at give en Beretning om de nærmere Omstændigheder ved hans Forsvinden. Hvis nogen en Dag skulde læse de Ord, jeg nedskriver, haaber jeg, man vil huske paa, at jeg ikke skriver efter Formodning eller Rygter; men at jeg — en normal og oplyst Mand — nøjagtig beskriver, hvad der virkelig foregik for mine egne Øjne. Slutningerne er mine egne; men for Begivenhederne indestaar jeg.

Kaptajnen vedblev at være i brillant Hu-

vil vi være ude af Isen i Overmorgen, passere Jan Meyen to Dage senere og faa Skotland i Sigte om en Uges Tid. Bare han ikke er for sangvinsk. Hans Mening kan dog godt balancere med Kaptajnens mørke Forsigtighed, thi han er ogsaa en gammel, erfaren Sømand og vejer sine Ord godt, før han udtaler dem.

* *
*

Den længe truende Katastrofe er endelig kommen. Jeg ved knap, hvad jeg skal skrive om den. Kaptajnen er borte. Han kan maaske komme levende tilbage til os; men jeg frygter — jeg frygter. Klokken er nu syv om Morgenen d. 19. September. Jeg har hele Natten vandret om paa den store Isflage foran os sammen med en Afdeling Matroser i Haab om at finde et Spor af ham, men forgæves. Jeg skal forsøge at give en Beretning om de nærmere Omstændigheder ved hans Forsvinden. Hvis nogen en Dag skulde læse de Ord, jeg nedskriver, haaber jeg, man vil huske paa, at jeg ikke skriver efter Formodning eller Rygter; men at jeg — en normal og oplyst Mand — nøjagtig beskriver, hvad der virkelig foregik for mine egne Øjne. Slutningerne er mine egne; men for Begivenhederne indestaar jeg.

Kaptajnen vedblev at være i brillant Hu-

i Maanelyset. Flere Gange kunde jeg af hans Bevægelser se, at han saa paa sit Ur, og en Gang mumlede han en kort Sætning, hvoraf jeg kunde opfatte Ordet „færdig". Af hans pludselig spændte Opmærksomhed kunde jeg slutte, at han saa eller troede at se noget. Jeg listede mig hen bag ved ham. Han stirrede med et ivrigt spørgende Blik paa, hvad der saa ud som en hvirvlende Taagekrans. Det var en dunkel, formløs Figur, undertiden mere, undertiden mindre tydelig, alt efter som Lyset faldt paa den. Maanens Glans fordunkledes i dette Øjeblik af en meget tynd Sky.

„Jeg kommer, min Pige, jeg kommer!" raabte Skipperen med en Stemme, der udtrykte den grænseløseste Ømhed og Medfølelse som en, der glæder den elskede med en længe ønsket Gunstbevisning og selv er lige saa glad ved at give, som hun ved at modtage.

Hvad der paafulgte, varede kun et Øjeblik. Jeg formaaede ikke at hindre det.

Med eet Spring var han oppe paa Rælingen og med et andet nede paa Isen. Med udstrakte Arme og kærlige Ord styrtede han ud i Mørket i Retning af den blege Taagefigur. Jeg blev staaende som forstenet og stirrede efter den forsvindende Mand, til jeg ikke kunde høre ham længere. Jeg ventede aldrig mere at faa ham at se; men i dette Øjeblik skinnede Maanen klart frem gennem en Revne i Skyen og

oplyste hele den store Ismark. Da saa jeg atter hans mørke Skikkelse allerede langt borte ile med forbavsende Hurtighed over den frosne Slette. Det var det sidste Glimt, jeg saa af ham, maaske det sidste, vi nogen Sinde skal faa at se. En Afdeling blev organiseret til at følge efter ham, og jeg ledsagede den; men intet blev fundet. En ny vil blive dannet om nogle Timer. Jeg kan næsten ikke tro andet, end at jeg har drømt eller lidt af et afskyeligt Mareridt, idet jeg nedskriver disse Ting.

Kl. 7½ Eftermiddag. — Lige vendt dødstræt tilbage fra den anden frugtesløse Søgen efter Kaptajnen. Isflagen er af en umaadelig Udstrækning, thi skønt vi har været milevidt ude har vi dog ikke set nogen Ende paa den. Frosten har været saa stærk i den senere Tid, at Sneen oven paa Isen er bleven saa haard som Granit, ellers kunde vi have haft Fodsporene til at vejlede os. Mandskabet længes efter at kaste los, thi Isen er i Nattens Løb bristet mod Syd, og aabent Vand er synligt i Horizonten. De siger, at Kaptajn Craigie sikkert er død, og at vi alle vover Livet til ingen Nytte ved at blive, naar vi har Lejlighed til at slippe bort. Hr. Milne og jeg har haft stor Vanskelighed ved at overtale dem til at vente til i Morgen Aften og har maattet

love, at vi under ingen Omstændighed vil udsætte Afrejsen længer. Vi agter derfor at tage blot nogle faa Timers Søvn og saa drage ud paa en sidste Eftersøgelse.

Den 20 September Aften.

Jeg gik over Isen i Morges med en Afdeling Folk for at undersøge den sydlige Del af Flagen, medens Hr. Milne gik nordpaa med andre Mænd. Vi gik 2—3 Sømil uden at se Spor af noget levende Væsen undtagen en enkelt Fugl, der fløj et godt Stykke over vore Hoveder, og som jeg antog for en Falk. Den sydligste Del af Isflagen løb ud i en lang, smal Strimmel. Da vi kom til dette „Forbjerg", gjorde Sømændene Holdt; men jeg bad dem om at fortsætte helt ud, for at vi kunde have den Tilfredsstillelse at vide, at vi intet som helst havde forsømt.

Vi var næppe komne et hundrede Alen ud, før M'Donald fra Peterhead raabte, at han saa noget foran os, og begyndte at løbe. Vi saa det nu alle og gav os ogsaa til at løbe. I Begyndelsen var det kun noget mørkt paa den hvide Is; men efterhaanden som vi kom nærmere, tog det Skikkelse af et Menneske og sluttelig af det Menneske, vi søgte efter. Han laa med Ansigtet nedefter paa en Isbanke. Mange smaa Iskrystaller og Sneflokke funklede paa hans mørke Sømandstrøje. Idet vi

kom derhen, greb en lille Hvirvelvind disse Smaaflokke, hvirvlede dem rundt i Luften nogle Gange og drev dem derpaa ud mod det aabne Hav. I mine Øjne var det kun drivende Sne; men mange af mine Ledsagere paastod at Flokkene tog Form af en Kvinde, bøjede sig ned over Liget, kyssede det og skyndte sig saa hen over Isflagen.

Jeg har lært aldrig at spotte en andens Mening, hvor urimelig den end kan synes mig. Vist er det, at Kaptajn Nicholas Craigie ikke har lidt nogen smertefuld Død, thi der var et glad Smil i hans Ansigt, og Hænderne var endnu udstrakte, som om han vilde omfavne den sælsomme Skikkelse, der havde kaldt ham ind i den dunkle Verden, som ligger hinsides Graven.

Vi begravede ham om Eftermiddagen, indsvøbt i Skibsflaget og med en 32 Punds Kugle ved Fødderne. Jeg læste Ligprædikenen, medens de barske Sømænd græd som Børn, thi der var mange, der skyldte hans varme Hjerte meget og nu viste ham den Hengivenhed, som hans underlige Væsen i levende Live havde frastødt. Med et dump, gribende Plask gled han ned ad Røstværket, og jeg saa ham glide længere og længere ned i det blaa Vand, til kun nogle Bobler betegnede Stedet, hvor han var sunket ned i det evige Mørke. Saa forsvandt ogsaa disse, og der paa Havets

Bund skal han ligge med sin Hemmelighed, sine Sorger og sit Mysterium begravet i Brystet til den store Dag kommer, da Havet giver sine Døde tilbage, og Nicholas Graigie kommer op mellem Isflagerne med Smil i Ansigtet og de stivnede Arme kærligt udstrakte. Jeg beder til Gud, at hans Lod i det andet Liv maa blive lykkeligere end i dette.

Jeg fortsætter ikke min Dagbog. Vor Vej hjem ligger let og klar for os, og de store Ismarker vil snart kun være en Erindring fra Fortiden. Det vil vare nogen Tid, før jeg overvinder den Nerverystelse, de sidste Begivenheder har fremkaldt. Da jeg begyndte denne Beretning, drømte jeg kun lidet om, hvordan jeg desværre har maattet slutte den. Jeg skriver disse sidste Ord i min ensomme Kahyt, medens jeg hyppig farer op og synes at høre den afdødes nervøse Skridt paa Dækket oven over mig. Som det var min Skyldighed, gik jeg i Aften ind i hans Kahyt for at lave en Liste over hans Efterladenskaber, saa at de senere kan blive indførte i den officielle Log-Bog. Alt var, som det havde været ved mit forrige Besøg, naar undtages, at Billedet, der hang for Enden af hans Køje, var blevet skaaret ud som med en Kniv og forsvundet. Med dette sidste Led i en mærkelig Kæde af Vidnesbyrd slutter jeg min Dagbog over Rejsen med „Polarstjernen".

CONAN DOYLE

DEN MYSTISKE KISTE

Hvad faar De ud af hende, Allardyce?“ spurgte jeg.

Min 2. Styrmand stod ved Siden af mig paa Hytten, skrævende med sine korte, tykke Ben; thi Stormen efterfulgtes af en betydelig Dønning og vore 2 Agterbaade berørte næsten Vandet ved hver Rulning. Han støttede sin Kikkert paa Mesan-Vanterne og stirrede længe og stift paa denne sørgelige Fremmede, hver Gang den viste sig paa Toppen af en Sø og hang dinglende et Øjeblik, før den atter gled ned paa den anden Side. Den laa saa lavt i Vandet, at jeg kun hist og her kunde se en smal, ærtegrøn Kant af Rælingen. Det var en Brig; men dens Stormast var bleven knækket af, ca. 10 Fod over Dækket, og det saa ikke ud til, at man havde gjort noget Forsøg paa at frigøre sig for Vraget, der flød baade med Sejl og Ræer, ligesom en saaret Maage paa Vandet, ved Siden af hende. Fokkemasten stod endnu oprejst; men Formærssejlene flagrede løse, og de større Sejl viftede som lange, hvide Vimpler foran hende. Aldrig har jeg set et Skib, der saa ud til at have lidt en haardere Medfart. Men det kunde ikke forbavse os, thi i de sidste 3 Dage havde der været Tider, da det var et stort Spørgsmaal, om vor egen Skude nogen Sinde mere skulde se Land. I 36 Timer havde vi stævnet imod Stormen, og hvis Mary Sinclair ikke havde

været saa godt et Skib, som nogen Sinde har forladt Clyde-Floden, havde vi ikke gaaet det igennem. Men nu havde vi altsaa redet Stormen af med kun Tabet af vor Harpun og en Del af Styrbords-Ræling. Det forbavsede os imidlertid ikke at erfare, da Stormen havde lagt sig, at andre havde været mindre heldige, og at denne lemlæstede Brig, der ravede om paa det blaa Hav, var bleven forladt for at fortælle, lig en Mand, der er slaaet blind af Lynet, om den udstandne Rædsel. Allardyce, der var en sindig og paalidelig Skotte, stirrede længe og stift paa det lille Fartøj, medens vore Matroser tog Plads langs Rælingen eller paa Forvanterne for at tage den Fremmede i Øjesyn. Ved den 20. Breddegrad og den 10. Længdegrad, hvor omkring vi befandt os, bliver man lidt nysgerrig over for, hvem man møder; thi man har forladt Atlanterhavets Hovedhandelslinier til Nord. I 10 Dage havde vi sejlet over et øde og forladt Hav.

„Hun er forladt, tror jeg," sagde 2. Styrmand.

Jeg var kommen til den samme Slutning; thi jeg kunde ikke se noget Livstegn paa hendes Dæk, og der kom intet Svar paa vore Matrosers venskabelige Viften. Mandskabet havde sandsynligvis forladt hende i den Formening, at hun stod i Begreb med at synke.

„Hun kan ikke holde sig længe oven Vande," fortsatte Allardyce paa sin afmaalte Maade.

„Hun kan stikke Næsen ned og Halen i Vejret hvert Øjeblik. Vandet stikker lige op til Kanten af hendes Ræling."

„Hvad er det for et Flag?"

„Jeg er ved at forsøge paa at udfinde det. Det er blevet helt snoet og indfiltret. Naa, nu har jeg det tydeligt nok; det er det brasilianske Flag; men det har den forkerte Side opad."

Hun havde altsaa hejset et Nødsignal, før Folkene havde forladt hende. Maaske var de nylig gaaet fra Borde, jeg tog Styrmandens Kikkert og saa over det endnu skummende, blaa Atlanterhavs oprørte Flade. Men ingen Steder kunde jeg se noget menneskeligt, undtagen os selv.

„Der er maaske alligevel levende Væsener om Bord," sagde jeg.

„Der er maaske Bjergeløn," mumlede 2. Styrmand.

„Saa vil vi løbe ned til hendes Læside og se ad."

I en Afstand af godt 100 Alen drejede vi bi, og jeg sagde til 2. Styrmand: „Det er bedst, De firer en af Agterbaadene ned, Hr. Allardyce, tag 4 Mand med og se, hvad De kan erfare om hende."

Men i dette Øjeblik kom min 1. Styrmand, Hr. Armstrong, op paa Dækket, thi det havde slaaet 7 Glas, og der var kun faa Minutter til hans Vagt. Det kunde interessere mig selv at

gaa om Bord i dette forladte Skib og se, hvad der maatte være i hende. Med et Par Ord til Armstrong svingede jeg mig saa over Rælingen og gik ned i Baaden.

Afstanden var kun lille; men det tog alligevel nogen Tid at komme derover, thi saa høj var Søgangen, at vi ofte, naar vi var nede i en Bølgedal, hverken kunde se vort eget Skib eller Briggen. Den nedgaaende Sols Straaler naaede ikke derned, og der var koldt og mørkt i Bølgehulningerne; men hver ny Bølge hævede os atter op i Varmen og Solskinnet. Naar vi saaledes svævede paa et hvidtoppet Bjerg mellem to mørke Dale, saa jeg et Glimt af Briggens ærtegrønne Ræling og dens nikkende Fokkemast, og jeg styrede efter at komme omkring dens Agterstævn, for at vi kunde træffe Bestemmelse om til hvilken Side vi skulde dreje bi. Vi kunde nu se Navnet N o s s a S e h n o r a d a V i t t o r i a malet tværs over dens dryppende Agterstævn.

„Til Luvart, Sir," sagde 2. Styrmand; „klar med Baadshagen, Tømmermand!" Et Øjeblik efter havde vi svunget os over Rælingen, der ikke var stort højere end vor Baad, og befandt os paa det forladte Skibs Dæk. Vor første Tanke var at sørge for vor egen Sikkerhed for det Tilfælde — hvad der syntes meget sandsynligt — at Skibet skulde synke under vore Fødder. Af den Grund holdt 2 af vore Folk fast i Baadens Fangeline og holdt den borte fra Skibs-

siden, saa vi i Nødsfald hurtig kunde trække os tilbage. Tømmermanden blev sendt ned for at udfinde, hvor meget Vand der var, og om det endnu steg, medens en Matros, Allardyce og jeg foretog en hurtig Undersøgelse af Skibet og dets Ladning.

Dækket var overstrøet med Vrag og Hønsebure, hvori de døde Fugle flød omkring. Baadene var borte, undtagen en, og det var klart, at Mandskabet havde forladt Skibet. Kahytten var i et Dæks-Hus, hvis ene Side var bleven slaaet ind af en svær Sø. Allardyce og jeg gik derind og fandt Kaptajnens Bord, som han havde forladt det, helt overstrøet med Bøger, Papirer — alle spanske eller portugisiske — og Cigaraske alle Vegne. Jeg søgte efter Logbogen, men kunde ikke finde den.

„Sandsynligvis har han aldrig ført nogen," sagde Allardyce. „Der hersker ikke megen Orden om Bord paa et sydamerikansk Koffardiskib, og de gør kun, hvad de er absolut nødt til. Hvis der har været en, maa han altsaa have taget den med sig i Baaden."

„Jeg kunde have Lyst til at tage alle disse Bøger og Papirer," sagde jeg. „Spørg Tømmermanden, hvor megen Tid vi har."

Hans Svar var beroligende. Skibet var fuldt af Vand; men en Del af Lasten var flydende, og sandsynligvis kunde det slet ikke synke, men vilde drive om som en af disse frygtelige, ikke

kortlagte Rev, der har sendt saa mange solide Skibe til Bunds.

„I saa Tilfælde er der ingen Fare ved at gaa nedenunder, Hr. Allardyce," sagde jeg.

„Prøv at udfinde, hvor meget af dens Ladning, der kan reddes. Jeg vil gennemse disse Papirer saa længe."

Konnossementet, nogle Breve og Papirer oplyste mig hurtig om, at den brasilianske Brig, Nossa Sehnora da Vittoria, var afsejlet fra Bahia for en Maaned siden. Kaptajnens Navn var Texeira; men der oplystes ikke noget om Mandskabets Antal. Briggen var paa Vej til London, og et Blik paa Konnossementet var tilstrækkeligt til at vise mig, at vi næppe kunde høste megen Fordel ved Bjergningen. Ladningen bestod af Nødder, Ingefær og store Træklodser fra det tropiske Bælte. Det var uden Tvivl disse, som havde forhindret Skibet i at gaa til Bunds; men deres Størrelse gjorde det umuligt at overføre dem. Desuden var der en Del Sirfugle til Hattepynt og 100 Kasser præserveret Frugt. Ved at blade Papirerne igennem fandt jeg ogsaa en kort Note paa Engelsk. Den lød saaledes:

Man bedes sørge for, at de forskellige gamle spanske og indianske Sager, som er komne fra Santarem-Samlingen, og som er adresserede til Prontfoot og Neuman, Oxford Street, London, bliver anbragte paa et Sted, hvor disse kostbare

kortlagte Rev, der har sendt saa mange solide Skibe til Bunds.

„I saa Tilfælde er der ingen Fare ved at gaa nedenunder, Hr. Allardyce," sagde jeg.

„Prøv at udfinde, hvor meget af dens Ladning, der kan reddes. Jeg vil gennemse disse Papirer saa længe."

Konnossementet, nogle Breve og Papirer oplyste mig hurtig om, at den brasilianske Brig, Nossa Sehnora da Vittoria, var afsejlet fra Bahia for en Maaned siden. Kaptajnens Navn var Texeira; men der oplystes ikke noget om Mandskabets Antal. Briggen var paa Vej til London, og et Blik paa Konnossementet var tilstrækkeligt til at vise mig, at vi næppe kunde høste megen Fordel ved Bjergningen. Ladningen bestod af Nødder, Ingefær og store Træklodser fra det tropiske Bælte. Det var uden Tvivl disse, som havde forhindret Skibet i at gaa til Bunds; men deres Størrelse gjorde det umuligt at overføre dem. Desuden var der en Del Sirfugle til Hattepynt og 100 Kasser præserveret Frugt. Ved at blade Papirerne igennem fandt jeg ogsaa en kort Note paa Engelsk. Den lød saaledes:

Man bedes sørge for, at de forskellige gamle spanske og indianske Sager, som er komne fra Santarem-Samlingen, og som er adresserede til Prontfoot og Neuman, Oxford Street, London, bliver anbragte paa et Sted, hvor disse kostbare

paa højre Haand, og ved den venstre fandtes 3 Køjer til Styrmændene. Længere inde var en Plads, omtrent 12 Fod i Kvadrat, som var overstrøet med Flag og Sejldug. Langs Væggene hang et Antal Pakker, der var indsvøbte i grovt Tøj og solidt fastsurrede. I den anden Ende stod der en stor Kiste, rød- og hvidstribet, skønt det røde var saa falmet og det hvide saa snavset, at man kun kunde skelne Farven, hvor Lyset faldt direkte paa den. Kisten viste sig ved senere Maaling at være 4 Fod, 3 Tm. lang, 3 Fod, 2 Tm. høj og 3 Fod bred, altsaa betydeligt større end en Sømandskiste. Men det var ikke paa Kisten, mine Øjne og Tanker særlig henledtes, idet jeg traadte ind i Rummet. Paa Gulvet laa der nemlig udstrakt over Sejldugen en lille, mørk Mand med et kort, krøllet Skæg. Han laa saa langt som muligt borte fra Kisten med Fødderne hen imod den og Hovedet bort. Paa Hovedets hvide Underlag fandtes en rød Plet, og om hans mørke Hals snoede sig smaa røde Baand; men jeg kunde ikke straks se noget Tegn til Saar paa ham, og Ansigtet var saa roligt som et sovende Barns. Først da jeg bøjede mig ned, kunde jeg se hans Saar, og vendte mig bort med et Udbrud af Rædsel. Hans Hoved var bleven knust, øjensynlig ved et frygteligt Slag fra en Person, som stod bag ved ham. Hans Ansigt kunde godt have et roligt Udtryk, thi Døden maatte være kommen øje-

blikkelig, og Saarets Plads viste, at han ikke kunde se den Person, der bibragte ham det.

„Er det et Mord eller et Ulykkestilfælde, Kaptajn Barclay?“ spurgte min 2. Styrmand mut.

„De har Ret, Hr. Allardyce. Manden er bleven myrdet — slaaet ned bagfra med et skarpt og tungt Vaaben. Men hvem var han, og hvorfor myrdede de ham?“

„Det var en almindelig Matros,“ svarede Styrmanden. „Det kan De se paa hans Hænder.“

Medens han talte vendte han den dødes Lommer og bragte for Lyset et Spil Kort, noget tjæret Sejlgarn og en Pakke brasiliansk Tobak.

„Uha, se paa den her!“ sagde han.

Det var en stor, aaben Kniv med stift Fjederblad, som han havde samlet op fra Gulvet. Staalet var skinnende blankt, saa vi kunde ikke sætte Kniven i Forbindelse med Forbrydelsen, og, dog havde den døde Mand holdt den i sin Haand, da han blev slaaet ned, thi han greb endnu om den.

„Det forekommer mig,“ sagde Styrmanden, „at han vidste, han var i Fare, og holdt sin Kniv i Beredskab. Imidlertid kan vi ikke hjælpe den stakkels Fyr nu. Jeg forstaar ikke, hvad det er for Sager, der er surrede fast paa Væggen. De ser ud til at være gamle Afgudsbilleder, Vaaben og alskens Kuriositeter, indpakkede i gammelt Sækkelærred.“

„Det er rigtigt," sagde jeg, „og de er de eneste Ting af Værdi, som vi rimeligvis vil faa af Ladningen. Praj vor Skude og lad dem sende den anden Agterbaad herover for at hjælpe os at bringe Sagerne om Bord."

Medens han var borte, undersøgte jeg det mærkelige Bytte, som var kommen i vor Besiddelse. Kuriositeterne var saaledes indpakkede, at jeg kun i ren Almindelighed kunde danne mig en Forestilling om deres Art; men den stribede Kiste stod i et godt Lys, hvor jeg grundig kunde undersøge den. Paa Laaget, som var stærkt beslaaet med Metal, var der indgraveret et sammensat Vaabenskjold, hvorunder der stod en spansk Linie, som lød saaledes: „Don Ramirez di Leyras Klenodie-Kiste, Ridder af St. Jakobsordenen, Guvernør og General-Kaptajn over Terra-Firma og Provinsen Veraquas." I det ene Hjørne fandtes Aarstallet 1606, og i det andet en stor, hvid Seddel, paa hvilken der stod baade paa Engelsk og Spansk: „Man anmodes indstændig om under ingen Omstændighed at aabne denne Kiste." Laasen var meget svær og sammensat af indgraveret Staal med et latinsk Motto, der laa uden for en Sømands Forstaaelse. Lige da jeg var færdig med mine Undersøgelser af denne mærkelige Kiste, lagde den anden Agterbaad med 1. Styrmand, Hr. Armstrong til, og vi begyndte at anbringe de forskellige Kuriositeter i Baaden, der lod til at være de eneste

Genstande, som var værd at føre bort fra det forladte Skib. Da den var fyldt, sendte jeg den tilbage til Barken, hvorpaa Allardyce og jeg i Forening med Tømmermanden og en Matros flyttede den stribede Kiste til vor Baad, idet vi anbragte den paa Midtertofterne, thi den var saa tung, at det ikke gik an at sætte den i den ene Ende. Hvad den døde Mand angaar, saa efterlod vi ham, hvor vi havde fundet ham. Styrmanden nærede den Opfattelse, at dette Menneske, da man var ved at forlade Skibet, havde givet sig til at stjæle, og at Kaptajnen for at opretholde Disciplinen havde slaaet ham ned med en Økse eller et andet tungt Vaaben. Dette syntes mere sandsynligt end nogen anden Forklaring, og dog tilfredsstillede den mig heller ikke rigtig. Men Oceanet er fuldt af Mysterier, og vi maatte lade os nøje med at føje den brasilianske Brigs døde Sømand til den lange Liste, som enhver Sømand har i sin Erindring.

Ved Hjælp af Tove fik vi den svære Kiste halet op paa Mary Sinclairs Dæk, og fire Matroser bar den ned i Kahytten, hvor der lige akkurat var Plads til den mellem Bordet og Agterbænkene. Der blev den staaende under Aftensmaaltidet, og efter dette blev Styrmændene hos mig og drøftede — ved et Glas Toddy — Dagens Begivenheder. Hr. Armstrong var en høj, mager Mand med gribagtigt Ansigt; han var en udmærket Sømand, men meget nærig

Genstande, som var værd at føre bort fra det forladte Skib. Da den var fyldt, sendte jeg den tilbage til Barken, hvorpaa Allardyce og jeg i Forening med Tømmermanden og en Matros flyttede den stribede Kiste til vor Baad, idet vi anbragte den paa Midtertofterne, thi den var saa tung, at det ikke gik an at sætte den i den ene Ende. Hvad den døde Mand angaar, saa efterlod vi ham, hvor vi havde fundet ham. Styrmanden nærede den Opfattelse, at dette Menneske, da man var ved at forlade Skibet, havde givet sig til at stjæle, og at Kaptajnen for at opretholde Disciplinen havde slaaet ham ned med en Økse eller et andet tungt Vaaben. Dette syntes mere sandsynligt end nogen anden Forklaring, og dog tilfredsstillede den mig heller ikke rigtig. Men Oceanet er fuldt af Mysterier, og vi maatte lade os nøje med at føje den brasilianske Brigs døde Sømand til den lange Liste, som enhver Sømand har i sin Erindring.

Ved Hjælp af Tove fik vi den svære Kiste halet op paa Mary Sinclairs Dæk, og fire Matroser bar den ned i Kahytten, hvor der lige akkurat var Plads til den mellem Bordet og Agterbænkene. Der blev den staaende under Aftensmaaltidet, og efter dette blev Styrmændene hos mig og drøftede — ved et Glas Toddy — Dagens Begivenheder. Hr. Armstrong var en høj, mager Mand med gribagtigt Ansigt; han var en udmærket Sømand, men meget nærig

og begærlig. Vort Hittegods interesserede ham i høj Grad, og med glinsende Øjne havde han allerede begyndt at regne ud, hvor meget der kunde blive til hver af os, naar vi skulde dele Udbyttet af vor Bjergning.

„Naar der stod, at Tingene er enestaaende, Hr. Barclay, kan de være en hvilken som helst Sum værd. De kan ikke tænke Dem, hvilke umaadelige Summer de rige Samlere betaler. 1000 Pund er intet for dem. Hvis jeg ikke tager meget fejl, vil vi faa et klækkeligt Udbytte af vor Rejse."

„Det tror jeg ikke," sagde jeg. „Saa vidt jeg kan se, er de ikke meget forskellige fra andre sydamerikanske Kuriositeter."

„Maaske nok; men nu har jeg dog været 4 Rejser derovre, og jeg har aldrig set noget lignende som denne Kiste før. Den er en hel Bunke Penge værd, som den staar der. Men den er saa tung, at der sikkert maa være noget værdifuldt i den. Mener De ikke, vi bør aabne den og se efter?"

„Hvis De brækker den op, vil De efter al Sandsynlighed ødelægge den," sagde 2. Styrmand.

Armstrong satte sig ned foran Kisten, idet han holdt Hovedet til den ene Side og den lange, tynde Næse kun nogle faa Tommer fra Laasen.

„Den er af Egetræ," sagde han, „og det er lidt indtørret paa Grund af Alderen. Hvis jeg

hvad der er i den, kan vi blive snydt for vor Ret; desuden —"

„Det kan være nok, Armstrong," afbrød jeg ham. „De kan være ganske rolig for, at De vil faa, hvad De kan tilkomme; men jeg vil ikke have Kisten aabnet i Aften."

„Seddelen viser jo tydeligt nok, at Kisten har været undersøgt af Europæere," tilføjede Allardyce. „Fordi en Kiste er en Klenodie-Kiste, er det ikke vist, at den indeholder Klenodier nu. En hel Del Folk har kigget i den siden den gamle Guvernørs Dage."

Armstrong smed Skruetrækkeren paa Bordet og trak paa Skuldrene.

„Som De vil," sagde han; „men skønt vi Resten af Aftenen talte om mange forskellige Emner, lagde jeg dog Mærke til, at hans Øjne stadig vendte tilbage til den stribede Kiste med det samme Udtryk af Nysgerrighed og Griskhed.

Jeg kommer nu til den Del af min Historie, som selv nu, naar jeg tænker tilbage derpaa, opfylder mig med den største Rædsel. Omkring Hovedkahytten fandtes Officerernes Kahytter; men min var længst borte derfra, den laa for Enden af den lille Gang, der førte til Kahytskappen. Jeg havde ingen regelmæssig Vagt undtagen i Nødstilfælde, og de 3 Styrmænd delte Vagterne imellem sig. Armstrong havde Hundevagten, som slutter Klokken 4 om Morgenen, og han blev afløst af Allardyce. For mit eget

Vedkommende har jeg altid sovet meget haardt, og i Reglen kan intet mindre end en Haand paa Skulderen vække mig.

Men den Nat eller rettere i Morgendæmringen blev jeg dog vækket. Mit Kronometer viste akkurat 4 1/2, da noget fik mig til at sætte mig op i Køjen og bragte hver Nerve til at ryste. Det var en eller anden Lyd, et Brag og et Menneskeskrig, som endnu lød i mine Øren. Jeg sad og lyttede; men alt var nu stille. Alligevel kunde det ikke have været et Fantasifoster, dette afskyelige Skrig, der endnu gav Genlyd i mine Øren, og det syntes at være kommen fra et Sted ganske tæt ved mig. Jeg sprang ud af min Køje, tog lidt Tøj paa og gik ind i Kahytten. Lige straks saa jeg ikke noget usædvanligt der. Ved det kolde, graa Lys kunde jeg skelne Bordet, de 6 Drejestole, Bænkene, det svingende Barometer og endelig den stribede Kiste. Jeg var ved at vende mig bort for at gaa op paa Dækket og spørge 2. Styrmand, om han havde hørt noget, da mit Blik pludselig faldt paa noget under Bordet. Det var et Menneskes Ben — et Ben med en lang Søstøvle paa. Jeg bukkede mig ned og opdagede en Skikkelse, som laa næsegrus med Armene kastede frem og Legemet forvredet. Jeg var ikke længe om at komme paa det rene med, at det var Armstrong, og at han var stendød. Et Øjeblik stod jeg og snappede efter Vejret. Derpaa styr-

tede jeg op paa Dækket, kaldte paa Allardyce og førte ham med tilbage ned i Kahytten.

I Forening fik vi den ulykkelige Mand halet frem, og idet vi saa paa hans dryppende Hoved, vekslede vi Blikke, og jeg ved ikke, hvem af os der var mest bleg.

„Akkurat ligesom den spanske Sømand," sagde jeg.

„Ja, fuldstændig. Gud forbarme sig! Det er denne djævelske Kiste! Se engang paa Armstrongs Haand!"

Han løftede Styrmandens højre Haand op, og der var Skruetrækkeren, som han havde villet bruge den foregaaende Aften.

„Han har været ved Kisten. Han vidste, jeg var paa Dækket, og De sov. Han lagde sig paa Knæ foran den og skubbede Laasen tilbage med det Værktøj. Saa hændte der ham noget, og han udstødte et Skrig, saa De hørte ham."

„Allardyce," hviskede jeg, „hvad tror De, der er hændet ham?"

2. Styrmand lagde sin Haand paa min Arm og trak mig ind i sin Kahyt og sagde:

„Her kan vi tale sammen, vi aner ikke, hvem der muligvis lytter til os derinde. Hvad tror De, der er i Kisten, Kaptajn Barclay?"

„Jeg forsikrer Dem, at jeg ikke har den fjerneste Ide om det."

„Nuvel; jeg kan kun tænke mig en Forklaring, der stemmer med alle Kendsgerningerne. Betragt engang alle disse Metalbeslag, som kan

dække over et hvilket som helst Antal Huller. Tænk paa Kistens Vægt; der behøvedes 4 Mand til at bære den. Husk saa tillige paa, at 2 Mænd har forsøgt paa at aabne den, og begge har mistet Livet derved. Hvad kan det nu betyde undtagen een Ting?"

„De mener, der er en Mand i Kisten?"

„Selvfølgelig er der en Mand i Kisten. De ved, hvordan Forholdene er i disse sydamerikanske Stater. En Mand kan være Præsident den ene Uge, og i den næste blive jaget som en Hund. De er aldrig trygge for deres Liv. Min Mening er, at der her skjuler sig en bevæbnet Mand, der vil kæmpe til det yderste, før han lader sig fange."

„Men Mad og Drikke?"

„Det er en rummelig Kiste, og han kan godt have en Del Fødevarer gemt der. Hvad Drikke angaar, saa har han maaske om Bord paa Briggen haft en Ven, der sørgede for, at han havde, hvad han trængte til."

„De mener altsaa, at Seddelen, der anmoder Folk om ikke at aabne Kisten, simpelthen var skreven i hans Interesse?"

„Ja, det er min Tanke. Kan De forklare Kendsgerningerne paa anden Maade?"

Jeg maatte indrømme, at jeg ikke kunde.

„Spørgsmaalet er kun, hvad vi har at gøre," sagde jeg.

„Ja; Manden er en farlig Skurk, der ikke

viger tilbage for noget. Jeg tror, det vilde ikke være saa helt galt at lægge et Tov om Kisten og tage den paa Slæb en halv Times Tid; saa kunde vi ganske rolig aabne den. Eller maaske var det lige saa godt at hejse Kisten op og lade den hænge, saa Manden ikke kan faa noget Vand. Eller Tømmermanden kunde smøre den over med et tæt Lag Fernis, saa Lufthullerne stoppes."

„Hør nu Allardyce," sagde jeg vredt. „Det er dog vel ikke Deres Mening, at et helt Skibsmandskab skal lade sig terrorisere af en enkelt Mand i en Kiste. Hvis der er nogen deri, skal jeg nok paatage mig at faa ham ud!"

Jeg gik til min Kahyt og kom tilbage med min Revolver i Haanden.

„Aaben De nu Laasen, Allardyce," sagde jeg. „Saa skal jeg staa paa Vagt saa længe."

„For Guds Skyld," udbrød Styrmanden. „Tænk dog paa, hvad De foretager Dem! 2 Mennesker har mistet Livet ved den Kiste, og den enes Blod er endnu ikke koldt."

„Saa meget desto mere Grund er der til, at vi hævner ham."

„Ja; men lad mig i det mindste kalde paa Tømmermanden. Det er bedre at være 3 end 2, og han er en kraftig Mand."

Han gik for at finde Tømmermanden, og jeg blev alene tilbage med den stribede Kiste. Jeg tror ikke, jeg er en nervøs Mand; men jeg

holdt alligevel Bordet mellem mig og denne solide, gamle Levning fra det spanske Herredømme. Ved det tiltagende Morgenlys begyndte de røde og hvide Striber at komme til Syne og de underlige Metalforsiringer og Udgraveringer, der vidnede om den Umage og Omhu, sindrige Haandværkere havde anvendt paa den.

Det varede ikke længe, før Tømmermanden og Styrmanden kom tilbage, førstnævnte med en Hammer i Haanden.

„Det er en slem Historie den," sagde han og rystede paa Hovedet, idet han betragtede 1. Styrmands Lig. „Og De mener, der er nogen, der gemmer sig i Kisten?"

„Der kan ikke være Tvivl om det," sagde Allardyce, idet han tog Skruetrækkeren op og søgte at opstramme sit Mod. „Jeg vil drive Laasen tilbage, hvis De begge vil blive staaende herved. Skulde han rejse sig op, lad ham saa faa paa Hovedet med Deres Hammer, Tømmermand. Skyd ufortøvet, Kaptajn, hvis han løfter Haanden. Saa!"

Han havde lagt sig paa Knæ foran den stribede Kiste og stak Værktøjet ind under Laaget. Med et skarpt Smæk fløj Laasen tilbage. „Vær paa Post! brølede Styrmanden, og med et Kraftag løftede han det svære Laag af. Idet det svingedes op, sprang vi alle 3 tilbage, jeg med Pistolen rettet, og Tømmermanden med Hammeren løftet over Hovedet. Saa gik vi, som om

intet var passeret, et Skridt frem og kiggede ned i Kisten. — Den var tom.

Dog var den ikke helt tom, thi i en Krog laa der en gammel, gul Lysestage, der var stærkt indgraveret og syntes at være lige saa gammel som selve Kisten. Dens Farve og kunstneriske Form tydede paa, at det var en værdifuld Genstand. I øvrigt var der intet andet vægtigt eller værdifuldt end Støv i den gamle Klenodie-Kiste.

„Men Gud forbarme sig dog!“ udbrød Allardyce, idet han ganske forbløffet stirrede ned i Kisten. „Hvor kan dog saa al denne Vægt komme fra?“

„Se paa Sidernes Tykkelse og se paa Laaget. Det er vist mindst 5 Tommer tykt. Og se paa den svære Metalfjeder tværs over det.“

„Det er til at holde Laaget oppe,“ sagde Styrmanden. „De ser, det kan ikke hælde tilbage. Men hvad er det for en tysk Skrift indvendig?“

„Den betyder, at Kisten blev lavet af Johann Rothstejn af Augsburg Aar 1606.“

„Og et solidt Stykke Arbejde er det. Men det kaster ikke meget Lys over, hvad der er passeret. Gør det vel, Kaptajn Barclay? Den Lysestage ser ud som Guld. Vi faar altsaa alligevel noget for vor Ulejlighed.“

Han bøjede sig frem for at gribe den; men ligesom ifølge en Inspiration greb jeg ham i samme Øjeblik ved Kraven og rettede ham op

igen. Maaske var det, fordi jeg kom i Tanker om en eller anden Fortælling fra Middelalderen, eller ogsaa fordi jeg havde faaet Øje paa noget rødt, som ikke kunde være af Rust, paa den øvre Del af Laasen. Men for ham saavel som for mig vil det altid staa som en Inspiration, saa pludselig og hurtig var min Handling.

„Der er Djævelskab her," sagde jeg. „Ræk mig den krogede Stok fra Krogen!"

Det var en almindelig Spadserestok med et kroget Haandtag. Jeg rakte den over Lysestagen og trak til. Lynsnart skød en Række blanke Staalkløer frem fra Nederkanten af Laaget, og den store, stribede Kiste snappede efter os som et vildt Dyr.

Med et højt Smæld faldt det svære Laag atter paa Plads, og Glassagerne i Kahytten klirrede ved Rystelsen. Styrmanden satte sig ned paa Kanten af Bordet og rystede som en skræmmet Hest.

„De har frelst mit Liv, Kaptajn Barclay!" sagde han.

Det var altsaa Hemmeligheden ved Don Ramirez di Leyras stribede Klenodie-Kiste, og det var Maaden, hvorpaa han værnede om sin slet erhvervede Velstand fra Terra Firma og Provinsen Veraquas. Om Tyven end var nok saa snu, saa kunde han dog ikke udregne, hvor farlig denne Guld-Lysestage var, og saa snart, han greb fat i den, udløstes den frygtelige Fje-

der, og de morderiske Staalspiger blev drevne ind i hans Hjerne, medens det voldsomme Slag drev Offeret tilbage, saa Kisten kunde lukke sig automatisk. Hvor mange mon der egentlig er faldne som Ofre for de sindrige Haandværksmænd i Augsburg? Alt medens jeg tænkte over den grufulde Kistes mulige Historie, bestemte jeg mig til, hvad jeg vilde gøre ved den.

„Tømmermand, hent 3 Mand og bring mig denne op paa Dækket," sagde jeg.

„Vil De kaste den over Bord?"

„Ja, Allardyce. Som Regel er jeg ikke overtroisk; men der gives dog Ting, som gaar ud over, hvad man kan forlange, at en Sømand skal staa for."

„Intet Under, at denne Brig har skaffet Uvejr, Kaptajn Barclay, med saadan en Indretning om Bord. Barometret falder raskt, og det er paa høje Tid."

Vi ventede derfor ikke engang paa de 3 Matroser; men Styrmanden, Tømmermanden og jeg besørgede det selv, idet vi med egne Hænder skubbede den uhyggelige Kiste over Rælingen. Der lød et Plask, og den forsvandt under det hvide Skum. Der ligger den nu, den mystiske Kiste, 1000 Favne dybt nede, og hvis, som der paastaas, Havet en Dag vil blive tørt Land, saa beklager jeg den Mand, som finder den gamle Kiste og forsøger at udgranske dens Hemmelighed.

der, og de morderiske Staalspiger blev drevne ind i hans Hjerne, medens det voldsomme Slag drev Offeret tilbage, saa Kisten kunde lukke sig automatisk. Hvor mange mon der egentlig er faldne som Ofre for de sindrige Haandværksmænd i Augsburg? Alt medens jeg tænkte over den grufulde Kistes mulige Historie, bestemte jeg mig til, hvad jeg vilde gøre ved den.

„Tømmermand, hent 3 Mand og bring mig denne op paa Dækket," sagde jeg.

„Vil De kaste den over Bord?"

„Ja, Allardyce. Som Regel er jeg ikke overtroisk; men der gives dog Ting, som gaar ud over, hvad man kan forlange, at en Sømand skal staa for."

„Intet Under, at denne Brig har skaffet Uvejr, Kaptajn Barclay, med saadan en Indretning om Bord. Barometret falder raskt, og det er paa høje Tid."

Vi ventede derfor ikke engang paa de 3 Matroser; men Styrmanden, Tømmermanden og jeg besørgede det selv, idet vi med egne Hænder skubbede den uhyggelige Kiste over Rælingen. Der lød et Plask, og den forsvandt under det hvide Skum. Der ligger den nu, den mystiske Kiste, 1000 Favne dybt nede, og hvis, som der paastaas, Havet en Dag vil blive tørt Land, saa beklager jeg den Mand, som finder den gamle Kiste og forsøger at udgranske dens Hemmelighed.

CONAN DOYLE: „MYSTERIER OG FORBRYDELSER“

HVERT HÆFTE INDEHOLDER EN à TO AFSLUTTEDE FORTÆLLINGER

PRIS 25 ØRE

SERIEN VIL OMFATTE:

1. MANDEN MED BILLERNE og DEN NY KATAKOMBE
2. KAPTAJNEN PAA »POLARSTJERNEN«
3. JERNBANE MYSTERIET
4. DEN LILLE FIRKANTEDE KASSE
5. MORDERENS OPLEVELSER

6-7. DET GAADEFULDE SKUD

8. SANNOX MYSTERIET og PAA SPØGELSEJAGT
9. VAMPYREN
10. SKUESPILLERENS DUEL

11-12. AUKTIONS-NUMMER 249

13. SØLVØKSEN
14. RUSSERINDEN
15. KEINPLATZ EXPERIMENTET
16. EN NAT IMELLEM NIHILISTER

SUBSKRIPTION — 4 KR. — TEGNES I ALLE BOGLADER I NORDEN

HVERT HÆFTE SÆLGES OGSAA SÆRSKILT

16 HÆFTER FOR 25 ØRE PR. HÆFTE

A. Rosenbergs Bogtrykkeri · City-Passagen.

CONAN DOYLE
MYSTERIER OG FORBRYDELSER

Jernbane-Mysteriet

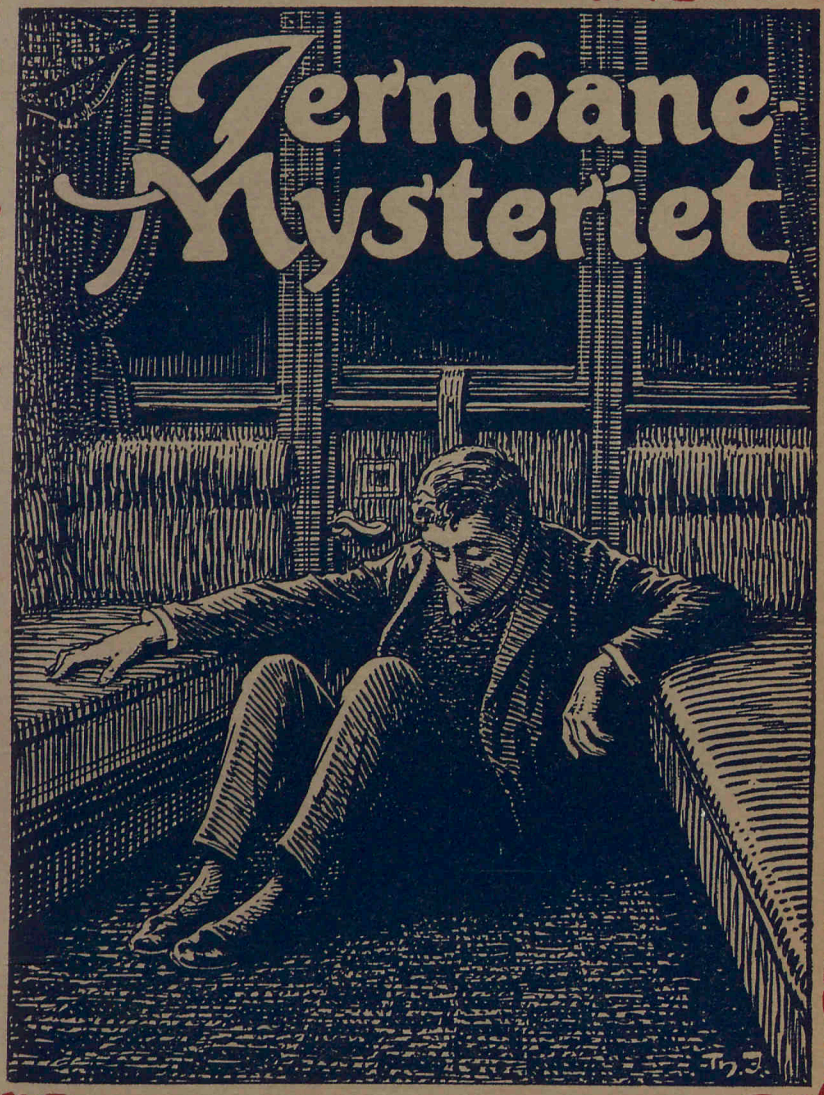

NR. 3

E. JESPERSENS FORLAG
·KØBENHAVN·
CAMMERMEYERS BOGHANDEL. KRISTIANIA.
HOVEDKOMMISSIONÆR FOR NORGE.

25 ØRE

CONAN DOYLE

JERNBANE-MYSTERIET

Der er sikkert mange, som endnu erindrer de mærkelige Omstændigheder, der under Overskriften „Rugby-Mysteriet" fyldte mange Spalter af Dagbladene i Foraaret 1892. Da det forefaldt paa et usædvanlig begivenhedsfattigt Tidspunkt, vakte det maaske lidt mere Opmærksomhed, end det fortjente; men det gav Publikum den Blanding af det pudsige og det sentimentale, som navnlig virker pirrende paa Folks Nerver og Fantasi. Interessen tabte sig imidlertid, da det efter nogle Ugers frugtesløs Undersøgelse viste sig, at der ikke kom nogen Slutningsforklaring af Begivenhederne frem, og Dramaet synes den Dag i Dag for bestandig at være indskrevet blandt de uopklarede og usonede Forbrydelser. En ny Oplysning (hvis Tilforladelighed synes uomtvistelig har imidlertid kastet noget nyt og klart Lys over Sagen; men før jeg fremlægger denne for Offentligheden, vil det maaske være rigtigst at opfriske Mindet om de mærkelige Begivenheder, paa hvilke disse Bemærkninger er byggede. Disse Begivenheder var i Korthed følgende:

Klokken fem om Aftenen den 18de Marts i det førnævnte Aar afgik et Tog fra Euston Station til Manchester. Det var en mørk, regnfuld Dag, der ingenlunde bedredes senere, saa at det paa ingen Maade var et Vejr, nogen skøttede om at rejse i, naar det ikke gjordes nød-

Der er sikkert mange, som endnu erindrer de mærkelige Omstændigheder, der under Overskriften „Rugby-Mysteriet“ fyldte mange Spalter af Dagbladene i Foraaret 1892. Da det forefaldt paa et usædvanlig begivenhedsfattigt Tidspunkt, vakte det maaske lidt mere Opmærksomhed, end det fortjente; men det gav Publikum den Blanding af det pudsige og det sentimentale, som navnlig virker pirrende paa Folks Nerver og Fantasi. Interessen tabte sig imidlertid, da det efter nogle Ugers frugtesløs Undersøgelse viste sig, at der ikke kom nogen Slutningsforklaring af Begivenhederne frem, og Dramaet synes den Dag i Dag for bestandig at være indskrevet blandt de uopklarede og usonede Forbrydelser. En ny Oplysning (hvis Tilforladelighed synes uomtvistelig har imidlertid kastet noget nyt og klart Lys over Sagen; men før jeg fremlægger denne for Offentligheden, vil det maaske være rigtigst at opfriske Mindet om de mærkelige Begivenheder, paa hvilke disse Bemærkninger er byggede. Disse Begivenheder var i Korthed følgende:

Klokken fem om Aftenen den 18de Marts i det førnævnte Aar afgik et Tog fra Euston Station til Manchester. Det var en mørk, regnfuld Dag, der ingenlunde bedredes senere, saa at det paa ingen Maade var et Vejr, nogen skøttede om at rejse i, naar det ikke gjordes nød-

mørkt Slør, der dækkede Størstedelen af Ansigtet. De to kunde godt se ud som Fader og Datter. De spadserede rask hen langs Vognrækken og kiggede ind ad Vinduerne, indtil Togføreren, John Palmer, indhentede dem.

„Pas paa, Sir," sagde denne. „Toget er lige ved at afgaa."

„Første Klasse," svarede Herren.

Togføreren aabnede den nærmeste Kupédør. I Kupéen sad der en lille Mand og røg paa en Cigar. Hans Udseende synes at have vakt Togførerens Opmærksomhed, thi han kunde senere nøje beskrive ham. Det var en Mand paa ca. 35 Aar, graaklædt, spidsnæset, væver med et rødmusset, vejrbidt Ansigt og et lille, tætklippet, sort Fuldskæg. Han saa op, idet Døren aabnedes. Den høje Mand standsede med Foden paa Trinnet, idet han sagde til Føreren:

„Det er nok en Rygekupé, og Damen kan ikke lide Røg."

„Godt! Vær saa artig, Sir!" sagde John Palmer, idet han smækkede Døren til Rygekupéen i og aabnede Døren til den næste Kupé, hvor de to Rejsende saa steg ind. I samme Øjeblik fløjtede han, og Toget gik. Manden med Cigaren i Munden var ved Kupévinduet og sagde noget til Togføreren, idet han rullede forbi ham; men Ordene tabtes i Støjen ved Afgangen.

i Diameter, en Udgangsbillet til Lyceum-Teatret, en Sølvæske med Vesta-Tændstikker og et brunt Læder Cigarfuderal med to Cerutter endvidere to Pund og fjorten Shillings i Penge. Det var klart nok, at hvad der end havde været Anledningen til hans Død, saa var det ikke Plyndring. Der var som sagt intet Mærke paa hans Linned, der saa nyt ud, ej heller Skræddernavn paa hans Frakke. Af Udseende var han ung, lille, glatraget og med fine Ansigtstræk. En af hans Fortænder var plomberet med Guld.

Ved Opdagelsen af Dramaet blev der straks foretaget en Undersøgelse af alle Passagerernes Billetter, og Passagerernes Antal taltes. Det viste sig, at der kun var tre Billetter uopklarede, svarende til de tre Rejsende, der savnedes. Eksprestoget fik saa Lov at gaa videre; men en anden Togfører blev sendt med, og John Palmer blev holdt tilbage som Vidne i Rugby. Vognen med de omtalte to Kupéer blev koblet fra og ført ind paa et Sidespor. Ved Ankomsten af Politiinspektør Vane fra Scotland Yard og af Hr. Henderson — en Opdager i Jernbaneselskabets Tjeneste — blev der saa foretaget en indgaaende Undersøgelse af alle Omstændighederne.

At der var begaaet en Forbrydelse, var sikkert nok. Kuglen, som viste sig at være fra en lille Pistol eller Revolver, var bleven affy-

ret fra en lille Afstand, da Klæderne ikke var svedne. Der fandtes intet Vaaben i Kupéen, hvilket udelukkede Tanken om Selvmord, heller ikke var der noget Tegn til den brune Lædertaske, som Togføreren havde set i den høje Herres Haand. En Dameparasol laa i Bagagenettet; men ellers fandtes der intet andet Spor af de Rejsende i nogen af Vognafdelingerne.

Foruden selve Forbrydelsen og Spørgsmaalet om, hvorledes og hvorfor tre Passagerer var komne ud af Toget og en anden kommen ind under den uafbrudte Kørsel fra Willesden til Rugby, var der et andet, som vakte den største Nysgerrighed hos Publikum i Almindelighed og gav Anledning til mange Betragtninger i London-Bladene.

Togføreren, John Palmer, var ved Forhøret i Stand til at give en Forklaring, som kastede lidt Lys over Sagen: Der var mellem Tring og Cheddington et Sted, hvor Toget paa Grund af Reparationer af Linien i nogle Minutter ikke løb raskere end et Par Mil i Timen. Paa det Sted var det muligt for en Mandsperson, ja endog for en behændig Kvinde at springe af Toget uden alvorlig Skade. Ganske vist var der en Afdeling Skinnelæggere paa Stedet; men de plejede at opholde sig i Midten, mellem Sporene, saa at det ikke var utænkeligt, at nogen kunde stige ubemærket ud paa den mod-

satte Side, især da Mørket ved den Tid var ved at falde paa.

Togføreren forklarede ogsaa, at der var en hel Del Røre paa Perronen i Willesden, og skønt det var sikkert nok, at ingen var kommen ind eller ud af Toget der, saa var det dog ikke umuligt, at nogle af Passagererne usete kunde have flyttet sig til en anden Kupé. Det var ingenlunde ualmindeligt, at en Herre røg sin Cigar ud i en Rygekupé og saa søgte ind i renere Luft. Hvis nu Manden med det sorte Skæg havde gjort dette i Willesden (og den halvrøgede Cigar paa Gulvet kunde tyde derpaa), saa vilde han ganske naturligt gaa ind i den anden Afdeling af Vognen, hvorved han vilde komme i Selskab med de to andre Medspillende i Dramaet. Sagens første Stadium kunde altsaa tænkes uden alt for stort Brud paa Sandsynligheden; men hvorledes andet Stadium havde været, eller hvorledes Slutningsakten var bleven udspillet, kunde hverken Togføreren eller de erfarne Detektiver slutte sig til.

En omhyggelig Undersøgelse af Linien mellem Willesden og Rugby førte til en Opdagelse, som maaske eller maaske ikke stod i Forbindelse med Dramaet. Nær ved Tring, netop paa det Sted, hvor Toget begyndte at gaa langsommere, fandtes der ved Bunden af Opdæmningen et lille, meget pjaltet Lommetestament.

Det var trykt af det britiske Bibelselskab i London og bar Indskriften: „Fra John til Alice. Den 13. Januar 1856“, paa Forsatsbladet. Underneden var skrevet: „James. Den 4. Juli 1859“, og underneden det igen: „Edvard. Den 1. Novemb. 1869“. Det var altsammen skrevet med samme Haandskrift. Det var den eneste Nøgle, hvis man kan kalde det saaledes, som Politiet fik, og Fogedens Kendelse: „Mord af en eller flere ukendte Personer“, var den utilfredsstillende Slutning paa det besynderlige Tilfælde. Annoncer, Udlovelse af Belønninger og Forhør viste sig lige saa frugtesløse, og nogen solid Basis kunde man ikke faa dannet.

Derfor maa man dog ikke tro, at der slet ikke blev lavet Teorier til at forklare det forefaldne. Aviserne baade i England og Amerika var tværtimod fulde af Formodninger og Raad, af hvilke de fleste var absolut meningsløse. Den Kendsgerning, at Urene var fabrikerede i Amerika, samt visse Ejendommeligheder ved Guldplomberingen af hans Fortand tydede paa, at den afdøde var Borger i de forenede Stater, skønt hans Linned, Klæder og Støvler utvivlsomt var lavede i England. Nogle antog, at han havde ligget skjult under Sædet, og da han blev opdaget, var han blevet myrdet af sine Medrejsende, maaske fordi han havde hørt deres forbryderske Hemmeligheder, og denne Teori kunde synes saa rimelig som

nogen, især naar man satte den i Forbindelse med anarkistiske og andre hemmelige Selskabers Grusomhed og List.

At han ingen Billet havde, tydede paa, at han havde skjult sig i Kupéen, og det er jo almindelig bekendt, at Kvinder spiller en stor Rolle i den nihilistiske Propaganda. Paa den anden Side fremgik det af Togførerens Forklaring, at Manden maatte have været skjult der, før de andre ankom, og hvor usandsynligt, at Medsammensvorne tilfældigt dumpede ind i den samme Kupé, hvor der i Forvejen var skjult en Spion! Denne Teori saa desuden helt bort fra Manden i Rygekupéen og gav slet ingen Forklaring af hans samtidige Forsvinden. Politiet havde ikke svært ved at paavise, at en saadan Teori ikke svarede til Kendsgerningerne; men man kunde ganske vist heller ikke komme med nogen bedre Forklaring.

I „Daily Gazette" skrev en bekendt Kriminalist en Artikkel, som gav Anledning til megen Diskussion paa den Tid. Han havde lavet en Hypotese, som i alt Fald var sindrig, og jeg ved ikke bedre end at gengive den her med hans egne Ord. Artiklen lød saaledes:

„Hvorledes det nu end forholder sig med dette Mord, saa maa det bero paa en sælsom og sjælden Kombination af Begivenheder, saa vi behøver ikke at tage i Betænkning at søge at konstruere saadanne Begivenheder. Af Man-

satte Side, især da Mørket ved den Tid var ved at falde paa.

Togføreren forklarede ogsaa, at der var en hel Del Røre paa Perronen i Willesden, og skønt det var sikkert nok, at ingen var kommen ind eller ud af Toget der, saa var det dog ikke umuligt, at nogle af Passagererne usete kunde have flyttet sig til en anden Kupé. Det var ingenlunde ualmindeligt, at en Herre røg sin Cigar ud i en Rygekupé og saa søgte ind i renere Luft. Hvis nu Manden med det sorte Skæg havde gjort dette i Willesden (og den halvrøgede Cigar paa Gulvet kunde tyde derpaa), saa vilde han ganske naturligt gaa ind i den anden Afdeling af Vognen, hvorved han vilde komme i Selskab med de to andre Medspillende i Dramaet. Sagens første Stadium kunde altsaa tænkes uden alt for stort Brud paa Sandsynligheden; men hvorledes andet Stadium havde været, eller hvorledes Slutningsakten var bleven udspillet, kunde hverken Togføreren eller de erfarne Detektiver slutte sig til.

En omhyggelig Undersøgelse af Linien mellem Willesden og Rugby førte til en Opdagelse, som maaske eller maaske ikke stod i Forbindelse med Dramaet. Nær ved Tring, netop paa det Sted, hvor Toget begyndte at gaa langsommere, fandtes der ved Bunden af Opdæmningen et lille, meget pjaltet Lommetestament.

Det var trykt af det britiske Bibelselskab i London og bar Indskriften: „Fra John til Alice. Den 13. Januar 1856“, paa Forsatsbladet. Underneden var skrevet: „James. Den 4. Juli 1859“, og underneden det igen: „Edvard. Den 1. Novemb. 1869“. Det var altsammen skrevet med samme Haandskrift. Det var den eneste Nøgle, hvis man kan kalde det saaledes, som Politiet fik, og Fogedens Kendelse: „Mord af en eller flere ukendte Personer“, var den utilfredsstillende Slutning paa det besynderlige Tilfælde. Annoncer, Udlovelse af Belønninger og Forhør viste sig lige saa frugtesløse, og nogen solid Basis kunde man ikke faa dannet.

Derfor maa man dog ikke tro, at der slet ikke blev lavet Teorier til at forklare det forefaldne. Aviserne baade i England og Amerika var tværtimod fulde af Formodninger og Raad, af hvilke de fleste var absolut meningsløse. Den Kendsgerning, at Urene var fabrikerede i Amerika, samt visse Ejendommeligheder ved Guldplomberingen af hans Fortand tydede paa, at den afdøde var Borger i de forenede Stater, skønt hans Linned, Klæder og Støvler utvivlsomt var lavede i England. Nogle antog, at han havde ligget skjult under Sædet, og da han blev opdaget, var han blevet myrdet af sine Medrejsende, maaske fordi han havde hørt deres forbryderske Hemmeligheder, og denne Teori kunde synes saa rimelig som

fra New-York, adresseret til den samme Kriminalist, hvis Teori jeg har anført. Brevet aftrykkes her in extenso, naar undtages Begyndelsen, der er rent privat:

„De faar at undskylde, at jeg er lidt tilbageholdende med Navnene. I og for sig kan der være mindre Grund for mig nu end for fem Aar siden, medens Moder endnu levede. Alligevel kan jeg ikke andet end følge vor Families Spor efter bedste Evne. Men jeg skylder Dem en Forklaring, thi hvis Deres Idé om Sagen skulde vise sig forkert, var den dog umaadelig sindrig. Jeg bliver nødt til at gaa lidt tilbage i Tiden, for at De rigtig kan forstaa det hele.

Min Familie stammer fra England og emigrerede til De forenede Stater i Begyndelsen af Halvtredserne. De nedsatte sig i Rochester i Staten New-York, hvor min Fader drev en stor Manufakturforretning. Der var kun to Sønner: Min Broder Edvard og jeg, James. Jeg var ti Aar ældre end min Broder, og da vor Fader døde, overtog jeg en Slags Faderrolle over for ham. Det var en lyshovedet, aandsfuld Knægt og en nydelig Dreng at se paa. Men der hang altid en sort Plet ved ham, og det var ikke muligt at udviske den. Moder saa det godt; men hun blev alligevel ved at forkæle ham, thi der var noget ved ham, som gjorde det næsten umuligt at nægte ham no-

get. Jeg gjorde alt, hvad jeg kunde, for at holde ham tilbage, og han hadede mig derfor.

Til sidst fik han fuldstændig Magten, og vi kunde ikke standse ham. Han rejste til New-York, hvor han hurtig gik fra det daarlige til det værre. Inden længe kom han ind paa Forbryderbanen, og i Løbet af et Par Aar blev han en af Byens værste unge Galgenfugle. Han havde sluttet Venskab med Sparrow MacCoy, der var en Slags Bandefører. De slog sig paa Kortsvindleri og besøgte nogle af de bedste Hoteller i New-York. Min Broder spillede sine Roller udmærket, (han kunde have skaffet sig et anset Navn, hvis han havde valgt det); han gav den baade som en fornem, ung Englænder, som en enfoldig Knøs fra det fjerne Vest eller som velbeslaaet Student, alt efter som det passede Sparrow MacCoys Planer. En Dag udklædte han sig som ung Pige og spillede sin Rolle saa godt, at de senere benyttede den Forklædning mest. De pudsede baade Politiet og Privatdetektiver, og intet kunde have standset dem, hvis de havde holdt sig til Kortene og New-York; men de maatte absolut op til Rochester og skrive en falsk Veksel. Det var min Broder, som gjorde det, skønt enhver vidste, at det var efter Sparrow Mac Coys Tilskyndelse. Jeg opkøbte den Veksel, og den kostede mig en artig Sum Penge. Saa gik jeg til min Broder, lagde den foran ham paa

Bordet og svor paa, at jeg vilde lade ham tiltale, hvis han ikke forsvandt ud af Landet. I Begyndelsen lo han bare. Jeg kunde ikke lade ham tiltale, sagde han, uden at knuse vor Moders Hjerte, og han vidste, at jeg ikke vilde gøre det. Jeg lod ham imidlertid forstaa, at vor Moders Hjerte i alle Tilfælde vilde blive knust, og at jeg var ganske bestemt paa hellere at se ham i et Rochester Fængsel end i et New York Hotel. Han gav saa endelig efter, og han aflagde et højtideligt Løfte paa, at han aldrig mere vilde indlade sig med Sparrow Mac Coy, at han vilde rejse til Europa, og at han vilde tage fat paa et hvilket som helst hæderligt Arbejde, som jeg maatte skaffe ham. Jeg førte ham straks hen til en gammel Familieven, Joe Willson, som er Eksportør af amerikanske Ure, og fik ham til at give Edvard et Agentur i London med en lille Gage og 5 Procent Provision paa al Forretning. Hans Væsen og Udseende var saa tiltalende, at han straks indtog den gamle Mand for sig, og inden en Uges Forløb var han sendt af Sted med en Kasse fuld af Prøver.

Det saa ud til, at den Historie med Vekslen virkelig havde forskrækket min Broder, og at han maaske nu vilde føre et hæderligt Liv i Fremtiden. Min Moder havde talt med ham, og hvad hun sagde, rørte ham dybt, thi hun havde altid været et Mønster af en Moder imod

ham, og han havde været hendes Livs store Sorg. Men jeg vidste, at denne Sparrow Mac Coy havde stor Indflydelse paa Edvard, og mit Haab om at holde min Broder paa ret Køl beroede paa, om jeg kunde bryde Forbindelsen med ham. Jeg havde en god Ven blandt New Yorks Opdagelsespoliti, og ham fik jeg til at holde Øje paa MacCoy. Da jeg inden fjorten Dage efter min Broders Afrejse hørte, at MacCoy havde løst Billet med „Etruria", var jeg ganske sikker paa, at han rejste over til England for at lokke Edvard tilbage paa de Veje, han havde forladt. Jeg besluttede straks ogsaa at rejse for at anvende min Indflydelse mod MacCoys. Baade min Moder og jeg syntes, det var min Pligt, skønt jeg frygtede for at tabe i Kampen. Vi tilbragte den sidste Nat sammen i Bøn for mit Held, og Moder gav mig sit eget Ny Testamente, som min Fader havde givet hende paa deres Bryllupsdag, for at jeg kunde bære det ved mit Hjerte.

Jeg rejste over med samme Damper som Sparrow MacCoy, og jeg fik i det mindste den Fornøjelse at spolere hans lille Spil paa Rejsen. Den allerførste Aften gik jeg ind i Rygesalonen og saa ham sidde for Enden af et Spillebord med et halvt Dusin unge Mennesker, der førte deres fyldte Punge og tomme Hjerner over til Europa. Det tegnede til, at

han vilde gøre en rig Høst; men jeg forpurrede hurtigt dette.

„Mine Herrer," sagde jeg, „ved De, hvem De spiller med?"

„Hvad vedkommer det Dem? Pas Dem selv!" sagde han med en Ed.

„Hvem er det da?" spurgte et af Ofrene.

„Det er Sparrow MacCoy, den mest berygtede Kortsvindler i de Forenede Stater."

Han sprang øjeblikkelig op med en Flaske i Haanden, men kom i Tanker om, at han sejlede under gamle Englands Flag, hvor der hersker Lov og Orden. Fængsel og Galgen venter Voldsmanden og Morderen, og man kan paa en Ocean-Damper ikke slippe ud ad en Bagdør.

„Bevis, hvad De siger, De —!" sagde han.

„Det skal jeg," sagde jeg. „Hvis De vil smøge Deres højre Skjorteærme op til Skulderen, skal jeg enten bevise mine Ord eller tage dem tilbage."

Han blev bleg og sagde ikke et Ord. Jeg kendte jo lidt til hans Arbejdsmaade og vidste, at det Kunstgreb, han og den Slags Svindlere benytter, bestaar i et raskt Træk med Armen og en behændig Bøjning af Haandleddet. Det er ved Hjælp af denne Bøjning, at de skiller sig af med de Kort, de ikke har Brug for, medens de erstatter dem med andre Kort. Jeg tog i dette Tilfælde heller ikke fejl. Han bandte,

luskede ud af Rygesalonen, og jeg saa ikke videre til ham under Resten af Rejsen. Denne ene Gang i det mindste vandt jeg Sejr over Hr. Sparrow MacCoy.

Han fik imidlertid snart alt for megen Revanche, thi da han kom til at øve Indflydelse paa min Broder, var han stadig den stærkeste. Edvard havde holdt sig godt i London i den første Tid og havde gjort lidt Forretning med sine amerikanske Ure, til denne Skurk atter krydsede hans Vej. Jeg gjorde mit Bedste; men det Bedste var ikke godt nok. En skøn Dag fik jeg at vide, at der paa et af Northumberland-Avenue Hotellerne var sket en større Skandale: En Rejsende var bleven plyndret for en stor Sum Penge af to Kortsvindlere, og Sagen var overgivet til Politiet i Scotland Yard. Jeg læste om det i Aftenbladene og var straks klar over, at min Broder og MacCoy havde slaaet ind paa deres gamle „Forretning". Jeg skyndte mig øjeblikkelig til min Broders Bolig. Der fortalte man mig, at han og en høj Herre (i hvem jeg genkendte MacCoy) var kørt bort sammen og havde taget hans Sager med sig. Værtinden havde hørt dem give Droskekusken forskellige Ordrer, endende med Euston Station, og hun havde tilfældigvis hørt dem tale noget om Manchester, som hun ansaa for deres Bestemmelsessted.

Et Blik paa Rejselisten sagde mig, at det

mest sandsynlige Tog var Klokken fem, skønt der gik et Kl. 4,35, som de maaske kunde naa. Jeg fik lige Tid til at naa det senere, men saa ikke noget til dem. De maatte altsaa være rejst med det tidligere Tog, hvorfor jeg besluttede at følge efter dem til Manchester og søge efter dem paa Hotellerne. En sidste Appel til min Broder ved alt, hvad han skyldte vor Moder, kunde dog maaske endnu frelse ham. Mine Nerver var overanspændte, og jeg tændte en Cigar for at berolige dem. Lige idet Toget skulde til at sætte sig i Bevægelse, blev Døren til min Kupé revet op, og min Broder og Mac Coy stod der paa Perronen.

De var begge forklædte og med god Grund, thi de vidste, at London-Politiet var efter dem. MacCoy havde en stor Astrakans Frakkekrave smøget op, saa at kun Øjnene og Næsen var synlige. Min Broder var forklædt som Kvinde med et sort Slør halvt ned over Ansigtet, men naturligvis narrede det ikke mig et Øjeblik, og det vilde heller ikke have gjort det, selv om jeg ikke havde vidst, at han ofte før havde benyttet en saadan Forklædning. MacCoy saa mig straks og sagde noget til Konduktøren, som saa smækkede Døren i og viste dem ind i Nabokupéen. Jeg rejste mig for at følge; men Hjulene var allerede i Bevægelse, og det var for sent.

Da vi standsede ved Willesden, skiftede jeg

Bordet og svor paa, at jeg vilde lade ham tiltale, hvis han ikke forsvandt ud af Landet. I Begyndelsen lo han bare. Jeg kunde ikke lade ham tiltale, sagde han, uden at knuse vor Moders Hjerte, og han vidste, at jeg ikke vilde gøre det. Jeg lod ham imidlertid forstaa, at vor Moders Hjerte i alle Tilfælde vilde blive knust, og at jeg var ganske bestemt paa hellere at se ham i et Rochester Fængsel end i et New York Hotel. Han gav saa endelig efter, og han aflagde et højtideligt Løfte paa, at han aldrig mere vilde indlade sig med Sparrow Mac Coy, at han vilde rejse til Europa, og at han vilde tage fat paa et hvilket som helst hæderligt Arbejde, som jeg maatte skaffe ham. Jeg førte ham straks hen til en gammel Familieven, Joe Willson, som er Eksportør af amerikanske Ure, og fik ham til at give Edvard et Agentur i London med en lille Gage og 5 Procent Provision paa al Forretning. Hans Væsen og Udseende var saa tiltalende, at han straks indtog den gamle Mand for sig, og inden en Uges Forløb var han sendt af Sted med en Kasse fuld af Prøver.

Det saa ud til, at den Historie med Vekslen virkelig havde forskrækket min Broder, og at han maaske nu vilde føre et hæderligt Liv i Fremtiden. Min Moder havde talt med ham, og hvad hun sagde, rørte ham dybt, thi hun havde altid været et Mønster af en Moder imod

klædt som en Kostskole-Frøken. Der gives vist ikke her i Landet en mere foragtelig udseende Skabning, som du sidder der med det Dukketøj paa." Han rødmede, thi han var ikke saa lidt forfængelig og krympede sig for Spot.

„Det er ikke andet end en Støvfrakke," sagde han og trak den af. „Man maa se at skjule sig for Panserne, og jeg vidste ingen anden Maade at gøre det paa." Han tog ogsaa sin Toque med det paahæftede Slør og lagde baade dette og Frakken i den brune Taske. „I ethvert Fald behøver jeg ikke at have den paa, før Konduktøren kommer," sagde han.

„Og heller ikke saa," sagde jeg, idet jeg rask greb Tasken, og slyngede den ud af Kupévinduet. „Nu skal du ikke mere klæde dig ud, saa længe jeg kan hindre det. Hvis der ikke er andet end denne Forklædning mellem dig og Fængslet, saa til Fængslet med dig!"

Det var den rette Maade at tage ham paa. Hans frygtsomme Natur gav langt snarere efter for Haardhed nu end før. Han rødmede af Skam, og Øjnene fyldtes med Taarer. Mac Coy saa ogsaa min Overmagt og besluttede, at jeg ikke skulde benytte den videre.

„Det er min Ven, og De skal ikke skræmme ham," udbrød han.

„Det er min Broder, og De skal ikke helt ødelægge ham," sagde jeg. „Jeg tror, at en længere Fængselstraf er den bedste Maade at

han vilde gøre en rig Høst; men jeg forpurrede hurtigt dette.

„Mine Herrer," sagde jeg, „ved De, hvem De spiller med?"

„Hvad vedkommer det Dem? Pas Dem selv!" sagde han med en Ed.

„Hvem er det da?" spurgte et af Ofrene.

„Det er Sparrow MacCoy, den mest berygtede Kortsvindler i de Forenede Stater."

Han sprang øjeblikkelig op med en Flaske i Haanden, men kom i Tanker om, at han sejlede under gamle Englands Flag, hvor der hersker Lov og Orden. Fængsel og Galgen venter Voldsmanden og Morderen, og man kan paa en Ocean-Damper ikke slippe ud ad en Bagdør.

„Bevis, hvad De siger, De —!" sagde han.

„Det skal jeg," sagde jeg. „Hvis De vil smøge Deres højre Skjorteærme op til Skulderen, skal jeg enten bevise mine Ord eller tage dem tilbage."

Han blev bleg og sagde ikke et Ord. Jeg kendte jo lidt til hans Arbejdsmaade og vidste, at det Kunstgreb, han og den Slags Svindlere benytter, bestaar i et raskt Træk med Armen og en behændig Bøjning af Haandleddet. Det er ved Hjælp af denne Bøjning, at de skiller sig af med de Kort, de ikke har Brug for, medens de erstatter dem med andre Kort. Jeg tog i dette Tilfælde heller ikke fejl. Han bandte,

luskede ud af Rygesalonen, og jeg saa ikke videre til ham under Resten af Rejsen. Denne ene Gang i det mindste vandt jeg Sejr over Hr. Sparrow MacCoy.

Han fik imidlertid snart alt for megen Revanche, thi da han kom til at øve Indflydelse paa min Broder, var han stadig den stærkeste. Edvard havde holdt sig godt i London i den første Tid og havde gjort lidt Forretning med sine amerikanske Ure, til denne Skurk atter krydsede hans Vej. Jeg gjorde mit Bedste; men det Bedste var ikke godt nok. En skøn Dag fik jeg at vide, at der paa et af Northumberland-Avenue Hotellerne var sket en større Skandale: En Rejsende var bleven plyndret for en stor Sum Penge af to Kortsvindlere, og Sagen var overgivet til Politiet i Scotland Yard. Jeg læste om det i Aftenbladene og var straks klar over, at min Broder og MacCoy havde slaaet ind paa deres gamle „Forretning". Jeg skyndte mig øjeblikkelig til min Broders Bolig. Der fortalte man mig, at han og en høj Herre (i hvem jeg genkendte MacCoy) var kørt bort sammen og havde taget hans Sager med sig. Værtinden havde hørt dem give Droskekusken forskellige Ordrer, endende med Euston Station, og hun havde tilfældigvis hørt dem tale noget om Manchester, som hun ansaa for deres Bestemmelsessted.

Et Blik paa Rejselisten sagde mig, at det

paa Raad med min Broders Drabsmand om Muligheden af at hemmeligholde Forbrydelsen.

Jeg forstod snart af, hvad han sagde, at hvis der ikke i min Broders Lommer fandtes Papirer, som vi ikke vidste noget om, var det en Umulighed at identificere ham eller erfare, hvordan han var kommen der. Hans Billet var i MacCoys Lomme og det samme gjaldt en Garantiseddel paa nogen Bagage, de havde indleveret. Ligesom de fleste Amerikanere havde han fundet det billigere og lettere at købe et Udstyr i London fremfor at medføre et fra New York; og alt hans Tøj var derfor uden Mærke. Tasken med Støvfrakken, som jeg havde kastet ud af Vinduet kan være falden i noget Buskads, hvor den endnu er skjult, eller den kan være bortført af en eller anden Vagabond, eller den er falden i Hænderne paa Politiet, som har hemmeligholdt det. I hvert Fald har jeg ikke læst noget derom i London-Bladene. Hvad Urene angaar, saa var de et Udvalg af dem, der var ham betroede i Forretningsøjemed. Det var maaske i samme Øjemed, at han tog dem med sig til Manchester! men — det er nu for sent at komme ind paa det Spørgsmaal.

Jeg dadler ikke Politiet, fordi de har været paa Vildspor. Der var kun een lille Nøgle, der muligvis kunde være benyttet. Jeg mener det lille, runde Spejl, som fandtes i min

straks Kupé. Det lader til, at man ikke har set mig gøre dette, hvilket ikke er forbavsende, da Stationen var overfyldt med Folk. MacCoy ventede mig naturligvis, og han havde anvendt Tiden mellem Euston og Willesden til at sige alt, hvad han formaaede for at styrke min Broder og sætte ham imod mig. Det mener jeg da, thi jeg har aldrig fundet ham saa umulig at blødgøre som nu. Jeg prøvede flere Maader. Jeg udmalede hans Fremtid i et engelsk Fængsel, jeg beskrev hans Moders Sorg, naar jeg kom tilbage med den Efterretning, og jeg sagde mange andre Ting, men alt til ingen Nytte. Han sad der med en spotsk Mine i sit kønne Ansigt, medens Sparrow MacCoy hvert Øjeblik kom med en Spydighed til mig eller en Opmuntring til min Broder.

„Hvorfor begynder De ikke paa en Søndagskole?“ sagde han til mig og straks efter: „Han anser Dem for et Pattebarn, som han kan lede efter Behag. Han skal først nu til at opdage, at De er en Mand lige saa vel som han.“

Hans Ord gjorde mig naturligvis bitter i Sindet. Vi var nu et godt Stykke fra Willesden, og jeg blev efterhaanden mere og mere ophidset. Maaske havde det været bedre, om jeg før havde vist mig haard mod min Broder.

„En Mand!“ sagde jeg. „Naa, det er rart, du har din Vens Ord for det, thi ingen vilde mistænke dig for det, naar man ser dig ud-

en Slags Gengældelse for hele denne Forklaring. De husker det Testamente, som blev fundet. Jeg bar det altid i min Inderlomme, og det maa være faldet ud ved mit Fald. Jeg skatter det meget højt, thi det er et Familiestykke, og det har min Fødselsdag og min Broders paaskrevet af min Fader foran. Vil De ikke være saa venlig at henvende Dem paa rette Sted om det og sende mig det. Det kan ikke være af nogen som helst Værdi for nogen anden. Hvis De adresserer det til X, Bassanos Læseforening, Broadway, New York, vil det sikkert komme mig i Hænde."

CONAN DOYLE

HULENS HEMMELIGHED

Om jeg ved, hvorfor Tom Donahue kaldes „den lykkelige Tom"? Jo, jeg ved det nok, men det er ikke alle, som kan rose sig af det. Jeg har vandret adskilligt om i Verden og set meget mærkeligt, men noget besynderligere end den Historie, der gav Tom dette Navn, har jeg ikke oplevet. Jeg var nemlig selv med ham den Gang. Fortælle den? Ja, saa hjærtens gærne! Men det er en ret usædvanlig Historie, som næsten ligner et Æventyr. Naa, det faar nu blive jeres Sag at bedømme; sand er den i hvert fald. Der er mange i Kapkolonien, som endnu erindrer den, og som kan attestere, at den er sand Ord til andet.

Jeg er en tarvelig Fyr nu, en Arbejdsmand af Udseende, men jeg har dog engang studeret ved et Universitet, og en af mine Studenterkammerater var Tom. Vi var meget sammen, og vi forødte samvittighedsfuldt vore Penge, saa vi tilslut stod paa bar Bund og ikke længer kunde fortsætte vore Studier. Der var ikke andet at gøre, vi maatte ud i Verden for at søge Lykken, og vi besluttede efter nogen Overvejelse at emigrere til Kapkolonien. Som sagt saa gjort, vi indskibede os og steg i Land dernede med vel 4 Pund i Lommen — tilsammen vel at mærke. Saa maatte vi skilles og drage hver sin Vej. Vi prøvede baade det ene og det andet, hver paa

Broders Lomme. En professionel Spiller kan bedst sige, hvor stor Betydning et saadant Spejl har for en saadan Kortsvindler. Hvis man sætter sig lidt tilbage fra Bordet og lægger Spejlet med Glasset opad paa sit Skød, kan man se hvert Kort, man giver sin Modspiller. Det er ikke vanskeligt at klare sig, naar man kender sin Modspillers Kort lige saa godt som sine egne. Spejlet hører altsaa med til Kortsvindlerens Værktøj. Naar Politiet havde sat dette i Forbindelse med de anmeldte Bedragerier paa Hoteller, havde man haft fat i den ene Ende af Snoren.

Jeg tror ikke, der er meget mere tilbage for mig at forklare. I Løbet af Natten naaede vi en Landsby ved Navn Amersham, hvor vi udgav os for et Par Turister fra London. Efter faa Dages Forløb rejste MacCoy til Cairo, medens jeg vendte tilbage til New York. Min Moder døde et halvt Aar efter, og det glæder mig at kunne sige, at hun til sin Dødsdag aldrig fik at vide, hvad der var foregaaet. Hun levede stadig i den lykkelige Tro, at Edvard tjente sit Brød paa en ærlig Maade i London, og jeg turde ikke sige hende Sandheden. Han skrev ganske vist aldrig; men det havde han aldrig plejet, saa der var intet mærkeligt heri. Hans Navn var det sidste paa hendes Læber.

Der er endnu een Ting, som jeg gerne vil bede Dem om, Sir, og jeg betragter det som

Vi havde været der en Maaneds Tid eller saa, da der hændte noget, som til Slut blev vor Redning. Det var en stormfuld Nat. Vinden hylede og skreg i Træerne rundt om os, og regne gjorde det, saa vi hvert Øjeblik ventede, at Vinduerne skulde ryge ind. Jeg sad henne ved Skorstenen, hvor Ilden brændte lystig, og min Kammerat laa paa sin Briks og anstillede Betragtninger over sin mislige Tilstand.

„Staa op, Tom, og vær ved friskt Mod!“ sagde jeg. „Det er ikke godt at vide, om Lykken ikke snart dumper ned til os paa en eller anden Maade.“

„Daarlig Lykke, daarlig Lykke, Jack!“ svarede han. „Jeg har altid været en uheldig Djævel. Nu har jeg været tre Aar i dette fordømte Land, og jeg har set andre engelske Gavtyve fylde Lommerne med Penge, men jeg Stakkel ligger her, fattigere end da jeg kom. Gamle Ven, hvis du vil forsøge at udrette noget, saa er det bedst, du skiller dig af med mig.“

„Sludder, Tom! Lykken kan komme hurtigere, end du tror. Men hør! Der er nogen udenfor. Jeg bander paa, at det er Dick Wharton, og kan nogen bringe dig Mod i Livet, saa er det ham.“

Jeg havde ikke faaet sagt dette, før Døren gik op, og Dick traadte ind, dryppende af Vand.

CONAN DOYLE

HULENS HEMMELIGHED

er sandt eller ej — nok er det, at jeg har set nok til ikke at gøre Nar ad Historien."

„Fortsæt, fortsæt!" raabte Tom, „lad os faa at høre, hvad du har set."

„Godt, jeg gik som sagt ad Vejen forbi Sassashulen, og da jeg var lige foran den og standsede for at tage en Slurk af Flasken, saa jeg et besynderligt, flimrende Lys inde mellem Bjergvæggene. Det forsvandt straks, og jeg kunde ikke opdage noget Spor af Folk deroppe. Jeg stak Flasken i Lommen, gik saa nær hen til Bjærget som muligt for at undersøge Sagen, og saa nu atter dette mærkelige Lys. Jeg forsikrer jer et mere skrækindgydende Lys har jeg aldrig set! Pludselig var det forsvundet igen, lige saa hurtigt som man slukker en Lampe, men atter kom det igen i en mere rødlig Farve, luede op nu og da og blev saa endelig væk eller rettere sagt, saa blev jeg væk, for jeg skyndte mig der fra, saa hurtigt jeg kunde. Og det kan jeg forsikre Jer, Gutter, at fra første Øjeblik jeg saa det, og til jeg var kommen langt derfra, mærkede jeg ikke engang, at det styrtregnede over mig, saa I kan forstaa, hvorledes jeg var til Mode. Men hvad er der i Vejen med Tom?"

Ja, det maatte ogsaa jeg spørge om. Han sad med Benene udenfor Briksen og stirrede paa Dick som en vanvittig.

„Den onde Aand, som Negrene taler om,

maa vel have to Øjne; hvor mange Lys saa du, Dick?"

„Blot et."

„Hurra!" raabte Tom — „det er godt!" Og saa hoppede han ned og begyndte at gaa i febrilsk Utaalmodighed frem og tilbage paa Gulvet. Pludselig standsede han foran Dick, lagde sin Haand paa hans Skulder og spurgte: „kunde vi eventuelt naa Sassashulen før Solen staar op i Morgen?"

„Næppe nok."

„Hør nu her, Dick Wharton, vi er gamle Venner du og jeg. Lov mig nu, at du ikke nævner til en eneste Sjæl, hvad du har fortalt her i Aften. Du lover mig det, ikke sandt?"

Jeg kunde se paa Udtrykket i Dicks Ansigt, at han troede, stakkels Tom var bleven vanvittig, og jeg selv var heller ikke sikker i saa Henseende, for Mage til Opførsel havde jeg aldrig set af min gamle Ven.

Tom fik ikke Blund i sine Øjne den Nat. Da Dick vilde forlade os ved 4-Tiden, fik han ikke Lov til at gaa, før han nøje havde forklaret, fra hvilket Sted han saa det mærkelige Lys, og til hvilken Tid det viste sig.

Jeg krøb til Sengs, men Tom Donahue satte sig hen til Ilden og begyndte at binde to Brændestykker sammen. Jeg sov ind og havde vel ligget et Par Timers Tid eller saa, da jeg vaagnede og

sin Kant, og det gik snart op og snart ned. Snart var vi heldige og snart var vi desværre altfor uheldige, saa nogen Formue samlede vi ikke.

Saa vilde Tilfældet, at vi skulde træffes igen oppe i Landet, og vi havde da at bekende for hinanden, at Fattigdommen var lige saa stor, som da vi skiltes. Nu vel, dette gav jo ikke videre hyggelige Udsigter, og vi var saa mismodige som vel muligt. Tom talte om at rejse tilbage til England og tage Tjeneste som Opvarter eller saadan noget, og jeg for min Del havde heller ikke nogen Grund til at rose dette Land, hvor man skulde kunne arbejde sig op med sine Hænder. Jo, det viste sig, hvor langt man kom med disse Hænder! Vor Drøm om at blive rige Folk var mødt med den sørgeligste Skuffelse.

Det var et øde Landskab, vi befandt os i, og der var langt mellem de Nybyggere, som havde nedsat sig der. De samme Nybyggeres Huse var heller ikke af flotteste Sort; det var smaa Hytter med Skydehuller, for man maatte være beredt paa at forsvare sig, om Negrene skulde angribe. Tom Donahue og jeg havde en lille Hytte sammen inde mellem Buskene, men man vidste jo, at vi ikke ejede noget, og man lod os være i Fred. Der laa vi altsaa og ventede paa, at en eller anden Lejlighed skulde tilbyde sig, saa vi kunde tjene Penge.

Ved 6 Tiden om Morgenen sprang han ned fra Briksen og begyndte at pille ved sine Træpinde.

„Jeg kan ikke holde det ud længer, Jack," raabte han. „Tørn ud, gamle Kammerat, og tag Vadsækken; vi maa afsted til Sassashulen! Nu maa det enten bære eller briste. Tag din Seksløber med, i Tilfælde vi skulde møde Negere. Jeg tør ikke tage min med, nej, jeg tør ikke, for hvis jeg skulde være uheldig nu igen, saa ved jeg ikke, hvad jeg kom til at gøre."

„Ja, saa fyldte vi da vore Lommer med Proviant og drog afsted. Undervejs forsøgte jeg at pille ud af min Ven, hvad han tænkte at gøre i Hulen, men jeg fik bare det Svar, at vi maatte skynde os saa meget som muligt. Hvem kunde vide, om ikke andre havde faaet Rede paa, hvad Wharton havde set?

Vi havde vel gaaet en halvanden Mils Vej, da vi stod foran en Aabning i Klippen, mørkere end selve Helvedes Port kan være det.

„Sassashulen?" spurgte jeg.

„Ja," svarede Tom.

Han var blevet rolig nu, og Feberen var forsvunden, men der laa noget saa forventningsfuldt i hans Blik, at jeg blev spændt paa, hvad der skulde komme. Vi klatrede op ad Fjeldblokkene og stod snart i Hulens Aabning.

„Ja, her er det," sagde Tom.

„Hav nu Øjnene med dig, Jack! Du gaar paa den ene Side af Fjeldvæggen og jeg paa den anden, men sagte, forstaar du, sagte og fornuftigt, ikke mere end tolv Tommer i hvert Skridt, og se ret frem for dig, saadan en 8 Fod over Bunden af Hulen. Er du færdig?"

Ja, jeg var færdig til at gøre alt, hvad han forlangte, men i saadan en Spænding har jeg næppe været hverken før eller siden.

„Ser du noget, maa du varsko mig," sagde han, og saa satte vi af Sted ind i Hulen, jeg til højre og han til venstre.

Vi havde gaaet omtrent 20 Skridt, da jeg opdagede et rødligt Skin længere inde. Jeg huskede Negrenes Historie om det onde Uhyre, som skulde befinde sig her, og det løb mig koldt ned over Ryggen. Jeg traadte et Skridt tilbage, og da var Lyset væk, men et Skridt frem igen, og der var det atter.

„Tom, Tom!" raabte jeg, „der er det, lige ret frem mellem Klipperne!"

„Jeg ser ingen Ting."

„Har du da ikke Øjne i Hovedet, Mand! Der, lige foran dig!"

Idet jeg sagde dette, traadte jeg til Siden, og Lyset var atter forsvundet, men nu kunde jeg se paa Tom, at han havde faaet Øje paa det selv.

„Jack," sagde han og trykkede bevæget min

Haand, „du og jeg behøver ikke længer at klage over daarlig Lykke. Kun nogen af de Stene der! Nu planter vi vort Mærke mellem dem. Se saa! jeg tænker, det maa blæse Pokkers stærkt for at vælte det. Gamle Jack! at tænke sig, at endnu i Gaar talte vi om at rejse hjem og blive Opvartere. Du sagde, at ingen kan vide, hvad der vil komme. Nej, sandelig om man kan, du. Sluk din Sorg, gode gamle Ven, for nu er vi ovenpaa!"

Han havde stukket sit Trækors i Jorden og støttet det med store Stene, og nu laa han og sigtede med en horisontal Pind, der var stukket ind i Korset.

„Se engang her, Jack; du har skarpe Øjne og kan sigte saa godt som nogen. Peger den Pind ikke lige paa Lyset derinde?"

Jeg sigtede og fandt, at Pinden pegede lige paa det Sted, hvor det flimrende Skin viste sig.

„Og nu, min Ven, maa vi holde Frokost og tage os en lille Lur, til det bliver lyst," sagde Tom. „Vi kan ikke udrette noget, før det er Dag. Find nogle Kviste og tænd et Baal, saa vi kan holde Øje med vort Sigtemærke. Tænk, om nogen skulde komme og rive det ned!"

Naa, vi tændte da et Baal og spiste med god Appetit, medens Sassashulens Uhyre gloede paa os med sit luende Øje. Derpaa lagde vi os til

at sove. Da vi vaagnede, saa vi, at det var Dag udenfor.

„Se nu her, tag du denne Ende og følg mig," sagde Tom og tog en lang Snor frem. Han fæstede sin Ende til Midten af den horisontale Pegepind og begyndte atter at sigte, og saa bad han mig følge med indefter.

„Vi har været sammen om dette her, Jack, og vi skal være sammen om at opdage Skatten."

Saa gik vi af Sted med Traaden og passede paa, at den bestandig var i Linje med den horisontale Pegepind. Pludselig standsede Tom og rodede med Foden i nogle brune Sten, idet han udstødte et højt Fryderaab.

„Her har vi det, her har vi det!" raabte han.

„Hvad er det da?"

„Hvad det er? Forstaar du ikke det, Mand! Her har vi jo Diamanten!" Og han løftede med det samme en Sten op af en Knytnæves Størrelse, der saa ud som en skidden Glasklump.

„En Ædelsten, min Dreng, saa stor og kostbar, at ikke et eneste af de kronede Hoveder i Evropa kan opvise Magen. Og denne Skat er nu Tom Donahue i Besiddelse af! Luk din Vadsæk op, saa vi kan gemme den, jo før jo heller. Se saa — der ligger den vel forvaret. Aldrig havde jeg troet, at det skulde gaa saa let. Bedst, at vi skynder os af Sted saa snart som muligt enten til vor Hytte eller til Kapstaden."

Vi klatrede ned over Klippen igen og begav os paa Hjemvejen. Undervejs fortalte Tom mig, at han i sine Studenterdage havde fundet et mærkeligt Manuskript i Universitets-Biblioteket, forfattet af Jans van Hounyen, i det 17. Aarhundrede, og indeholdende en lang Beretning om et lignende Lys som det, vi havde set i Sassashulen. Dette Lys havde da ledet til Opdagelsen af en kostelig Ædelsten, og Dicks Fortælling havde følgelig bragt Tom paa den Tanke, at der ogsaa i Sassashulen maatte findes en saadan.

Vi maa rejse ned til Byen med den, fortsatte han, og hvis vi ikke kan afsætte den med Fordel der, rejser vi til London med den. Lad os imidlertid gaa indom til Madison først, for han har lidt Begreb om slige Ting og kan maaske sige os paa Slump, hvad Stenen er værd.

Vi naaede endelig Madisons Hytte, og han sad og spiste Frokost, da vi traadte ind. Han bad os tage Plads ved Bordet, og vi nød af hans Retter og priste den sydafrikanske Gæstfrihed.

„Jeg ser, De har noget paa Hjertet, mine Herrer, er det noget, jeg kan hjælpe Dem med?“

Tom tog Vadsækken, aabnede den og daskede Ædelstenen paa Bordet.

„Hvad tror du, den Tingst er værd?“

Ved 6 Tiden om Morgenen sprang han ned fra Briksen og begyndte at pille ved sine Træpinde.

„Jeg kan ikke holde det ud længer, Jack," raabte han. „Tørn ud, gamle Kammerat, og tag Vadsækken; vi maa afsted til Sassashulen! Nu maa det enten bære eller briste. Tag din Seksløber med, i Tilfælde vi skulde møde Negere. Jeg tør ikke tage min med, nej, jeg tør ikke, for hvis jeg skulde være uheldig nu igen, saa ved jeg ikke, hvad jeg kom til at gøre."

„Ja, saa fyldte vi da vore Lommer med Proviant og drog afsted. Undervejs forsøgte jeg at pille ud af min Ven, hvad han tænkte at gøre i Hulen, men jeg fik bare det Svar, at vi maatte skynde os saa meget som muligt. Hvem kunde vide, om ikke andre havde faaet Rede paa, hvad Wharton havde set?

Vi havde vel gaaet en halvanden Mils Vej, da vi stod foran en Aabning i Klippen, mørkere end selve Helvedes Port kan være det.

„Sassashulen?" spurgte jeg.

„Ja," svarede Tom.

Han var blevet rolig nu, og Feberen var forsvunden, men der laa noget saa forventningsfuldt i hans Blik, at jeg blev spændt paa, hvad der skulde komme. Vi klatrede op ad Fjeldblokkene og stod snart i Hulens Aabning.

„Ja, her er det," sagde Tom.

Sæt dig ned, saa skal jeg forklare dig Sagen. Baade du og jeg har set Klippesalt mangen Gang før, men har Du nogen Sinde set, at et saadant Stykke kan lyse klarere end en St. Hansorm?"

„Nej, det har jeg rigtignok ikke."

„Jeg forsikrer dig for, at hvis vi ventede til Nat, hvilket vi ikke vil gøre, vilde Skinnet være der fremdeles. Vi tog ikke den rette Krystal, Jack, det er Sagen. Er der noget mærkeligt i, at et Stykke Klippesalt ligger i Nærheden af en Diamant? Kom, gamle Kammerat, tænd din Pibe og lad din Revolver, saa skynder vi os af Sted, før Madison har lagt to og to sammen."

Jeg tør ikke paastaa, at jeg var meget sangvinsk lige over for Toms Forklaring, men for ikke at sætte ham i daarligt Humør igen, føjede jeg ham og fulgte med. Det var en uhyggelig og besværlig Vej. Tom var altid flink til at gaa til Fjelds; men den Dag saa det ud til, at han havde faaet Vinger, og jeg havde mit største Besvær med at følge efter uden at tabe ham af Syne. Da jeg endelig naaede ham inde i Hulen, var atter hans Mod sunket under Nulpunktet. Første Gang, vi var der, havde han ridset en Cirkel i Jorden der, hvor Diamanten skulde findes. Nu stod han ved denne Cirkel med Hænderne i Bukselommerne og saa ud som den ulykkeligste Mand i Verden.

„Se der," sagde han, „der er ingen Ting i Cirkelen andet end flade Stene. Jeg har ledt Tomme for Tomme. Her har været nogen og taget den. Kom lad os gaa hjem, Jack, jeg er syg og træt. Ulykken vil forfølge mig hele mit Liv!"

Jeg vendte mig for at gaa, men kastede endnu et sidste Blik paa Omgivelserne.

„Hallo, Tom! har du ikke savnet noget, som laa i Cirkelen i Gaar?"

„Jo, Saltstykket?"

„Nej, men den lille runde Tingest, vi tog for en almindelig Sten. Vi har vel rodet den til Side. Lad os se, hvor den er blevet af."

Vi begyndte at lede, og pludselig raabte Tom: — „Jeg har den, Jack, vi er selvhjulpne Mænd alligevel!"

Rød af Glæde stod han og holdt en lille graasort Sten i Haanden. Ved første Øjekast saa jeg ikke noget usædvanligt ved den, men Tom pegede paa en lille Plet, der saa ud som Glas, men havde en langt dybere og klarere Farve. Det var ingen Fejltagelse denne Gang — vi var virkelig kommet i Besiddelse af en umaadelig værdifuld Juvel, og med let Hjærte forlod vi Hulen, medbringende det Uhyre, som saa længe havde regeret der.

CONAN DOYLE: „MYSTERIER OG FORBRYDELSER“

HVERT HÆFTE INDEHOLDER EN à TO AFSLUTTEDE FORTÆLLINGER

PRIS 25 ØRE

SERIEN VIL OMFATTE:

1. MANDEN MED BILLERNE og DEN NY KATAKOMBE
2. KAPTAJNEN PAA »POLARSTJERNEN«
3. JERNBANE MYSTERIET
4. DEN LILLE FIRKANTEDE KASSE
5. MORDERENS OPLEVELSER

6-7. DET GAADEFULDE SKUD

8. SANNOX MYSTERIET og PAA SPØGELSEJAGT
9. VAMPYREN
10. SKUESPILLERENS DUEL

11-12. AUKTIONS-NUMMER 249

13. SØLVØKSEN
14. RUSSERINDEN
15. KEINPLATZ EXPERIMENTET
16. EN NAT IMELLEM NIHILISTER

SUBSKRIPTION — 4 KR. — TEGNES I ALLE BOGLADER I NORDEN

HVERT HÆFTE SÆLGES OGSAA SÆRSKILT

16 HÆFTER FOR 25 ØRE PR. HÆFTE

A. Rosenbergs Bogtrykkeri · City-Passagen.

NOVELLE-MAGASINET

CONAN DOYLE

MYSTERIER OG FORBRYDELSER

DEN LILLE FIRKANTEDE KASSE

NR. 4

E. JESPERSEN'S FORLAG
·KØBENHAVN·
CAMMERMEYERS BOGHANDEL. KRISTIANIA.

25 ØRE

CONAN DOYLE

DEN LILLE FIR-KANTEDE KASSE

CONAN DOYLE: „MYSTERIER OG FORBRYDELSER“

HVERT HÆFTE INDEHOLDER EN à TO AFSLUTTEDE FORTÆLLINGER

PRIS 25 ØRE

SERIEN VIL OMFATTE:

1. MANDEN MED BILLERNE og DEN NY KATAKOMBE
2. KAPTAJNEN PAA »POLARSTJERNEN«
3. JERNBANE MYSTERIET
4. DEN LILLE FIRKANTEDE KASSE
5. MORDERENS OPLEVELSER

6-7. DET GAADEFULDE SKUD

8. SANNOX MYSTERIET og PAA SPØGELSEJAGT
9. VAMPYREN
10. SKUESPILLERENS DUEL

11-12. AUKTIONS-NUMMER 249

13. SØLVØKSEN
14. RUSSERINDEN
15. KEINPLATZ EXPERIMENTET
16. EN NAT IMELLEM NIHILISTER

SUBSKRIPTION — 4 KR. — TEGNES I ALLE BOGLADER I NORDEN

HVERT HÆFTE SÆLGES OGSAA SÆRSKILT

16 HÆFTER FOR 25 ØRE PR. HÆFTE

A. Rosenbergs Bogtrykkeri · City-Passagen.

forstyrre selv den mest uforbederlige Landkrabbes Ligevægt; og dog følte jeg mig, som stod jeg foran en stor, om end ganske ubestemmelig Fare. Jeg har lagt Mærke til, at saadanne Forudanelser ofte indfinder sig hos Personer af min Sindsbeskaffenhed og at de ikke sjældent gaar i Opfyldelse. Man har den Teori, at saadant skyldes en Art Fremsynethed — en Sjælens hemmelighedsfulde Forbindelse med det fremtidige. Jeg husker godt, at den berømte Spiritist Hr. Raumer, en Gang bemærkede, at jeg var det for overnaturlige Fænomener mest modtagelige Individ, han nogensinde havde truffet paa. Hvordan det nu end hang sammen, vist er det, at jeg følte mig alt andet end vel til Mode, medens jeg banede mig Vej mellem de grædende eller hurraraabende Grupper, der var spredt over Spartanerens hvide Dæk. Havde jeg vidst, hvilken Oplevelse der ventede mig i Løbet af de næste tolv Timer, vilde jeg selv da i det sidste Øjeblik være sprungen i Land og have undflyet fra det forbandede Skib.

„Tiden er udløben!“ sagde Kaptajnen, lukkede sit Kronometer med et Smæk og stak det i Lommen. „Tiden er udløben,“ sagde Styrmanden. Der lød en sidste Fløjten, og Venner og Slægtninge skyndte sig i Land. Den ene Trosse blev gjort los og Landgangen blev trukken væk, da der paa en Gang lød et Raab fra

Kommandobroen og man saa to Mænd komme løbende ilsomt henad Kajen. De vinkede med Haanden og gebærdede sig som rasende, øjensynlig i den Hensigt at standse Skibet. „Halløj!“ raabte Mængden. „Holdt!“ brølede Kaptajnen. „Stop! Op med Landgangen!“ De to Mænd sprang om Bord, netop som den anden Trosse blev kastet los og Maskinens hæsblæsende Stempelslag gjorde os klar af Kysten. Der lød et Hurra fra Dækket og derpaa et fra Kajen, saa viftedes der med Lommetørklæder, det store Skib skød sig ud gennem Havnen og dampede gravitetisk henover den rolige Bugt.

Vor fjorten Dages Rejse var nu godt begyndt. Passagererne forsvandt efterhaanden fra Dækket for at se efter Køjer og Rejsegods, og fra Salonen hørtes en Knalden af Propper, som tydede paa, at mere end een ensom Rejsende tog sin Tilflugt til kunstige Midler for at døve Adskillelsens Smærte. Jeg saa mig om paa Dækket for at faa et Overblik over mine Rejseledsagere. Det var de sædvanlige Typer, som ses ved den Slags Lejligheder. Der var ingen mærkelige Ansigter imellem dem. Jeg taler som Kender, for Ansigter er mit særlige Felt. Jeg slaar ned paa et ejendommeligt Ansigt som en Botaniker paa en Blomst og fører det med mig for at analysere det i Ro og Mag, samt klassifisere og nummerere det til mit lille anthropologiske Museum. Der var intet her, der var mig

CONAN DOYLE

DEN LILLE FIR-KANTEDE KASSE

„Nej, de er alle nedenunder.“

„Man kan ikke være forsigtig nok, naar saa meget staar paa Spil,“ sagde Müller, bredte Ulsteren ud, som hang over hans Arm, og fremdrog en mørk Genstand, som han lagde paa Dækket. Et Blik paa den var nok for mig jeg sprang op med et undertrykt Rædselskrig. Heldigvis var de saa optagne, at ingen af dem bemærkede mig. Havde de drejet Hovedet, vilde de ufejlbarligt have set mit blege Ansigt kigge paa dem over Kuffertstabelen.

Fra det Øjeblik, jeg hørte de første Ord af deres Samtale, havde jeg fattet en frygtelig Mistanke. Den syntes fuldt ud bekræftet nu, da jeg saa, hvad der laa for mig. Det var en lille firkantet Kasse, lavet af mørkt Træ og beslaaet med Messingbaand. Størrelsen var vel omtrent en Kubikfod. Den mindede om en Pistolkasse, men var afgjort højere. Den havde imidlertid et Tilbehør, til hvilket mine Øjne var som fastnaglede, et Tilbehør, der nok saa meget mindede om selve Pistolen som om dens Hylster. Det lignede nærmest en Hane og sad paa Laaget; en Stump Sejlgarn hang ved det. Foruden Hanen var der i Træet en lille firkantet Aabning. Den høje, Flannigan, som hans Ledsager kaldte ham, kiggede ned igennem den flere Minutter i Træk med en temmelig ængstelig Mine.

„Der er ikke noget i Vejen," sagde han endelig. „Jeg prøvede paa at lade være med at ryste den," sagde hans Ledsager.

„Den Slags maa behandles med Forsigtighed. Put saa meget ned, som der behøves, Müller."

Den lille famlede i sin Lomme og trak saa en lille Papirspakke frem. Denne aabnede han og udtog en lille Haandfuld hvidlige Korn, som han lod forsvinde gennem Hullet. Der lød en ejendommelig smældende Lyd fra Kassen og begge Mændene smilede veltilfreds.

„Der er ingenting i Vejen der," sagde Flannigan.

„Nej, alting er i den skønneste Orden," svarede hans Ledsager.

„Pas paa, der kommer nogen. Tag den med ned i Køjen. Lad bare ingen mærke, hvad vi har for eller, hvad der var endnu værre, fingerere ved denne her og lade den gaa af af en Fejltagelse."

„Ja, Resultatet vilde jo blive det samme, hvem der saa lod den gaa af," sagde Müller.

„De vilde ikke blive lidt forbavsede, dersom de lod Hanen gaa af," sagde den høje med en skummel Latter. „Ha, ha! tænk Dem bare deres Ansigter! Det er ikke noget daarligt Stykke Arbejde, dette her, det smigrer jeg mig med."

Kommandobroen og man saa to Mænd komme løbende ilsomt henad Kajen. De vinkede med Haanden og gebærdede sig som rasende, øjensynlig i den Hensigt at standse Skibet. „Halløj!“ raabte Mængden. „Holdt!“ brølede Kaptajnen. „Stop! Op med Landgangen!“ De to Mænd sprang om Bord, netop som den anden Trosse blev kastet los og Maskinens hæsblæsende Stempelslag gjorde os klar af Kysten. Der lød et Hurra fra Dækket og derpaa et fra Kajen, saa viftedes der med Lommetørklæder, det store Skib skød sig ud gennem Havnen og dampede gravitetisk henover den rolige Bugt.

Vor fjorten Dages Rejse var nu godt begyndt. Passagererne forsvandt efterhaanden fra Dækket for at se efter Køjer og Rejsegods, og fra Salonen hørtes en Knalden af Propper, som tydede paa, at mere end een ensom Rejsende tog sin Tilflugt til kunstige Midler for at døve Adskillelsens Smærte. Jeg saa mig om paa Dækket for at faa et Overblik over mine Rejseledsagere. Det var de sædvanlige Typer, som ses ved den Slags Lejligheder. Der var ingen mærkelige Ansigter imellem dem. Jeg taler som Kender, for Ansigter er mit særlige Felt. Jeg slaar ned paa et ejendommeligt Ansigt som en Botaniker paa en Blomst og fører det med mig for at analysere det i Ro og Mag, samt klassificere og nummerere det til mit lille anthropologiske Museum. Der var intet her, der var mig

værdigt. En Snes forskellige Typer af det unge Amerika, der skulde til Europa, nogle respektable, midaldrende Par som Modvægt, en svag Iblanding af Gejstligheden og nogle andre Professioner, unge Damer, Handelsrejsende, engelske Stivstikkere og hele det øvrige brogede Selskab, som en Oceandamper har at opvise. Jeg vendte mig fra dem og saa tilbage mod Amerikas svindende Kyster, og idet en Skare Erindringer stormede ind paa mig, følte jeg mit Hjærte banke varmt for mit Adoptivfædreland. En Bunke Vadsække og andet Rejsegods laa tilfældigvis paa den ene Side af Dækket og ventede paa at blive bragt nedenunder. Da jeg som sædvanlig længtes efter Ensomhed, gik jeg om bag denne Stabel, og siddende paa en Tovrulle mellem den og Skibets Side hengav jeg mig til vemodige Drømme.

Af disse vækkedes jeg op ved at høre en Hvisken bag mig. „Her er en rolig Plet," sagde Stemmen. „Sæt Dem ned, saa kan vi uforstyrret tale om det."

Jeg kiggede gennem en Sprække mellem to vældige Rister og saa da, at de to Passagerer, som var kommen med i sidste Øjeblik, stod paa den anden Side af Stabelen. De havde aabenbart ikke bemærket, at jeg sad der og krøb sammen i Skyggen af Kufferterne. Den Mand, der havde talt, var høj og meget mager, havde blaasort Skæg og et ganske farveløst An-

Maade, paa hvilken Passagererne var kommen om Bord, en Maade, der satte dem i Stand til at undgaa enhver Undersøgelse af deres Rejsegods. Selve Navnet „Flannigan“ smagte af irsk Dynamitsammensværgelse, medens „Müller“ øjeblikkelig bragte Tanken hen paa Socialisme og Mord. Saa var der deres hemmelighedsfulde Opførsel; deres Bemærkning om, at deres Planer vilde være bleven tilintetgjort, hvis de var kommen for sent til Skibet; deres Frygt for at blive iagttagne og endelig det mest uimodsigelige af alle Vidnesbyrd, den lille firkantede Kasse med Hanen, og deres uhyggelige Spøg om det Ansigt, den Mand vilde sætte op, der af en Fejltagelse lod den gaa af — kunde alle disse Kendsgerninger pege hen imod nogen anden Slutning end denne ene, at de var Udsendinge fra et eller andet hemmeligt Selskab med politiske eller andre Formaal, og havde til Hensigt at ofre sig selv, deres medrejsende og Skibet paa en eller anden vanvittig Sags Alter. De hvidlige Traade, som jeg havde set den ene af dem putte ned i Kassen, dannede utvivlsomt en Slags Ledning eller Tænder, som skulde iværksætte Eksplosionen. Jeg havde selv fra Kassen hørt en Lyd, som kunde tyde paa, at den indeholdt et eller andet fint Maskineri. Men hvad kunde de mene med deres Hentydning til i Aften? Var det muligt, at de tænkte paa at udføre deres frygtelige Forsæt paa Rejsens aller-

„Nej, de er alle nedenunder.“

„Man kan ikke være forsigtig nok, naar saa meget staar paa Spil,“ sagde Müller, bredte Ulsteren ud, som hang over hans Arm, og fremdrog en mørk Genstand, som han lagde paa Dækket. Et Blik paa den var nok for mig jeg sprang op med et undertrykt Rædselskrig. Heldigvis var de saa optagne, at ingen af dem bemærkede mig. Havde de drejet Hovedet, vilde de ufejlbarligt have set mit blege Ansigt kigge paa dem over Kuffertstabelen.

Fra det Øjeblik, jeg hørte de første Ord af deres Samtale, havde jeg fattet en frygtelig Mistanke. Den syntes fuldt ud bekræftet nu, da jeg saa, hvad der laa for mig. Det var en lille firkantet Kasse, lavet af mørkt Træ og beslaaet med Messingbaand. Størrelsen var vel omtrent en Kubikfod. Den mindede om en Pistolkasse, men var afgjort højere. Den havde imidlertid et Tilbehør, til hvilket mine Øjne var som fastnaglede, et Tilbehør, der nok saa meget mindede om selve Pistolen som om dens Hylster. Det lignede nærmest en Hane og sad paa Laaget; en Stump Sejlgarn hang ved det. Foruden Hanen var der i Træet en lille firkantet Aabning. Den høje, Flannigan, som hans Ledsager kaldte ham, kiggede ned igennem den flere Minutter i Træk med en temmelig ængstelig Mine.

„Der er ikke noget i Vejen," sagde han endelig. „Jeg prøvede paa at lade være med at ryste den," sagde hans Ledsager.

„Den Slags maa behandles med Forsigtighed. Put saa meget ned, som der behøves, Müller."

Den lille famlede i sin Lomme og trak saa en lille Papirspakke frem. Denne aabnede han og udtog en lille Haandfuld hvidlige Korn, som han lod forsvinde gennem Hullet. Der lød en ejendommelig smældende Lyd fra Kassen og begge Mændene smilede veltilfreds.

„Der er ingenting i Vejen der," sagde Flannigan.

„Nej, alting er i den skønneste Orden," svarede hans Ledsager.

„Pas paa, der kommer nogen. Tag den med ned i Køjen. Lad bare ingen mærke, hvad vi har for eller, hvad der var endnu værre, fingerere ved denne her og lade den gaa af af en Fejltagelse."

„Ja, Resultatet vilde jo blive det samme, hvem der saa lod den gaa af," sagde Müller.

„De vilde ikke blive lidt forbavsede, dersom de lod Hanen gaa af," sagde den høje med en skummel Latter. „Ha, ha! tænk Dem bare deres Ansigter! Det er ikke noget daarligt Stykke Arbejde, dette her, det smigrer jeg mig med."

en. Der var et fint Maskineri inden i den; det er jeg vis paa, saaledes som de tog paa den og talte om den."

„Du kunde saamænd antage enhver nogenlunde transportabel Genstand for en Torpedo," sagde Dick, „dersom det skal være et Bevis."

„Mandens Navn var Flannigan," vedblev jeg.

„Det vilde vist ikke være noget stærkt Indicium i Rettens Øjne," svarede Dick; „men hør nu, jeg er færdig med min Cigar. Hvad om vi gik sammen ned og knækkede Halsen paa en Flaske Rødvin. Saa kan du vise mig dine Orsini'er, dersom de endnu er dernede."

„Lad gaa," sagde jeg; „jeg er bestemt paa ikke at tabe dem af Syne hele Dagen. Men du maa ikke stirre paa dem; jeg vil ikke have, de skal mærke, de bliver udspejdede."

„Vær du bare rolig for mig," svarede Dick, „jeg skal se saa ubekymret og uskyldig ud som et Lam," og dermed gik vi nedad Trappen og ind i Salonen.

En Del Rejsende sad spredt omkring det store Midterbord. Nogle tumlede med genstridige Vadsække og Rejseremme, andre spiste Frokost, og enkelte læste eller morede sig paa anden Maade. Men de to, vi søgte, var der ikke. Vi gik videre og saa ind i alle Sovekahytterne, men saa intet Spor af dem. „Store Himmel!" tænkte jeg, „maaske er de i dette selvsamme Øjeblik lige under os i Ruffet eller i Maskin-

rummet og gør deres djævelske Forberedelser." Det var bedre at vide det værste end at gaa i denne Spænding.

„Hovmester," sagde Dick, „er der andre Herrer her nede?"

„Ja, der er to i Rygeværelset, Herre," svarede Hovmesteren.

Rygeværelset var en hyggelig lille Rede, som var flot møbleret og laa ved Siden af Opvaskerrummet. Vi stødte Døren op og traadte ind. Jeg drog et Lettelsens Suk. Det første jeg saa, var Flannigans gustne Fjæs, hans haarde Mund og faste Blik. Hans Ledsager sad ligeoverfor ham. De drak begge to og paa Bordet laa en Bunke Kort. De var optaget af deres Spil, da vi kom ind. Jeg puffede Dick i Siden for at betyde ham, at vi havde fundet dem, og vi satte os ned med saa ubekymrede Miner som muligt. De to sammensvorne syntes ikke at tage Hensyn til vor Nærværelse. Jeg holdt stadig Øje med dem begge. Det Spil, de spillede, var „Napoleon". De var begge meget dygtige og jeg kunde ikke lade være at beundre den sjældne Sjælsstyrke hos disse Mænd, som med en saadan Hemmelighed i Hjærtet saa ganske kunde gaa op i Spillets Enkeltheder. Pengene var snart paa den ene Haand, snart paa den anden. Men Heldet syntes stadig at vende sig fra den højeste af Spillerne. Tilsidst kastede han med en Ed Kortene paa Bordet og afslog at fortsætte Spillet.

„Nej, gu' om jeg gør!" sagde han; „jeg har jo ikke haft et anstændigt Kort i de sidste Omgange."

„Bryd Dem ikke om det," sagde hans Kammerat og skrabede de vundne Penge til sig; „nogle faa Dollars mere eller mindre vil ikke gøre megen Forskel, naar vi først har gjort vort Arbejde i Aften."

Jeg undredes over Slyngelens Dristighed, men stirrede stadig lige aandsfraværende op i Loftet og drak min Vin med saa ubekymret en Mine som muligt. Jeg mærkede, at Flannigan saa paa mig med sit ulveagtige Blik for at se, om jeg havde opfanget Hentydningen. Han hviskede noget til sin Ledsager, som jeg ikke forstod. Det var formodentlig en Advarsel, for den anden svarede temmelig vredt:

„Snak! Hvorfor skulde jeg ikke sige, hvad jeg har Lyst til? Altfor megen Forsigtighed vilde netop være det værste for os."

„Jeg tror, De ønsker, at det hele ikke skal blive til noget," sagde Flannigan.

„Naa, saa det tror De," sagde den anden hidsigt og hævede Stemmen. De ved jo ligesaa godt som jeg, at naar jeg spiller om en Indsats, saa holder jeg af at vinde den; men jeg vil ikke afbrydes eller have mine Ord kritiserede af Dem eller nogen anden Mand; jeg har vel ligesaa megen Interesse af vort Held som De — mere haaber jeg."

første Aften? Den blotte Tanke bragte en kold Gysen til at fare igennem mig og gjorde mig endog for et Øjeblik ufølsom for Søsygens Kvaler.

Jeg har sagt, at jeg mangler fysisk Mod. Moralsk Mod har jeg heller ikke. Det er sjældent, at disse to Mangler findes i den Grad forenede i een Karakter. Jeg har kendt mange Mænd, som var i høj Grad ængstelige, naar det gjaldt legemlig Fare, og som dog udmærkede sig ved stor Selvstændighed og Sjælsstyrke. Hvad nu mig selv angaar, da gør det mig ondt at maatte sige, at mit stille og tilbagetrukne Liv har fremelsket hos mig en nervøs Skræk for at gøre nogetsomhelst iøjnefaldende eller for i det hele at gøre mig bemærket, en Skræk, der om muligt er endnu større end min Frygt for at lide legemlig Overlast. Enhver anden vilde i mit Sted straks være gaaet til Kaptajnen, have tilstaaet sin Frygt og lagt Sagen i hans Hænder. Men for mig, saadan som jeg nu engang er, var denne Tanke ligefrem afskrækkende. Det at blive Genstand for andres Opmærksomhed, krydsforhørt af en Fremmed og som Angiver stillet Ansigt til Ansigt med de to hensynsløse Fanatikere, var mig altsammen lige modbydeligt. Var der dog ikke en svag Mulighed for, at jeg tog fejl? Hvad vilde jeg ikke føle, dersom min Anklage skulde vise sig at være grundløs? Nej, jeg vilde opsætte; jeg vilde holde Øje med de to

ikke finde mig i. Jeg ved nok, hvad jeg gør. De tager fejl, min Herre, vedblev han, atter henvendt til mig, ganske fejl."

„Vi kan maaske passere Skibe," foreslog Dick.

„Nej, det er heller ikke det."

„Vejret er godt," sagde jeg; „hvorfor skulde der ikke komme Efterretninger om os fra vort Bestemmelsessted?"

„Jeg siger ikke, at der ikke kan komme Efterretninger om os fra vort Bestemmelsessted. Det vil der nok en Gang; men det bliver ikke den første Efterretning."

„Hvor kommer den da fra?" spurgte Dick.

„Det vil De aldrig faa at vide. Nok er det, at en hurtig og hemmelighedsfuld Budbringer vil bringe Melding om os, før Dagen er til Ende. Ha, ha, ha!" Han lo igen, saa det klukkede i ham.

„Kom op paa Dækket;" brummede hans Kammerat. „De har drukket altfor meget af den forbandede Cognac. Den har løsnet Deres Tunge. Kom med!" Han tog sin Ven ved Armen og dels ledte, dels puffede ham ud af Rygeværelset; saa hørte vi dem slentre op ad Trappen sammen og ud paa Dækket.

„Naa, hvad mener du saa?" stønnede jeg henvendt til Dick. Han var ligesaa uforstyrrelig som nogensinde.

„Hvad jeg mener!" sagde han; „jo, jeg me-

ner ligesom hans Kammerat, at vi har siddet altfor længe og hørt paa en drukken Mands Vrøvlen. Den Karl stank jo af Cognac."

„Snak, Dick! Du saa jo, hvorledes den anden prøvede paa at stoppe Munden paa ham."

„Ja, selvfølgelig. Han brød sig ikke om, at hans Ven skulde gøre sig til Nar i fremmedes Nærværelse. Maaske er den lille gal, og den anden skal passe paa ham. Det er højst rimeligt."

„Aa, Dick, Dick," udbrød jeg; „hvor kan du være saa blind? Kan du da ikke indse, at hvert Ord bekræftede vor tidligere Mistanke?"

„Snak, Menneske!" svarede Dick. „Du har arbejdet dig selv ind i en nervøs Ophidselse. Hvor Pokker kan du faa nogen Mening i det Sludder om en hemmelighedsfuld Budbringer, der skulde bringe Melding om os?"

„Jeg skal sige dig, hvad han mente Dick," sagde jeg, bøjede mig frem og greb min Ven i Armen. „Han mente det pludselige Glimt af Ildskæret, som vil ses langt ude paa Havet af en eller anden ensom Fisker, der ligger udfor Amerikas Kyst. Det var det, han mente."

„Jeg havde ikke troet, du kunde være saa taabelig, Hammond," sagde Dick Merton i en pirrelig Tone. „Dersom du prøver paa at forstaa enhver drukken Mands Sludren bogstaveligt, saa vil du faa mærkelige Ting ud af det. Lad os gøre som De og gaa op paa Dækket. Jeg tror, du trænger til frisk Luft. Du kan være

vis paa, at der er noget galt ved din Lever. Sørejsen vil nok gøre dig godt."

„Hvis jeg overlever denne Rejse," sagde jeg stønnende, „skal det være den sidste, jeg nogensinde indlader mig paa. Men nu dækker de Bordet, saa er det næppe Umagen værd at gaa ovenpaa. Jeg bliver hernede og ryger min Cigar færdig."

„Jeg haaber, du bliver i bedre Humør inden Middag," svarede Dick; saa gik han og lod mig alene med mine Tanker, indtil den store Gong-Gong kaldte os til Salonen.

Jeg behøver næppe at sige, at min Madlyst ikke var bleven skærpet af Dagens Begivenheder. Halvt ubevidst satte jeg mig til Bords og hørte paa den Samtale, der førtes omkring mig. Der var omtrent hundrede første Klasses Passagerer, og efterhaanden som Vinen løsnede Tungebaandene, smeltede Stemmerne sammen med den raslende Lyd fra Servicet og det hele dannede et sandt Babel. Jeg befandt mig mellem en meget svær og nervøs gammel Dame og en sirlig lille Præstemand, og da ingen af dem gjorde nogensomhelst Tilnærmelser, trak jeg mig ind i mig selv og benyttede Tiden til at iagttage mine Medrejsende. Jeg kunde i Afstand se Dick dele sin Opmærksomhed mellem en benløs Fugl og en selvbevidst ung Dame, som var hans Nabo. Kaptajn Dowic var Vært ved den Ende af Bordet, hvor jeg sad, medens Skibslægen sad ved den

anden. Til min Tilfredshed saa jeg, at Flannigan sad næsten lige overfor mig. Saa længe, vi havde ham i Sigte, vidste jeg jo, at vi i det mindste foreløbig var sikre. Han sad der med et Smil paa sit skumle Ansigt, som vel skulde forestille elskværdigt. Det undgik ikke min Opmærksomhed, at han tog rigeligt til sig af Vinen, saa rigeligt, at hans Stemme, inden vi naaede Desserten, var ikke lidt sløret. Hans Ven Müller sad nogle Pladser længere nede. Han spiste kun lidt og lod til at være nervøs og urolig.

„Naa, mine Damer," sagde vor joviale Kaptajn. „Jeg haaber, at De nu vil føle Dem ganske som hjemme om Bord paa mit Skib. Herrerne er jeg ikke bange for. Lad os faa en Flaske Champagne, Hovmester. Jeg drikker paa en frisk Kuling og en hurtig Overrejse! Forhaabentlig vil vore Venner i Amerika høre om vor lykkelige Ankomst om en tolv Dage, i det højeste om fjorten."

Jeg saa op. Hvor flygtigt end det Blik var, der udvekslede mellem Flannigan og hans Medsammensvorne, saa var jeg dog i Stand til at udtyde det. Der spillede et ondt Smil om den førstes tynde Læber.

Samtalen gik livligt. Sørejser, Politik, Forlystelser, Religion, alt muligt blev drøftet. Jeg lyttede tavs men interesseret til. Det faldt mig ind, at det ikke kunde være nogen Skade til at bringe det Emne paa Bane, der hele Tiden

rummet og gør deres djævelske Forberedelser." Det var bedre at vide det værste end at gaa i denne Spænding.

„Hovmester," sagde Dick, „er der andre Herrer her nede?"

„Ja, der er to i Rygeværelset, Herre," svarede Hovmesteren.

Rygeværelset var en hyggelig lille Rede, som var flot møbleret og laa ved Siden af Opvaskerrummet. Vi stødte Døren op og traadte ind. Jeg drog et Lettelsens Suk. Det første jeg saa, var Flannigans gustne Fjæs, hans haarde Mund og faste Blik. Hans Ledsager sad ligeoverfor ham. De drak begge to og paa Bordet laa en Bunke Kort. De var optaget af deres Spil, da vi kom ind. Jeg puffede Dick i Siden for at betyde ham, at vi havde fundet dem, og vi satte os ned med saa ubekymrede Miner som muligt. De to sammensvorne syntes ikke at tage Hensyn til vor Nærværelse. Jeg holdt stadig Øje med dem begge. Det Spil, de spillede, var „Napoleon". De var begge meget dygtige og jeg kunde ikke lade være at beundre den sjældne Sjælsstyrke hos disse Mænd, som med en saadan Hemmelighed i Hjærtet saa ganske kunde gaa op i Spillets Enkeltheder. Pengene var snart paa den ene Haand, snart paa den anden. Men Heldet syntes stadig at vende sig fra den højeste af Spillerne. Tilsidst kastede han med en Ed Kortene paa Bordet og afslog at fortsætte Spillet.

„Men dersom nu nogen tog Sprængstoffer med om Bord?“ sagde jeg.

„De er altfor fejge til saaledes at sætte deres eget Liv paa Spil.“

Medens denne Samtale førtes, havde Flannigan ikke forraadt den ringeste Interesse for, hvad der foregik. Nu saa han op og derpaa hen paa Kaptajnen. „Tror De dog ikke, De undervurderer dem noget?“ sagde han. „Ethvert hemmeligt Selskab kan opvise fortvivlede Fanatikere — hvorfor skulde Fenierne ikke ogsaa have dem? Mange Mennesker anser det for en Lykke at dø for en Sag, der i deres Øjne er retfærdig, om end andre anser den for det modsatte.“

„Mord paa uskyldige Mennesker kan aldrig i noget Menneskes Øjne være en retfærdig Sag,“ sagde den lille Præst.

„Parises Bombardement var dog ikke andet,“ sagde Flannigan; „og dog var hele den civilicerede Verden enig om at se til med korslagte Arme og ombytte de grimme Ord „Mord“ med det mere velklingende Ord „Krig“. I Tyskernes Øjne var det en retfærdig Sag; hvorfor skulde Fenierne ikke tænke det samme om Dynamitten?“

„I ethvert Fald har alle deres tomme Udgydelser endnu ikke ført til nogetsomhelst,“ sagde Kaptajnen.

„Undskyld,“ sagde Flannigan, „men er der

ikke en vis Tvivl med Hensyn til Skibet „Dotterel"s Skæbne. Jeg har truffet Folk i Amerika, som af personlig Erfaring forsikrede, at der var en Kultorpedo om Bord i Skibet."

„Saa løj de," sagde Kaptajnen. „Det blev tilsidst bevist ved Krigsretten, at Sprængningen skyldtes Udvikling af Gas i Kullene — men skal vi ikke hellere skifte Emne, ellers kunde Damerne gærne faa en søvnløs Nat." Efter denne Bemærkning ledte Kaptajnen atter Samtalen tilbage i dens oprindelige Spor.

Medens denne lille Diskussion stod paa, havde Flannigan hævdet sit Standpunkt med et Maadehold og en rolig Sikkerhed, der vidnede om virkelig Dannelse og som jeg ikke vilde have tiltroet ham. Jeg kunde ikke lade være med at beundre denne Mand, der lige før Udførelsen af en saa fortvivlet Plan, i en saa høflig Tone kunde drøfte en Sag, der jo maatte berøre ham saa nøje. Han havde, som jeg allerede har bemærket, taget dygtigt til sig af Vinen; men skønt hans ellers saa blege Kinder blussede svagt, var hans Væsen saa tilbageholdent som nogensinde. Han blandede sig ikke mere i Samtalen, men syntes fordybet i sine egne Tanker.

En Hær af modstridende Tanker kæmpede i mit Sind. Hvad skulde jeg gøre? Skulde jeg rejse mig med det samme og angive dem i Kaptajnens og Passagerernes Nærværelse? El-

ikke finde mig i. Jeg ved nok, hvad jeg gør. De tager fejl, min Herre, vedblev han, atter henvendt til mig, ganske fejl."

„Vi kan maaske passere Skibe," foreslog Dick.

„Nej, det er heller ikke det."

„Vejret er godt," sagde jeg; „hvorfor skulde der ikke komme Efterretninger om os fra vort Bestemmelsessted?"

„Jeg siger ikke, at der ikke kan komme Efterretninger om os fra vort Bestemmelsessted. Det vil der nok en Gang; men det bliver ikke den første Efterretning."

„Hvor kommer den da fra?" spurgte Dick.

„Det vil De aldrig faa at vide. Nok er det, at en hurtig og hemmelighedsfuld Budbringer vil bringe Melding om os, før Dagen er til Ende. Ha, ha, ha!" Han lo igen, saa det klukkede i ham.

„Kom op paa Dækket;" brummede hans Kammerat. „De har drukket altfor meget af den forbandede Cognac. Den har løsnet Deres Tunge. Kom med!" Han tog sin Ven ved Armen og dels ledte, dels puffede ham ud af Rygeværelset; saa hørte vi dem slentre op ad Trappen sammen og ud paa Dækket.

„Naa, hvad mener du saa?" stønnede jeg henvendt til Dick. Han var ligesaa uforstyrrelig som nogensinde.

„Hvad jeg mener!" sagde han; „jo, jeg me-

ner ligesom hans Kammerat, at vi har siddet altfor længe og hørt paa en drukken Mands Vrøvlen. Den Karl stank jo af Cognac."

„Snak, Dick! Du saa jo, hvorledes den anden prøvede paa at stoppe Munden paa ham."

„Ja, selvfølgelig. Han brød sig ikke om, at hans Ven skulde gøre sig til Nar i fremmedes Nærværelse. Maaske er den lille gal, og den anden skal passe paa ham. Det er højst rimeligt."

„Aa, Dick, Dick," udbrød jeg; „hvor kan du være saa blind? Kan du da ikke indse, at hvert Ord bekræftede vor tidligere Mistanke?"

„Snak, Menneske!" svarede Dick. „Du har arbejdet dig selv ind i en nervøs Ophidselse. Hvor Pokker kan du faa nogen Mening i det Sludder om en hemmelighedsfuld Budbringer, der skulde bringe Melding om os?"

„Jeg skal sige dig, hvad han mente Dick," sagde jeg, bøjede mig frem og greb min Ven i Armen. „Han mente det pludselige Glimt af Ildskæret, som vil ses langt ude paa Havet af en eller anden ensom Fisker, der ligger udfor Amerikas Kyst. Det var det, han mente."

„Jeg havde ikke troet, du kunde være saa taabelig, Hammond," sagde Dick Merton i en pirrelig Tone. „Dersom du prøver paa at forstaa enhver drukken Mands Sludren bogstaveligt, saa vil du faa mærkelige Ting ud af det. Lad os gøre som De og gaa op paa Dækket. Jeg tror, du trænger til frisk Luft. Du kan være

vis paa, at der er noget galt ved din Lever. Sørejsen vil nok gøre dig godt."

„Hvis jeg overlever denne Rejse," sagde jeg stønnende, „skal det være den sidste, jeg nogensinde indlader mig paa. Men nu dækker de Bordet, saa er det næppe Umagen værd at gaa ovenpaa. Jeg bliver hernede og ryger min Cigar færdig."

„Jeg haaber, du bliver i bedre Humør inden Middag," svarede Dick; saa gik han og lod mig alene med mine Tanker, indtil den store Gong-Gong kaldte os til Salonen.

Jeg behøver næppe at sige, at min Madlyst ikke var bleven skærpet af Dagens Begivenheder. Halvt ubevidst satte jeg mig til Bords og hørte paa den Samtale, der førtes omkring mig. Der var omtrent hundrede første Klasses Passagerer, og efterhaanden som Vinen løsnede Tungebaandene, smeltede Stemmerne sammen med den raslende Lyd fra Servicet og det hele dannede et sandt Babel. Jeg befandt mig mellem en meget svær og nervøs gammel Dame og en sirlig lille Præstemand, og da ingen af dem gjorde nogensomhelst Tilnærmelser, trak jeg mig ind i mig selv og benyttede Tiden til at iagttage mine Medrejsende. Jeg kunde i Afstand se Dick dele sin Opmærksomhed mellem en benløs Fugl og en selvbevidst ung Dame, som var hans Nabo. Kaptajn Dowic var Vært ved den Ende af Bordet, hvor jeg sad, medens Skibslægen sad ved den

anden. Til min Tilfredshed saa jeg, at Flannigan sad næsten lige overfor mig. Saa længe, vi havde ham i Sigte, vidste jeg jo, at vi i det mindste foreløbig var sikre. Han sad der med et Smil paa sit skumle Ansigt, som vel skulde forestille elskværdigt. Det undgik ikke min Opmærksomhed, at han tog rigeligt til sig af Vinen, saa rigeligt, at hans Stemme, inden vi naaede Desserten, var ikke lidt sløret. Hans Ven Müller sad nogle Pladser længere nede. Han spiste kun lidt og lod til at være nervøs og urolig.

„Naa, mine Damer," sagde vor joviale Kaptajn. „Jeg haaber, at De nu vil føle Dem ganske som hjemme om Bord paa mit Skib. Herrerne er jeg ikke bange for. Lad os faa en Flaske Champagne, Hovmester. Jeg drikker paa en frisk Kuling og en hurtig Overrejse! Forhaabentlig vil vore Venner i Amerika høre om vor lykkelige Ankomst om en tolv Dage, i det højeste om fjorten."

Jeg saa op. Hvor flygtigt end det Blik var, der udvekslede mellem Flannigan og hans Medsammensvorne, saa var jeg dog i Stand til at udtyde det. Der spillede et ondt Smil om den førstes tynde Læber.

Samtalen gik livligt. Sørejser, Politik, Forlystelser, Religion, alt muligt blev drøftet. Jeg lyttede tavs men interesseret til. Det faldt mig ind, at det ikke kunde være nogen Skade til at bringe det Emne paa Bane, der hele Tiden

optog mig. Jeg kunde berøre det ganske i Forbigaaende og det vilde i alt Fald bringe Kaptajnen paa den Slags Tanker. Jeg kunde da ogsaa med det samme iagttage Virkningen af mine Ord paa de to Sammensvorne.

Der var et pludseligt Havblik i Samtalen. De fleste almindelige Emner af Interesse syntes udtømte. Lejligheden var gunstig.

„Maa jeg spørge Dem, Kaptajn," sagde jeg højt og tydeligt, i det jeg bøjede mig frem, „hvad er Deres Mening om Feniernes Manifester?"

Kaptajnens rødmussede Ansigt formørkedes af et harmfuldt Udtryk.

„De er fejge og usle," sagde han, „og de er ligesaa taabelige, som de er grusomme."

„En Skare anonyme Slynglers afmægtige Trusler," sagde en gammel Herre ved hans Side majestætisk.

„Aa, Kaptajn!" sagde den fede Dame ved min Side, „De mener da vel ikke, at de virkelig vilde sprænge et Skib i Luften?"

„Jo, det vilde De sikkert, hvis de bare kunde; men jeg er ganske sikker paa, at de ikke vil sprænge mit i Luften."

„Tør jeg spørge, hvilke Forsigtighedsregler der er taget imod dem?" spurgte en ældre Mand fra den anden Ende af Bordet.

„Alt Gods, der sendes om Bord, bliver omhyggeligt undersøgt," sagde Kaptajn Dowic.

„Ja, vist saa. Hvor længe regner du, det vil vare, før de hører det?“

„Den første Efterretning vil naa dem i Løbet af fire og tyve Timer.“

„Det bliver min.“

„Nej, min.“

„Ha, ha, det skal vi nok faa afgjort.“

Saa blev der igen en Pause. Nu hørte jeg Müllers Stemme hviske hæst — „Der er kun fem Minutter tilbage.“

Hvor langsomt dog Minutterne syntes at gaa? Jeg kunde tælle dem ved Lyden af mit Hjærtes Banken.

„Det vil gøre ordentlig Opsigt i Land,“ sagde en Stemme.

„Ja, og Bladene vil faa noget at skrive om.“

Jeg løftede Hovedet og kiggede ud over Randen af Baaden. Der syntes intet Haab, ingen Hjælp at være. Døden ventede mig, hvad enten jeg gjorde Anskrig eller ej. Kaptajnen havde nu endelig forladt Kommandobroen. Dækket var øde, kun to mørke Skikkelser krøb sammen i Skyggen af Baaden.

Flannigan havde et Ur i Haanden.

„Tre Minutter endnu,“ sagde han. „Sæt den ned paa Dækket.“

„Nej, sæt den her paa Rælingen.“

Det var den lille firkantede Kasse. Af Lyden kunde jeg høre, at de havde stillet den næsten lige under mit Hoved.

Jeg saa igen ud over Randen. Flannigan hældte noget ud i Haanden af et Papir. Det var de smaa hvide Korn — de samme, som jeg havde set ham benytte om Morgenen. Det skulde utvivlsomt bruges som Ladning, for han tømte det af i Kassen, og jeg hørte den samme besynderlige Lyd, som tidligere havde tiltrukket sig min Opmærksomhed.

„Halvandet Minut endnu," sagde han. „Skal De eller jeg trække i Snoren?"

„Jeg vil trække i den," sagde Müller.

Han laa paa Knæ og holdt i Enden af Snoren. Flannigan stod bagved med Armene over Kors og med et uhyggeligt bestemt Udtryk i sit Ansigt.

Jeg kunde ikke udholde det længere. Min Modstandskraft slappedes pludseligt.

„Stands!" skreg jeg, idet jeg sprang op. „Stands vildfarne, ryggesløse Mennesker!"

De for begge vaklende tilbage. Jeg tror næsten, de ansaa mig for en Aand, som jeg stod der i Maanelyset med mit blege Ansigt.

Nu var jeg tapper nok. Jeg var gaaet for vidt til, at jeg kunde trække mig tilbage.

„Kain blev forbandet," raabte jeg, „og dog dræbte han kun een; vil I have to hundrede Menneskers Blod paa Eders Samvittighed?"

„Han er gal," sagde Flannigan. „Tiden er udløben. Lad den gaa af, Müller."

Jeg sprang ned paa Dækket.

„Det skal ikke ske!“ sagde jeg.

„Med hvad Ret vil De forhindre det.“

„I alle menneskelige og guddommelige Loves Navn.“

„Det kommer ikke Dem ved. Af Vejen, siger jeg!“

„Aldrig!“ svarede jeg.

„Pokker i Vold med den Karl! Der staar for meget paa Spil, til at vi kan være hensynsfulde. Jeg skal holde ham, Müller, mens De trykker af?“

I næste Øjeblik kæmpede jeg, omsluttet af Irlænderens herkuliske Arme. Modstand var unyttig. Jeg var som et Barn imellem hans Hænder. Han satte mig op imod Rælingen og holdt mig fast der.

Jeg følte, at jeg stod paa Evighedens Tærskel. Halvkvalt imellem Hænderne paa den højeste af de to Slyngler, saa jeg den anden nærme sig den frygtelige Kasse. Han bøjede sig ned over den og tog fat i Snoren. Jeg hviskede en Bøn, da jeg saa ham stramme den. Saa kom der en skarp, smældende Lyd og saa en løjerlig Knagen. Hanen var sluppet, den ene Side af Kassen fløj frem og ud kom — to graa Brevduer.

Der er kun lidet tilbage at fortælle. Emnet er ikke af dem, som jeg ynder at dvæle ved. Hele Sagen er altfor latterlig og modbydelig. Jeg

CONAN DOYLE

HÆVNEN

Det var i de Dage, da den tyske Hær havde kæmpet sig gennem Frankrig, og havde jaget den unge Republiks spredte Korps ad Vejen imod Nord til Aisne og imod Syd til Loire. Tre brede Strømme af bevæbnede Mænd var skyllet langsomt, men uimodstaaeligt fra Rhinen ind over Grænsen, snart delende sig i mindre Strømme med Retning imod Nord og Syd, snart spredende sig over Landet, men til sidst forenende sig i en stor Sø uden om Paris. Fra denne Sø løb atter flere Smaabække — en til Orleans, en anden Nord paa og en tredje Vest paa til Normandiet.

Mørke og bitre var de Franskes Tanker ved den Fornedrelse, der overgik deres skønne Fædreland. De havde kæmpet, og de var blevet overvundet. Disse uhyre Ryttersværme, disse utallige Fodfolk, de uimodstaaelige Kanoner — de havde anstrængt sig atter og atter, og til det yderste for at holde dem Stangen. I Bataillon var deres Modstander ikke til at slaa, men Mand imod Mand, eller ti mod ti, var de Franske deres Lige. En tapper Franskmand kunde endnu bringe enhver enkelt Tysker til at forbande den Dag, da han forlod sine egne Rhinbredder. Og saaledes udkæmpedes der da — upaaagtet og i det stille, uden for Slagene og de store Sejre — en anden Kamp, en Krig

imellem de enkelte, med Mord og Overfald fra den ene Side og rasende Forfølgelse fra den anden.

Oberst von Gramm af det 24de Posen-Infanteri, havde gaaet meget igennem i det Kvarter hvor han sidst havde været. Han var Kommandant i den lille normanniske By, Les Andelys, og hans Forposter laa spredt i det omliggende Oplands Gaarde og Bønderhuse. Der befandt sig ikke nogen fransk Styrke inden for en Omkreds af 50 Mil fra hans Kvarter, men alligevel maatte han Morgen efter Morgen lytte til de uhyggelige Rapporter om Vagtposter, der var blevet fundet dræbte, eller Furageringsekspeditioner, som aldrig vendte tilbage. Saa for Obersten op i afmægtig Raseri og lod Gaarde rassere og Landsbyer gennemsnuse; men næste Morgen var der atter den samme triste Beretning at afgive. Han kunde gøre, hvad han vilde, han kunde dog ikke blive sine usynlige Fjender kvit. Og dog skulde det ikke have syntes saa svært, for visse fælles Tegn og en ensartet Plan i de blodige Overfald kunde antyde, at alle disse Forfølgelser stammede fra samme Kilde.

Oberst von Gramm havde prøvet Voldsomhed og havde intet opnaaet. Maaske Guld kunde hjælpe ham. Han kundgjorde da overalt i Egnen, at der ville blive udbetalt 500 frcs. for paalidelige Oplysninger. Ingen meldte sig. Saa

Jeg saa igen ud over Randen. Flannigan hældte noget ud i Haanden af et Papir. Det var de smaa hvide Korn — de samme, som jeg havde set ham benytte om Morgenen. Det skulde utvivlsomt bruges som Ladning, for han tømte det af i Kassen, og jeg hørte den samme besynderlige Lyd, som tidligere havde tiltrukket sig min Opmærksomhed.

„Halvandet Minut endnu," sagde han. „Skal De eller jeg trække i Snoren?"

„Jeg vil trække i den," sagde Müller.

Han laa paa Knæ og holdt i Enden af Snoren. Flannigan stod bagved med Armene over Kors og med et uhyggeligt bestemt Udtryk i sit Ansigt.

Jeg kunde ikke udholde det længere. Min Modstandskraft slappedes pludseligt.

„Stands!" skreg jeg, idet jeg sprang op. „Stands vildfarne, ryggesløse Mennesker!"

De for begge vaklende tilbage. Jeg tror næsten, de ansaa mig for en Aand, som jeg stod der i Maanelyset med mit blege Ansigt.

Nu var jeg tapper nok. Jeg var gaaet for vidt til, at jeg kunde trække mig tilbage.

„Kain blev forbandet," raabte jeg, „og dog dræbte han kun een; vil I have to hundrede Menneskers Blod paa Eders Samvittighed?"

„Han er gal," sagde Flannigan. „Tiden er udløben. Lad den gaa af, Müller."

Jeg sprang ned paa Dækket.

„Det skal ikke ske!“ sagde jeg.

„Med hvad Ret vil De forhindre det.“

„I alle menneskelige og guddommelige Loves Navn.“

„Det kommer ikke Dem ved. Af Vejen, siger jeg!“

„Aldrig!“ svarede jeg.

„Pokker i Vold med den Karl! Der staar for meget paa Spil, til at vi kan være hensynsfulde. Jeg skal holde ham, Müller, mens De trykker af?“

I næste Øjeblik kæmpede jeg, omsluttet af Irlænderens herkuliske Arme. Modstand var unyttig. Jeg var som et Barn imellem hans Hænder. Han satte mig op imod Rælingen og holdt mig fast der.

Jeg følte, at jeg stod paa Evighedens Tærskel. Halvkvalt imellem Hænderne paa den højeste af de to Slyngler, saa jeg den anden nærme sig den frygtelige Kasse. Han bøjede sig ned over den og tog fat i Snoren. Jeg hviskede en Bøn, da jeg saa ham stramme den. Saa kom der en skarp, smældende Lyd og saa en løjerlig Knagen. Hanen var sluppet, den ene Side af Kassen fløj frem og ud kom — to graa Brevduer.

Der er kun lidet tilbage at fortælle. Emnet er ikke af dem, som jeg ynder at dvæle ved. Hele Sagen er altfor latterlig og modbydelig. Jeg

Kaptajnen stod kort efter inden for Døren. Han var en middelaldrende, sværlemmet Mand, med brede Kæber, blaa Øjne og en opstrøget blond Moustache i et teglstensrødt Ansigt, kun gulhvidt fra Panden op over den skaldede Isse, hvor Hjælmen havde beskyttet det imod Sol og Vind. Som Soldat var han langsom, men paalidelig og tapper. Obersten kunde forlade sig paa ham i Tilfælde, hvor en mere fremfusende Officer muligvis vilde tabe Spillet.

„Vil De rykke frem imod Château noir i Aften, Kaptajn," sagde han. „En Fører har vi. De maa arrestere Greven og bringe ham med tilbage. Hvis der bliver gjort Forsøg paa Flugt, skyder De ham ned."

„Hvormange Mand skal jeg tage med mig, Oberst?"

„Ja — vi er jo omgivet af Spioner og vor eneste Chance er at falde over ham, før han ved, vi er undervejs. En stor Styrke vil tiltrække sig Opmærksomhed. Paa den anden Side maa De ikke risikere at blive afskaaret."

„Jeg kunde marchere imod Nord, Oberst, som for at forene mig med General Goeben. Saa kunde jeg svinge tilbage ad den Vej, jeg ser der paa Kortet, og naa Slottet før de kunde ane vor Hensigt. I det Tilfælde vilde tyve Mand — —"

dertil særlig opfundet Kasse, som kun lod sig aabne ved Hjælp af en Fjer. Det lod sig saaledes gøre at fodre dem gennem en Aabning foroven, medens Muligheden for at berøre deres Vinger var ganske udelukket. Nogle flere Matcher af denne Art vilde mægtigt bidrage til at vække Interesse for Brevduesagen hos det amerikanske Publikum og vilde bringe en behagelig Afveksling i den ofte ret usmagelige Udstilling af menneskelig Udholdenhed, som har taget saa stor Overhaand i de senere Aar."

Indgangen, var smulret væk og dens Ruiner var overgroet af Buske og Efeu. Preusserne kravlede over Murresterne og marcherede stødt og roligt, i Skyggen af en Tunnel af vældige Egekroner, op ad den lange Allé. Ved Enden af den gjorde de Holdt og rekognoserede.

Det mørke Slot laa lige foran dem. Maanen var kommen frem imellem to Regnskyer og kastede sit Sølvskær over den gamle Bygning. Den var formet som et L, med en lav, hvælvet Dør i Facaden, og Rækker af smaa Vinduer, der mindede om de aabne Kanonporte paa et gammelt Krigsskib. Oven over var der et sort, højt Tag, der i Hjørnerne afbrødes af smaa runde, fremskydende Taarne. Det hele passede saa aldeles ind i det melankolske Natursceneri, de flossede, mørke, drivende Skyer og Maanens blege Sølvregn. Et eneste Lys glimtede ud fra et af de nederste Vinduer.

Kaptajnen hviskede sine Ordre til Folkene. Nogle skulde liste sig hen til Hoveddøren, andre til Gaardporten. Nogle skulde bevogte den østlige Fløj, andre Hovedbygningen. Han selv og Sergenten listede sig paa Tæerne hen til det oplyste Vindue.

De saa ind i et lille, tarveligt møbleret Værelse. En ældre, jævnt klædt Mand sad og læste i et Papir ved Skæret fra et spruttende Lys. Han lænede sig tilbage i sin høje Træstol med

Benene paa en Kasse, og ved Siden af sig havde han en Flaske Vin og et halvfyldt Glas.

Sergenten stak sit Gevær ind gennem Vinduet, og Manden sprang op med et forfærdet Udraab.

„Stille, hvis De har Deres Liv kært! Huset er omringet og De kan ikke undslippe. Kom ned og luk Døren op, eller vi viser Dem ingen Barmhjærtighed, naar vi kommer ind."

„For Guds Skyld, skyd ikke! Jeg skal aabne Døren, jeg skal aabne den!" Han styrtede ud af Værelset, endnu med Papiret knuget i Haanden. Et Øjeblik efter lød der en Knagen af Skodder og Knirken af gamle Hængsler, og Døren aabnedes. Preusserne strømmede ind i den stenbelagte Gang.

„Hvor er Grev Eustace af Château noir?"

„Min Herre! Han er ude."

„Ude paa denne Tid af Natten? Deres Liv for en Løgn!"

„Det er sandt, Herre; han er ude!"

„Hvor?"

„Det ved jeg ikke."

„Hvad har han for?"

„Det kan jeg heller ikke sige Dem. Nej, det kan ikke nytte, De retter Deres Pistol imod mig. De kan dræbe mig, men De kan dog ikke pille ud af mig, hvad jeg ikke selv ved!"

„Er han ofte ude paa denne Tid?"

„Hyppigt.“

„Og hvornaar kommer han hjem?“

„Før Daggry.“

Kaptajn Baumgarten mumlede en Ed. Saa havde han altsaa gjort denne Tur forgæves. Mandens Svar var efter al mulig Sandsynlighed sande. Dette burde han have forudset. Men han vilde da i det mindste gennemsøge Slottet for at skaffe sig Vished. Efterladende en Vagt ved Døren drev han og Sergenten den rystende Tjener foran sig gennem hele Huset. Det flakkende Lys kastede sælsomme Streifglimt over gamle Portrætter og Lofternes egetræsindfattede Dekorationer. De gennemstøvede hele Huset, fra det uhyre, stenbelagte Køkken nedenunder til Spisesalen i første Etage, med dens Galleri og dens høje Egepanel, sort af Ælde, men intet Sted var der noget levende Væsen. Oppe i et Skabværelse traf de paa Maria, den gamle Hushovmesters Kone; men andre Tjenestefolk holdt Ejeren ikke, og af ham selv var der intet Spor at finde.

Det varede imidlertid en rum Tid, inden Kaptajn Baumgarten slog sig til Taals. Det var et vanskeligt Hus at afsøge. Smalle Trapper som kun een Mand ad Gangen kunde bestige, forenede de endeløse Korridorer. Murene var saa svære, at hvert Værelse var som et Fæstningstaarn for sig; i hvert gabede et uhyre Ild-

sted, og Vinduerne sad i seks Fod dybe Nicher. Kaptajn Baumgarten stampede med Fødderne, rev Gardiner og Portierer ned og bankede paa Murene med sin Sabel. Men hvis der var hemmelige Skjulesteder, var han i al Fald ikke saa heldig at finde dem.

„Jeg faar en Idé," udbrød han til sidst, henvendt til sin Sergent. „Vil De lade denne Fyr bevogte, og sikre Dem, at han ikke sætter sig i Forbindelse med nogen."

„Javel, Kaptajn."

„Og vil De saa sætte en Vagt af fire Mand ved Hoved- og Bagindgangen. Det er nemlig sandsynligt, at Fuglen ved Daggry vender tilbage til sin Rede."

„Og de andre Folk, Kaptajn?"

„Lad dem faa deres Aftensmad i Køkkenet. Fyren her skaffer Jer nok Kød og Vin. Det er et Herrens Vejr, og vi er bedre faren her end paa Landevejen."

„Og Kaptajnen selv ønsker —?"

„Jeg vil spise her i Spisesalen. Der ligger Brænde parat i Kaminen, saa vi kan faa gjort Ild paa. Kald paa mig, hvis der er noget paa Færde."

Han vendte sig derpaa til Hushovmesteren og spurgte ham, hvad han kunde præstere af spiseligt.

„Desværre, Monsieur, — der var en Tid,

hvor jeg kunde have svaret „Hvad De maatte ønske," men nu er alt, hvad jeg kan skaffe, en kold Kylling og en Flaske frisk Rødvin."

„Det kan ogsaa gøre det. Lad ham faa et Par Mand med, Sergent, og lad ham føle en Bajonetspids imellem Ribbenene, hvis han forsøger at gøre Knuder."

Kaptajn Baumgarten var en gammel Feltsoldat, der havde lært den Kunst at indrette sig det bedst mulige Kvarter hos Fjenden. Medens Hushovmesteren bragte hans Aftensmad, var han optaget af at indrette sig det hyggeligt for Natten. Han tændte den tiarmede Kandelaber paa Bordet og fik Ilden i Kaminen til at blusse lystigt op, med Syden og Knalden i de svære Brændeknuder. Saa gik han hen til Vinduet og saa ud. Maanen var atter forsvunden og Regnen strømmede ned. Han kunde høre Blæstens dybe Sus, og se Træernes mørke Skygger, alle bøjede under Vindens Kast. Det var et Syn, som forhøjede Hyggen inden for og gav Aftensbordet dobbelt Tiltrækning. Han var træt og sulten efter den besværlige March, og det gjorde godt at blive af med Hjælmen, Sablen og Revolverbæltet, og faa knappet Vaabenfrakken op. Saa gik han ivrig i Færd med Maaltidet, og da det var besørget, kastede han sig velbehageligt tilbage i Stolen, fyldte sit Glas paa ny, tændte en Cigar og strakte sine lange Ben fra sig.

Han sad inden for en lille Lyscirkel som fra Kandelabren spillede i hans Sølv-Skulderdistinktioner, og gød sit gulrøde Skær over hans robuste Ansigt, hans tunge Øjenbryn og lyse Overskæg. Men uden for den oplyste Kreds skimtede man intet tydeligt i den store Hal. Dens to Sider var panellerede og de andre to var behængt med gamle Gobeliner; falmet og skyggeagtigt tegnede sig deres Jægersmænd og Hunde imellem stive, mørke Stammer. Kaptajnens Øjne hvilede sløvt paa Vaabenskjoldene over Kaminen og paa Familieportrætterne, to paa hver Side af Ildstedet og svagt belyste af dets flakkende Skær. Det var alle Mænd med strænge Træk, Høgenæser og kolde Øjne, og saa meget lignede de hverandre, at man kun af Dragten kunde skelne Krigeren fra Hofmanden og Bedstefader fra Sønnesøn. Kaminens Varme, Vinen og Trætheden begyndte at virke uimodstaaeligt paa Kaptajn Baumgarten. Hans Øjne blev tunge, Hagen sank langsomt ned mod Brystet, saa Lysene skinnede paa hans hvide, skallede Forhoved.

Pludselig bragte en let Støj ham til at fare op. Et Øjeblik syntes det for hans omtaagede Sanser, som om en af de portræterede Forfædre var traadt ud af sin Ramme. Der, ved Siden af Bordet, og næsten i Armslængde fra ham, stod en Kæmpeskikkelse, tavs, ubevægelig, uden

andet Tegn paa Liv end Glimtet i de skarpe, kolde Øjne. Mørkhaaret, med Spidsskæg og med Høgenæsen i det olivenfarvede Ansigt, hvis Hud var rynket som et overgemt Æble, med Armene foldede over det brede Bryst, høj og rank, sarkastisk smilende, stod Herren til Château noir foran ham.

„De skal ikke ulejlige Dem med at se efter Deres Vaaben," sagde han, da Prøjseren kastede et hurtigt Blik til den tomme Stol, hvor de havde ligget. „De har været, hvad De vil tilgive mig, at jeg kalder en Smule uforsigtig, ved at gøre Dem det saa mageligt i et Hus, hvor hver Mur rummer en hemmelig Passage. Det vil sikkert more Dem at høre, at fyrretyve Mand iagttog Dem, medens De spiste. — Halløj, hvad nu?"

Kaptajn Baumgarten havde gjort et Skridt fremad og knyttede Hænderne. Franskmanden holdt ham en Revolver for Brystet og skubbede ham med venstre Haand tilbage i Stolen.

„Vær saa venlig at blive siddende," sagde han. „De behøver ikke at være ængstelig for Deres Folk; dem har vi allerede sørget for. Det er forbavsende hvor lidt man kan høre igennem disse Stengulve, af hvad der foregaar neden under en. De er nu bleven befriet fra Deres Kommando, og har nu kun Dem selv at tænke paa. Maa jeg spørge, hvad er Deres Navn?"

„Jeg er Kaptajn Baumgarten, af fireogtyvende Posenske Regiment.“

„Deres Fransk er udmærket, kun er De, som de fleste af Deres Landsmænd, tilbøjelig til at udtale vort p som et b. Det har moret mig at høre dem raabe „Avez bitie sur moi!“ — De ved uden Tvivl, hvem De taler med?“

„Greven af Château noir.“

„Netop. Det vilde have været uheldigt, hvis De havde besøgt mit Château, og jeg havde været forhindret i at byde Dem velkommen. Jeg har haft med adskillige tyske Soldater at gøre, men aldrig før med en Officer. Jeg har meget at tale med Dem om.“

Kaptajn Baumgarten sad ubevægelig i Stolen. Uforsagt, som han var, var der noget i denne Mands Væsen, som lod ham føle Angstens Kuldegysninger. Hans Øjne søgte hjælpeløst til højre og venstre, men hans Vaaben var borte, og han gjorde sig med Rædsel klart, at han kun var som et Barn i denne Kæmpes Haand. Greven havde grebet Vinflasken og holdt den op imod Lyset.

„Herregud,“ sagde han, „var det det bedste Pierre kunde skaffe Dem? Jeg skammer mig ved at se Dem i Øjnene, Kaptajn Baumgarten. Vi maa sandelig have fat i noget bedre.“

Han blæste i en Fløjte som hang i en Snor over hans Jagtfrakke. Den gamle Tjener indfandt sig øjeblikkelig.

„Chambertin fra Nr. femten!“ beordrede Greven, og kort efter bragte Tjeneren en graa Flaske, dækket med Spindelvæv. Greven fyldte to Glas til Randen.

„Drik!“ sagde han. „Dette er den bedste Vin i min Kælder, og De finder den ikke bedre imellem Rouen og Paris. Drik, og vær lykkelig! Vi har andre Herligheder i Kælderen; der er Hummer, lige kommen fra Honfleur. Vil De ikke lade Dem friste til at nyde en anden og mindre frugal Souper?“

Den tyske Officer rystede blot paa Hovedet. Han tømte imidlertid sit Glas og hans Vært fyldte det paa ny, idet han trængte ind paa ham for at faa ham til blot at forlange, hvad han havde Lyst til.

„Der er ikke den Ting i mit Hus, som jeg ikke med Glæde sætter for Dem; De behøver blot at aabne Munden. Ikke; naa ja, ja da. Saa vil De tillade mig at fortælle Dem en Historie, medens De nyder Deres Vin. Jeg har længtes saadan efter at fortælle den til en tysk Officer. Den er om min Søn, mit eneste Barn, Eustace, som blev fanget og døde under et Flugtforsøg. Det er en ejendommelig lille Historie, og jeg tror, jeg kan love Dem, at De aldrig vil glemme den.

De maa vide, altsaa, min Søn var ved Artilleriet — en prægtig Fyr, Kaptajn Baumgarten,

og sin Moders Øjesten. Hun døde ikke en Uge efter, at hun havde hørt om hans Død. Efterretningen blev bragt os af en af hans Kammerater, som havde staaet Last og Brast med ham, og som undslap, medens min Dreng døde. Jeg kunde godt lide at fortælle Dem det hele, ganske som han fortalte mig det.

Eustace blev tagen til Fange ved Weissenburg den fjerde August. Fangerne blev delt i Afdelinger, og sendt til Tyskland ad forskellige Veje. Eustace blev ført til en Landsby, kaldet Lauterburg, hvor han mødte Venlighed af den kommanderende tyske Officer. Den venlige Oberst bad den sultne Knægt til Aften og bød ham det bedste han havde, trak en Flaske god Vin op — som jeg har gjort for Dem i Aften — og gav ham en Cigar af sin egen Kasse. Maa jeg ikke bede Dem ryge en af mine?"

Tyskeren rystede atter paa Hovedet. Hans Rædsel for Værten var blot tiltaget, som han sad der og stirrede paa de smilende Læber og de lysende Øjne.

„Obersten var som sagt god ved min Dreng. Men ulykkeligvis blev Fangerne allerede næste Dag ført over Rhinen til Ettlingen. De var ikke lige saa heldige der. Den Officer, som bevogtede dem var en Bandit og en Slyngel, Kaptajn Baumgarten. Han fandt en Fornøjelse i at nedværdige, haane og mishandle de tapre Fjender,

som var komne i hans Magt. Da min Søn gav ham et hidsigt Svar paa en af de spottende Bemærkninger, stak Tyskeren ham en Næve i det ene Øje — saadan!"

Smældet af Stødet lød gennem Hallen. Tyskerens Ansigt sank forover og hans Hænder op, og Blodet sivede ud imellem Fingrene. Greven gled atter ned i sin Stol.

„Min Søn saa ud efter det Stød omtrent som De gør nu, og Skurken spottede og lo af hans ødelagde Ansigt. A propos, De virker i Øjeblikket selv lidt komisk, min tapre Kaptajn, og Deres Oberst vilde sikkert trække paa Smilebaandet af Dem, hvis han kunde se Dem nu. Men for at gaa videre — min Drengs Ungdom og hans fortvivlede Stilling — for hans Lommer var tomme — vakte en godhjærtet Majors Medlidenhed, og han laante Knægten ti Louidorer uden mindste Sikkerhed for nogen Sinde at faa dem tilbage. I Deres Hænder, Kaptajn Baumgarten, lægger jeg disse ti Guldstykker tilbage, da jeg desværre ikke kan faa opsporet den brave Majors, den rette Laangivers Navn. Jeg er taknemmelig, hjærtelig taknemmelig for den Venlighed, der blev vist min Dreng.

Den gemene Tyran, som kommanderede Eskorten fulgte med Fangerne til Durlack, og derfra til Carlsruhe. Han forfulgte stadig min Søn og morede sig med at bringe hans unge

„Hyppigt.“

„Og hvornaar kommer han hjem?“

„Før Daggry.“

Kaptajn Baumgarten mumlede en Ed. Saa havde han altsaa gjort denne Tur forgæves. Mandens Svar var efter al mulig Sandsynlighed sande. Dette burde han have forudset. Men han vilde da i det mindste gennemsøge Slottet for at skaffe sig Vished. Efterladende en Vagt ved Døren drev han og Sergenten den rystende Tjener foran sig gennem hele Huset. Det flakkende Lys kastede sælsomme Streifglimt over gamle Portrætter og Lofternes egetræsindfattede Dekorationer. De gennemstøvede hele Huset, fra det uhyre, stenbelagte Køkken nedenunder til Spisesalen i første Etage, med dens Galleri og dens høje Egepanel, sort af Ælde, men intet Sted var der noget levende Væsen. Oppe i et Skabværelse traf de paa Maria, den gamle Hushovmesters Kone; men andre Tjenestefolk holdt Ejeren ikke, og af ham selv var der intet Spor at finde.

Det varede imidlertid en rum Tid, inden Kaptajn Baumgarten slog sig til Taals. Det var et vanskeligt Hus at afsøge. Smalle Trapper som kun een Mand ad Gangen kunde bestige, forenede de endeløse Korridorer. Murene var saa svære, at hvert Værelse var som et Fæstningstaarn for sig; i hvert gabede et uhyre Ild-

hvor jeg kunde have svaret „Hvad De maatte ønske," men nu er alt, hvad jeg kan skaffe, en kold Kylling og en Flaske frisk Rødvin."

„Det kan ogsaa gøre det. Lad ham faa et Par Mand med, Sergent, og lad ham føle en Bajonetspids imellem Ribbenene, hvis han forsøger at gøre Knuder."

Kaptajn Baumgarten var en gammel Feltsoldat, der havde lært den Kunst at indrette sig det bedst mulige Kvarter hos Fjenden. Medens Hushovmesteren bragte hans Aftensmad, var han optaget af at indrette sig det hyggeligt for Natten. Han tændte den tiarmede Kandelaber paa Bordet og fik Ilden i Kaminen til at blusse lystigt op, med Syden og Knalden i de svære Brændeknuder. Saa gik han hen til Vinduet og saa ud. Maanen var atter forsvunden og Regnen strømmede ned. Han kunde høre Blæstens dybe Sus, og se Træernes mørke Skygger, alle bøjede under Vindens Kast. Det var et Syn, som forhøjede Hyggen inden for og gav Aftensbordet dobbelt Tiltrækning. Han var træt og sulten efter den besværlige March, og det gjorde godt at blive af med Hjælmen, Sablen og Revolverbæltet, og faa knappet Vaabenfrakken op. Saa gik han ivrig i Færd med Maaltidet, og da det var besørget, kastede han sig velbehageligt tilbage i Stolen, fyldte sit Glas paa ny, tændte en Cigar og strakte sine lange Ben fra sig.

Han sad inden for en lille Lyscirkel som fra Kandelabren spillede i hans Sølv-Skulderdistinktioner, og gød sit gulrøde Skær over hans robuste Ansigt, hans tunge Øjenbryn og lyse Overskæg. Men uden for den oplyste Kreds skimtede man intet tydeligt i den store Hal. Dens to Sider var panellerede og de andre to var behængt med gamle Gobeliner; falmet og skyggeagtigt tegnede sig deres Jægersmænd og Hunde imellem stive, mørke Stammer. Kaptajnens Øjne hvilede sløvt paa Vaabenskjoldene over Kaminen og paa Familieportrætterne, to paa hver Side af Ildstedet og svagt belyste af dets flakkende Skær. Det var alle Mænd med strænge Træk, Høgenæser og kolde Øjne, og saa meget lignede de hverandre, at man kun af Dragten kunde skelne Krigeren fra Hofmanden og Bedstefader fra Sønnesøn. Kaminens Varme, Vinen og Trætheden begyndte at virke uimodstaaeligt paa Kaptajn Baumgarten. Hans Øjne blev tunge, Hagen sank langsomt ned mod Brystet, saa Lysene skinnede paa hans hvide, skallede Forhoved.

Pludselig bragte en let Støj ham til at fare op. Et Øjeblik syntes det for hans omtaagede Sanser, som om en af de portræterede Forfædre var traadt ud af sin Ramme. Der, ved Siden af Bordet, og næsten i Armslængde fra ham, stod en Kæmpeskikkelse, tavs, ubevægelig, uden

andet Tegn paa Liv end Glimtet i de skarpe, kolde Øjne. Mørkhaaret, med Spidsskæg og med Høgenæsen i det olivenfarvede Ansigt, hvis Hud var rynket som et overgemt Æble, med Armene foldede over det brede Bryst, høj og rank, sarkastisk smilende, stod Herren til Château noir foran ham.

„De skal ikke ulejlige Dem med at se efter Deres Vaaben," sagde han, da Prøjseren kastede et hurtigt Blik til den tomme Stol, hvor de havde ligget. „De har været, hvad De vil tilgive mig, at jeg kalder en Smule uforsigtig, ved at gøre Dem det saa mageligt i et Hus, hvor hver Mur rummer en hemmelig Passage. Det vil sikkert more Dem at høre, at fyrretyve Mand iagttog Dem, medens De spiste. — Halløj, hvad nu?"

Kaptajn Baumgarten havde gjort et Skridt fremad og knyttede Hænderne. Franskmanden holdt ham en Revolver for Brystet og skubbede ham med venstre Haand tilbage i Stolen.

„Vær saa venlig at blive siddende," sagde han. „De behøver ikke at være ængstelig for Deres Folk; dem har vi allerede sørget for. Det er forbavsende hvor lidt man kan høre igennem disse Stengulve, af hvad der foregaar neden under en. De er nu bleven befriet fra Deres Kommando, og har nu kun Dem selv at tænke paa. Maa jeg spørge, hvad er Deres Navn?"

CONAN DOYLE: „MYSTERIER OG FORBRYDELSER“

HVERT HÆFTE INDEHOLDER EN à TO AFSLUTTEDE KRIMINALHISTORIER

PRIS 25 ØRE

SERIEN VIL OMFATTE:

1. MANDEN MED BILLERNE og DEN NY KATAKOMBE
2. KAPTAJNEN PAA »POLARSTJERNEN«
3. JERNBANE MYSTERIET
4. DEN LILLE FIRKANTEDE KASSE
5. MORDERENS OPLEVELSER
6. DET GAADEFULDE SKUD
7. SPØGELSET UDEN HAAND
8. SANNOX MYSTERIET og PAA SPØGELSEJAGT
9. VAMPYREN
10. SKUESPILLERENS DUEL
11. AUKTIONS-NUMMER 249
12. DEN SORTE DOKTOR
13. SØLVØKSEN
14. RUSSERINDEN
15. KEINPLATZ EXPERIMENTET
16. EN NAT IMELLEM NIHILISTER

SUBSKRIPTION — 4 KR. — TEGNES I ALLE BOGLADER I NORDEN

HVERT HÆFTE SÆLGES OGSAA SÆRSKILT

16 HÆFTER FOR 25 ØRE PR. HÆFTE

A. Hasenbergs Bogtrykkeri · City-Passagen.

NOVELLE-MAGASINET

CONAN DOYLE

MYSTERIER OG FORBRYDELSER

Morderens Oplevelser

NR. 5

E. JESPERSENS FORLAG
·KØBENHAVN·
CAMMERMEYERS BOGHANDEL. KRISTIANIA.

25 ØRE

CONAN DOYLE

MORDERENS OPLEVELSER

„Det er ikke bedre med Nr. 43, Doktor," sagde Overopsynsmanden i en lidt bebrejdende Tone og stak Hovedet ind ad min Dør.

„Jeg vil se 43 hængt," svarede jeg bag min australske Avis.

„Og 61 siger, at han har Smærter i Halsen. Kunde De ikke gøre noget ved ham?"

„Han er jo et vandrende Apothek. Han har hele den Britiske Farmakopé i Livet. Hans Hals er saamænd ligesaa rask som Deres."

„Saa er der 7 og 108, de er nu kroniske," vedblev Opsynsmanden og saa ned ad sin blaa Liste. „Og 28, han meldte sig fra Arbejde i Gaar — han siger, at han faar Sting i Siden, naar han løfter noget. De er nok saa venlig at se lidt til ham, hvad Doktor? Saa er der ogsaa 31, ham som dræbte John Adamson i Briggen „Corinth" — han har taget gruelig paa Veje hele Natten, har skreget og hylet, som han havde en Kniv i Halsen, og ikke været til at stoppe Munden paa."

„Godt, jeg skal se til ham om lidt," sagde jeg, kastede Avisen fra mig og skænkede mig en Kop Kaffe. „De har vel ikke mere at melde, Opsynsmand?"

Manden stak Hovedet lidt længere ind i Stuen. „Undskyld Doktor," sagde han i en mere fortrolig Tone, „men jeg har mærket, at 82 er

lidt forkølet. Det vilde være et godt Paaskud for Dem til at besøge ham og slaa en lille Sludder af, hvad?"

„Et Paaskud?" sagde jeg. „Et Paaskud?" Hvad Pokker mener De med det, Mc. Pherson? De ser mig piske omkring paa Sygebesøg fra Morgen til Aften, naar jeg ikke er hos Fangerne, og komme hjem hver Aften saa træt, at jeg knap kan hænge sammen, og saa snakker De om Paaskud til at faa mere at bestille."

„Det vilde nu alligevel more Dem, Doktor," sagde Opsynsmand Mc. Pherson. „Den Mands Historie er nok værd at høre, hvis De bare kunde faa ham til at fortælle den. Men han er just ikke saa let at faa paa Gled. De ved kanske ikke hvem 82 er?"

„Nej, og jeg er sgu ogsaa ligeglad," svarede jeg i den Tanke, at det var en eller anden Bandit der fra Egnen, der nu skulde prakkes mig paa som en Berømthed.

„Det er jo Maloney," sagde Opsynsmanden, „ham der optraadte som Vidne mod Bluemansdyke-Morderne."

„Er det muligt?" udbrød jeg og satte i min Overraskelse Koppen fra mig. Jeg havde hørt om denne Række gruopvækkende Mord og læst Beretningen om dem i et Londonerblad, længe før jeg satte mine Ben i Australien. Jeg huskede, at de Gyseligheder der var begaaede, ganske havde stillet Burkes og Hares Forbry-

delser i Skygge og at en af de værste af Banden havde hyttet sit Skind ved at forraade sine Fæller.

„Ja, vel er det ham. Træk ham bare lidt op, saa skal De faa noget at høre. Han er nok værd at kende, den Maloney — det vil da sige, lidt paa Afstand.“ Med et Grin og et lille Nik forsvandt Hovedet, og jeg blev siddende ved min Morgenkaffe og tyggede paa, hvad jeg havde hørt.

En australsk Fængselslæges Stilling hører just ikke til de mest misundelsesværdige. Det kan gaa an i Melbourne eller Sidney; men i den lille By Perth er der ikke meget at se, og det der er, var jeg forlængst færdig med. Klimaet vår afskyeligt og Selskabet langtfra tiltalende. Faar og Hornkvæg var de vigtigste Næringskilder; og Kvægpriser, Kvægopdrætningsmetoder og Kvægsygdomme derfor de vigtigste Samtaleemner. Da nu jeg som fremmed hverken havde Faar eller Køer og var ganske uinteresseret i det nye Prisfald eller Faaresygen, eller lignende Emner, følte jeg mig temmelig ene og hilste med Glæde enhver Afbrydelse i mit daglige Livs Ensformighed. Morderen Maloney var da i det mindste en Personlighed med et vist Særpræg og kunde maaske virke lidt opstrammende paa et Sind, der var slappet af Hverdagslivets Kedsommeligheder. Jeg bestemte at følge Opsynsmandens Raad og

benytte mig af Paaskuddet til at gøre hans Bekendtskab. Da jeg altsaa gjorde min sædvanlige Morgenrunde, aabnede jeg den Dør, hvorpaa Fangens Nummer stod og traadte ind i Cellen.

Fyren laa sammenkrøben paa sin simple Seng; men da jeg kom ind, rettede han sine lange Ben, rejste sig over Ende og stirrede paa mig med et uforskammet og trodsigt Udtryk, som ikke lovede godt for mit Forehavende. Hans Ansigt var blegt og bestemt, hans Haar rødgult og hans Øje — thi han havde kun eet — var staalblaat med noget vist katteagtigt i Blikket. Han var høj og stærktbygget, men saa duknakket, at det grænsede til Vanskabthed. Havde man mødt ham paa Gaden, vilde man have anset ham for en kraftig, ret køn Mand, sandsynligvis optagen af boglige Sysler — selv i den hæslige Fangedragt førte han sig med en vis Anstand, der stak af imellem det Udskud af Forbrydere, der omgav ham.

„Jeg er ikke paa Sygelisten," sagde han brysk. Den haarde, skærende Klang i Stemmen jog enhver Forestilling om blidere Følelser paa Flugt og mindede mig om, at jeg stod Ansigt til Ansigt med Manden fra Lena Dal og Bluemansdyke, den blodigste Stimand der nogensinde plyndrede en „Farm" eller skar Halsen over paa dens Beboere.

„Det ved jeg nok," svarede jeg; „men Op-

synsmand Mc. Pherson sagde til mig, at De var forkølet, saa jeg tænkte, at jeg vilde kigge ind og se til Dem."

„Jeg giver Opsynsmand Mc. Pherson Døden og Djævelen og Dem med," brølede Fangen, ude af sig selv af Raseri. „Ja, værsaagod," tilføjede han, noget roligere; „skynd Dem bare og meld mig til Guvernøren. Skaf mig kun seks Maaneder til eller mere — det er noget for Dem."

„Jeg har ikke i Sinde at melde Dem," svarede jeg.

„Fire Kvadratalen Gulv," vedblev han uden at tage Hensyn til mit Svar; han arbejdede sig øjensynlig ind i et nyt Anfald af Raseri. „Fire Kvadratalen Gulv har jeg kun — og det kan jeg ikke en Gang have i Fred men skal tales til og stirres paa og — aa, jeg giver jer Døden og Djævelen med hele jeres Slæng!" og han løftede sine knyttede Næver over Hovedet og rystede dem i vild Hævntørst.

„Det er nogle mærkelige Begreber, De har om Gæstfrihed," bemærkede jeg, fast bestemt paa ikke at tabe Fatningen. Jeg havde sagt det første det bedste, der faldt mig ind.

Til min Forundring havde mine Ord den mærkeligste Virkning paa ham. Han syntes ganske maalløs af Forbavselse over at jeg saaledes gik ind paa den Ide, som han med saa megen Voldsomhed havde forfægtet — nemlig at det Værelse, vi stod i, var hans eget.

„Om Forladelse," sagde han; „det var ikke min Mening at være uhøflig. Vil De ikke sidde ned?" Og han pegede paa den raat sammentømrede Træbuk som dannede Hovedenden af hans Seng.

Jeg satte mig ned, temmelig forbavset over dette pludselige Omslag. Jeg kan ikke sige, at Maloney tiltalte mig mere i sin blidere Stemning. Morderen var ganske vist foreløbig forsvunden, men der var noget i hans forekommende Tone og underdanige Væsen, som ledte Tanken hen paa Vidnet, der i Retssalen var optraadt som sine Medskyldiges Angiver og hvis Udsagn havde sendt dem i Døden.

„Hvordan er det med Brystet?" spurgte jeg og tog min rigtige Doktormine paa.

„Saa Doktor, lad det nu være godt nok med det!" svarede han og viste en Række hvide Tænder; saa satte han sig igen paa Randen af Sengen. „Det var vist ikke af Omsorg for mit dyrebare Helbred, at De kom herind; den maa De løbe længere ud i Landet med. De kom nok for at se lidt paa Wolf Tom Maloney, Falskneren, Morderen, Røveren og Angiveren. Det er saa omtrent, hvad jeg er, ikke sandt? Der har De det hele med rene Ord; der er ikke noget Lumskeri ved mig."

Han holdt inde, som om han ventede, at jeg skulde sige noget; men jeg forblev tavs, og

yngel har de været alle Dage, begge to. Den tatoverede er en blodtørstig Skurk, og da Dommen var falden, bandte han paa, at det skulde koste mig mit Liv. Det er syv Aar siden; men han følger mig endnu; jeg ved, han gør det, skønt han gemmer sig og lurer paa mig i Stilhed. Han var efter mig i 75 i Ballarad; De kan se paa Bagen af min Haand, hvor Kuglen strejfede mig. Han prøvede igen i 76 i Port Philip, men der fik jeg Ram paa ham og saarede ham haardt. Saa stak han sin Kniv i mig i 79, det var paa en Kro i Adelaide, og efter det var vi jo omtrent kvit. Nu er han igen ude efter mig, og han faar mig nok snart ekspederet, — med mindre — med mindre det skulde træffe sig saa heldigt, at der var andre, der sendte ham den Vej først." Maloneys Læber fortrak sig til et ondt Smil.

„Det er nu ikke ham, jeg beklager mig saa meget over," vedblev han. „Naar man sætter sig i hans Sted, maa man indrømme, at han som Broder har en Forpligtelse, han vel ikke godt kan unddrage sig. Men Regeringen, dens Opførsel kan jeg ikke komme over. Naar jeg tænker paa, hvad jeg har gjort for dette Land, og hvad dette Land saa til Gengæld har gjort for mig, bliver jeg ganske desperat — ja, jeg kunde gerne miste Forstanden over det. Der er da hverken Taknemmelighed eller simpel Retfærdighed til mere, Doktor!"

igennem Fingre med det paa Grund af de Tjenester, De tidligere har gjort den."

„Jeg taler ikke om den Fængselsstraf, jeg nu udstaar," sagde Maloney med Værdighed. „Det er det Liv, jeg har ført siden den fordømte Domfældelse, der rent har taget Pippet fra mig. Hvis De bare vil blive siddende lidt paa den Træbuk, Hr. Doktor, saa skal De faa det hele at høre; og sig mig saa op i mine aabne Øjne, at jeg har faaet en reel Behandling af Politiet."

Jeg skal forsøge at gengive Fangens Oplevelser med hans egne Ord, saa vidt jeg husker dem, og bibeholde hans mærkelige Venden op og ned paa Ret og Uret. For Rigtigheden af Kendsgærningerne kan jeg svare, hvad man end maatte mene om hans Syn paa dem. Fem Maaneder efter, da Direktør H. W. Hann, som tidligere var Inspektør ved Fængslet i Dunedin, viste mig sine Protokoller, fik jeg Bekræftelse paa alt. Maloney lirede sin Historie af i en dump, ensformig Tone, med Hovedet ludende forover og Hænderne mellem Knæene. Kun naar hans Slangeøjne skød Lyn, kunde man se, at Mindet om de Begivenheder, han skildrede, vakte nogen Bevægelse i hans Sind.

„De kan jo læse om Bluemansdyke (begyndte han, ikke uden en vis Selvfølelse). Vi gjorde dem Helvede hedt, mens det stod paa, men tilsidst fik de da Krammet paa os, og en

Politimand, som hed Braeton, og saa en forbandet Amerikaner huggede os alle sammen. Det var jo i Ny Zeland, og saa førte de os ned til Dynedin, og der blev de andre dømte og hængte. Da de stod for Skranken, løftede de alle som een deres Hænder i Vejret og forbandede mig, saa det vilde have løbet Dem koldt nedad Ryggen, om De havde hørt det; og det kalder jeg nu lumpent gjort, da vi jo dog havde været Kammerater; men det var en Bande Slyngler, som kun tænkte paa sig selv. Det var saamænd godt, at de blev hængte.

Saa blev jeg ført tilbage til Fængslet i Dunedin og sat ind i min gamle Celle. Den eneste Forandring for mig var, at jeg intet Arbejde havde og fik god Mad. Jeg holdt den ud i et Par Uger; men saa en Dag, da Inspektøren gjorde sin Runde, klagede jeg til ham.

„Hvad er dette her for noget?“ sagde jeg. „Var Betingelserne ikke fuld Frihed for mig, og nu holder De mig tilbage her imod Loven.“

Han smilte lidt løjerligt. „Vilde De meget gærne ud?“ spurgte han.

„Ja, vel vil jeg ud,“ sagde jeg, „og hvis De ikke straks lukker op for mig, vil jeg sagsøge Dem for ulovlig Varetægtsarrest.“

Han lod lidt forbavset over min Bestemthed. Saa sagde han: „De er meget forhippet paa at gaa Deres Død i Møde.“

„Hvad mener De?“ spurgte jeg.

„Kom med, saa skal jeg vise Dem, hvad jeg mener," svarede han. Saa førte han mig hen ad Korridoren til et Vindue, hvorfra man kunde se Fængselsporten. „Se der!" sagde han.

Jeg saa ud og opdagede en halv Snes vilde Karle, som stod udenfor paa Gaden; nogle røg og andre spillede Kort paa Fortovet. Da de saa mig, satte de i et Hyl, stimlede sammen ved Porten, truede ad mig med knyttede Næver og hujede.

„De venter paa Dem og de passer godt paa," sagde Inspektøren. „Det er Hævner-Komitéens aktive Medlemmer. Men naar De endelig vil ud, kan jeg ikke holde paa Dem."

„Kalder De dette her et civiliseret Land," raabte jeg, „og saa tillader De, at en Mand bliver myrdet med koldt Blod ved højlys Dag?"

Da jeg sagde det, stak Inspektøren og alle de andre Idioter i et Grin, som om et Menneskes Død var en herlig Spas.

„De har Loven paa Deres Side," siger Inspektøren, „saa vi vil ikke holde paa Dem længgere. Vis ham ud, Opsynsmand."

Og han havde sgu ogsaa gjort det, den samvittighedsløse Skurk, om jeg ikke havde bedt og tryglet og tilbudt at betale for Kost og Logi, og det har sgu aldrig nogen Fange gjort før min Tid. Paa den Betingelse lod de mig da blive, og i tre Maaneder sad jeg saa der og kukkelurede, mens alle Byens Slubberter holdt Mud-

benytte mig af Paaskuddet til at gøre hans Bekendtskab. Da jeg altsaa gjorde min sædvanlige Morgenrunde, aabnede jeg den Dør, hvorpaa Fangens Nummer stod og traadte ind i Cellen.

Fyren laa sammenkrøben paa sin simple Seng; men da jeg kom ind, rettede han sine lange Ben, rejste sig over Ende og stirrede paa mig med et uforskammet og trodsigt Udtryk, som ikke lovede godt for mit Forehavende. Hans Ansigt var blegt og bestemt, hans Haar rødgult og hans Øje — thi han havde kun eet — var staalblaat med noget vist katteagtigt i Blikket. Han var høj og stærktbygget, men saa duknakket, at det grænsede til Vanskabthed. Havde man mødt ham paa Gaden, vilde man have anset ham for en kraftig, ret køn Mand, sandsynligvis optagen af boglige Sysler — selv i den hæslige Fangedragt førte han sig med en vis Anstand, der stak af imellem det Udskud af Forbrydere, der omgav ham.

„Jeg er ikke paa Sygelisten," sagde han brysk. Den haarde, skærende Klang i Stemmen jog enhver Forestilling om blidere Følelser paa Flugt og mindede mig om, at jeg stod Ansigt til Ansigt med Manden fra Lena Dal og Bluemansdyke, den blodigste Stimand der nogensinde plyndrede en „Farm" eller skar Halsen over paa dens Beboere.

„Det ved jeg nok," svarede jeg; „men Op-

synsmand Mc. Pherson sagde til mig, at De var forkølet, saa jeg tænkte, at jeg vilde kigge ind og se til Dem."

„Jeg giver Opsynsmand Mc. Pherson Døden og Djævelen og Dem med," brølede Fangen, ude af sig selv af Raseri. „Ja, værsaagod," tilføjede han, noget roligere; „skynd Dem bare og meld mig til Guvernøren. Skaf mig kun seks Maaneder til eller mere — det er noget for Dem."

„Jeg har ikke i Sinde at melde Dem," svarede jeg.

„Fire Kvadratalen Gulv," vedblev han uden at tage Hensyn til mit Svar; han arbejdede sig øjensynlig ind i et nyt Anfald af Raseri. „Fire Kvadratalen Gulv har jeg kun — og det kan jeg ikke en Gang have i Fred men skal tales til og stirres paa og — aa, jeg giver jer Døden og Djævelen med hele jeres Slæng!" og han løftede sine knyttede Næver over Hovedet og rystede dem i vild Hævntørst.

„Det er nogle mærkelige Begreber, De har om Gæstfrihed," bemærkede jeg, fast bestemt paa ikke at tabe Fatningen. Jeg havde sagt det første det bedste, der faldt mig ind.

Til min Forundring havde mine Ord den mærkeligste Virkning paa ham. Han syntes ganske maalløs af Forbavselse over at jeg saaledes gik ind paa den Ide, som han med saa megen Voldsomhed havde forfægtet — nemlig at det Værelse, vi stod i, var hans eget.

„Om Forladelse," sagde han; „det var ikke min Mening at være uhøflig. Vil De ikke sidde ned?" Og han pegede paa den raat sammentømrede Træbuk som dannede Hovedenden af hans Seng.

Jeg satte mig ned, temmelig forbavset over dette pludselige Omslag. Jeg kan ikke sige, at Maloney tiltalte mig mere i sin blidere Stemning. Morderen var ganske vist foreløbig forsvunden, men der var noget i hans forekommende Tone og underdanige Væsen, som ledte Tanken hen paa Vidnet, der i Retssalen var optraadt som sine Medskyldiges Angiver og hvis Udsagn havde sendt dem i Døden.

„Hvordan er det med Brystet?" spurgte jeg og tog min rigtige Doktormine paa.

„Saa Doktor, lad det nu være godt nok med det!" svarede han og viste en Række hvide Tænder; saa satte han sig igen paa Randen af Sengen. „Det var vist ikke af Omsorg for mit dyrebare Helbred, at De kom herind; den maa De løbe længere ud i Landet med. De kom nok for at se lidt paa Wolf Tom Maloney, Falskneren, Morderen, Røveren og Angiveren. Det er saa omtrent, hvad jeg er, ikke sandt? Der har De det hele med rene Ord; der er ikke noget Lumskeri ved mig."

Han holdt inde, som om han ventede, at jeg skulde sige noget; men jeg forblev tavs, og

jeg, for jeg følte ikke Lyst til at gøre Mandens nærmere Bekendtskab.

Men han vilde ikke høre Tale om at lade mig gaa. „Vi ere begge Guldgravere," siger han, „vi skal være Rejsekammerater. Kom med ind til Buffeten. Jeg er dog ikke for fattig til at give en Genstand."

Jeg kunde ikke godt sige nej, og saa gik vi ned sammen; men saa blev den jo gruelig gal. Generede jeg maaske nogen der paa Skibet? Alt, hvad jeg forlangte, var et roligt Liv, jeg vilde gærne lade de andre være, naar de bare vilde lade mig være. Det var da et rimeligt Forlangende. Men nu skal De bare høre, hvad det blev til.

Paa Vejen til Salonen kom vi forbi Damekahytterne, da i det samme en Tjenestepige — en fregnet Satan af en Rendetøs — kom ud med et Barn paa Armen. Vi strøg tæt forbi hende, da hun med eet satte i et Hvin saa skarpt som en Jernbanefløjte og nær havde tabt Ungen. Der gik et Ryk igennem alle mine Nerver, da jeg hørte det Hvin; men jeg vendte mig om og bad om Undskyldning, som om jeg troede, at jeg havde traadt hende paa Foden. Jeg vidste alligevel nok, at vi nu havde Spillet gaaende, da jeg saa hende læne sig op imod Døren og pege paa mig, kridhvid i Ansigtet:

„Det er ham, det er ham!" skreg hun. „Jeg

saa ham i Retssalen. Aa, lad ham dog ikke gøre Barnet Fortræd!"

„Hvem er det?" spurgte Hovmesteren og en halv Snes andre i Munden paa hinanden.

„Det er ham — Maloney — Maloney, Morderen — aa, før ham bort — før ham bort!"

Jeg kan ikke rigtig huske, hvad der skete i det Øjeblik. Jeg ved ikke, hvordan jeg kom ind imellem Møblerne, men de andre bandede og slog i Smadder, og en raabte paa sit Guld, og et farligt Spektakkel var der. Da jeg havde faaet samlet mig lidt, mærkede jeg, at en Mand havde Haanden i Munden paa mig. Efter hvad jeg forstod senere hen, slutter jeg, at Haanden tilhørte den samme lille Mand, som havde saadan en ondskabsfuld Mund. Han fik lidt af Haanden ud igen, men det var kun, fordi de andre prøvede paa at kvæle mig. Der er ingen Retfærdighed til i denne Verden for en stakkels Fyr, som det engang er gaaet tilbage for — men jeg tror nu alligevel nok, han skal huske mig til sin Dødsdag — jeg haaber længere.

De trak mig helt ud i Agterenden og stillede mig for en Slags Krigsret — tænk Dem bare! M i g! m i g, som havde ladet mine Kammerater i Stikken bare for at tjene dem. Hvad skulde de gøre med mig? Nogle foreslog et, andre et andet; men til sidst bestemte Kaptajnen, at jeg skulde sættes i Land. Skibet standsede, en Baad blev firet ned, og jeg hejset ned i den, mens

hele Banden hujede ad mig fra Rælingen. Jeg saa dog, at den Mand, jeg talte om, forbandt sin Haand, saa jeg syntes ikke, mine Sager stod saa helt slet endda.

Men jeg kom imidlertid paa andre Tanker, før vi naaede Land. Jeg havde gjort Regning paa at Kysten skulde være øde, saa jeg kunde slippe ind i Landet. Men Skibet var standset altfor nær ved „Odden", og en halv Snes Dagdrivere var kommen ned i Strandkanten og stirrede paa os; de kunde jo ikke begribe, hvad Baaden skulde der. Da vi kom til Randen af Brændingen, raabte Baadsmanden dem an, og efter at have skreget ind til dem, hvem jeg var, kastede han og hans Mænd mig i Vandet. Ja, De maa nok se forbavset ud — de kastede mig paa Hovedet i Vandet, hvor der var ligesaa tykt med Hajer, som der er med grønne Papegøjer i Skoven, og jeg hørte dem le, mens jeg plaskede i Land.

Jeg mærkede snart, at det var værre fat end nogensinde. Da jeg kravlede op imellem Tangen, blev jeg taget i Kraven af en stor Karl i en Fløjels Jakke, og en fem, seks andre stimlede sammen om mig og holdt paa mig. De fleste af dem saa ganske skikkelige ud, saa dem var jeg ikke bange for; men der var en med en Palmehat, som havde et væmmeligt Udtryk i sit Ansigt, og det lod til, at han og den lange var gode Venner.

igennem Fingre med det paa Grund af de Tjenester, De tidligere har gjort den."

„Jeg taler ikke om den Fængselsstraf, jeg nu udstaar," sagde Maloney med Værdighed. „Det er det Liv, jeg har ført siden den fordømte Domfældelse, der rent har taget Pippet fra mig. Hvis De bare vil blive siddende lidt paa den Træbuk, Hr. Doktor, saa skal De faa det hele at høre; og sig mig saa op i mine aabne Øjne, at jeg har faaet en reel Behandling af Politiet."

Jeg skal forsøge at gengive Fangens Oplevelser med hans egne Ord, saa vidt jeg husker dem, og bibeholde hans mærkelige Venden op og ned paa Ret og Uret. For Rigtigheden af Kendsgærningerne kan jeg svare, hvad man end maatte mene om hans Syn paa dem. Fem Maaneder efter, da Direktør H. W. Hann, som tidligere var Inspektør ved Fængslet i Dunedin, viste mig sine Protokoller, fik jeg Bekræftelse paa alt. Maloney lirede sin Historie af i en dump, ensformig Tone, med Hovedet ludende forover og Hænderne mellem Knæene. Kun naar hans Slangeøjne skød Lyn, kunde man se, at Mindet om de Begivenheder, han skildrede, vakte nogen Bevægelse i hans Sind.

„De kan jo læse om Bluemansdyke (begyndte han, ikke uden en vis Selvfølelse). Vi gjorde dem Helvede hedt, mens det stod paa, men tilsidst fik de da Krammet paa os, og en

Herre; men den var ikke hyggelig, kan De tro, da jeg stod der med intet andet for Øjet end Strandbredden, den lange hvide Stribe Brænding og Damperen i det fjærne og med en Morderbande omkring mig, der tørstede efter min Død.

Jeg havde aldrig troet, at jeg skulde blive Politiet Tak skyldig; men den Gang frelste de mig. Der kom en Afdeling ridende fra Hawkes Point Station til Dunedin, og da de hørte, der var noget paa Færde, red de gennem Skoven ud til Stranden og afbrød Forestillingen. Jeg har hørt mange Musikkorps i min Tid, Doktor, men aldrig har jeg hørt saa sød Musik som den Ringlen af Seletøj og Sporer, der lød, da Snushanerne red ud af Skoven. Selv da prøvede de paa at hænge mig, men Politiet var dem for hurtigt i Vendingen, og Manden med Hatten fik en over Nakken med den flade Klinge. Jeg blev trukken op paa en Hest, og før Aften var jeg atter indlogeret i Byens Fængsel.

Men Inspektøren lod sig ikke gaa paa. Han var fast bestemt paa at skaffe sig af med mig, og jeg længtes ligesaa meget efter at blive færdig med ham. Han ventede en Ugestid, til Ophidselsen havde begyndt at lægge sig lidt, saa smuglede han mig om Bord i en tremastet Skonnert, der skulde til Sidney med Talg og Huder. Vi kom ud i rum Sø uden noget Kludder, og Fremtiden begyndte at se lidt mere

„Kom med, saa skal jeg vise Dem, hvad jeg mener," svarede han. Saa førte han mig hen ad Korridoren til et Vindue, hvorfra man kunde se Fængselsporten. „Se der!" sagde han.

Jeg saa ud og opdagede en halv Snes vilde Karle, som stod udenfor paa Gaden; nogle røg og andre spillede Kort paa Fortovet. Da de saa mig, satte de i et Hyl, stimlede sammen ved Porten, truede ad mig med knyttede Næver og hujede.

„De venter paa Dem og de passer godt paa," sagde Inspektøren. „Det er Hævner-Komitéens aktive Medlemmer. Men naar De endelig vil ud, kan jeg ikke holde paa Dem."

„Kalder De dette her et civiliseret Land," raabte jeg, „og saa tillader De, at en Mand bliver myrdet med koldt Blod ved højlys Dag?"

Da jeg sagde det, stak Inspektøren og alle de andre Idioter i et Grin, som om et Menneskes Død var en herlig Spas.

„De har Loven paa Deres Side," siger Inspektøren, „saa vi vil ikke holde paa Dem længgere. Vis ham ud, Opsynsmand."

Og han havde sgu ogsaa gjort det, den samvittighedsløse Skurk, om jeg ikke havde bedt og tryglet og tilbudt at betale for Kost og Logi, og det har sgu aldrig nogen Fange gjort før min Tid. Paa den Betingelse lod de mig da blive, og i tre Maaneder sad jeg saa der og kukkelurede, mens alle Byens Slubberter holdt Mud-

Mil befandt jeg mig atter i mit gamle Udgangspunkt.

Jeg begyndte nu at tro, at jeg skulde tilbringe Resten af mit Liv med at rejse fra den ene Havn til den anden. Hver Mands Haand syntes at være vendt imod mig, og der var hverken Fred eller Hvile noget Sted; dersom jeg kunde have søgt til Skovs igen, vilde jeg have gjort det og staaet Last og Brast med mine gamle Kammerater; men Politiet var mig for hurtigt i Vendingen og holdt mig under Laas og Lukke; alligevel saa jeg mit Snit til at omsætte den skjulte Skat, jeg fortalte Dem om, og syede Guldpengene ind i mit Bælte. Jeg tilbragte endnu en Maaned i Fængsel, og saa fik de mig om Bord i en Bark, der fo'r paa England.

Denne Gang havde Mandskabet ingen Anelse om, hvem jeg var; men Kaptajnen var nok „med", skønt han ikke overfor mig lod sig mærke med, at han havde nogen Mistanke. Jeg gættede straks, at den Mand var en Slyngel. Overfarten var ret god, naar jeg undtager et Par Storme paa Højden af Kapstaden, og jeg begyndte at føle mig som en fri Mand, da jeg saa gamle England dukke op som en blaalig Taage og da den raske lille Lodsbaad fra Talmouth kom dansende hen imod os over Bølgerne. Vi gik ned igennem Kanalen, og før vi naaede Gravesend, havde jeg aftalt med Lodsen, at han

blev smuglet ud gennem en Bagdør lige før Daggry. Jeg skyndte mig afsted, fik min Billet under Navnet Isak Smith og kom velbeholden om Bord i Melbourne-Damperen. Jeg husker, at jeg hørte Skruen knage i Vandet, da Trosserne blev halet ind, og at jeg lænede mig ud over Rælingen og saa tilbage paa Lysene i Dunedin med en behagelig Følelse af at have forladt dem for stedse. Det var, som om jeg drog til en ny Verden og var bleven alle mine Vanskeligheder kvit. Jeg gik nedenunder og fik lidt Kaffe og kom saa ovenpaa igen saa veltilpas som den Morgen, da jeg vaagnede op og saa den forbandede Irlænder, der nappede mig, staa over mig med en seksløbet Revolver.

Det var imidlertid bleven Dag; vi dampede afsted langs Kysten og havde tabt Dunedin af Sigte. Jeg slentrede omkring i et Par Timers Tid, og da Solen var kommen lidt højere op, begyndte nogle af de andre Passagerer at vise sig paa Dækket. En af dem, en sikker lille Fyr, tog i nogen Tid Maal af mig og kom saa hen og gav sig i Snak med mig.

„De er vel Guldgraver," siger han.

„Ja," siger jeg.

„Har De faaet noget ordentligt?" spørger han.

„Aa jo," siger jeg.

„Jeg har selv været ved det," siger han; „jeg har arbejdet tre Maaneder i Guldmarkerne

begyndte at forstaa, at det var paa Tide for mig at fortrække.

Lejligheden bød sig snart til, og jeg benyttede den godt. En stor Kuldamper passerede Boven af vor Damper, og vi maatte gaa langsomt. Der var en Pram agter, og jeg smuttede saa ned ad et Reb og var i Prammen, før nogen kunde savne mig. Mit Rejsegods maatte jeg naturligvis efterlade; men jeg havde Bæltet med Guldet i om Livet, og Udsigten til at bringe Politiet paa Vildspor var mere værd end et Par Kufferter. Det var mig nu klart, at Lodsen havde været en Bedrager og Kaptajnen med, og at de havde sluppet Opdagerne løs paa mig. Jeg ønsker tidt, at jeg kunde støde paa de Mænd igen.

Jeg laa og drev paa Prammen hele Dagen, mens den gled nedad Strømmen. Der var kun een Mand i den, og en hæslig gammel Kasse var det, saa han havde for meget at gøre til at se saa nøje efter. Henimod Aften, da det skumrede lidt, svømmede jeg i Land og befandt mig i en moset Egn et Par Mil øst for London. Jeg var dyngvaad og halvdød af Sult, men jeg travede ind i Byen og fik mig et Sæt Tøj hos en Kræmmer, og da jeg havde spist mig lidt Aftensmad, bestilte jeg Logi i det roligste Værtshus, jeg kunde finde.

Jeg vaagnede temmelig tidligt — den Vane faar man i Skoven — og en god Ting var det,

jeg, for jeg følte ikke Lyst til at gøre Mandens nærmere Bekendtskab.

Men han vilde ikke høre Tale om at lade mig gaa. „Vi ere begge Guldgravere," siger han, „vi skal være Rejsekammerater. Kom med ind til Buffeten. Jeg er dog ikke for fattig til at give en Genstand."

Jeg kunde ikke godt sige nej, og saa gik vi ned sammen; men saa blev den jo gruelig gal. Generede jeg maaske nogen der paa Skibet? Alt, hvad jeg forlangte, var et roligt Liv, jeg vilde gærne lade de andre være, naar de bare vilde lade mig være. Det var da et rimeligt Forlangende. Men nu skal De bare høre, hvad det blev til.

Paa Vejen til Salonen kom vi forbi Damekahytterne, da i det samme en Tjenestepige — en fregnet Satan af en Rendetøs — kom ud med et Barn paa Armen. Vi strøg tæt forbi hende, da hun med eet satte i et Hvin saa skarpt som en Jernbanefløjte og nær havde tabt Ungen. Der gik et Ryk igennem alle mine Nerver, da jeg hørte det Hvin; men jeg vendte mig om og bad om Undskyldning, som om jeg troede, at jeg havde traadt hende paa Foden. Jeg vidste alligevel nok, at vi nu havde Spillet gaaende, da jeg saa hende læne sig op imod Døren og pege paa mig, kridhvid i Ansigtet:

„Det er ham, det er ham!" skreg hun. „Jeg

Der sad et Par Fyre i Kupéen, to ganske harmløse unge Mennesker. De begyndte at tale om et og andet, mens jeg sad i en Krog og hørte efter. Saa tog de fat paa England og fremmede Lande og den Slags. Jå, nu skal De bare høre, Doktor, for det er den rene skære Sandhed. En af dem begynder at skvadre op om de engelske Loves Retfærdighed. „Det gaar altsammen aabent og ærligt til," siger han; „der er hverken hemmeligt Politi eller Spionering, som de har i Udlandet," og en hel Del mere af samme Tønde. Det var lige drøjt nok for mig, ikke sandt, at høre paa den forbandede Hvalp, mens Politiet fulgte mig som en Skygge?

Jeg kom da godt til Paris, der byttede jeg noget af mit Guld, og i et Par Dage bildte jeg mig ind, at jeg havde ledt dem paa Vildspor og begyndte at tænke paa at slaa mig lidt til Ro for at hvile mig. Jeg trængte sandelig til det, for jeg lignede mere et Spøgelse end et Menneske. De har vel sagtens aldrig haft Politiet efter Dem. Ja, De behøver ikke at se saa fornærmet ud, for jeg mente ikke noget ondt med det. Men dersom De nogensinde havde haft det, saa vilde De vide, at det tærer paa et Menneske som Faaresygen paa et Faar.

En Aften gik jeg i Operaen og tog en Loge, for jeg var jo ved Muffen. Jeg kom ud i en af Mellemakterne, og der mødte jeg en Karl, som gik og slentrede frem og tilbage i Gangen. Lyset

faldt paa hans Ansigt, og jeg saa da, at det var den Flodlods, vi havde faaet om Bord paa Themsen. Skægget var borte, men jeg genkendte Manden ved første Øjekast, for jeg har let ved at huske Ansigter.

Jeg vil sige Dem, Doktor, at jeg følte mig drevet til det yderste. Jeg kunde have stukket min Kniv i ham, hvis vi havde været alene; men han kendte mig godt nok til ikke at udsætte sig for det. Dette var mere end jeg kunde udholde, saa gik jeg lige hen til ham og trak ham lidt til Side, at vi kunde være uforstyrrede af de andre Teatergæster.

„Hvor længe har De i Sinde at holde den gaaende?“ spurgte jeg ham.

Han lod lidt forbløffet straks, men da han saa, at Udflugter ingenting hjalp, svarede han rent ud:

„Indtil De tager tilbage til Australien.“

„Ved De da ikke,“ spurgte jeg, „at jeg har gjort Regeringen en Tjeneste og er bleven benaadet?“

Hans grimme Fjæs fortrak sig til et Grin, da jeg sagde det.

„Vi ved alt om Dem, Maloney,“ svarede han. „Dersom De ønsker at føre et roligt Liv, saa rejs bare tilbage til det Sted, De kom fra. Bliver De her, saa er De en mærket Mand, og hvis De skulde blive greben i at gøre en lille Afstikker, saa gælder det Livet. Fri Næring er en herlig

Ting, men Markedet her er altfor overfyldt med Mænd af Deres Sort, til at vi skulde behøve at indføre flere."

Jeg fandt jo nok, at der var noget i, hvad han sagde, skønt han havde en væmmelig Maade at udtrykke sig paa. Jeg havde i flere Dage følt en Slags Hjemve. De Folks Skik var ikke min Skik. De gloede paa mig paa Gaden, og naar jeg faldt ind paa en Knejpe, holdt de gærne op med at tale og rykkede lidt væk, som om jeg var et vildt Dyr. Jeg havde ogsaa hellere drukket et Krus af vores eget gamle Øl end en hel Spand af deres sure Stads. Og saa al den Fandens Pænhed. Hvad kunde det nytte at have Penge, naar man ikke kunde gaa klædt, som man havde Lyst til eller i det hele slaa lidt til Skaglerne. Der var ingen, der havde noget tilovers for een, naar man havde en lille en paa og plaffede en Smule løs. Jeg har mangen Gang i Nelson set en Mand faa sin Bekomst uden halv saa mange Ophævelser, som de gjorde der ovre for en smadret Rudes Skyld. Der er ingen Fut i dem, og jeg var led og ked af det hele.

„De vil have mig til at rejse hjem?" sagde jeg.

„Jeg har Ordre til ikke at rejse fra Dem, før De gør det," svarede han.

„Ja, ja," sagde jeg, „det kan jeg saamænd ogsaa ligesaa gærne. Kun betinger jeg mig, at

De holder Deres Mund og ikke lader gaa videre, hvem jeg er, saa jeg kan klare mig, naar jeg kommer hjem."

Han gik ind paa det, og allerede næste Dag tog vi over til Southampton, hvor han overværede min Afrejse. Jeg tog Billet til Adelaide, hvor rimeligvis ingen kendte mig, og der slog jeg mig ned lige for Næsen af Politiet. Der har jeg været lige siden og ført en rolig Tilværelse, fraset smaa Forlegenheder, som den, jeg nu er i, og saa den Djævel, tatoverede Tom fra Hawkesburg. Jeg ved ikke, hvorfor jeg har fortalt Dem alt det, Doktor, med mindre det skulde være Ensomheden som saadan faar een til at lade Munden løbe. Men lad Dem nu advare af mit Eksempel. Gør Dem aldrig nogen Ulejlighed med at tjene Deres Land; for Deres Land tager sig sgu nok i Agt for at gøre noget for Dem igen. Lad De bare dem klare Ærterne selv, og dersom det skulde falde Dem lidt svært at faa hængt en Bande Slyngler, saa tag Dem bare ikke af den Sag, men lad dem sidde og fedte med det, som de bedst kan. Maaske de vil huske, hvordan de har behandlet mig, naar jeg en Gang er død og borte, og være kede af, at de forsømte mig. Jeg var nok uartig mod Dem, da De kom ind, og bandte lidt lovlig meget; men det skal De ikke tage Dem nær, det er nu saadan min Maner. De maa dog indrømme, at jeg nok kan have Grund til at være

rosenrød ud. Jeg var i det mindste vis paa, at jeg havde set mit Fængsel for sidste Gang. Mandskabet havde nok en lille Anelse om, hvem jeg var, og havde vi faaet haardt Vejr, havde de sandsynligvis hevet mig over Bord, for det var raa, uvidende Folk, og de havde en Slags Forestilling om, at jeg bragte Skibet Uheld. Vi havde imidlertid en god Overfart, og jeg kom velbeholden i Land i Sidneys Havn.

Men nu skal De bare høre, hvad der saa skete. Man skulde jo have troet, at de nu var kede af at mishandle og forfølge mig — ikke sandt? Men hør nu bare! Samme Dag, vi sejlede, afgik en fordømt Damper fra Dunedin til Sidney, den kom i Havn før vi og bragte Efterretning om min Ankomst. Jeg vil være evigt forbandet, om de ikke havde kaldt sammen til Møde — et ligefremt Massemøde — i Dokkerne for at forhandle om det, og jeg løb lige i Armene paa dem, da jeg landede. De var ikke længe om at sikre sig min Person, og jeg hørte paa alle deres Taler og Beslutninger. Om jeg havde været Prins, kunde de ikke have gjort mere Staahej for min Skyld. Enden paa det blev, at de vedtog, at det var en Skam, at Ny Zeland skulde have Lov til at prakke sine Forbrydere paa Nabolandene, og at jeg skulde sendes tilbage med næste Skib. Saa sendte de Asener mig hjem igen som en anden Postpakke, og efter endnu en Rejse paa en otte hundrede

end de andre. Mens jeg lyttede, blev der et Øjebliks Stilhed. Saa kom der to Pistolskud næsten samtidigt, med et Brag fløj Døren op og to mørke Skikkelser tumlede ud i Maaneskinnet. Et Øjeblik rasede Kampen paa Liv og Død, saa segnede de begge om mellem de løse Sten. Jeg var sprungen af min Hest, og sammen med en halv Snes vilde Karle fra Kroen skilte jeg dem ad.

Et Blik paa den ene af dem overbeviste mig om, at han var Døden nær. Manden var tæt bygget og svær med et viljefast Udtryk i sit Ansigt. Blodet vældede frem fra et dybt Knivstik i Struben, saa det var tydeligt, at en stor Blodaare var overskaaren. Jeg vendte mig haabløs fra ham og gik hen til hans Modstander. Han var skudt gennem Lungerne, men kunde dog rejse sig lidt, støttet paa Haanden, da jeg nærmede mig ham. Han stirrede mig ivrigt ind i Ansigtet, og til min Forbavselse saa jeg for mig Maloney, min gamle Bekendt fra Fængslet med sine udtærede Træk og sit hørgule Haar.

„Aa, Doktoren!“ sagde han. Han havde straks genkendt mig. „Hvordan har han det? Dør han?“

Spørgsmaalet lød saa indtrængende, at jeg troede, hans Sind var bleven blødgjort i sidste Øjeblik, og at han frygtede at gaa ud af Verden med endnu et Mord paa Samvittigheden. I Overensstemmelse med Sandheden maatte jeg

imidlertid ryste bedrøvet paa Hovedet og lade ham vide, at Saaret var dødeligt.

Maloney udstødte et vildt, triumferende Skrig, som bragte en Blodstrøm til at vælde frem over hans Læber. „Hej, Kammerater!“ stønnede han, henvendt til den lille Gruppe, der omgav ham. „Jeg har Penge i Inderlommen. Fanden i Vold med Bekostningen. Jeg giver en Omgang. Der er ikke noget Lumskeri ved mig. Jeg vilde gærne drikke med, men jeg maa bort. Lad Doktoren faa min Part, for han er saa god som — —“ Hans Hoved faldt tungt tilbage, Øjnene blev stive, og Wolf Tom Maloney, Falskneren, Røveren, Morderen og Angiveren var ikke mere. Hans Sjæl var gaaet ind til det store ubekendte.

Jeg vil ikke slutte uden at hidsætte en Beretning om den skæbnesvangre Strid, som stod at læse i et vestaustralsk Blad. De, som ønsker at gøre sig personlig bekendt med Artiklen, vil finde den i „Skildvagten“ for den 4de Oktober 1881:

„En skæbnesvanger Strid. — W. T. Maloney, en velkendt Borger i Ny Montrose og Ejer af Spillebulen „Den gule Dreng“ er kommen af Dage under temmelig sørgelige Omstændigheder. Maloney var en Mand, der havde ført en særdeles broget Tilværelse og hvis Fortid var højst interessant. Mange af vore Læsere vil huske Mordene i Lena Dalen, for hvilke han

var Hovedmanden. Man regnede, at i Løbet af de syv Maaneder, i hvilke han ejede en Kro der paa Egnen, er mellem tyve og tredive Rejsende blevne ombragte efter først at have faaet en Sovedrik. Det lykkedes ham imidlertid at undgaa Lovens aarvaagne Haandhævere og at slutte sig til Bluemansdyke-Røverne, hvis med saa meget Heltemod udførte Paagribelse og derpaa følgende Henrettelse er velkendt.

Maloney undgik den Skæbne, der ventede ham, ved at optræde som Vidne i Sagen. Senere hen besøgte han Europa, men vendte tilbage til Vestaustralien, hvor hans Navn siden har figureret i talrige Kriminalsager. I Fredags Aftes traf han en gammel Uven, Thomas Grimthorpe, almindeligt kendt under Navnet Tom fra Hawkesbury. Skud udvekledes, begge blev dødeligt saarede og levede kun faa Minutter. Maloney havde ikke alene Ord for at være den største Massemorder, der nogensinde har levet, men ogsaa for at aflægge sit Vidnesbyrd med en raffineret Omstændighed, som ingen europæisk Forbryder nogensinde har gjort ham efter. Sic transit gloria mundi."

CONAN DOYLE

LIVSFORSIK-RINGEN

Den, som studerer Forbrydelser tvinges til at drage den Slutning, at den farligste blandt alle Mennesker er den overdrevne Egoist.

Han er et Menneske, der har mistet Sansen for al Forholdsmæssighed. Hans egen Vilje og hans egen Interesse har udvisket den Pligt, han har overfor Samfundet.

Huxley har sagt, at man hele sit Liv igennem spiller med en uset Modpart, som kun lader sin Nærværelse mærke ved at kræve en Bod, hver Gang man gør en Fejl i Spillet.

Den Spiller, hvis Fejl udspringer af Egoisme, kan faa en frygtelig Bod at betale — men det uforklarlige Punkt i Spillets Regler er, at enkelte Personer, der kun er Tilskuere, kan blive tvungne til at hjælpe ham til at betale.

Læs Historien om William Godfrey Youngman og se, hvor vanskeligt det er at forstaa de Regler, hvorefter disse Bøder opkræves. Lær ogsaa af denne Historie, at Egoisme ikke er nogen ubetydelig, lille Fejl, men at den er en ond Rod, hvorfra de mest rædselsfulde Spirer kan skyde frem.

Omkring 40 Mil Syd for London ligger den lille Landsby Wadhurst. Egnen er udmærket skikket til Svineavl, og Bønderne staar sig godt, da de er Hovedstaden saa nær, at de kan tjene Penge paa dens voldsomme Appetit.

Blandt disse Bønder var der i Aaret 1860 en ved Navn Streeter, som ejede en lille Gaard og var Fader til en køn Datter, Mary Wells Streeter.

Mary var en stærk, kraftig Pige, nogle og tyve Aar gammel, flink i alt Landvæsen og med en Del Kendskab ogsaa til Byforhold, da hun havde Bekendte i London. Men frem for alt havde hun en Ven, en ung Mand paa fem og tyve Aar, som hun havde truffet under et tilfældigt Besøg, og som havde beundret hende saa stærkt, at han var rejst til Wadhurst efter hende og tilbragt en Nat under hendes Faders Tag.

Faderen havde ikke misbilliget Frieren, som var en livlig og flink Fyr, dog noget utilbøjelig til nærmere at betegne sin Stilling i Samfundet og sine Udsigter, men udmærket hyggelig at sidde ved Kaminen og snakke med.

Saaledes gik det da til, at Bymanden William Godfrey Youngman blev forlovet med Landsbypigen Mary Wells Streeter. Han vidste alt, hvad der var at vide om hende, men hun meget lidet om ham.

Den 29de Juli faldt paa en Søndag det Aar, og Mary sad om Eftermiddagen ved Vinduet i Stuen hjemme med en Bunke Kærlighedsbreve paa Skødet og læste dem om igen og om igen.

Udenfor Vinduet var en lille firkantet Græsplæne, indfattet med saadanne Blomster, som almindelig plejer at vokse i engelske Landsby-

lidt kort for Hovedet af og til, naar jeg tænker paa, hvad der er gaaet for sig. De gaar vel ikke? Naa, ja, ja, naar De maa gaa, saa maa De gaa; men jeg haaber, De vil se ind til mig i Ny og Næ, naar De gør Deres Runde. Halløj, Doktor, De glemte nok det meste af Deres Tobak? Ikke det. Naa, saa De har det i Lommen — det er en anden Sag. Tak, Doktor, De er en flink Fyr, og De forstaar sgu halvkvæden Vise, saa godt som nogen, jeg har truffet paa."

Et Par Maaneder efter, at Wolf Tom Maloney havde fortalt sine Oplevelser, var hans Straffetid udløben og han blev løsladt. I lang Tid saa og hørte jeg intet til ham, og jeg havde næsten helt glemt ham, indtil jeg igen blev mindet om hans Tilværelse, og det paa en noget tragisk Maade. Jeg havde set til en Patient et godt Stykke ude i Landet og red nu hjem ad en Bjærgsti, hvor min trætte Hest gik forsigtigt mellem de spredte Klippeblokke, mens jeg søgte at gennemtrænge det tiltagende Mørke med mine Øjne, da jeg pludselig stødte paa et lille Værtshus, der laa ved Vejkanten. Da jeg red op for Døren i den Hensigt at forhøre mig om Vejen, før jeg red videre, hørte jeg vrede Stemmer lyde ud fra den lille Krostue. Der hørtes et Kor af ivrige og højtalende Røster, men igennem det skar to, der var højere og hidsigere

„Du har lovet mig og forsikret mig, og jeg venter, at du vil holde dit Løfte, at du vil være min, og at dine Venner ikke skulde vide noget om det, før vi var gifte, men vil du, kæreste Mary, bare lade Mrs. James Vane skrive til Assurancekontoret straks og følge med mig for at faa dit Liv forsikret Mandag Formiddag?"

Saaledes stod der i Brevene, og Mary kunde ikke forstaa det.

Men nu var alt dette en forbigaaende Sag; han kunde ikke længer blande Forretningssager i sin Kærlighed, thi hun havde føjet sig efter hans Paafund, og en Livsforsikring for 100 Pund Sterling (1800 Kr.) var bragt i behørig Orden. Det havde kostet hende en Udgift af 10 Shillings og 4 Pence Fjerdingaaret, men det lod til at have glædet ham, og derfor vilde hun ikke mere tænke paa det.

Der var nogen, som aabnede Haveporten, og da hun saa op, fik hun Øje paa Postbudet, som kom gaaende op gennem Gangen med et Brev i Haanden. Han rakte hende det gennem Vinduet og gik smilende sin Vej.

Hun aabnede det hurtigt og læste følgende:

„Lørdag Aften 28de Juli.

Min elskede Polly!

Jeg har sendt et Brev til dig i Eftermiddag, men nu ser jeg, at jeg ikke behøver at rejse til Brighton imorgen, da jeg har faaet Brev derfra

imidlertid ryste bedrøvet paa Hovedet og lade ham vide, at Saaret var dødeligt.

Maloney udstødte et vildt, triumferende Skrig, som bragte en Blodstrøm til at vælde frem over hans Læber. „Hej, Kammerater!“ stønnede han, henvendt til den lille Gruppe, der omgav ham. „Jeg har Penge i Inderlommen. Fanden i Vold med Bekostningen. Jeg giver en Omgang. Der er ikke noget Lumskeri ved mig. Jeg vilde gærne drikke med, men jeg maa bort. Lad Doktoren faa min Part, for han er saa god som — —“ Hans Hoved faldt tungt tilbage, Øjnene blev stive, og Wolf Tom Maloney, Falskneren, Røveren, Morderen og Angiveren var ikke mere. Hans Sjæl var gaaet ind til det store ubekendte.

Jeg vil ikke slutte uden at hidsætte en Beretning om den skæbnesvangre Strid, som stod at læse i et vestaustralsk Blad. De, som ønsker at gøre sig personlig bekendt med Artiklen, vil finde den i „Skildvagten“ for den 4de Oktober 1881:

„En skæbnesvanger Strid. — W. T. Maloney, en velkendt Borger i Ny Montrose og Ejer af Spillebulen „Den gule Dreng“ er kommen af Dage under temmelig sørgelige Omstændigheder. Maloney var en Mand, der havde ført en særdeles broget Tilværelse og hvis Fortid var højst interessant. Mange af vore Læsere vil huske Mordene i Lena Dalen, for hvilke han

hedsbreve eller tage dem med sig? I dette Stykke i alt Fald vilde hun trodse sin myndige Kæreste, som altid paa saa bydende en Maade „ventede", at hun skulde gøre dit eller dat.

Hendes Breve var hende meget for dyrebare til at kunne behandles paa en saadan Maade. Hun lagde dem — de var seksten nu — i det lille Blikskrin, hvor hun gemte sine fattige Skatte, og skyndte sig for at møde sin Fader, som hun hørte paa Trappen, og fortælle ham om Indbydelsen og den Fornøjelse, som ventede hende næste Dag.

Klokken tre Kvarter i ti næste Morgen stod William Godfrey Youngman paa London Bridge Station og ventede Toget fra Wadhurst, som skulde bringe hans Kæreste til Byen. Ingen, som kastede et Blik ud over de mange, som her gik og drev, kunde have peget ham ud som den Mand, hvis Navn og Skændsel, endnu før en Dag var forløben, vilde være kendt af alle Londons Millioner.

Hvad det Ydre angaar, var han temmelig høj og velbygget, men med hverdagsagtige Ansigtstræk, og fra Karakterens Side var det eneste, som hævede ham over det ubetydelige, den kolossale, til Vanvid grænsende Egoisme, som bragte ham til at mene, at alt skulde og burde føje sig efter han Behov og Vilje.

Han havde været Skrædderarbejder, som hans Fader, men havde søgt højere og var ble-

ven Tjener hos Dr. Duncan i Covent Garden. Her var han en Tid og skikkede sig vel, men sagde sin Plads op og flyttede hjem, hvor han nu i nogen Tid havde levet paa sine strengt arbejdende Forældres Bekostning.

Han havde talt saa smaat om at slaa sig paa Landbrug, og det var vistnok hans kortvarige Kendskab til Wadhurst med dets Køer og dets friske Luft, som havde sat denne Idé i Hovedet paa ham.

Men nu kørte Toget ind paa Stationen, og i et Vindue paa tredje Klasse viste Mary Streeter sig med sine friske røde Kinder, som blev endnu rødere, da hun fik Øje paa sin ventende Kæreste. Han tog hendes Vadsæk, og de gik over Perronen sammen.

Han boede i Walworth i den sydlige Del af London, og med en Omnibus kunde de køre næsten hjem til hans Dør. Klokken var elleve, da de naaede Manor Place, hvor Youngmans Familie boede.

I Huset ved Manor Place havde man indrettet sig paa en ejendommelig Maade. Man havde dengang endnu ikke i England begyndt at bygge Huse, hvor en Etage var bestemt for hver Familie; men det samme Resultat var her opnaaet paa en anden Maade. Lejeren af et treetages Hus boede selv i første Etage og lejede igen anden og tredje ud til andre Familier.

I Manor Place Nr. 16 havde man saaledes nederst Mr. James Bevan, i anden Etage Mr. og Mrs. Beard og i tredje Familien Youngman. Gulvene mellem Salene var tynde og Trapperne var jo fælles, saa man nok kan tænke sig, at hver Familie interesserede sig meget levende for, hvad den anden tog sig til.

Mr. og Mrs. Bead i anden Etage vidste saaledes fuld Besked med, at unge Youngman havde bragt sin Kæreste med sig hjem, og de var endog i Stand til gennem halvaabne Døre at opfange et Glimt af hende og kunde fortælle, at han opførte sig meget kærligt mod hende.

Det var ikke nogen meget talrig Familie, han førte hende ind i. Faderen begav sig til sit Skrædderarbejde Klokken fem hver Morgen og kom hjem Klokken ti om Aftenen. Ellers var der kun Moderen, en rar, lidt ængstelig, strengt arbejdende Kone, og to unge Sønner paa elleve og syv Aar.

Klokken elleve om Formiddagen var Drengene paa Skolen og Moderen alene. Hun tog venlig mod sin Gæst fra Landet, betragtede hende nærmere og forsøgte at danne sig en Mening om hende, som en Moder gerne plejer, naar hun første Gang træffer sammen med den Kvinde, som hendes Søn rimeligvis kommer til at gifte sig med.

De spiste sammen, og derefter gik de to unge ud for at se lidt af Londons Seværdigheder.

Der er ingen, som ved, hvilken Fornøjelse dette ejendommelige Par søgte — han med et vildt, ubøjeligt Forsæt i sit Hjærte, og hun, der undrede sig over hans Aandsfraværelse og snakkede løs paa sin naive Landsens Maade, medens Dødens Skygger allerede samlede sig tæt om hende.

Kun en enkelt liden Begivenhed kendes. En Mand ved Navn Edward Spicer, en fritalende Skænkevært, Indehaver af Knejpen „Den grønne Drage" i Bermandsey Street, kendte Mary Streeter og hendes Fader. Parret var inde hos ham, og Mary forestillede sin Forlovede.

Vi kan ikke vide, hvilket frastødende Udtryk Værten kan have lagt Mærke til i den unge Mands Ansigt, eller hvilket ondt Træk han kan have opdaget i hans Karakter; men han tog Pigen til Side og hviskede til hende, at det var bedre for hende at tage en Strikke og hænge sig ude paa hans Keglebane end at gifte sig med en saadan Mand — en Advarsel, der synes at have havt samme Skæbne som de fleste andre Advarsler, unge Piger faar, naar det gælder den Mand, de elsker.

Om Aftenen gik de to sammen i Teatret for at se en Tragedie. Hvorledes kunde hun, medens hun sad der i det fuldpakkede Parterre ved Siden af sin tause Kæreste, vide, at hendes egen Tragedie skulde blive langt mere gyselig

end nogen paa Scenen? Klokken var elleve, før de var hjemme i Manor Place igen.

Skrædderen var nu kommen hjem, og hele Familien spiste til Aften sammen.

Derefter maatte de fordele sig for Natten paa de to eneste Soveværelser, som fandtes. Moderen, Mary og den syv Aars gamle Dreng lagde sig i det forreste af dem; Faderen sov paa sit Skrædderbord i det bagerste Værelse, og i en Seng ved Siden af laa den unge Mand og den elleve Aars Dreng.

Saa gik de da til Hvile saa hverdagsagtig som nogen Familie i London, uden Tanke paa, at inden en Dags Forløb vilde hele den store Bys Opmærksomhed være samlet om disse to smudsige Værelser og deres Beboeres Skæbne.

Faderen vaagnede meget tidligt og saa i den svage Graalysning sin Søn staa i Natdragt ved Siden af sin Seng. Paa en søvnig Bemærkning om, at han var tidlig oppe, mumlede den unge Mand et undskyldende Svar og lagde sig igen.

Klokken fem stod Skrædderen op, og tyve Minuter senere gik han ned ad Trappen og lukkede Gadedøren efter sig. Dermed var det eneste Vidne borte, og alt, hvad der senere foregik, kendes kun fra Gisninger og Indicier.

Ingen vil nogen Sinde faa fuld Besked om Enkelthederne af, hvad der passerede, og for Fortælleren kan det ogsaa være det samme, thi saadanne Enkeltheder taaler ikke kritisk

Undersøgelse. Morderens Bevæggrunde og Sindstilstand er af stedsevarende Interesse for enhver, der studerer Menneskenaturen, men den rette og slette Beretning om hans brutale Gerning kan gerne gaa i Glemme, naar Retfærdigheden først har naaet sit Maal.

Som før sagt, boede der i Etagen under Youngmans et Ægtepar Beard. Klokken halv seks, lidt efter at Skrædderen var gaaet ud og havde lukket Gadedøren efter sig, blev Mrs. Beard vækket ved en Lyd, som hun troede skrev sig fra Børn, der sprang omkring og legede. Der hørtes lette, trippende Skridt ovenpaa.

Mens hun sad og lyttede, faldt det hende ind, at der var noget usædvanligt ved dette saa tidlig om Morgenen, og derfor vækkede hun sin Mand og spurgte ham, hvad han mente. De satte sig begge op i Sengen og lyttede anspændt.

Pludselig hørtes ovenfra et Skrig og en dump Lyd som af et Legeme, der falder. Beard sprang ud af Sengen og løb op ad Trappen saa langt, at hans Hoved naaede over Trappeafsatsen udenfor Youngmans Bolig.

Hvad han saa, var nok til, at han løb ned i første Etage og raabte til Værten:

„For Guds Skyld, kom! Mord!"

Og med skælvende Fingre greb han i Laasen til Værtens Soveværelse.

Han traf ikke Værten ganske uforberedt. Den ildevarslende, dumpe Lyd af Faldet havde

haver, høje Stokroser, store, nikkende Solvender, Fuksiaer og duftende Busknelliker. Gennem det aabne Vindu trængte svag, fin Blomsterduft ind, og Biernes dæmpede Summen hørtes.

Husfaderen sov sin Middagssøvn, og Mary havde Værelset for sig selv alene.

Kærlighedsbrevene var femten i alt, somme kortere, andre længere, somme dejlige helt igennem, andre med indflettede Forretningsantydninger, som bragte hende til at rynke Panden.

Der var for Eksempel denne Forsikringsaffære, som havde voldt hendes Kæreste saa megen Bekymring, indtil hun havde ordnet den. Han kendte uden Tvivl bedre til Verden end hun; men alligevel var det besynderligt, at han atter og atter skulde opfordre hende, som var saa ung og frisk, til at forberede sig til Døden.

Hvor højt hun end elskede ham, havde hans Ord isnet hende gennem Hjertet.

Saaledes skrev han i et:

„Kæreste Pige!

Nu har jeg udfyldt Papiret og bragt det til Livsforsikringsselskabets Kontor, og derfra skriver jeg til Mrs. James Vane idag for at faa Svar Lørdag. Du kan da gaa med mig paa Kontoret Mandag Formiddag Klokken 2."

Og kun to Dage senere havde han begyndt sit Brev saaledes:

Politimand, medens Youngman blev staaende paa den øverste Trappeafsats og gentog sin besynderlige Forklaring.

Hvor herlig maa ikke Morgenluften have forekommet dem, da de vel var ude af det Forbandelsens Hus, og hvor maa ikke de brave Mælkedrenge have stirret efter de to halvpaaklædte Mænd, som styrtede af Sted med saadan Fart paa.

Men de behøvede ikke at gaa langt. Paa Hjørnet stod Politikonstabel John Barney, og han fulgte med dem, langsomt og værdigt.

„Aa, Konstabel, her ser skrækkeligt ud! Hvad skal jeg gøre?“ raabte Youngman, da han saa Politimanden komme.

Konstabel Barney lod sig ikke forbløffe. Hans Svar var enkelt og praktisk:

„Gaa ind og klæd Dem paa!“

„Jeg ramte min Moder, men det var i Selvforsvar!“ skreg den anden. „Vilde De ikke have gjort ligesaadan? Det er tilladt efter Loven.“

Konstabel Barney vilde ikke indlade sig paa at udtale nogen Mening om dette juridiske Spørgsmaal, men var fast overbevist om, at det bedste, Youngman kunde gøre, var at faa Klæderne paa.

Nu var der begyndt at samle sig en Menneskemasse paa Gaden, og endnu en Konstabel og en Politifuldmægtig var kommen til. Det var klart, at hvad enten Youngmans Historie

med det Indhold, jeg ventede. Jeg har derfor ordnet mine Sager og faar Anledning til at træffe dig, derfor sender jeg dig dette.

Jeg venter dig Mandag Formiddag med første Tog og skal møde dig paa London Bridge Station. Jeg ved, hvad Tid Toget kommer — tre Kvarter i ti.

Jeg har lovet at komme til min Onkel i Morgen, saa jeg kan ikke besøge dig; men jeg skal følge dig hjem Mandag Aften eller i alt Fald Tirsdag Morgen, saa jeg kan være her tilbage Tirsdag Aften. Jeg venter dig altsaa Mandag Morgen og haaber, at alt skal gaa efter mit Ønske.

Undskyld, at jeg ikke skriver mere nu, min kæreste Mary. Jeg maa lægge mig for at komme tidlig op i Morgen for at faa dette Brev af Sted. Tag med dig eller brænd alle Breve fra mig. Glem ikke det!

Nu maa jeg slutte med kærlig Hilsen til eder alle fra

din inderlig hengivne

William Godfrey Youngman."

Dette var en meget indtrængende Indbydelse til en munter Dag i Byen; men der var nogle besynderlige Udtryk i Brevet. Hvad mente han med, at alt skulde gaa efter hans Ønske?

Og hvorfor skulde hun brænde sine Kærlig-

om Forretninger eller en saadan Tillid til egne Evner, at det lignede Galskab.

Da det tilmed under Sagen blev oplyst, at hans Slægt var belastet med Sindssygdom paa begge Sider, idet Mormoderen og en Broder af Faderen begge befandt sig i en Sindssygeanstalt og Farfaderen ogsaa havde været paa en saadan Anstalt, men var bleven „nogenlunde fornuftig" før sin Død, er det tvivlsomt, om ikke Sagen heller burde være bedømt fra et medicinsk end fra et kriminelt Synspunkt.

I vore mere videnskabelig oplyste og mere humane Dage er det tvivlsomt, om Youngman var bleven hængt; men i 1860 raadede ingen Tvivl med Hensyn til hans Skæbne.

Sagen blev den 16de August behandlet ved Kriminalretten under Forsæde af Dommer Williams.

Kun ubetydeligt nyt kom frem, naar undtages, at Kniven havde været i Tiltaltes Besiddelse i nogen Tid. Han havde engang vist den frem i en Skænkestue, ved hvilken Lejlighed en tilstedeværende, som nærede den britiske Forkærlighed for Lov og Orden, havde bemærket, at en saadan Kniv burde ingen Mand bære paa sig.

„Enhver," havde Youngman svaret, „har Ret til at bære en saadan Kniv, hvis han finder det hensigtsmæssigt for at kunne forsvare sig."

Noget særlig ufordelagtigt om hans tidligere Opførsel kom ikke frem under Retsforhandlin-

ven Tjener hos Dr. Duncan i Covent Garden. Her var han en Tid og skikkede sig vel, men sagde sin Plads op og flyttede hjem, hvor han nu i nogen Tid havde levet paa sine strengt arbejdende Forældres Bekostning.

Han havde talt saa smaat om at slaa sig paa Landbrug, og det var vistnok hans kortvarige Kendskab til Wadhurst med dets Køer og dets friske Luft, som havde sat denne Idé i Hovedet paa ham.

Men nu kørte Toget ind paa Stationen, og i et Vindue paa tredje Klasse viste Mary Streeter sig med sine friske røde Kinder, som blev endnu rødere, da hun fik Øje paa sin ventende Kæreste. Han tog hendes Vadsæk, og de gik over Perronen sammen.

Han boede i Walworth i den sydlige Del af London, og med en Omnibus kunde de køre næsten hjem til hans Dør. Klokken var elleve, da de naaede Manor Place, hvor Youngmans Familie boede.

I Huset ved Manor Place havde man indrettet sig paa en ejendommelig Maade. Man havde dengang endnu ikke i England begyndt at bygge Huse, hvor en Etage var bestemt for hver Familie; men det samme Resultat var her opnaaet paa en anden Maade. Lejeren af et treetages Hus boede selv i første Etage og lejede igen anden og tredje ud til andre Familier.

I Manor Place Nr. 16 havde man saaledes nederst Mr. James Bevan, i anden Etage Mr. og Mrs. Beard og i tredje Familien Youngman. Gulvene mellem Salene var tynde og Trapperne var jo fælles, saa man nok kan tænke sig, at hver Familie interesserede sig meget levende for, hvad den anden tog sig til.

Mr. og Mrs. Bead i anden Etage vidste saaledes fuld Besked med, at unge Youngman havde bragt sin Kæreste med sig hjem, og de var endog i Stand til gennem halvaabne Døre at opfange et Glimt af hende og kunde fortælle, at han opførte sig meget kærligt mod hende.

Det var ikke nogen meget talrig Familie, han førte hende ind i. Faderen begav sig til sit Skrædderarbejde Klokken fem hver Morgen og kom hjem Klokken ti om Aftenen. Ellers var der kun Moderen, en rar, lidt ængstelig, strengt arbejdende Kone, og to unge Sønner paa elleve og syv Aar.

Klokken elleve om Formiddagen var Drengene paa Skolen og Moderen alene. Hun tog venlig mod sin Gæst fra Landet, betragtede hende nærmere og forsøgte at danne sig en Mening om hende, som en Moder gerne plejer, naar hun første Gang træffer sammen med den Kvinde, som hendes Søn rimeligvis kommer til at gifte sig med.

De spiste sammen, og derefter gik de to unge ud for at se lidt af Londons Seværdigheder.

Der er ingen, som ved, hvilken Fornøjelse dette ejendommelige Par søgte — han med et vildt, ubøjeligt Forsæt i sit Hjærte, og hun, der undrede sig over hans Aandsfraværelse og snakkede løs paa sin naive Landsens Maade, medens Dødens Skygger allerede samlede sig tæt om hende.

Kun en enkelt liden Begivenhed kendes. En Mand ved Navn Edward Spicer, en fritalende Skænkevært, Indehaver af Knejpen „Den grønne Drage" i Bermandsey Street, kendte Mary Streeter og hendes Fader. Parret var inde hos ham, og Mary forestillede sin Forlovede.

Vi kan ikke vide, hvilket frastødende Udtryk Værten kan have lagt Mærke til i den unge Mands Ansigt, eller hvilket ondt Træk han kan have opdaget i hans Karakter; men han tog Pigen til Side og hviskede til hende, at det var bedre for hende at tage en Strikke og hænge sig ude paa hans Keglebane end at gifte sig med en saadan Mand — en Advarsel, der synes at have havt samme Skæbne som de fleste andre Advarsler, unge Piger faar, naar det gælder den Mand, de elsker.

Om Aftenen gik de to sammen i Teatret for at se en Tragedie. Hvorledes kunde hun, medens hun sad der i det fuldpakkede Parterre ved Siden af sin tause Kæreste, vide, at hendes egen Tragedie skulde blive langt mere gyselig

CONAN DOYLE: „MYSTERIER OG FORBRYDELSER“

HVERT HÆFTE INDEHOLDER EN à TO AFSLUTTEDE KRIMINALHISTORIER

PRIS 25 ØRE

SERIEN VIL OMFATTE:

1. MANDEN MED BILLERNE og DEN NY KATAKOMBE
2. KAPTAJNEN PAA »POLARSTJERNEN«
3. JERNBANE MYSTERIET
4. DEN LILLE FIRKANTEDE KASSE
5. MORDERENS OPLEVELSER
6. DET GAADEFULDE SKUD
7. SPØGELSET UDEN HAAND
8. SANNOX MYSTERIET og PAA SPØGELSEJAGT
9. VAMPYREN
10. SKUESPILLERENS DUEL
11. AUKTIONS-NUMMER 249
12. DEN SORTE DOKTOR
13. SØLVØKSEN
14. RUSSERINDEN
15. KEINPLATZ EXPERIMENTET
16. EN NAT IMELLEM NIHILISTER

SUBSKRIPTION — 4 KR. — TEGNES I ALLE BOGLADER I NORDEN

HVERT HÆFTE SÆLGES OGSAA SÆRSKILT

16 HÆFTER FOR 25 ØRE PR. HÆFTE

A. Rosenbergs Bogtrykkeri · City-Passagen.

NOVELLE-MAGASINET

CONAN DOYLE

MYSTERIER OG FORBRYDELSER

Det gaadefulde Skud.

E. JESPERSENS FORLAG
·KØBENHAVN·
CAMMERMEYERS BOGHANDEL. KRISTIANIA.

NR. 6

25 ØRE

CONAN DOYLE

DET GAADE-FULDE SKUD

„ADVARSEL. — Publikum advares herved indtrængende imod en Person, som kalder sig Octavius Gaster. Signalement: usædvanlig Højde, kraftig Bygning, hørgult Haar og et dybt Ar paa venstre Kind fra Øjet til Mundvigen. Han klæder sig med udpræget Forkærlighed for stærke Farver (grønne Slips, røde Veste o. l.). Man vil kunne spore en let fremmed Akcent i hans Sprog. Denne Mand kan ikke naas af Lovens Arm, uagtet han er farligere end en gal Hund. Enhver Oplysning angaaende Vedkommendes Opholdssted vil blive modtaget med Taknemmelighed under Mærket: A. C. U., Lincoln's Inn, London."

Dette er en Afskrift af et Avertissement, som mange Læsere vil have lagt Mærke til i de londonske Morgenaviser i Begyndelsen af indeværende Aar. Det vakte, efter hvad jeg erfarede, adskillig nysgærrig Opmærksomhed, og i visse Kredse fremkaldte det megen Diskussion og Gætteri med Hensyn til hvem denne Octavius Gaster kunde være, og hvad det var, han beskyldtes for. Naar jeg herved bekendtgør, at det var min ældre Broder, Arthur Cooper Underwood, Overretsadvokat, der paa mine Vegne indrykkede den aftrykte „Advarsel", vil man

„Jeg ønsker bare een Ting," raabte han rasende, „og det er, at jeg kunde faa fat paa denne Spicer, saa skulde jeg slaa Hovedet af ham."

Denne Trusels unaturlige og blodtørstige Art er betegnende for Mordmanien.

„Kan De tænke Dem," føjede han til, „at en bestemt og modig Mand som jeg, kunde taale at høre disse Ord sagt i min Nærværelse, uden at slaa denne Mand til Jorden, som udtalte dem?"

Trods alle Formaninger og Overtalelser, tog han sin Hemmelighed med sig i Graven. Han fastholdt stadig den Historie, som han rimeligvis havde brygget sammen paa Forhaand.

„Forlad ikke Verden med en Løgn paa Deres Læber!" sagde Præsten til ham, da de gik sammen til Skafottet.

„Hvis jeg vilde lyve, saa sagde jeg, at det var mig, som havde gjort det," svarede han.

Han nærede Haab til det sidste og stolede trygt paa, at hans Beretning tilsidst, trods alt, skulde blive taget for gode Varer. Selv paa Skafottet ventede han Benaadning.

Det var den 4de September, lidt over en Maaned efter at Forbrydelsen var begaaet, at han blev ført af Sted for at lide sin Straf.

En Folkemasse paa 30,000 Personer, hvoraf mange havde været paa Pletten og ventet hele Natten igennem, modtog ham med raa Brøl. Det blev bemærket, at han var et af de yderst

Vi tilbragte Efteraarsferien paa Oberst Pilar's Gods i Roborough, i det naturskønne Devon. Jeg havde allerede været forlovet i flere Maaneder med Oberstens ældste Søn, Charley, og vi haabede, at Brylluppet kunde blive fejret inden den lange Ferie var til Ende.

Charley betragtede sig som „sikker" paa sin Eksamen, og i værste Fald var han rig nok til at han kunne tage sig det let, selv om han dumpede. Heller ikke jeg var pekuniært daarligt stillet.

Den gamle var henrykt ved Udsigten til Giftermaalet, og det var min Moder ogsaa, saa, hvor vi end saa hen, var der ingen Sky at opdage paa vor Horisont.

Det var derfor intet Under, at denne August var en lykkelig Maaned. Selv det elendigste Menneske vilde have lagt sine Sorger til Side, naar han var bleven paavirket af det fornøjelige Selskab paa Toynby-Gaard.

Der var Løjtnant Daseby eller „Jack", som han ufravigelig kaldtes, lige hjemkommen fra Japan med Hendes Majestæts Skib Shark, som stod paa den samme interessante Fod med Fanny Pillar, Charleys Søster, som Charley stod paa med mig, saa vi var i Stand til at yde hinanden en moralsk Støtte.

Endvidere var der Harry, Charleys yngre

Broder, og Trevor, hans intime Ven fra Cambridge.

Saa var der endelig min Moder, den kæreste af alle Kvinder, hun smilede til os gennem sine Guldbriller og ryddede omhyggeligt enhver lille Vanskelighed af Vejen for os to unge Par, hun blev aldrig træt af at udmale sin egen Tvivl, Frygt og Bestyrtelse for dem, naar den muntre unge Galning, Hr. Nicholas Underwood, kom paa Frierben paa Egnen, og forsagede Crockford og Tattersall for Sognepræstens Datters Skyld.

Jeg maa imidlertid ikke glemme vor Vært, den galante gamle Kriger, med hans gammeldags Spøg, hans Podagra og hans uskyldige, paatagne Barskhed.

„Jeg kan ikke vide, hvad der gaar af den gamle i den senere Tid,' plejede Charley at sige, „jeg har ikke hørt ham bande den liberale Regering en eneste Gang, siden du er kommen her, Lottie, og jeg tror ikke destomindre, at dersom han ikke faar en ordentlig Udladning, saa vil dette irske Spørgsmaal ærgre ham saaledes, at det vil gøre det af med ham."

Men maaske Veteranen, naar han var i sit eget Værelse, holdt sig skadesløs for den Selvfornægtelse, han paalagde sig om Dagen.

Det syntes, som om han havde fattet en

CONAN DOYLE: „MYSTERIER OG FORBRYDELSER“

HVERT HÆFTE INDEHOLDER EN à TO AFSLUTTEDE KRIMINALHISTORIER

PRIS 25 ØRE

SERIEN VIL OMFATTE:

1. MANDEN MED BILLERNE og DEN NY KATAKOMBE
2. KAPTAJNEN PAA »POLARSTJERNEN«
3. JERNBANE MYSTERIET
4. DEN LILLE FIRKANTEDE KASSE
5. MORDERENS OPLEVELSER
6. DET GAADEFULDE SKUD
7. SPØGELSET UDEN HAAND
8. SANNOX MYSTERIET og PAA SPØGELSEJAGT
9. VAMPYREN
10. SKUESPILLERENS DUEL
11. AUKTIONS-NUMMER 249
12. DEN SORTE DOKTOR
13. SØLVØKSEN
14. RUSSERINDEN
15. KEINPLATZ EXPERIMENTET
16. EN NAT IMELLEM NIHILISTER

SUBSKRIPTION — 4 KR. — TEGNES I ALLE BOGLADER I NORDEN

HVERT HÆFTE SÆLGES OGSAA SÆRSKILT

16 HÆFTER FOR 25 ØRE PR. HÆFTE

A. Rosenbergs Bogtrykkeri · City-Passagen.

af den synkende Sol strakte sig rødligt glødende ud i Horisonten, kun afbrudt af nogle ujævne Klipper, som tegnede sig skarpt imod den mørke Baggrund.

„Jeg finder, at det er en Skam," bemærkede Charley, der kom hen til mig ved Vinduet, „at spilde en saadan Eftermiddag som denne."

„Aah, blæse med det," sagde Jack Daseby, „du vil altid ofre dig for Vejret. Fanny og jeg vil ikke forlade denne Sofa, vil vi vel, Fanny?"

Den unge Dame antydede, at det var hendes Hensigt at blive, hvor hun var, ved at bore sig endnu dybere ned mellem Puderne og tilkaste sin Broder et udfordrende Blik.

„Forelskelse er demoraliserende, er den ikke, Lotte?" henvendte Charley sig leende til mig.

„Jo, skrækkelig," svarede jeg.

„Naar jeg tænker paa, hvorledes jeg husker Daseby, som den mest foretagsomme unge Fyr i Devon, og saa ser paa ham nu! Fanny, Fanny, du har meget paa din Samvittighed!"

„Bryd Dem ikke om, hvad han siger," sagde min Moder henne fra sin Krog. „Min Erfaring har dog lært mig, at Maadehold er en god Ting for unge Mennesker. Stakkels kære Nicholas plejede ogsaa at mene det. Han vilde aldrig gaa i Seng, førend han havde sprunget over

CONAN DOYLE

DET GAADE-FULDE SKUD

hjem," sagde han, medens han saa kærligt ned paa den lille Skikkelse, der indhyllet i et hvidt Shawl gik ved Siden af ham.

Den Bæk, vi bestemte at gaa til, løber gennem den mest øde Del af Egnen. Naar man følger Stien, ligger den adskillige Mil fra Toynby-Gaard; men vi var unge og raske og gik hurtigt tværs over Heden, uden at ænse Tjørnekrat eller Sten.

Vi mødte ikke noget levende Væsen paa vor ensomme Vandring med Undtagelse af nogle magre Devonshire Faar, som saa vist paa os og fulgte os i nogen Afstand, som om de var nysgærrige efter at vide, hvad der kunde have bevæget os til at betræde deres Enemærker.

Det var næsten mørkt, førend vi naaede den lille Bæk, som bobler frem gennem en stejl Kløft og derefter snoer sig videre for at hjælpe med til at danne „Plymouths Møllegrav".

Ovenover os optaarnede der sig to Klippeblokke, imellem hvilke Vandet flød sammen og dannede en lille, men dyb Sø. Denne lille Sø havde altid været Charleys Yndlingsplet og var et meget tiltalende Sted om Dagen; men nu, da den opgaaende Maane skinnede paa det blanke Vand, hvorover der kastedes mørke Skygger fra Klipperne ovenover os, var det et alt andet end tiltalende Sted.

„Jeg tror slet ikke, jeg vil fiske, min Skat,"

„ADVARSEL. — Publikum advares herved indtrængende imod en Person, som kalder sig Octavius Gaster. Signalement: usædvanlig Højde, kraftig Bygning, hørgult Haar og et dybt Ar paa venstre Kind fra Øjet til Mundvigen. Han klæder sig med udpræget Forkærlighed for stærke Farver (grønne Slips, røde Veste o. l.). Man vil kunne spore en let fremmed Akcent i hans Sprog. Denne Mand kan ikke naas af Lovens Arm, uagtet han er farligere end en gal Hund. Enhver Oplysning angaaende Vedkommendes Opholdssted vil blive modtaget med Taknemmelighed under Mærket: A. C. U., Lincoln's Inn, London."

Dette er en Afskrift af et Avertissement, som mange Læsere vil have lagt Mærke til i de londonske Morgenaviser i Begyndelsen af indeværende Aar. Det vakte, efter hvad jeg erfarede, adskillig nysgærrig Opmærksomhed, og i visse Kredse fremkaldte det megen Diskussion og Gætteri med Hensyn til hvem denne Octavius Gaster kunde være, og hvad det var, han beskyldtes for. Naar jeg herved bekendtgør, at det var min ældre Broder, Arthur Cooper Underwood, Overretsadvokat, der paa mine Vegne indrykkede den aftrykte „Advarsel", vil man

Fordybning, hvor vi var. Maanen stod netop lige bag ved Klippens Spids, og den fremmedes mørke, skarpe Omrids tegnede sig tydeligt og klart mod dens sølverne Glans.

Der var noget overnaturligt ved den ensomme Vandrers pludselige og lydløse Tilsynekomst, især paa Grund af den øde Natur, som omgav os.

Jeg klyngede mig til min Forlovede i maalløs Rædsel og stirrede op paa den mørke Skikkelse ovenover os.

„Halløj, De Herre der!“ raabte Charley, idet hans Frygt gik over til Vrede, saaledes som det plejer at være Tilfældet hos Englændere. „Hvem er De, hvad Pokker har De her at gøre?“

„Aah, jeg tænkte det nok! — Jeg tænkte det nok!“ sagde Manden, som betragtede os og derpaa forsvandt fra Toppen af Højen.

Vi hørte ham tumle om mellem de løse Stene, og et Øjeblik efter dukkede han op ved Bredden af Bækken og stod ligeoverfor os.

Det overnaturlige Indtryk, som hans Tilsynekomst havde gjort paa os, da vi først fik Øje paa ham, blev snarere forstærket end formindsket, da vi betragtede ham nærmere. Det klare Maanelys, som faldt paa ham, viste os et langt, magert Ansigt, hvis gustne Bleghed fremhævedes endnu mere ved det skinnende grønne Halstørklæde, som han bar.

Et daarligt lægt Saar paa Kinden, som frembragte en hæslig Rynke ved Siden af Munden, gav hele hans Ansigt et fortrukket Udtryk, i Særdeleshed naar han smilede.

Ranslen paa hans Ryg og en tyk Stok i Haanden vidnede om, at han var Turist, medens den lette Ynde, hvormed han løftede sin Hat, da han opdagede en Dames Nærværelse, viste, at han var i Besiddelse af en Verdensmands Levemaade.

Der var noget ved hans kantede Former og blodløse Ansigt, i Forbindelse med den mørke Kappe, der flagrede om hans Skuldre, som uimodstaaelig mindede mig om de blodsugende Arter af Flagermus, som Jack Daseby havde bragt hjem med fra sin Rejse i Japan, og som var Skræmmebilleder i Folkestuen paa Toynby.

„Undskyld min Paatrængenhed," sagde han, med en ubetydelig fremmed Læspen, som gav hans Stemme en særegen Skønhed, „jeg vilde være kommen til at sove paa Heden, dersom jeg ikke havde været saa lykkelig at møde Dem."

„For Pokker, Menneske," sagde Charley, „hvorfor kunde De ikke raabe eller give et eller andet Tegn? De forskrækkede fuldstændig Frøken Underwood, da De saa pludselig kom til Syne."

Den fremmede løftede endnu engang paa

Broder, og Trevor, hans intime Ven fra Cambridge.

Saa var der endelig min Moder, den kæreste af alle Kvinder, hun smilede til os gennem sine Guldbriller og ryddede omhyggeligt enhver lille Vanskelighed af Vejen for os to unge Par, hun blev aldrig træt af at udmale sin egen Tvivl, Frygt og Bestyrtelse for dem, naar den muntre unge Galning, Hr. Nicholas Underwood, kom paa Frierben paa Egnen, og forsagede Crockford og Tattersall for Sognepræstens Datters Skyld.

Jeg maa imidlertid ikke glemme vor Vært, den galante gamle Kriger, med hans gammeldags Spøg, hans Podagra og hans uskyldige, paatagne Barskhed.

„Jeg kan ikke vide, hvad der gaar af den gamle i den senere Tid,' plejede Charley at sige, „jeg har ikke hørt ham bande den liberale Regering en eneste Gang, siden du er kommen her, Lottie, og jeg tror ikke destomindre, at dersom han ikke faar en ordentlig Udladning, saa vil dette irske Spørgsmaal ærgre ham saaledes, at det vil gøre det af med ham."

Men maaske Veteranen, naar han var i sit eget Værelse, holdt sig skadesløs for den Selvfornægtelse, han paalagde sig om Dagen.

Det syntes, som om han havde fattet en

vil være henrykt ved at se Dem og vil nok finde en Seng til Dem."

„Hvorledes skal jeg takke Dem for Deres store Venlighed?" svarede den rejsende. „Naar jeg kommer hjem til Sverig, vil jeg sikkert faa en Del at fortælle om Englænderne og deres Gæstfrihed."

„Nonsens," sagde Charley. „Kom lad os gaa straks; thi Frøken Underwood fryser. Svøb dit Shawl godt om Halsen, vi skal nok snart komme hjem."

Vi travede af Sted i Tavshed og holdt os saavidt muligt til den ujævne Sti, der imidlertid forsvandt for os, naar en Sky formørkede Maanen, men vi fandt den atter, naar Maanelyset vendte tilbage. Den fremmede syntes hensunken i Tanker, men et Par Gange havde jeg Følelsen af, at han betragtede mig nøje gennem Mørket, medens vi kæmpede os frem sammen.

„Naa," sagde Charley, der endelig brød Tavsheden, „saa De har drevet om i en aaben Baad?"

„Aah ja," sagde den fremmede, „jeg har set mange mærkelige Ting og oplevet mange farlige Eventyr; men det var dog det værste. Det er imidlertid en altfor uhyggelig Historie for en Dames Øre, jeg har allerede forskrækket Frøknen mere end nok i Aften."

„Aah, De behøver ikke at være bange for

at forskrække mig nu," sagde jeg og støttede mig til Charleys Arm.

„Der et ikke meget at fortælle, og det er dog en sørgelig Historie.

— „En af mine Venner, Karl Qsgod fra Upsala, begav sig tillige med mig paa en forvoven Handelsrejse. Der er kun faa hvide Mænd, som har været blandt de omstrejfende Morianer ved Cap Blanco, men ikke destomindre tog vi dertil og tjente godt der i nogle Maaneder, idet vi solgte forskellige Ting og samlede meget Elfenben og Guld.

„Det er et mærkeligt Land, der findes hverken Træ eller Sten, saa Hytterne bygges af Siv.

Til sidst, netop som vi syntes, at vi havde tjent tilstrækkeligt, rottede Morianerne sig sammen for at dræbe os og overfaldt os en Nat.

Vi havde kun kort Varsel; men vi naaede dog ned til Strandbredden, fik fat i en Kano og stak i Søen, men maatte efterlade alt, hvad vi ejede. Morianerne, som forfulgte os, tabte os af Syne i Mørket, og ved Daggry kunde vi ikke mere øjne Land.

Det nærmeste Sted, hvor vi kunde haabe at faa noget at spise, var de canariske Øer, derfor styrede vi imod dem, jeg naaede dem levende, skønt meget svag og udmattet; men stakkels Karl døde Dagen førend vi fik Øerne i Sigte.

Kamintæppets Længde. Jeg sagde ofte til ham, at det var farligt; men han blev ved dermed, indtil han en Aften faldt mod Kamingærdet og sprængte en Muskel i sit ene Ben, saa han blev halt indtil sin Dødsdag, thi Doktor Pearson tog fejl og troede, det var et Benbrud, og lagde ham i Skinner, og det gjorde, at hans Knæ blev stift. Man sagde, at Doktoren næsten var ude af sig selv af Ængstelse, fordi hans yngste Datter havde slugt en Skilling, og at det var Grunden til hans Fejltagelse."

Min Moder havde en mærkelig Maade, hvorpaa hun lod sin Tales Strøm flyde fra det ene Emne til det andet, saa det ofte var meget vanskeligt at huske hendes Udgangspunkt.

Ved denne Lejlighed holdt Charley imidlertid fast paa det, da han mente, at han passende kunde anvende det som en Anerkendelse af Rigtigheden af hans Ytringer.

„Det er som De siger en udmærket Ting, Fru Underwood," bemærkede han, „og vi har slet ikke været ude i Dag. Hør, Lottie, det er lyst endnu en Time, skal vi gaa ned og forsøge at fange en Forelle, dersom din Moder ikke har noget derimod?"

„Tag lidt om din Hals," indskrænkede min Moder sig til at svare.

„Ja, lad os saa gaa," sagde jeg, „jeg vil blot løbe op og tage min Hat paa."

vi kom gaaende henimod dem, og dygtig forbavsede ved Synet af vor Ledsager.

„Hvor Pokker fik du fat paa det Spøgelse?“ sagde Jack, der trak Charley til Side inde i Rygeværelset.

„Ti stille, han kan høre dig,“ mumlede Charley. „Det er en svensk Doktor, som er paa Rejse og en Pokkers rask Fyr. Han har sejlet i en aaben Baad fra, hvad det nu var det hed, til et eller andet Sted. Jeg har tilbudt ham Husly i Nat.“

„Naa, alt hvad jeg kan sige, er,“ bemærkede Jack, „at han aldrig vil gøre Lykke med sit Ansigt.“

„Ha, ha! meget godt — meget godt!“ lo Genstanden for Bemærkningen og gik roligt ind i den anden Stue, til stor Bestyrtelse for Sømanden. „Nej, jeg vil aldrig gøre Lykke med det her i Landet,“ og han lo, saa det afskyelige Ar ved Mundvigen gav ham et Udseende som om man saa ham i et sønderslaaet Spejl.

„Kom med ovenpaa og faa et Bad. Jeg kan laane Dem et Par Tøfler,“ sagde Charley, der skyndte sig at faa sin Gæst ud af Stuen for at gøre en Ende paa den temmelig pinlige Situation.

Oberst Pillar, der var Gæstfriheden selv, ønskede Doktor Gaster saa eftertrykkeligt vel-

hjem," sagde han, medens han saa kærligt ned paa den lille Skikkelse, der indhyllet i et hvidt Shawl gik ved Siden af ham.

Den Bæk, vi bestemte at gaa til, løber gennem den mest øde Del af Egnen. Naar man følger Stien, ligger den adskillige Mil fra Toynby-Gaard; men vi var unge og raske og gik hurtigt tværs over Heden, uden at ænse Tjørnekrat eller Sten.

Vi mødte ikke noget levende Væsen paa vor ensomme Vandring med Undtagelse af nogle magre Devonshire Faar, som saa vist paa os og fulgte os i nogen Afstand, som om de var nysgærrige efter at vide, hvad der kunde have bevæget os til at betræde deres Enemærker.

Det var næsten mørkt, førend vi naaede den lille Bæk, som bobler frem gennem en stejl Kløft og derefter snoer sig videre for at hjælpe med til at danne „Plymouths Møllegrav".

Ovenover os optaarnede der sig to Klippeblokke, imellem hvilke Vandet flød sammen og dannede en lille, men dyb Sø. Denne lille Sø havde altid været Charleys Yndlingsplet og var et meget tiltalende Sted om Dagen; men nu, da den opgaaende Maane skinnede paa det blanke Vand, hvorover der kastedes mørke Skygger fra Klipperne ovenover os, var det et alt andet end tiltalende Sted.

„Jeg tror slet ikke, jeg vil fiske, min Skat,"

terede al Slags Sport med en saadan Kyndighed og Sikkerhed, at min stakkels Ven rent maatte give tabt.

Men alt dette blev sagt saa beskedent og hensynsfuldt, at ingen kunde føle sig fornærmet ved at blive slaaet af Marken paa sine egne specielle Omraader. Der var en saa mærkværdig rolig Sikkerhed over alt, hvad han sagde og gjorde.

Jeg husker et Eksempel herpaa, som dengang gjorde et stærkt Indtryk paa os alle.

Trevor havde en sjælden glubsk Buldog, den var sin Herre meget hengiven, men tog enhver Tilnærmelse fra os andre meget ilde op. Det Dyr var, som man kan tænke sig, ikke videre afholdt, men det var Studentens Stolthed, og den blev derfor ikke fuldstændig banlyst, man var bleven enig om at lukke den inde i Stalden, og saaledes holde den paa Afstand.

I Begyndelsen syntes den at have fattet en udpræget Afsky for vor Gæst og viste alle sine Tænder, saasnart han nærmede sig den.

Et Par Dage efter hans Ankomst, da vi alle samlede gik forbi Stalden, tiltrak Hundens Hyl derindefra sig Doktor Gasters Opmærksomhed.

„Aah," sagde han, „det er Deres Hund, Hr. Trevor, er det ikke?"

„Jo, det er Towser," svarede Trevor.

„Det er en Buldog, er det ikke saaledes, man

kalder dette Englands nationale Dyr paa Fastlandet?"

„Ægte Race," sagde Studenten stolt.

„Det er grimme Dyr — meget grimme! Vil De gaa med mig ind i Stalden og løse dens Lænke, saa den kan tage sig ud til sin Fordel? Det er Synd at holde et saa kraftigt og livligt Dyr i Fangenskab."

„Den er temmelig glubsk," sagde Trevor med et spottende Udtryk i Øjet; „men jeg antager, De ikke er bange for en Hund?"

„Bange, nej, hvorfor skulde jeg være bange?"

Det spottende Udtryk i Trevors Ansigt blev endnu tydeligere, da han aabnede Stalddøren. Jeg hørte Charley mumle noget om, at det var en for vidt dreven Spøg; men Trevors Svar overdøvedes af den stærke Knurren indefra.

De øvrige af os trak os tilbage i en passende Afstand, medens Octavius Gaster stod i den aabne Stalddør med et Udtryk af venlig Nysgærrighed i sit blege Ansigt.

„Det, som jeg ser lyse saa skinnende og rødt i Mørket, er det dens Øjne?" sagde han.

„Det er det," sagde Studenten, medens han bøjede sig ned og løste Lænken.

„Kom herhen," sagde Octavius Gaster.

Hundens Knurren blev pludselig forandret til en langtrukken Piben, og i Stedet for at

Et daarligt lægt Saar paa Kinden, som frembragte en hæslig Rynke ved Siden af Munden, gav hele hans Ansigt et fortrukket Udtryk, i Særdeleshed naar han smilede.

Ranslen paa hans Ryg og en tyk Stok i Haanden vidnede om, at han var Turist, medens den lette Ynde, hvormed han løftede sin Hat, da han opdagede en Dames Nærværelse, viste, at han var i Besiddelse af en Verdensmands Levemaade.

Der var noget ved hans kantede Former og blodløse Ansigt, i Forbindelse med den mørke Kappe, der flagrede om hans Skuldre, som uimodstaaelig mindede mig om de blodsugende Arter af Flagermus, som Jack Daseby havde bragt hjem med fra sin Rejse i Japan, og som var Skræmmebilleder i Folkestuen paa Toynby.

„Undskyld min Paatrængenhed," sagde han, med en ubetydelig fremmed Læspen, som gav hans Stemme en særegen Skønhed, „jeg vilde være kommen til at sove paa Heden, dersom jeg ikke havde været saa lykkelig at møde Dem."

„For Pokker, Menneske," sagde Charley, „hvorfor kunde De ikke raabe eller give et eller andet Tegn? De forskrækkede fuldstændig Frøken Underwood, da De saa pludselig kom til Syne."

Den fremmede løftede endnu engang paa

Hatten, idet han gjorde mig en Undskyldning, fordi han saaledes havde forskrækket mig.

„Jeg er fra Sverig," sagde han med sin særegne Akcent, „og ser mig om i Deres smukke Land. Tillad mig at forestille mig som Doktor Octavius Gaster. Maaske De kunde sige mig, hvor jeg kunde finde Natteherberg, og hvorledes jeg skal slippe bort fra dette Sted, som unægtelig har en meget stor Udstrækning?"

„Det er heldigt for Dem, at De har truffet os," sagde Charley. „Det er ingen let Sag at finde Vej paa Heden."

„Det vil jeg gerne tro," bemærkede vor ny bekendt.

„Fremmede er før omkomne her," vedblev Charley, „de gaar vild og vandrer rundt i den samme Kreds, indtil de styrter om af Udmattelse."

„Ha, ha," lo Svenskeren, „skulde jeg, som har sejlet i en aaben Baad fra Cap Blanco til de canariske Øer, omkomme af Sult paa en engesk Hede. Men hvor skal jeg gaa hen for at finde en Kro?"

„Hør," sagde Charley, hvis Interesse var vakt ved den fremmedes Ord, og som altid var det velvilligste Menneske af Verden, „der findes ikke en Kro i mange Miles Omkreds, og jeg tør nok sige, De allerede har haft en lang Dagsmarch. Kom med os, min Fader, Obersten,

paa ham, at Bogen blev liggende aaben foran ham.

„Aah, Gaster!“ sagde Charley. De læser som altid. Hvad De dog er for en gammel Bogorm! Hvad er det for en Bog? Aah, det er udenlandsk Litteratur! Svensk, formoder jeg?“

„Nej, det er ikke Svensk, det er Arabisk,“ svarede Gaster.

„De vil da ikke sige, at De kan Arabisk?“

„Jo, meget godt, endogsaa rigtig godt!“

„Og hvad handler den om?“ spurgte jeg, idet jeg bladede i den gamle, gulnede Bog.

„Intet, som kan interessere en saa ung og smuk Dame som Dem, Frøken Underwood,“ svarede han, idet han betragtede mig paa en Maade, som i den sidste Tid var bleven hans Sædvane. „Den handler om en Tid, da det, som man kalder Aanden, var stærkere end Legemet, da der levede store Aander, som kun eksisterede uden vore elendige Legemer, og som kunde beherske alt ved deres mægtige Vilje!“

„Aah, det er en Slags Spøgelseshistorier, kan jeg tænke,“ sagde Charley. „Naa, Farvel, vi vil ikke forstyrre Dem længere i Deres Studier.“

Vi forlod ham siddende i en lille Dal, stadig fordybet i hans mystiske Afhandlinger. Det maa have været en Indbildning, som lod mig tro, at jeg, da jeg en halv Time senere vendte mig om,

at forskrække mig nu," sagde jeg og støttede mig til Charleys Arm.

„Der et ikke meget at fortælle, og det er dog en sørgelig Historie.

— „En af mine Venner, Karl Qsgod fra Upsala, begav sig tillige med mig paa en forvoven Handelsrejse. Der er kun faa hvide Mænd, som har været blandt de omstrejfende Morianer ved Cap Blanco, men ikke destomindre tog vi dertil og tjente godt der i nogle Maaneder, idet vi solgte forskellige Ting og samlede meget Elfenben og Guld.

„Det er et mærkeligt Land, der findes hverken Træ eller Sten, saa Hytterne bygges af Siv.

Til sidst, netop som vi syntes, at vi havde tjent tilstrækkeligt, rottede Morianerne sig sammen for at dræbe os og overfaldt os en Nat.

Vi havde kun kort Varsel; men vi naaede dog ned til Strandbredden, fik fat i en Kano og stak i Søen, men maatte efterlade alt, hvad vi ejede. Morianerne, som forfulgte os, tabte os af Syne i Mørket, og ved Daggry kunde vi ikke mere øjne Land.

Det nærmeste Sted, hvor vi kunde haabe at faa noget at spise, var de canariske Øer, derfor styrede vi imod dem, jeg naaede dem levende, skønt meget svag og udmattet; men stakkels Karl døde Dagen førend vi fik Øerne i Sigte.

Den gamle Dame kastede et yderst sønderknust Blik paa Sengestolpen.

„Gaa nu i Seng," sagde jeg, „og hav ikke saadanne naragtige Idéer. Doktor Gaster ved jo ligesaa godt som du, at jeg er forlovet."

„Tiden vil vise det," sagde den gamle Dame, idet hun gik ud af Værelset.

Jeg gik i Seng, men Ordene genlød stadig i mine Øren. Det var i Sandhed besynderligt, at jeg den samme Nat følte mig gennembævet af en Sitren, som jeg senere kun har kendt altfor godt, og som vækkede mig af min Søvn. Jeg listede mig sagte hen til Vinduet og tittede ud gennem Tremmerne paa Persiennerne, og der stod vor svenske Gæsts magre, vampyragtige Skikkelse nede paa Grusgangen, og det var øjensynligt, at han stirrede op til mit Vindu.

Han maa have opdaget Bevægelsen med Persiennen; thi han tændte en Cigaret og begyndte at gaa op og ned i Havegangen.

Den næste Morgen ved Frokosten greb han Lejligheden til at fortælle, at han ikke havde kunnet sove om Natten, men havde maattet styrke sine Nerver med en lille Spaseretur og en Cigaret.

Da jeg derefter roligt overvejede min Mistillid og Uvilje mod denne Mand, maatte jeg indrømme, at de kun var grundede paa intetsigende Kendsgerninger. En Mand kunde godt

have et ubehageligt Ydre, holde af en underlig Lekture og endogsaa være indtaget i en forlovet ung Dame uden at være et særlig farligt Medlem af Samfundet.

Jeg antyder dette for at vise, at jeg endogsaa paa dette Tidspunkt var fuldstændig fordomsfri og upartisk overfor Octavius Gaster.

„Hvad synes I om at holde en Picnic i Dag?" spurgte Løjtnant Daseby en Morgen.

„Storartet!" udbrød vi allesammen.

„I ved, at der er Tale om, at gamle „Shark" snart skal ud paa Togt, og Trevor skal ogsaa snart tilbage i Trædemøllen. Vi maa derfor se at anvende Tiden saa fornøjeligt som muligt."

„Hvad er det, De kalder for en Picnic?" spurgte Doktor Gaster.

„Det er en af vore ældste Institutioner, som De ogsaa bør studere," sagde Charley. „Det er vor Betegnelse for en fête champetre."

„Aah, nu forstaar jeg det! Det skal blive meget morsomt," svarede han bifaldende.

„Der er et halvt Dusin Steder, hvortil vi kan tage," vedblev Løjtnanten, „der er Black Tor eller Beer Ferris Abbedi —"

„Det er det bedste," afbrød Charley, „der er intet, der egner sig saa godt til Picnic'en, som Ruiner."

„Naa, saa lad det blive Abbediet, hvor langt er der dertil?"

„Seks Mil," sagde Trevor.

„Syv, naar man kører ad Landevejen," bemærkede Obersten med militærisk Nøjagtighed. „Fru Underwood og jeg bliver hjemme, og I kan køre i Charabanc'en, I kan jo alle gensidig passe paa hverandre."

Jeg behøver vel næppe at sige, at dette Forslag gik igennem uden Modsigelse.

„Nu vil jeg give Ordre til, at Vognen er her om en halv Time," sagde Charley, „saa maa I andre bruge Tiden paa bedste Maade. Vi maa have Lax og Salat, haardkogte Æg og Drikkevarer, og en Masse andre Ting. Jeg skal sørge for Drikkevarerne, hvad skal være dit Departement, Lottie?"

„Jeg vil sørge for Servicet," sagde jeg.

„Jeg skal skaffe Fisken," sagde Daseby.

„Og jeg Grøntsagerne," tilføjede Tom.

„Hvad vil De gøre, Gaster?" spurgte Charley.

„Der i Sandhed kun ladet meget lidt tilbage til mig," sagde Svenskeren med sin sjældent musikalske Stemme. „Jeg kan jo være Damernes opvartende Kavaler, og jeg kan ogsaa lave, hvad De kalder for Salat."

„De vil egne Dem bedre til det sidste end til det første," svarede jeg leende.

„Mener De?" spurgte han, idet han hurtigt vendte sig imod mig og rødmede lige op i sit

hørgule Haar. „Ja. Ha, ha! det er meget rigtigt!“

Med en skurrende Latter forlod han Værelset.

„Jeg tror, Lottie, at du har fornærmet ham,“ sagde min Forlovede.

„Det var ikke min Hensigt,“ svarede jeg, „hvis du synes det, vil jeg gaa efter ham og sige ham det.“

„Aa, lad ham bare være,“ sagde Daseby, „en Mand med et Fjæs som hans har ikke Lov til at være ømfindtlig, han kommer nok igen.“

Det var virkelig sandt, at jeg aldeles ikke havde haft til Hensigt at fornærme Gaster, alligevel pinte det mig, at jeg havde saaret ham.

Efter at jeg havde pakket Knive og Tallerkener ned i en Kurv, saa jeg, at de andre endnu ikke var færdige med deres forskellige Pligter, og Øjeblikket syntes derfor gunstigt til at gøre en Undskyldning for min tankeløse Bemærkning, hvorfor jeg uden at tale til nogen derom, smuttede ned ad Korridoren i Retningen af vor Gæsts Værelse.

Jeg formoder, at jeg maa have gaaet meget let, eller ogsaa var det paa Grund af de svære, tykke Straatæpper paa Toynby-Gaard, vist er det imidlertid, at Hr. Gaster syntes aldeles ikke at bemærke mit Komme.

Hans Dør stod aaben, og da jeg naaede den

kalder dette Englands nationale Dyr paa Fastlandet?"

„Ægte Race," sagde Studenten stolt.

„Det er grimme Dyr — meget grimme! Vil De gaa med mig ind i Stalden og løse dens Lænke, saa den kan tage sig ud til sin Fordel? Det er Synd at holde et saa kraftigt og livligt Dyr i Fangenskab."

„Den er temmelig glubsk," sagde Trevor med et spottende Udtryk i Øjet; „men jeg antager, De ikke er bange for en Hund?"

„Bange, nej, hvorfor skulde jeg være bange?"

Det spottende Udtryk i Trevors Ansigt blev endnu tydeligere, da han aabnede Stalddøren. Jeg hørte Charley mumle noget om, at det var en for vidt dreven Spøg; men Trevors Svar overdøvedes af den stærke Knurren indefra.

De øvrige af os trak os tilbage i en passende Afstand, medens Octavius Gaster stod i den aabne Stalddør med et Udtryk af venlig Nysgærrighed i sit blege Ansigt.

„Det, som jeg ser lyse saa skinnende og rødt i Mørket, er det dens Øjne?" sagde han.

„Det er det," sagde Studenten, medens han bøjede sig ned og løste Lænken.

„Kom herhen," sagde Octavius Gaster.

Hundens Knurren blev pludselig forandret til en langtrukken Piben, og i Stedet for at

efter jeg smuttede ind i Værelset og undersøgte Papiret, som han havde læst.

Det var et Udklip af en engelsk Avis, og saa ud til at have været gemt længe og læst ofte; thi paa nogle Steder var det næsten ulæseligt. Saavidt jeg kunde se, var det kun lidet egnet til at fremkalde Latter. Det lød, efter hvad jeg kan huske, saaledes:

„Pludseligt Dødsfald i Dokkerne. — Kaptajnen paa Barken „Olga" fra Trømsberg blev i Onsdags Aftes funden død i sin Kahyt. Den afdøde synes at have været af et heftigt Gemyt og at have haft hyppige Sammenstød med Skibslægen. Den ovennævnte Dag havde han, paa en endnu heftigere Maade end sædvanlig, beskyldt Lægen for at være en Troldmand og for at staa i Forbund med den Onde. Lægen trak sig tilbage paa Dækket for at undgaa videre Forfølgelse. Kort Tid efter kom tilfældigvis Stewarten ind i Kahytten og fandt Kaptajnen liggende død tværsover Bordet. Døden, der tilskrives en Hjærtesygdom, formodes at være bleven fremskyndet ved hans overdrevne Ophidselse. Der vil blive holdt Forhør i Dag."

Dette var den Artikel, som havde sat denne forunderlige Mand i et saa overordentlig godt Humør!

Jeg ilede ned af Trappen med Sindet opfyldt af Forbavselse blandet med Modbydelighed. Saa

rettænkende var jeg imidlertid, at den uhyggelige Slutning, som jeg senere saa ofte har uddraget heraf, ikke et Øjeblik faldt mig ind. Jeg betragtede ham som en mærkelig og frastødende Gaade, intet andet.

Da vi mødtes ved Picnic'en, syntes al Erindring om mine uheldige Ord at være udslettet. Han gjorde sig ligesaa behagelig som altid, og hans Salat blev erklæret for at være et Mesterværk medens hans smaa svenske Sange og hans Fortællinger fra alle mulige Lande og Himmelstrøg afvekslende rystede og morede os. Det var alligevel først efter Lunch'en, at Samtalen kom til at dreje sig om et Emne, som syntes at have speciel Interesse for hans dristige Aand.

Jeg ved ikke, hvem det var, der bragte Spørgsmaalet om det overnaturlige paa Bane, jeg tror, det var Trevor, som fortalte en Historie om et Æventyr, som han havde oplevet i Cambridge. Fortællingen syntes at gøre en mærkværdig Virkning paa Octavius Gaster, der stærk misbilligende ivrigt bevægede sine lange Arme, medens han latterliggjorde dem, der vovede at tvivle om det usynliges Tilværelse.

„Sig mig," sagde han, idet han i sin Iver rejste sig op, „hvem iblandt Dem har nogensinde erfaret, at det, som man kalder Instinkt, har bedraget? Den vilde Fugl har et Instinkt, som fortæller den om ensomme Klipper ved

det bundløse Hav, hvor den kan lægge sine Æg, og bliver den skuffet? Svalerne drager mod Syden, naar Vinteren nærmer sig, og har dens Instinkt vildledt den? Skal da det Instinkt, som taler til os om ukendte Aander rundt om os, hvoraf ethvert uvidende Barn og enhver vild Race er gennemtrængt, være urigtigt? Jeg siger nej!"

„Bliv ved, Gaster!" sagde Charley.

„Medens De er i Aande, lad os saa faa endnu en Spøgelsehistorie," sagde Sømanden.

„Jeg siger nej," gentog Svenskeren uden at lægge Mærke til, at vi morede os over ham. „Man ser, at Legemet kan være uafhængig af Sjælen, hvorfor skulde saa Sjælen ikke kunne være uafhængig af Legemet?"

„Hold nu op," sagde Daseby.

„Har vi ikke Beviser herpaa?" sagde Gaster, hvis graa Øjne lyste af Begejstring. „Hvem, der har læst Stejnbergs Bog om Aanderne, eller den berømte Amerikanerinde, Madame Crowes, kan tvivle herom? Mødte ikke Gustav von Spee sin Broder Leopold paa Strassburgs Gader, den samme Broder, som var druknet tre Maaneder før i det stille Hav? Fløj Spiritisten Home ikke ved højlys Dag over Paris's Tage? Hvem har ikke hørt afdøde Personers Stemmer omkring sig? Jeg selv —"

„Hvad har De selv oplevet?" spurgte vi alle i samme Aandedræt.

„Bah, det er intet," sagde han, idet han strøg sig med Haanden over Panden og øjensynlig havde ondt ved at beherske sin Sindsbevægelse. „Vor Samtale er virkelig altfor alvorlig for en saadan Udflugt som denne."

Til Trods for alle vore Anstrængelser, lykkedes det os ikke at aflokke Gaster mere med Hensyn til hans egne Erfaringer om det overnaturlige.

Det var en fornøjelig Dag. Den nærforestaaende Skilsmisse lod enhver af os anstrænge sig til det yderste for at bidrage til den almindelige Underholdning. Bestemmelsen var, at efter den forestaaende Riffel-Skydekonkurrence skulde Jack vende tilbage til sit Skib og Trevor til Universitetet, medens Charley og jeg skulde bosætte os som et adstadigt og respektabelt Ægtepar.

Skydekonkurrencen var et af vore vigtigste Samtaleemner. Skydning havde altid været Charleys Kæphest, og han var Kaptajn i Devonshires frivillige Roborough Kompagni, der kunde rose sig af at have gjort de heldigste Skud der paa Egnen. Kampen skulde være imod en udvalgt Samling af diciplinerede Skytter fra Plymouth, og det var Modstandere, som ikke var til at foragte, saa Udfaldet maatte betragtes som tvivlsomt. Charley var meget ivrig for

at vinde og drøftede vidt og bredt Udsigterne dertil.

„Skydepladsen er kun en Mil fra Toynby-Gaard, og vi vil alle køre derover for at se paa Skydningen," sagde han. „Du vil bringe mig Lykke Lottie," hviskede han, „jeg ved, Du vil det."

Oh, min stakkels, tabte Ven, det var en sørgelig Lykke, jeg bragte dig!

Der var dog en mørk Sky, som fordærvede denne lykkelige Dags Glæde. Jeg kunde ikke længere skjule den Kendsgærning for mig selv, at min Moders Mistanke var rigtig, og at Octavius Gaster elskede mig.

Paa hele Turen var han særdeles opmærksom imod mig, og hans Øjne veg næsten ikke fra mig, tilmed var der i alt, hvad han sagde, noget, der talte højere end Ord.

Jeg var dødelig angst for, at Charley skulde opdage dette; thi jeg kendte hans heftige Sind; men Tanken om et saadant Forræderi trængte aldrig ind i min Forlovedes ærlige Hjærte.

Engang saa han lidt forundret op, da Svenskeren indtrængende forlangte at maatte bære en Bregneplante for mig; men denne Forundring opløste sig i et Smil, da han betragtede det som et Udslag af Gasters velvillige Natur. Min eneste Følelse i denne Anledning var Medlidenhed med den fremmede og Sorg over, at jeg skulde gøre ham ulykkelig.

have et ubehageligt Ydre, holde af en underlig Lekture og endogsaa være indtaget i en forlovet ung Dame uden at være et særlig farligt Medlem af Samfundet.

Jeg antyder dette for at vise, at jeg endogsaa paa dette Tidspunkt var fuldstændig fordomsfri og upartisk overfor Octavius Gaster.

„Hvad synes I om at holde en Picnic i Dag?" spurgte Løjtnant Daseby en Morgen.

„Storartet!" udbrød vi allesammen.

„I ved, at der er Tale om, at gamle „Shark" snart skal ud paa Togt, og Trevor skal ogsaa snart tilbage i Trædemøllen. Vi maa derfor se at anvende Tiden saa fornøjeligt som muligt."

„Hvad er det, De kalder for en Picnic?" spurgte Doktor Gaster.

„Det er en af vore ældste Institutioner, som De ogsaa bør studere," sagde Charley. „Det er vor Betegnelse for en fête champetre."

„Aah, nu forstaar jeg det! Det skal blive meget morsomt," svarede han bifaldende.

„Der er et halvt Dusin Steder, hvortil vi kan tage," vedblev Løjtnanten, „der er Black Tor eller Beer Ferris Abbedi —"

„Det er det bedste," afbrød Charley, „der er intet, der egner sig saa godt til Picnic'en, som Ruiner."

„Naa, saa lad det blive Abbediet, hvor langt er der dertil?"

„Seks Mil," sagde Trevor.

„Syv, naar man kører ad Landevejen," bemærkede Obersten med militærisk Nøjagtighed. „Fru Underwood og jeg bliver hjemme, og I kan køre i Charabanc'en, I kan jo alle gensidig passe paa hverandre."

Jeg behøver vel næppe at sige, at dette Forslag gik igennem uden Modsigelse.

„Nu vil jeg give Ordre til, at Vognen er her om en halv Time," sagde Charley, „saa maa I andre bruge Tiden paa bedste Maade. Vi maa have Lax og Salat, haardkogte Æg og Drikkevarer, og en Masse andre Ting. Jeg skal sørge for Drikkevarerne, hvad skal være dit Departement, Lottie?"

„Jeg vil sørge for Servicet," sagde jeg.

„Jeg skal skaffe Fisken," sagde Daseby.

„Og jeg Grøntsagerne," tilføjede Tom.

„Hvad vil De gøre, Gaster?" spurgte Charley.

„Der i Sandhed kun ladet meget lidt tilbage til mig," sagde Svenskeren med sin sjældent musikalske Stemme. „Jeg kan jo være Damernes opvartende Kavaler, og jeg kan ogsaa lave, hvad De kalder for Salat."

„De vil egne Dem bedre til det sidste end til det første," svarede jeg leende.

„Mener De?" spurgte han, idet han hurtigt vendte sig imod mig og rødmede lige op i sit

„Hvorfor har De fortalt ham denne Usandhed?“ spurgte jeg, idet jeg stadig bestræbte mig for ikke at miste min Selvbeherskelse.

„For at jeg kunde træffe Dem, for at jeg kunde tale med Dem. Holder De da saameget af ham? Kan Tanken om Hæder, Rigdomme og Magt, langt mere end De kan fatte, ikke drage Dem bort fra denne deres første Ungpige-Forelskelse? Flygt med mig, Charlotte, og alt dette og meget mere skal blive Deres! Kom!“

Han strakte sine lange Arme ud imod mig med lidenskabelig Inderlighed, og selv i dette Øjeblik slog det mig, hvor meget de lignede et giftigt Insekts Følehorn.

„De fornærmer mig, Hr. Gaster!“ raabte jeg og hævede mig i min fulde Højde. „De skal dyrt komme til at betale den Maade, hvorpaa De behandler en forsvarsløs Pige!“

„Aah! det siger De,“ raabte han, „men De mener det ikke! Der findes sikkert Medynk i Deres ømme Hjærte for den elendigste af alle Mennesker. Nej, De faar ikke Lov at komme forbi, De skal først høre mig!“

„Lad mig gaa!“

„Nej, De faar ikke Lov at gaa, førend De har sagt, om jeg intet kan gøre for at vinde Deres Kærlighed!“

„Hvor tør De tale saaledes?“ næsten skreg jeg, al min Frygt var nu gaaet over til Harme.

og saa ham sidde inde i Værelset, var der noget saa besynderligt ved ham, at jeg maatte standse et Øjeblik aldeles betagen af Forundring.

I Haanden holdt han et lille Udklip af et Dagblad, hvori han læste, og det syntes at more ham i høj Grad; men der var noget skrækkeligt i denne Morskab; thi uagtet han rokkede med Legemet, som om han vred sig af Latter, kom der dog ikke en Lyd over hans Læber.

Hans Ansigt, som var halvt vendt imod mig, havde et Udtryk, som jeg aldrig før havde set hos ham, jeg kunde beskrive det som en Slags vild Triumf.

Netop som jeg havde fattet mig saa meget, at jeg kunde gaa hen og banke paa Døren, rejste han sig op med en sidste konvulsivisk Latterbevægelse, lagde Papirslappen paa Bordet, og skyndte sig ud af Værelsets anden Dør, som gennem Billardstuen førte til Vestibulen.

Jeg hørte hans Trin dø hen i det Fjærne, og tittede endnu en Gang ind i hans Værelse.

Hvad kunde det have været, der havde moret denne alvorlige Mand i saa høj Grad? Det maatte sikkert være et Vidunder af en Vittighed!

Har der nogensinde levet en Kvinde, hvis Principper var stærkere end hendes Nysgærrighed?

Jeg saa mig forsigtig omkring for at overbevise mig om, at Korridoren var tom, hvor-

rev min Forfølger fra mig og kastede ham baglænds paa Grusgangen.

Jeg saa op og opdagede Charleys ranke Skikkelse og brede Skuldre i Døraabningen.

„Min stakkels lille Skat," sagde han og tog mig i sine Arme. „Sæt dig her — her i denne Krog. Der er ingen Fare længer. Jeg skal være hos dig om et Minut."

„Gaa ikke, Charley, gaa ikke," mumlede jeg, da han vilde forlade mig.

Men han var døv for mine Bønner og skyndte sig ud af Lysthuset.

Jeg kunde hverken se ham eller hans Modstander fra det Sted, hvor han havde anbragt mig, men jeg kunde høre hvert Ord, de sagde.

„Skurk," sagde en Stemme, som jeg næppe kunde genkende som min Forlovedes, „saa det var derfor, De viste mig paa en gal Vej?"

„Det var derfor," svarede den fremmede i en rolig, ligegyldig Tone.

„Og det er saaledes, at De gengælder vor Gæstfrihed, De infame Skurk!"

„Ja vi morede os sammen i Deres smukke Lysthus."

„Vi! De er endnu paa min Grund og min Gæst, saa jeg vilde helst ikke lægge Haand paa Dem; men ved Himlen — —"

Charley talte nu lavt og gispende.

„Hvorfor sværger De? Hvad er der i

Vejen?" lød det med Octavius Gasters rolige Stemme.

„Hvis De vover at blande Frøken Underwoods Navn ind i denne Sag og insinuere at—"

„Insinuere? Jeg insinuere intet. Hvad jeg siger, siger jeg aabent, saa alle kan høre det. Jeg siger, at denne saa kyske Frøken selv spurgte —"

Jeg hørte Lyden af et tungt Slag og en stærk Raslen i Gruset. Jeg følte mig altfor svag til at rejse mig op fra det Sted, hvor jeg sad, jeg kunde blot slaa Hænderne sammen og udstøde et lille Skrig.

„Usling," sagde Charley, „vov at sige det endnu en Gang, og jeg skal lukke Munden paa Dem for bestandig!"

Der herskede et Øjebliks Stilhed, da hørte jeg Gaster tale med en besynderlig, tilsløret Stemme.

„De har slaaet mig!" sagde han, „De har slaaet mig til Blods."

„Ja, og jeg vil slaa Dem igen, dersom De oftere viser Deres forbandede Ansigt paa vor Grund. De behøver ikke at se saaledes paa mig! De skal ikke tro, De kan forskrække mig med Deres Troldkunster."

En uforklarlig Frygt overfaldt mig, da jeg hørte min Forlovede tale. Jeg vaklede frem og stod og saa paa dem, medens jeg lænede mig imod Døren for at holde mig oprejst.

Charley stod rank og udfordrende med sit unge Hoved løftet som en, der er stolt over den Sag, han kæmper for.

Octavius Gaster stod ligeoverfor ham og maalte ham med sammenknebne Læber og et hadefuldt Udtryk i sine ondskabsfulde Øjne. Blodet flød ustandseligt fra en dyb Flænge i hans Læbe og plettede Snippen af hans grønne Halstørklæde og hans hvide Vest. Han opdagede mig i samme Øjeblik, som jeg viste mig i Døraabningen.

„Ha, ha," raabte han med et dæmonisk Latterudbrud.

„Hun kommer! Bruden! Hun kommer! Plads for Bruden! Aah, lykkelige Par, lykkelige Par!"

Med endnu et fjendtligt Udbrud af Lystighed vendte han sig om og forsvandt over den hensmuldrende Havemur med en saadan Hastighed, at han var borte, førend vi havde forstaaet, hvad det var, han vilde gøre.

„Aah, Charley," sagde jeg, da min Forlovede kom tilbage, „Du har gjort ham Fortræd!"

„Gjort ham Fortræd! Gid jeg havde! Kom min Skat, du er forskrækket og træt. Han gjorde dig vel ikke noget ondt, gjorde han vel?"

„Nej, men jeg føler mig noget træt og ilde tilpas."

„Kom, vi vil gaa langsomt op til Huset.

Den Skurk! Det var listigt og klogt udspekuleret af ham. Han sagde til mig, at han havde set dig nede ved Floden, og jeg var ved at gaa derned, da jeg mødte den unge Stokes, Forvalterens Søn, der kom hjem fra en Fisketur, og han sagde, at der var ingen nede ved Floden. Da Stokes sagde dette, kom jeg til at tænke paa tusinde smaa Tildragelser, der gjorde, at jeg lige med et blev saa overbevist om Gasters Nedrighed, at jeg løb saa hurtigt, jeg kunde herhen."

„Charley," sagde jeg, og klyngede mig til min Forlovedes Arm, „jeg er saa angst for, at han paa en eller anden Maade skal skade dig. Saa du ikke Udtrykket i hans Øjne, da han sprang over Muren?"

„Pyt!" sagde Charley. „Alle disse Udlændinge har en egen Maade at skule og glo paa, naar de er vrede; men det har ikke noget at betyde."

„Jeg er dog saa bange for ham," sagde jeg tankefuldt, da vi sammen gik op af Trappen, „og jeg vilde ønske, du ikke havde slaaet ham."

„Det samme vilde jeg," sagde Charley; „thi trods al hans Skurkagtighed var han dog vor Gæst. Det er nu imidlertid sket, og der er ikke noget at gøre derved, som Kokken i „Pickwick" siger, og det var virkelig ogsaa mere, end Kød og Blod kunde staa for."

Jeg maa glide let hen over de følgende Dage. For mig i det mindste var de en fuldstændig lykkelig Tid. Med Gasters Afrejse var det som en tung Byrde var løftet fra min Sjæl, og et Tryk, der havde hvilet over hele Selskabet, var fuldstændig forsvundet. Jeg var atter den livsglade unge Pige, som jeg havde været førend den fremmedes Ankomst. Selv Obersten opgav at sørge over hans Fraværelse, da hele hans Interesse var optaget af den forestaaende Kamp, i hvilken hans Søn var engageret. Det var Hovedemnet for vor Samtale, og alle Herrerne tilbød ivrigt Væddemaal om Roboroughs Holdets Sejr; men der var naturligvis ingen, som vilde modtage dem, da der ikke fandtes nogen, som var fræk nok til at holde paa Modpartiet.

Jack Daseby tog ned til Plymouth, hvor han indgik en Mængde Væddemaal med nogle Søofficerer, de var ordnede paa en saa mærkværdig Maade, at vi regnede ud, at han vilde tabe 17 Shillings, dersom Roboroughs vandt, medens han vilde blive indviklet i en haabløs Gæld, dersom det modsatte blev Tilfældet.

Charley og jeg var blevet enige om, ikke at nævne Gasters Navn eller paa nogen Maade at hentyde til, hvad der var sket.

Morgenen efter Scenen i Haven havde Charley sendt Tjeneren op paa Svenskerens Værelse med Ordre til at pakke sammen alt, hvad

der fandtes af hans Sager, og sende det til den nærmeste Kro.

Det viste sig imidlertid, at alle Gasters Sager var flyttede; men hvornaar og hvorledes var en fuldstændig Gaade for Tjenerne.

Jeg kender faa smukkere Steder end Skydepladsen ved Roborough. Dalen, i hvilken den ligger er omtrent en halv Mil lang og fuldstændig jævn, saa at Skydeskiverne kan sættes fra to til syv hundrede Yards, saaledes, at de yderste kun tegner sig som firkantede hvide Punkter mod de grønne Høje.

Dalen selv er et Stykke af den store Hede, og dens Sider hæver sig jævnt opad, indtil de taber sig i det vidtudstrakte, ujævne Landskab.

Dens symmetriske Form indgiver Fantasien den Tanke, at en af Oldtidens Kæmper har dannet denne Fordybning i Heden med en kæmpemæssig Osteprøver; men at han straks blev overbevist om Jordens fuldstændige Værdiløshed.

Man kan endogsaa indbilde sig, at han har ladet den foragtede Prøve falde ned ved Dalens Begyndelse, hvor der findes en betydelig Hævning af Jordsmonnet, hvorfra man kan se ned igennem den lange, smalle Dal.

Paa denne Hævning i Terrainet var det, at den Platform fandtes, hvorfra Riffelskytterne skulde skyde, og det var derhen at vi begav

vandledes til et Udtryk af Forvirring og Frygt, da jeg saa Octavius Gasters gustne, udtærede Ansigt foran mig.

Der var i Sandhed noget i hans Væsen, som vilde have indgydt enhver i min Stilling Mistillid. I Stedet for at hilse paa mig, saa han sig omkring, som for at forvisse sig om, at vi var fuldstændig ene, derefter sneg han sig ind i Lysthuset og satte sig paa en Stol, saaledes at han spærrede Udgangen for mig.

„Vær ikke bange," sagde han, da han bemærkede mit forskræmte Udtryk. „De har intet at frygte, men jeg kommer, fordi jeg maa tale med Dem."

„Har De set Hr. Pillar?" spurgte jeg, idet jeg anstrængte mig for at synes rolig.

„Aah! om jeg har set Deres Charley," svarede han med en haanlig Betoning paa de sidste Ord. „Længes De da saa meget efter, at han skal komme? Kan ingen anden tale med dig, lille Ven?"

„Hr. Gaster," sagde jeg, „De forglemmer Dem selv."

„Det er Charley, Charley, altid Charley!" vedblev Svenskeren uden at ænse min Afbrydelse. „Ja, jeg har set Charley. Jeg har sagt til ham at De ventede ham paa Bænken ved Floden, og han er ilet derhen paa Kærlighedens Vinger."

„Hvorfor har De fortalt ham denne Usandhed?“ spurgte jeg, idet jeg stadig bestræbte mig for ikke at miste min Selvbeherskelse.

„For at jeg kunde træffe Dem, for at jeg kunde tale med Dem. Holder De da saameget af ham? Kan Tanken om Hæder, Rigdomme og Magt, langt mere end De kan fatte, ikke drage Dem bort fra denne deres første Ungpige-Forelskelse? Flygt med mig, Charlotte, og alt dette og meget mere skal blive Deres! Kom!“

Han strakte sine lange Arme ud imod mig med lidenskabelig Inderlighed, og selv i dette Øjeblik slog det mig, hvor meget de lignede et giftigt Insekts Følehorn.

„De fornærmer mig, Hr. Gaster!“ raabte jeg og hævede mig i min fulde Højde. „De skal dyrt komme til at betale den Maade, hvorpaa De behandler en forsvarsløs Pige!“

„Aah! det siger De,“ raabte han, „men De mener det ikke! Der findes sikkert Medynk i Deres ømme Hjærte for den elendigste af alle Mennesker. Nej, De faar ikke Lov at komme forbi, De skal først høre mig!“

„Lad mig gaa!“

„Nej, De faar ikke Lov at gaa, førend De har sagt, om jeg intet kan gøre for at vinde Deres Kærlighed!“

„Hvor tør De tale saaledes?“ næsten skreg jeg, al min Frygt var nu gaaet over til Harme.

fem Skud mod dem, som staar i 500 Yards Afstand — det er de midterste, og saa ender vi med dem, som du ser helt ovre ved Siden af Højen, de staar 700 Yards herfra. Hvem der faar flest Points vinder. Forstaar du det nu?"

„Ja, det er meget simpelt," sagde jeg.

„Midt i Skydeskiven ser du en mørk Plet, naar man træffer den, faar man fem Points. I „Pletten" er der en lille hvid Ring, som du maaske ikke kan se, træffer man indenfor den, kaldes det at træffe i Centrum, og man faar da fire Points. Du kan altid se, hvor Skuddet har truffet; thi Markøren holder en Plade op over Stedet."

„Aah, nu forstaar jeg det altsammen," sagde jeg begejstret, „Ved du hvad jeg vil gøre, Charley? Jeg vil notere Resultatet af hvert Skud paa et Stykke Papir, saa jeg kan holde Regnskab med, hvorledes det gaar med Roborough."

„Du kan ikke gøre noget bedre," sagde han leende, idet han rejste sig for at gaa hen til sine Skytter; thi nu lød en Klokke, som gav Signal til, at Kampen skulde begynde. Der var en stærk Raaben og Smælden med Flag, forinden Pladsen blev ryddelig, saa opdagede jeg en lille Klynge Rødkjoler, der laa paa Grønsværet, medens en lignende Gruppe, klædt i graat, tog Opstilling paa venstre Side af dem.

„Puf!“ lød det fra en Riffel, og den blaa Røg hvirvlede op fra Græsset.

Fanny skreg, medens jeg udstødte et Glædesraab· thi jeg saa, at den hvide Plade blev holdt op, hvilket betød, at „Pletten“ var truffet, og det var en Roboroughs Skytte, som havde affyret Skuddet.

Min Stolthed blev imidlertid neddæmpet af det efterfølgende Skud, som ogsaa gav Soldaterne fem Points. Det næste traf ogsaa i „Pletten“, men fulgtes hurtigt af et med samme Resultat. Da Skydningen paa den korteste Afstand var endt, viste Optællingen af Points, at begge Partier havde opnaaet 49, og Spørgsmaalet om Overherredømmet var ligesaa ubestemt som nogensinde.

„Det bliver spændende,“ sagde Charley og lænede sig imod Stilladset. „Nu skal vi til at skyde i 500 Yards Afstand.“

„Aah, Charley!“ raabte Fanny i stor Sindsbevægelse, „du maa for alt i Verden ikke tabe!“

„Jeg skal ikke gøre det med min gode Vilje,“ svarede Charley muntert.

„Denne Gang var I rigtignok heldige med at træffe „Pletten“,“ sagde jeg.

„Ja, men det er ikke saa let paa længere Afstand. Vi skal imidlertid gøre vort bedste, mere kan man ikke forlange. De andre har nogle forskrækkelig dygtige langtskydende

Vejen?“ lød det med Octavius Gasters rolige Stemme.

„Hvis De vover at blande Frøken Underwoods Navn ind i denne Sag og insinuere at --“

„Insinuere? Jeg insinuere intet. Hvad jeg siger, siger jeg aabent, saa alle kan høre det. Jeg siger, at denne saa kyske Frøken selv spurgte —“

Jeg hørte Lyden af et tungt Slag og en stærk Raslen i Gruset. Jeg følte mig altfor svag til at rejse mig op fra det Sted, hvor jeg sad, jeg kunde blot slaa Hænderne sammen og udstøde et lille Skrig.

„Usling,“ sagde Charley, „vov at sige det endnu en Gang, og jeg skal lukke Munden paa Dem for bestandig!“

Der herskede et Øjebliks Stilhed, da hørte jeg Gaster tale med en besynderlig, tilsløret Stemme.

„De har slaaet mig!“ sagde han, „De har slaaet mig til Blods.“

„Ja, og jeg vil slaa Dem igen, dersom De oftere viser Deres forbandede Ansigt paa vor Grund. De behøver ikke at se saaledes paa mig! De skal ikke tro, De kan forskrække mig med Deres Troldkunster.“

En uforklarlig Frygt overfaldt mig, da jeg hørte min Forlovede tale. Jeg vaklede frem og stod og saa paa dem, medens jeg lænede mig imod Døren for at holde mig oprejst.

gaa ikke tilbage til Skydningen! Sig du er syg — gør en eller anden Undskyldning, og gaa bort!"

„Snak, min Pige," sagde han, „hvad i Alverden er du dog bange for?"

„For ham," svarede jeg.

„Vær dog ikke saa taabelig, kære. Man skulde tro, at han var et overnaturligt Væsen, at dømme efter den Maade, hvorpaa du taler om ham. Men nu lyder Klokken, saa nu maa jeg forlade dig."

„Men lov mig i det mindste, at du ikke vil gaa hen til ham," raabte jeg, idet jeg fulgte efter Charley.

„Du kan være ganske rolig," sagde han.

Jeg maatte give mig tilfreds med denne lille Indrømmelse.

Kampen paa 500 Yards Afstand var ogsaa meget spændende. Roborough kom i Begyndelsen nogle Points forud for Modstanderne, indtil nogle af deres bedste Skytter, ved gentagne Gange at træffe „Pletten", bragte Bladet til at vende sig til Fordel for dem.

Ved Slutningen viste det sig, at Roborough havde tre Points mindre end Rødkjolerne — et Resultat, der hilstes med Hurraraab af Tilskuerne fra Plymouth, medens det fremkaldte lange Ansigter og alvorlige Miner hos Hedeboerne.

Under hele Kampen var Octavius Gaster bleven staaende ganske rolig og ubevægelig oppe paa Toppen af den Høj, hvor han fra Begyndelsen havde taget Plads.

Det forekom mig, at han kun maatte kunne se meget lidt til, hvad der foregik; thi han vendte Ansigtet bort fra Skytterne og stirrede aandsfraværende ud i det fjerne.

En Gang fik jeg Øje paa hans Profil og syntes at hans Læber bevægede sig hurtigt, som om han bad; men maaske var det kun en Sitren af den hede Luft i den næsten indianske Sommer, som gjorde, at jeg bedrog mig. Men det var i det mindste det Indtryk, som jeg den Gang fik.

Nu begyndte Kampen paa den længste Afstand, den som skulde afgøre Konkurrencen.

Roboroughs Skytter tog alvorligt fat paa Forsøget paa at genvinde, hvad de havde tabt, medens Soldaterne syntes bestemte paa ikke ved Overmod at tabe deres vundne Fordel. Medens Skud paa Skud blev affyret, blev Bevægelsen blandt Tilskuerne saa stor, at de flokkedes om Skytterne, og hvert Skud, der traf „Pletter", efterfulgtes af begejstrede Hurraer.

Vi var selv saa grebet af den almindelige Spænding, at vi forlod vort sikre Tilflugtssted og villigt udsatte os for Folkets Puf og Stød for bedre at kunne følge Kampens Gang.

De militære stod paa 17, da de frivillige stod paa 16, saa Lanbefolkningens Mod sank.

Sagen stillede sig imidlertid bedre, da begge Partier naaede op til 24, og endnu lysere, da de lokale Skytters sikre Skud bragte deres Points op til 32, medens deres Modstandere kun havde 30.

De havde imidlertid de tre Points at indvinde, som de havde tabt ved den foregaaende Optælling.

Antallet af Points steg langsomt, og begge Partier gjorde ihærdige Anstrængelser for at bringe Sejren hjem.

Til sidst gik det som en Gysen gennem Mængden, da man erfarede, at den sidste Rødkjole havde skudt, medens de frivillige endnu havde et Skud tilbage; men Soldaterne var fire Points forud for disse.

Endogsaa vi, som ikke var sportsivrige, blev grebet af en alt betagende Bevægelse ved den spændende Afgørelse, som nu forestod.

Dersom den sidste Repræsentant for vort lille Samfund blot kunde træffe „Pletten", saa var Sejren vor.

Sølvpokalen, Æren og deres Penge, som havde holdt paa os, alt afhang af dette ene Skud.

Læseren vil kunne forstaa, at min Interesse ikke blev formindsket, da jeg ved at strække Hals og staa paa Taaspidserne, fik

Øje paa Charley, der koldblodigt puttede en Patron i sin Riffel, hvoraf jeg kunde slutte at det var af hans Skud, at Roboroughs Ære afhang.

Det var dette, tænker jeg mig, som gav mig Kraft til tappert at bane mig Vej gennem Mængden, indtil jeg befandt mig næsten i forreste Række, hvorfra jeg havde udmærket Overblik over, hvad der foregik.

Paa hver Side af mig stod to kæmpemæssige Landmænd, og medens de ventede paa det afgørende Skud, kunde jeg ikke lade være med at høre efter deres Samtale, som blev ført over Hovedet paa mig, paa bredt Devonshire Maal.

„Det er en fæl Mand at se paa," sagde den ene.

„Det er han," indrømmede den anden beredvilligt.

„Ja, se dog paa den Mand!"

„Ja, Jack, men se dog bare paa hans Mund, jeg tør sværge paa, at der staar Fraade ud af den, ligesom paa Forpagter Watsons Hund, den Buldog, som døde, den der var gal af Vandskræk."

Jeg vendte mig om for at se Genstanden for disse smigrende Bemærkninger og mit Øje faldt paa Doktor Octavius Gaster, hvis Nærværelse jeg i min Sindsbevægelse ganske havde glemt.

os paa denne skæbnesvangre Eftermiddag. Vore Modstandere var allerede ankommet, og med dem var der fulgt et stort Antal Sø- og Landofficerer, medens en lang Række af alle Slags mærkværdige Køretøjer viste, at de gode Borgere i Plymouth havde grebet Lejligheden til at foretage en Udflugt til Heden med deres Hustruer og Familje.

Paa Toppen af Højen var der rejst et Telt for Damerne og Honoratiores, som tilligemed Markørernes og Beværtningsteltene gav Scenen et livligt Udseende.

Landsbyfolkene var mødt i stor Mængde og var ivrige for at holde deres halve Krone paa de lokale Helte, og disses Væddemaal gik Soldaternes Beundrere ind paa med Begejstring.

Gennem denne travle og forvirrede Vrimmel førte Charley os sikkert, assisteret af Jack og Trevor, og tilsidst anbragtes vi paa et stort primitivt Stillads, hvorfra vi uhindret kunde se alt, hvad der foregik omkring os.

Vi blev imidlertid snart saa optaget af den prægtige Udsigt, at vi aldeles ikke gav Agt paa den ivrige Folkehobs Vædden, Puffen og Snakken omkring os.

Imod Syd kunde vi se den blaa Røg fra Plymouth hvirvle sig op i den stille Sommerluft, medens det store Hav nedenfor strakte sig langt ud i Horisonten, mørkt og øde, und-

tagen naar en kaad Bølge overstænkede det med en Smule Skum, som om den gjorde Oprør mod Naturens store Stilhed.

Fra Eddystone til Start laa Devonshires langstrakte, ujævne Kyst udbredt foran os som paa et Landkort.

Jeg var endnu hensunken i Beundring, da Charleys' halvt bebrejdende Stemme lød i mit Øre:

„Men Lottie," sagde han, „du synes ikke at have nogen Interesse for Konkurrencen!"

„Aah, jo," svarede jeg, „men Landskabet er saa smukt, kære Ven, og jeg har altid haft en Svaghed for Havet, kom og sæt dig hos mig og fortæl mig alt om Konkurrencen, og hvorledes vi kan vide, om I vinder eller taber."

„Jeg har rigtignok lige forklaret dig det; men jeg skal gøre det endnu en Gang."

„Aah, ja, vær god og gør det," sagde jeg og satte mig til Rette for rigtig at høre efter, belæres og forstaa det.

„Naa," sagde Charley, „der er ti Mænd paa hvert Parti, vi skyder skiftevis, først en af vort Parti, saa en af de andres og saa fremdeles — det forstaar du nok?"

„Ja, det forstaar jeg."

„Først skyder vi mod de nærmeste Skydeskiver, de staar i en Afstand paa 200 Yards. Vi affyrer hver fem Skud mod disse og derefter

sig med Haanden over Panden. „Jeg kunde dog have svoret paa — naa giv mig Riflen!“

Han lagde sig atter ned, og efter at være kommen i Stilling løftede han langsomt Riflen mod Kinden; men næppe havde han set langs med Bøssepiben, førend han atter sprang op med et højt Skrig.

„Der er han,“ raabte han, „jeg siger Jer, jeg ser ham! En Mand klædt i vor Uniform og ganske lig mig selv, mit eget Billede. Har I sammensvoret Jer imod mig,“ sagde han rasende til Mængden. „Siger I, at ingen af Jer ser en Mand, der ligner mig, og som nu, medens jeg taler, kommer gaaende fra Skydeskiven, og nu ikke er mere end 200 Yards fra mig.“

Jeg vilde have fløjet hen til Charley, dersom jeg ikke havde vidst, hvor meget han hadede kvindelig Indblanding og alt, hvad der lignede en Scene. Jeg kunde kun i Tavshed lytte til hans besynderlige, forvirrede Ord.

„Jeg nedlægger Protest imod dette,“ sagde en Officer, der traadte frem. „Enten maa denne Herre skyde, eller ogsaa lader vi vore Skytter drage bort med Fordring paa at have sejret.“

„Men jeg vil komme til at skyde ham,“ stønnede stakkels Charley.

„Humbug!“ „Sludder!“ „Saa skyd ham da,“ brummede en halv Snes grove Stemmer.

„Sagen er," hviskede en af Soldaterne, som stod foran mig til en anden, „at den unge Mand føler, at hans Nerver ikke er stærke nok for Situationen, derfor ønsker han at trække sig tilbage."

Den dumme unge Løjtnant anede ikke, hvorledes en kvindelig Haand i dette Øjeblik længtes efter at strække sig frem og tildele ham et smældende Ørefigen.

„Det er Martels tre Stjerners Kognak, det er det, der er i Vejen," svarede den anden, „han ser Syner, forstaar du, jeg har selv haft det lige saadan og kender Symptomerne."

Denne Bemærkning var altfor forblommet, til at jeg kunde forstaa den, ellers havde denne Taler løbet samme Risiko som den foregaaende.

„Naa, skyder De, eller skyder De ikke," raabte flere Stemmer.

„Jeg skal skyde," stønnede Charley, „men jeg kommer til at skyde igennem ham. Det er Mord — aabenlyst Mord!"

Jeg vil aldrig glemme det forvildede Blik, hvormed han saa sig om i Forsamlingen.

„Jeg kommer til at sigte igennem ham, McIntosch," mumlede han, da han lagde sig ned i Græsset og for tredie Gang løftede Bøssen.

Der fulgte et Øjebliks Spænding, saa et Ildglimt, et Knald af en Riffel og et Hurra, der rungede over Heden, og som maatte kunne høres i den fjærne Landsby.

„Godt gjort!“ raabte hundrede ærlige Devonshire-Stemmer, da Markøren holdt den lille hvide Plade frem, hvormed han et Øjeblik dækkede den lille mørke „Plet“ og dermed forkyndte, at Sejren var vor.

„Godt gjort, Kammerat! Det er Hr. Pillar fra Toynby-Gaard. Lad os løfte ham op og bære ham hjem, fordi han har gjort Roborough Ære. Kom Kammerater. Tag fat, Sergent McIntorsch. Hvad er der i Vejen med dig? Naa da, hvad er det?“

En dødelig Stilhed faldt over Forsamlingen og efterfulgtes af en lav, vantro Mumlen, som gik over til en medlidende Hvisken:

„Lad hende være alene, stakkels Pige — lad hende være alene!“ og saa herskede atter Tavshed, kun afbrudt af en Kvindes Jamren og af hendes fortvivlede gennemtrængende Skrig.

Læser, min Charley, min smukke, herlige Charley laa død paa Jorden og holdt endnu Riflen mellem sine stivnede Fingre.

Jeg hørte venlige, deltagende Ord, jeg hørte Løjtnant Dasebys Stemme, der kvalt af Graad bad mig fatte mig i min Sorg, og jeg følte hans Haand, da han varsomt rejste mig fra min Vens Lig. Dette kan jeg huske, men intet mere, indtil jeg vaagnede op efter min Sygdom og befandt mig i Sygeværelset paa

Toynby-Gaard og fik at vide, at jeg efter hin skrækkelige Dag havde tilbragt tre Uger i Febervildelse.

Jo! — kan jeg dog alligevel ikke erindre mere?

Undertiden tror jeg det. Undertiden synes jeg, at jeg kan erindre et lyst Øjeblik midt i mine Feberfantasier. Jeg synes at have en dunkel Erindring om at have set min gode Sygeplejerske forlade Værelset — og at have set et gustent blodløst Ansigt ved det halvaabne Vindu og at have hørt en Stemme, som sagde:

„Nu har jeg opgjort mit Regnskab med din smukke Forlovede, nu kommer Turen til dig!"

Disse Ord lyder for mig med en kendt Klang, og det kan kun have været en Drøm.

Er det alt, vil man sige. Er det paa Grundlag heraf, at en hysterisk Kvinde forfølger en uskyldig Videnskabsmand i Avisernes Spalter. Støttende sig til disse intetsigende Beviser hentyder hun til saa monstrøse Forbrydelser!"

Jeg tør ikke vente, at alt dette skal forekomme andre saa mistænkeligt, som det har forekommet mig; men jeg kan kun sige, at dersom jeg befandt mig paa en Bro, hvor Octavius Gaster stod ved den ene Ende, og den grusomste Tiger, som nogensinde har huseret i et indisk Junglekrat, stod ved den anden Ende, saa vilde jeg flygte til det vilde Dyr for at søge Beskyttelse.

Mit Liv er tilintetgjort og ødelagt, jeg bryder mig ikke om, hvornaar det faar Ende; men kunde mine Ord blot udelukke denne Mand fra en eneste hæderlig Familje, saa har jeg ikke skrevet forgæves.

Fjorten Dage efter at hun havde nedskrevet denne Beretning, forsvandt min stakkels Datter. Al Søgen efter hende har været forgæves. En Portør ved en Jærnbanestation har meddelt, at han har set en ung Dame, som efter Beskrivelsen lignede hende, gaa ind i en første Klasses Kupé sammen med en høj, tynd Herre. Det vilde dog være altfor urimeligt at forudsætte, at hun skulde være flygtet bort efter den Sorg, hun saa nylig har haft, og uden at jeg skulde have haft nogen Anelse derom. Opdagerne er imidlertid beskæftigede med at finde ud af denne Gaade.

Emily Underwood.

Øje paa Charley, der koldblodigt puttede en Patron i sin Riffel, hvoraf jeg kunde slutte at det var af hans Skud, at Roboroughs Ære afhang.

Det var dette, tænker jeg mig, som gav mig Kraft til tappert at bane mig Vej gennem Mængden, indtil jeg befandt mig næsten i forreste Række, hvorfra jeg havde udmærket Overblik over, hvad der foregik.

Paa hver Side af mig stod to kæmpemæssige Landmænd, og medens de ventede paa det afgørende Skud, kunde jeg ikke lade være med at høre efter deres Samtale, som blev ført over Hovedet paa mig, paa bredt Devonshire Maal.

„Det er en fæl Mand at se paa," sagde den ene.

„Det er han," indrømmede den anden beredvilligt.

„Ja, se dog paa den Mand!"

„Ja, Jack, men se dog bare paa hans Mund, jeg tør sværge paa, at der staar Fraade ud af den, ligesom paa Forpagter Watsons Hund, den Buldog, som døde, den der var gal af Vandskræk."

Jeg vendte mig om for at se Genstanden for disse smigrende Bemærkninger og mit Øje faldt paa Doktor Octavius Gaster, hvis Nærværelse jeg i min Sindsbevægelse ganske havde glemt.

CONAN DOYLE: „MYSTERIER OG FORBRYDELSER“

HVERT HÆFTE INDEHOLDER EN à TO AFSLUTTEDE KRIMINALHISTORIER

PRIS 25 ØRE

SERIEN VIL OMFATTE:

1. MANDEN MED BILLERNE og DEN NY KATAKOMBE
2. KAPTAJNEN PAA »POLARSTJERNEN«
3. JERNBANE MYSTERIET
4. DEN LILLE FIRKANTEDE KASSE
5. MORDERENS OPLEVELSER
6. DET GAADEFULDE SKUD
7. SPØGELSET UDEN HAAND
8. SANNOX MYSTERIET og PAA SPØGELSEJAGT
9. VAMPYREN
10. SKUESPILLERENS DUEL
11. AUKTIONS-NUMMER 249
12. DEN SORTE DOKTOR
13. SØLVØKSEN
14. RUSSERINDEN
15. KEINPLATZ EXPERIMENTET
16. EN NAT IMELLEM NIHILISTER

SUBSKRIPTION — 4 KR. — TEGNES I ALLE BOGLADER I NORDEN

HVERT HÆFTE SÆLGES OGSAA SÆRSKILT

16 HÆFTER FOR 25 ØRE PR. HÆFTE

A. Rosenbergs Bogtrykkeri-City-Passagen.

NOVELLE-MAGASINET

CONAN DOYLE

MYSTERIER OG FORBRYDELSER

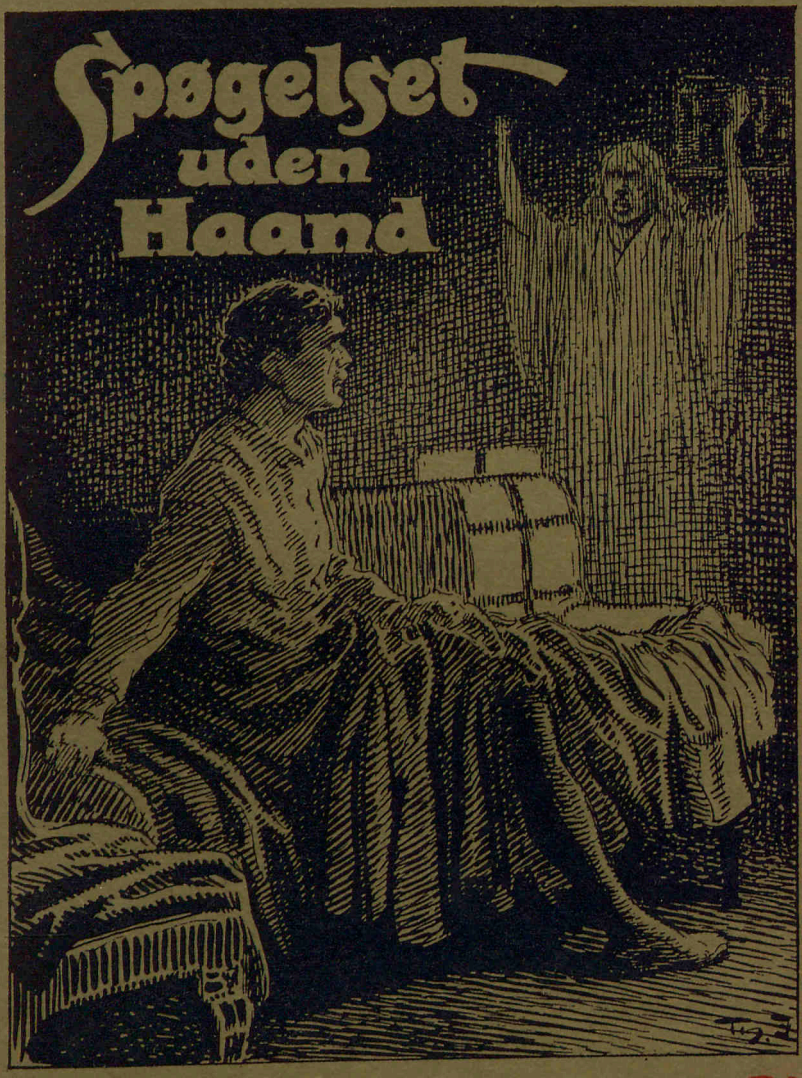

E. JESPERSENS FORLAG
·KØBENHAVN·
CAMMERMEYERS BOGHANDEL, KRISTIANIA.

NR. 7

25 ØRE

CONAN DOYLE

SPØGELSET UDEN HAAND

Som Gud og Hvermand ved, gjorde Sir Dominick Holden, den berømte indiske Læge, mig til sin Arving. Ved hans Død blev jeg i Løbet af en Time forvandlet fra en haardtarbejdende, ludfattig Læge til en rig Godsejer. Som ogsaa adskillige er vidende om stod der mindst fem Individer imellem mig og Arven, og for alle uindviede gjorde Sir Dominicks Valg af mig til Universalarving Indtryk af at være en blot og bar Kaprice.

Jeg kan dog forsikre, at man her er ganske paa Vildspor, og at der — uagtet jeg kun havde kendt Sir Dominick i hans sidste Leveaar — var al mulig Grund for, at han skænkede mig sin Yndest og Taknemmelighed. For naar jeg selv skal sige det, kan sikkert næppe noget Menneske gøre mere for et Medmenneske end det, jeg gjorde for min indiske Onkel.

Jeg venter ikke, at Historien vil blive troet; men den er imidlertid saa ejendommelig, at jeg føler det som noget af en Pligt at berette den. Det faar da blive Folks egen Sag om de vil tro den eller ej.

Sir Dominick Holden, Kommandør af Bathordenen, af den Indiske Stjerne, — og jeg ved ikke af hvormange andre, var sin Tids mest berømte Læge i Indien. Efter i en Aarrække at have været ansat ved Hæren, slog han sig ned som almindelig praktiserende Læge i Bombay og blev som saadan kaldt til næsten hver Krog

„Sagen er," hviskede en af Soldaterne, som stod foran mig til en anden, „at den unge Mand føler, at hans Nerver ikke er stærke nok for Situationen, derfor ønsker han at trække sig tilbage."

Den dumme unge Løjtnant anede ikke, hvorledes en kvindelig Haand i dette Øjeblik længtes efter at strække sig frem og tildele ham et smældende Ørefigen.

„Det er Martels tre Stjerners Kognak, det er det, der er i Vejen," svarede den anden, „han ser Syner, forstaar du, jeg har selv haft det lige saadan og kender Symptomerne."

Denne Bemærkning var altfor forblommet, til at jeg kunde forstaa den, ellers havde denne Taler løbet samme Risiko som den foregaaende.

„Naa, skyder De, eller skyder De ikke," raabte flere Stemmer.

„Jeg skal skyde," stønnede Charley, „men jeg kommer til at skyde igennem ham. Det er Mord — aabenlyst Mord!"

Jeg vil aldrig glemme det forvildede Blik, hvormed han saa sig om i Forsamlingen.

„Jeg kommer til at sigte igennem ham, McIntosch," mumlede han, da han lagde sig ned i Græsset og for tredie Gang løftede Bøssen.

Der fulgte et Øjebliks Spænding, saa et Ildglimt, et Knald af en Riffel og et Hurra, der rungede over Heden, og som maatte kunne høres i den fjærne Landsby.

„Godt gjort!“ raabte hundrede ærlige Devonshire-Stemmer, da Markøren holdt den lille hvide Plade frem, hvormed han et Øjeblik dækkede den lille mørke „Plet“ og dermed forkyndte, at Sejren var vor.

„Godt gjort, Kammerat! Det er Hr. Pillar fra Toynby-Gaard. Lad os løfte ham op og bære ham hjem, fordi han har gjort Roborough Ære. Kom Kammerater. Tag fat, Sergent McIntorsch. Hvad er der i Vejen med dig? Naa da, hvad er det?“

En dødelig Stilhed faldt over Forsamlingen og efterfulgtes af en lav, vantro Mumlen, som gik over til en medlidende Hvisken:

„Lad hende være alene, stakkels Pige — lad hende være alene!“ og saa herskede atter Tavshed, kun afbrudt af en Kvindes Jamren og af hendes fortvivlede gennemtrængende Skrig.

Læser, min Charley, min smukke, herlige Charley laa død paa Jorden og holdt endnu Riflen mellem sine stivnede Fingre.

Jeg hørte venlige, deltagende Ord, jeg hørte Løjtnant Dasebys Stemme, der kvalt af Graad bad mig fatte mig i min Sorg, og jeg følte hans Haand, da han varsomt rejste mig fra min Vens Lig. Dette kan jeg huske, men intet mere, indtil jeg vaagnede op efter min Sygdom og befandt mig i Sygeværelset paa

af Indien. Hans Navn vil særlig mindes i Forbindelse med det Hospital, som han grundlagde og understøttede.

Men den Tid kom, da hans Jernhelbred begyndte at mærkes af det idelige og anspændte Arbejde, og hans Kolleger — der maaske ikke var ganske uinteresserede i denne Sag var utrættelige i at tilskynde ham til at opgive sin Virksomhed og rejse hjem til England.

Han holdt imidlertid ud derovre saalænge han kunde; men tilsidst maatte han bukke under for sin Nervøsitet, der mod Slutningen gav sig højst uheldige Udslag. Som en nedbrudt Mand vendte han tilbage til sin Fødeegn i Wildshire. Han købte et stort Gods med en ældgammel Hovedbygning paa Grændsen af Sallisburysletten, og der helligede han sine sidste Aar til Studiet af sammenlignende Patologi, som havde været hans lærde Kæphest hele Livet, og hvori han blev anset for at være en fremragende Autoritet.

Som man kan tænke sig blev vi uhyre optaget ved at høre, at vor rige — og barnløse — Onkel var vendt tilbage til England. Han paa sin Side viste os ogsaa — at han erindrede Slægtskabet, om han end ikke paa nogen Maade var overdreven i den Gæstfrihed, han viste sine Slægtninge. Enhver af os fik efter Tur en Indbydelse til at besøge ham.

Efter mine Fættres Beretninger lod dette til at være en maadelig Fornøjelse, saa det var med ret blandede Følelser, at jeg, da Turen

kom til mig, modtog Indbydelsen til at give Møde paa „Rodenhurst". Min Hustru var saa omhyggeligt udelukket i Indbydelsen, at min første Tanke var den, at sige nej. Men vore Børns Fremtid maatte ikke lades ude af Betragtning, og efter min Hustrus Tilskyndelse drog jeg da en Oktobereftermiddag afsted til Wildshire, uden egentlig at skænke dette Besøg, eller hvad det vilde føre til, mange Tanker.

Min Onkels Gods laa netop der, hvor Slettens Pløjeland begynder at hæve sig op mod de afrundede Kalkaaser, som er ejendommelige for Egnen. Da jeg i Høstdagens svindende Lys kom kørende fra Denton Station, følte jeg mig overvældet af Landskabets sjelden romantiske Karakter. De faa spredte Bøndergaarde var saa lave og dværgagtige imod de store Mindesmærker om svundne Slægters Liv, at Nutiden syntes at forsvinde som en Drøm og Fortiden blev den overvældende og haandgribelige Virkelighed.

Vejen snoede sig gennem Dalstrøg, der var dannet af en Række græsgroede Aaser, hvis Toppe var tilhugne og udskaarne til de sindrigste Fæstningsværker, nogle runde, andre firkantede, men alle saa solide, at de havde trodset mange Aarhundreders Storm og Regn. Nogle siger, at de stammer fra Romerne, andre fra Briterne. Men Grunden til, at denne Landsdel er saa gennemskaaret af Løbegrave, har man aldrig faaet helt opklaret. Her og der hævede

sig smaa runde Kæmpehøje paa de lange olivengrønne Skraaninger. Under dem hvilte Asken af den Slægt, der havde skaaret saa dybt i Aaserne; men deres Grave har intet andet at meddele os, end at en Krukke med Aske nu repræsenterer en Mand, der engang arbejdede i det klare Dagslys.

Det var gennem et saadant romantisk Landskab, at jeg kørte op til min Onkels Gods, Rodenhurst, og fandt Huset i fuld Overensstemmelse med Omgivelserne. To forvitrede, vejrbidte Søjler, der begge bar et ødelagt heraldisk Emblem, stod paa hver sin Side af en daarlig vedligeholdt Indkørsel. En kold Vind hvinede gennem Almealléen, som omgav den, og Luften var fuld af hvirvlende Blade.

I den fjerneste Ende af denne, under Træernes mørke Bue, saas det rolige Lys fra en enlig, gul Lampe. I Aftenens Tusmørke saa jeg en lang, lav Bygning, hvorfra strakte sig to uregelmæssige Fløje med udoverhængende Tagskæg, og Vægge, der havde korslagt Stokværk, i Tudorernes Stil.

Det oplivende Lys fra et Baal gav Genskin i det brede, gitrede Vindue tilhøjre for den lave Indgangsdør, og som det viste sig, var dette min Onkels Studereværelse; det var nemlig dertil, jeg blev ført af Kældermesteren for at gøre min Værts Bekendtskab.

Han sad sammenkrøbet foran Ilden; den raakolde engelske Høstluft havde bragt ham

til at skælve af Kulde. Lampen var ikke tændt, og jeg kunde blot se, at det røde Lys fra Gløderne faldt paa et bredt, markeret Ansigt, med Næse og Kinder som hos en Rødhud, dybe Furer og Rynker fra Øje til Hage; Spor af en indre vulkansk Ild.

Da jeg kom ind, sprang han op med noget af ældre Tiders Høflighed og ønskede mig varmt velkommen til Rodenhurst. Da Lampen kom ind, var jeg mig bevidst, at et Par meget kritiske Øjne saa granskende paa mig under buskede Bryn, lig Spejdere bag et Krat, og at denne min udenlandske Onkel var ifærd med omhyggelig at studere min Karakter, hvad der faldt ham, den øvede Iagttager og erfarne Verdensmand let.

Jeg paa min Side saa atter og atter hen paa ham; thi aldrig har jeg set noget Menneske, hvis Ydre var saa skikket til at fængsle ens Opmærksomhed. Han var oprindelig en Kæmpeskikkelse, men var nu saa indfalden, at hans Frakke hang ned fra de brede, knokkelstærke Skuldre paa en ligefrem uhyggelig Maade. Alle hans Lemmer var svære, men saa afmagrede, at jeg ikke kunde faa mit Blik bort fra hans knoglede Haandled og senefulde Hænder.

Men Øjnene, disse skottende lyseblaa Øjne, de var det mest fængslende ved hele hans Person. Det var ikke alene deres Farve, heller ikke det Baghold af Haar, hvorfra de lurede;

men det var Udtrykket, som jeg læste i dem. Denne Mands Ydre og Holdning var en Herskers, og man ventede uvilkaarlig en vis tilsvarende Arrogance i Blikket; men — istedenfor det læste jeg et Blik, der meldte om en kuet og sønderknust Sjæl, det sky, forventningsfulde Blik hos en Hund, hvis Herre har taget Pisken ned fra Knagen.

Jeg dannede mig min egen medicinske Diagnose ved første Blik paa disse granskende og dog bønfaldende Øjne. Jeg tænkte mig, at han var angrebet af en dødelig Sygdom, og at han vidste med sig selv, at han var truet af en pludselig Død, og at han levede i Angst for den.

Dette var min Opfatning, — den var urigtig, som det følgende vil vise. Jeg nævner den dog, forat den kan hjælpe til at anskueliggøre det Udtryk, som jeg læste i hans Øjne.

Som allerede sagt, var min Onkels Velkomsthilsen høflig, og efter omtrent en Times Tid sad jeg mellem ham og hans Hustru ved en hyggelig Middag med sælsomme, krydrede Delikatesser paa Bordet og en stilfærdig orientalsk Tjener, med Øjne paa hver Finger, bag hans Stol.

Det gamle Par var mærket af den Tristhed, som Livets Kvæld bringer Mand og Hustru efterat deres Kære er døde eller spredt viden om, og som nu atter er ene, Ansigt til Ansigt, færdige med deres Livsgerning og hurtig nærmende sig Enden. De, som har naaet det Stadium af

Kærlighed og Mildhed, at de kan omskabe Livets Vinter til en mild, indisk Sommer, de er kommet gennem Livets Prøvelser som Sejerherrer.

Lady Holden var en liden, rank Dame, med venlige Øjne, og det Indtryk, hvormed hun saa paa sin Mand, var et godt Skudsmaal for hans Karakter. Men alligevel, om jeg end læste en gensidig Kærlighed i deres Øjne, læste jeg ogsaa en fælles Rædsel og genfandt i hendes Ansigt en svag Genspejling af den snigende Frygt, som jeg havde opdaget i hans. Stundom var deres Tale munter, stundom trist; dog, Tonen lød tvungen i deres Munterhed, men naturlig, naar de var triste, og sagde mig, at paa hver Side af mig bankede der et tungt Hjærte.

Vi sad ved vort første Glas Vin, og Tjeneren var gaaet ud af Stuen, da Samtalen tog en Vending, der frembragte en mærkelig Virkning paa min Vært og Værtinde. Jeg kan ikke genkalde mig, hvad det var, der bragte os hen paa det overnaturlige; men det endte med, at jeg fortalte dem, at jeg, ligesom mange andre Nevrologer havde ofret Studiet af det abnorme Sjæleliv overordentlig megen Opmærksomhed. Det endte med, at jeg fortalte mine Oplevelser, da jeg som Medlem af Foreningen for psyfikale Studier havde været ene af en Tremandskomite, der havde tilbragt Natten i et Hus, hvori det spøgede.

Hvad vi oplevede, havde hverken været

spændende eller overbevisende. Alligevel lod Fortællingen til at interessere mine Tilhørere i en mærkværdig Grad. Spændt og taust fulgte de med, og jeg saa dem veksle et Forstaaelsens Blik, som jeg ikke kunde udtyde.

Straks derpaa rejste Lady Holden sig og forlod Værelset.

Sir Dominick skød Cigarkassen hen til mig, og en Tid sad vi og røg i Taushed. Hans store knoklede Haand skjalv, da han førte sin Havaneser til Læberne, og jeg skønnede, at Mandens Nerver dirrede som Strengene paa en Violin. Mit Instinkt sagde mig, at han var nær ved at betro mig en intim Meddelelse, og jeg frygtede for at tale, for at jeg skulde forstyrre ham deri.

Endelig vendte han sig imod mig med et Ryk, som en, der kaster de sidste Betænkeligheder fra sig.

— Det forekommer mig, Doktor Hardecker, naar jeg skal dømme fra det lidet, jeg har set af Dem, at De netop er den Mand, jeg har ønsket at træffe.

— Det glæder mig at høre, Sir Dominick.

— De synes at have en kold og rolig Dømmekraft. De vil ikke mistænke mig for at have noget Ønske om at smigre Dem. Forholdene er altfor alvorlige til, at vi kan bruge tomme Talemaader. De har særligt Kendskab til disse Ting, og De ser Dem visselig fra et filosofisk Stade, der befrier Dem fra vulgære Fordomme.

Synet af et Genfærd vil formodentlig ikke indgyde Dem nogen større Skræk.

— Nei, jeg tror heller ikke det, Sir Dominick.

— Det vilde maaske endog interessere Dem?

— Ja, i højeste Grad.

Han sukkede tungt.

— Tro mig, Doktor Hardecker, der var en Tid, da ogsaa jeg kunde tale saaledes, som De nu. Mine Nerver var et Ordsprog i Indien. Selv Opstanden rystede dem ikke et Øjeblik. Og nu ser De, hvad jeg er reduceret til —, maaske den mest frygtsomme Mand i Wildshire Sogn. Tal ikke altfor modig om dette Emne; maaske ogsaa De kan blive sat paa en ligesaa sejgpinende Prøve som jeg — en Prøve, der kun kan afsluttes i Galehuset eller i Graven.

Jeg ventede taalmodig paa, at han skulde føle sig oplagt til at gaa videre. Det er unødigt at sige, at hans Indledning havde fyldt mig med spændt Forventning.

— I nogle Aar, vedblev han, har mit og min Hustrus Liv været elendigt, Doktor Hardecker, og det af en Aarsag, der er saa sælsom, at den grænser til det latterlige. Og alligevel har ikke Vanen gjort den lettere at bære — tværtimod jo længere Tiden skrider frem bliver mine Nerver mere og mere slidte og oprevne. Hvis De har tilstrækkeligt fysisk Mod, Doktor Hardecker, vil jeg sætte stor Pris paa at høre

Deres Mening, om dette Fænomen, der ængster os saa meget.

— Hvis min Mening har noget Værd, staar den fuldstændig til deres Raadighed. Tør jeg spørge om, hvorledes dette Fænomen ytrer sig?

— Jeg tror, at det vil have ulige større Værd for Dem, hvis De selv erfarer det, uden at De paa Forhaand faar noget at høre om det. De ved selv, hvorledes videnskabelig Skepsis kan fremsætte Spidsfindigheder om ubevidst Virksomhed af Hjernen og subjektive Indtryk og derved kaste Tvivl over Deres Fremstilling. Det kan være ligesaa godt at væbne sig mod saadant noget paa Forhaand.

— Hvad vil De da, jeg skal gøre?

— Det skal jeg sige Dem. Vil De være saa god at gaa med mig denne Vej.

Han førte mig ud af Spisestuen og ned igennem en lang Gang, indtil vi kom til en Dør, der afsluttede den. Indenfor den var der et stort, umøbleret Rum, udstyret som et Laboratorium. Langs den ene Væg løb en Hylde, hvorpaa stod en lang Række Glaskrukker, der indeholdt patologiske og anatomiske Specimina.

Som De ser, pusler jeg endnu lidt med enkelte af mine gamle Studier. Disse Krukker er Levningerne af, hvad der engang var en aldeles udmærket Samling. Men uheldigvis gik Størstedelen af den tabt, da mit Hus brændte i 1892. Det var i mere end en Henseende en meget ulykkelig Begivenhed for mig. Jeg havde her

samlet Prøver paa mange overmaade sjeldne Tilfælde, og min Miltsamling var sandsynligvis enestaaende. Disse er, hvad der blev tilovers af dem.

Jeg kastede et Blik paa dem og saa, at de virkelig var meget sjeldne og af stort Værd fra et patologisk Synspunkt; opsvulmede Organer, gabende Svulster, forvoksne Ben, ækle Snyltedyr, — en underlig Udstilling af Indiens Frembringelser.

— Som De ser, staar her en lille Sofa, sagde min Vært. Det var langtfra vor Hensigt at byde en Gæst et saa tarveligt Leje; men siden Sagerne har taget en saadan Vending, vilde det være meget elskværdigt af Dem, om De vilde tilbringe Natten her i dette Rum. De maa endelig ikke et Øjeblik betænke Dem paa at sige mig det, ifald Tanken skulde være det mindste afskrækkende for Dem.

— Tvertimod, sagde jeg, den tiltaler mig i højeste Grad.

— Mit eget Værelse er det andet paa venstre Haand, saa hvis De skulde føle Trang til Selskab, vil et Raab altid bringe mig hen til Dem.

— Jeg haaber, jeg ikke skal blive nødt til at forstyrre Dem.

— Det er ikke sandsynligt, at jeg sover. Jeg sover lidet. De maa ikke betænke Dem paa at kalde paa mig.

Efter at vi saaledes havde ordnet dette, gik vi tilbage til Lady Holden i Dagligstuen og talte om lettere Emner.

Det var ikke Praleri fra min Side da jeg sagde, at Udsigten til et natligt Eventyr var mig meget behagelig. Jeg gør ikke Fordring paa at have større Mod end andre; men Kendskabet til en Ting tager fra en dette ubestemte, uforklarlige, frygtindgydende, der mest henvender sig til Indbildningskraften. Den menneskelige Hjerne er kun i Stand til at huse en stærk Interesse ad Gangen, og hvis den er opfyldt af Nysgerrighed eller videnskabelig Begejstring, har den ikke Rum for Frygt. Det er sandt, at jeg havde min Onkels Forsikring om, at han havde et andet Syn paa Sagen. Men jeg tænkte mig, at hans nedbrudte Nervesystem ligesaa meget skyldtes de fyrretyve Aars Ophold i Indien, som at en sjælelig Oplevelse havde mødt ham.

Men jeg var ialfald sund, baade paa Nerver og Hjerne, og det var med noget af den glade Forventning, hvormed en Jæger stiller sig paa sin Post, at jeg kun halvt afklædt lagde mig ned paa den med Tæpper dækkede Sofa. Det var ikke den bedste Luft for et Soveværelse. Den var tung af mange Slags kemiske Uddunstninger, hvoriblandt Metylsprit var den mest fremherskende. Heller ikke var Værelsets Prydelser meget beroligende; den hæslige Række af Glaskrukker med sine Levninger af Lidelser og Sygdomme strakte sig lige for mine Øjne. Der var intet Gardin foran Vinduet; Maanen, der var næsten fuld, lod sit hvide Lys strømme ind i

af Indien. Hans Navn vil særlig mindes i Forbindelse med det Hospital, som han grundlagde og understøttede.

Men den Tid kom, da hans Jernhelbred begyndte at mærkes af det idelige og anspændte Arbejde, og hans Kolleger — der maaske ikke var ganske uinteresserede i denne Sag var utrættelige i at tilskynde ham til at opgive sin Virksomhed og rejse hjem til England.

Han holdt imidlertid ud derovre saalænge han kunde; men tilsidst maatte han bukke under for sin Nervøsitet, der mod Slutningen gav sig højst uheldige Udslag. Som en nedbrudt Mand vendte han tilbage til sin Fødeegn i Wildshire. Han købte et stort Gods med en ældgammel Hovedbygning paa Grændsen af Sallisburysletten, og der helligede han sine sidste Aar til Studiet af sammenlignende Patologi, som havde været hans lærde Kæphest hele Livet, og hvori han blev anset for at være en fremragende Autoritet.

Som man kan tænke sig blev vi uhyre optaget ved at høre, at vor rige — og barnløse — Onkel var vendt tilbage til England. Han paa sin Side viste os ogsaa — at han erindrede Slægtskabet, om han end ikke paa nogen Maade var overdreven i den Gæstfrihed, han viste sine Slægtninge. Enhver af os fik efter Tur en Indbydelse til at besøge ham.

Efter mine Fættres Beretninger lod dette til at være en maadelig Fornøjelse, saa det var med ret blandede Følelser, at jeg, da Turen

Det var en Mand, lav og kvapset, klædt i et Slags mørkegraa Kaftan, der hang glat ned fra Skuldrene til Fødderne; Maanen belyste hans Ansigt fra Siden, og jeg saa, at det var chokoladebrunt, med Haaret løst oplagt bag, som paa en Kvinde.

Han gik langsomt, med Blikket fæstet paa hin Række Flasker med de hæslige menneskelige Levninger. Han lod til at undersøge hvert Glas med Opmærksomhed, derpaa gik han til det næste. Da han var kommet til Enden af Rækken, lige foran min Sofa, standsede han, vendte sig imod mig, løftede Hænderne i Veiret med et Udtryk af Fortvivlelse og svandt for mit Blik.

Jeg sagde, at han løftede sine Hænder op, men jeg skulde have sagt: sine Arme; thi da han indtog hin Stilling med Udtryk af Fortvivlelse, lagde jeg Mærke til en særegen Ejendommelighed ved hans Ydre: Han havde bare en Haand. Da Ærmerne gled ned fra de hævede Arme, saa jeg tydelig den venstre; men den højre endte i en afskaaret Stump. I enhver anden Henseende var hans Ydre saa naturligt, og jeg havde baade hørt og set ham saa klart, at jeg let kunde have troet, at han var en af Sir Dominicks indiske Tjenere, som var kommet ind paa mit Værelse for at lede efter noget. Blot den Omstændighed, at han pludselig forsvandt, kunde lede Tanken hen paa noget uhyggeligt. Jeg sprang op fra mit Leje, tændte Lys

og undersøgte hele Værelset omhyggeligt. Der var ikke noget Spor efter min Gæst, og jeg blev nødt til at drage den Slutning, at der virkelig havde været noget udenfor de almindelige Naturlove i hans Tilsynekomst. Resten af Natten laa jeg vaagen; men der hændte ikke noget, som forstyrrede mig.

Jeg er en Morgenfugl. Men min Onkel var endnu tidligere oppe end jeg; han gik op og ned paa Græsplænen udenfor Huset.

Da han saa mig komme, løb han i sin Spænding lige hen til mig.

— Hvordan gik det? udbrød han. Fik De ham at se?

— En Indier med én Haand?

— Netop.

— Ja, jeg saa ham. Og saa fortalte jeg ham alt, hvad der var hændt.

Da jeg var færdig, førte han mig ind i sit Studereværelse.

— Vi har endnu en liden Stund tilbage til Frokost, og den vil være tilstrækkelig til at give Dem en Forklaring over denne Sag, der virkelig er uforklarlig. Naar jeg for det første fortæller Dem, at jeg i fire Aar aldrig har tilbragt en eneste Nat, hverken i Bombay, ombord i Skibet eller her i England, uden at min Søvn er blevet forstyrret af denne Mand, saa vil De forstaa, hvoraf det kommer, at jeg kun er et Vrag af mit fordums Jeg.

Det samme gentager sig altid: Han viser

sig ved min Seng, ryster mig haardt i Skulderen, gaar fra mit Værelse ind i Laboratoriet, vandrer langsomt langs med Hylden med mine Krukker og forsvinder derpaa.

— Hvad er det, han vil?

— Han vil have sin Haand.

— Sin Haand?

— Ja, — det hænger saaledes sammen: For ti Aar siden blev jeg hentet til en Konsulation i Peshawur. Medens jeg var der, blev jeg anmodet om at se paa Haanden af en Indfødt, der var paa Gennemrejse med en Karavane til Afganistan. Manden kom fra en Stamme Fjeldboere, der lever langt borte et Sted bag ved Kasiristan. Han talte et Blandingsmaal, og det var ikke mere end saa som saa, at jeg kunde forstaa ham. Han led af en blød Svulst paa et af Ledene i Mellemhaanden; jeg fik gjort ham begribeligt, at det blot var ved at miste Haanden, han kunde haabe at frelse sit Liv.

Efter megen Overtalelse gav han sit Samtykke til Operationen. Da den var udført, spurgte han mig, hvad Honorar jeg forlangte. Fyren var næsten Tigger, Stakkel, saa Tanken om Honorar var meningsløs. Jeg svarede, at jeg vilde have hans Haand i Honorar og foreslog ham at lade mig indlemme den i min pataologiske Samling.

Til min Forbauselse havde han overmaade meget imod denne Tanke. Han forklarede, at efter hans Religion var det i højeste Grad magtpaaliggende, at Legemet var samlet efter Døden

for at danne en fuldkommen Bolig for Aanden. Denne Tro er naturligvis gammel; de ægyptiske Mumier stammer fra en lignende Overtro.

Jeg svarede ham, at hans Haand allerede var af, og jeg spurgte, hvorledes han tænkte sig at kunne bevare den. Han mente, at han kunde lægge den ned i Salt og føre den med sig. Jeg antydede, at den kunde være tryggere i mit Eje end i hans, og at jeg havde bedre Midler end Salt til at bevare den.

Da han forstod, at jeg virkelig havde til Hensigt at bevare den omhyggelig, forsvandt hans Modstand øjeblikkelig.

— Men husk, Herre, at jeg vil have den tilbage, naar jeg er død.

Jeg lo af Bemærkningen, og dermed var Sagen endt. Jeg vendte tilbage til min Praksis, og han var uden Tvivl om en Tid i Stand til at fortsætte sin Rejse til Afganistan.

— Ja, som jeg fortalte Dem i Gaar Aftes, der opstod en slem Ildebrand i mit Hus i Bombay. Halvdelen brændte, og blandt andre Ting blev ogsaa Størstedelen af min patologiske Samling ødelagt. Fjeldboens Haand gik ogsaa med. Men jeg skænkede ikke dengang Sagen nogen Tanke.

Dette hændte for seks Aar siden.

For fire Aar siden — to Aar efter Ildebranden — vaagnede jeg en Nat ved, at en nappede mig heftig i Ærmet. Jeg rejste mig op med den Forestilling, at det var min Yndlingshund, der prøvede paa at faa mig vaagen.

Kærlighed og Mildhed, at de kan omskabe Livets Vinter til en mild, indisk Sommer, de er kommet gennem Livets Prøvelser som Sejerherrer.

Lady Holden var en liden, rank Dame, med venlige Øjne, og det Indtryk, hvormed hun saa paa sin Mand, var et godt Skudsmaal for hans Karakter. Men alligevel, om jeg end læste en gensidig Kærlighed i deres Øjne, læste jeg ogsaa en fælles Rædsel og genfandt i hendes Ansigt en svag Genspejling af den snigende Frygt, som jeg havde opdaget i hans. Stundom var deres Tale munter, stundom trist; dog, Tonen lød tvungen i deres Munterhed, men naturlig, naar de var triste, og sagde mig, at paa hver Side af mig bankede der et tungt Hjærte.

Vi sad ved vort første Glas Vin, og Tjeneren var gaaet ud af Stuen, da Samtalen tog en Vending, der frembragte en mærkelig Virkning paa min Vært og Værtinde. Jeg kan ikke genkalde mig, hvad det var, der bragte os hen paa det overnaturlige; men det endte med, at jeg fortalte dem, at jeg, ligesom mange andre Nevrologer havde ofret Studiet af det abnorme Sjæleliv overordentlig megen Opmærksomhed. Det endte med, at jeg fortalte mine Oplevelser, da jeg som Medlem af Foreningen for psyfikale Studier havde været ene af en Tremandskomite, der havde tilbragt Natten i et Hus, hvori det spøgede.

Hvad vi oplevede, havde hverken været

Saaledes lød den sælsomme Historie, som Sir Dominick betroede mig. Den vil forekomme mange at være den vildeste Umulighed; men efter hvad jeg havde oplevet om Natten, og efter mit forudgaaende Kendskab til saadanne Ting, var jeg beredt til at finde det hele troværdigt.

Jeg grundede dybt over Sagen og bragte i Anvendelse alt, hvad jeg havde læst og erfaret, for at klare det. Efter Frokosten overraskede jeg min Vært og Værtinde med, at jeg vilde rejse tilbage til London med næste Tog.

— Kære Doktor, udbrød Sir Dominick i stor Bedrøvelse; De bringer mig til at føle, at jeg har gjort mig skyldig i et stort Brud paa Gæstfriheden ved at paanøde Dem denne uhyggelige Sag. Jeg burde have baaret min egen Byrde.

— Det er ogsaa virkelig denne Sag, som er Skyld i, at jeg rejser til London, sagde jeg. Men jeg kan forsikre Dem om, at De tager fejl, hvis De tror, at det, jeg oplevede inat, var ubehageligt for mig. Tvertimod, jeg vil bede om Lov til at komme tilbage i Aften og tilbringe endnu en Nat i Deres Laboratorium; jeg er højst spændt paa at faa Gæsten at se igen.

Min Onkel blev overordentlig nysgerrig efter at vide, hvad jeg vilde gøre; men Frygten for at vække et falskt Haab afholdt mig fra at fortælle ham det.

Kort efter Frokosten sad jeg atter i mit Modtagelsesværelse i London og opfriskede i

min Hukommelse et Afsnit i en nylig udkommet Bog om Okkultisme, der havde fængslet min Opmærksomhed, da jeg første Gang læste det.

— Hvad de jordbundne Aander angaar, sagde min Raadgiver, da er en eller anden fremherskende Tanke, der besætter dem i Dødstimen, tilstrækkelig til at holde dem fast hernede til denne materielle Verden. Slige Folk er Amfibier baade i dette og i det tilkommende Liv, og er i Stand til at gaa fra det ene til det andet, som Skildpadden kan gaa fra Land til Vand. De Tilfælde, der binder en Sjæl saa stærkt til et Liv, som dets Legeme har forladt, er altid en stærk Lidenskab; Gerrighed, Hævnlyst, Sorg, Kærlighed og Medlidenhed er alle kendt for at have denne Virkning, og som Regel har den sit Udspring fra et uopfyldt Ønske; naar dette opfyldes, løses det materielle Baand. Der er berettet flere Tilfælde, som viser den ejendommelige Haardnakkethed hos disse Gæster, og at de er forsvundet, naar de har faaet sine Ønsker opfyldt, eller naar i enkelte Tilfælde et fornuftigt Kompromis er bragt i Stand. „Et fornuftigt Kompromis", — det var disse Ord, jeg havde ruget over hele Formiddagen, og som jeg nu saa bekræftet af min Kilde. En virkelig Tilbagebetaling kunde ikke her finde Sted, men et fornuftigt Kompromis.

Saa hurtig, som Jernbanetoget kunde føre mig, rejste jeg ned til Shadwells Sømandshospital, hvor min gamle Ven Jack Hewett var Overkirurg.

Deres Mening, om dette Fænomen, der ængster os saa meget.

— Hvis min Mening har noget Værd, staar den fuldstændig til deres Raadighed. Tør jeg spørge om, hvorledes dette Fænomen ytrer sig?

— Jeg tror, at det vil have ulige større Værd for Dem, hvis De selv erfarer det, uden at De paa Forhaand faar noget at høre om det. De ved selv, hvorledes videnskabelig Skepsis kan fremsætte Spidsfindigheder om ubevidst Virksomhed af Hjernen og subjektive Indtryk og derved kaste Tvivl over Deres Fremstilling. Det kan være ligesaa godt at væbne sig mod saadant noget paa Forhaand.

— Hvad vil De da, jeg skal gøre?

— Det skal jeg sige Dem. Vil De være saa god at gaa med mig denne Vej.

Han førte mig ud af Spisestuen og ned igennem en lang Gang, indtil vi kom til en Dør, der afsluttede den. Indenfor den var der et stort, umøbleret Rum, udstyret som et Laboratorium. Langs den ene Væg løb en Hylde, hvorpaa stod en lang Række Glaskrukker, der indeholdt patologiske og anatomiske Specimina.

Som De ser, pusler jeg endnu lidt med enkelte af mine gamle Studier. Disse Krukker er Levningerne af, hvad der engang var en aldeles udmærket Samling. Men uheldigvis gik Størstedelen af den tabt, da mit Hus brændte i 1892. Det var i mere end en Henseende en meget ulykkelig Begivenhed for mig. Jeg havde her

Omridsene saa faste som paa et levende Menneske. De røde Tøfler under den graa Kaftan var uden Hæle, hvilket frembragte den slæbende Lyd, naar han gik.

Ligesom den foregaaende Nat gik Genfærdet langsomt forbi Rækken af Krukker, indtil han blev staaende foran den, der indeholdt Haanden. Han rakte sig op efter den, medens hele hans Skikkelse skjalv af Forventning, — tog den ned, undersøgte den ivrig, og saa — kastede han den ned i Gulvet med Ansigtet sammentrukket af Raseri og Skuffelse.

Det var et Klask, der genlød over hele Huset, og da jeg saa op, var den lemlæstede Hindu forsvundet. Et Øjeblik efter sprang Døren op, og Sir Dominick styrtede ind.

— De er vel ikke saaret? udbrød han.

— Nei — men dybt skuffet.

Med Forbauselse saa han paa Glasstumperne og den brune Haand, der laa paa Gulvet.

— Men du milde Himmel, udbrød han, hvad er dette?

Jeg fortalte ham min Plan og dens sørgelige Udfald.

— Det var godt udtænkt, sagde han; men jeg frygter, at det ikke er saa let at gøre Ende paa mine Lidelser. Dog, en Ting vil jeg nu indstændig kræve, og det er, at De aldrig nogensinde af nogensomhelst Grund skal sove i dette Værelse. Min Frygt for, at noget skulde have tilstødt Dem, da jeg hørte Skraldet, var den værste af alle de Ængstelser, jeg har gennem-

Det var ikke Praleri fra min Side da jeg sagde, at Udsigten til et natligt Eventyr var mig meget behagelig. Jeg gør ikke Fordring paa at have større Mod end andre; men Kendskabet til en Ting tager fra en dette ubestemte, uforklarlige, frygtindgydende, der mest henvender sig til Indbildningskraften. Den menneskelige Hjerne er kun i Stand til at huse en stærk Interesse ad Gangen, og hvis den er opfyldt af Nysgerrighed eller videnskabelig Begejstring, har den ikke Rum for Frygt. Det er sandt, at jeg havde min Onkels Forsikring om, at han havde et andet Syn paa Sagen. Men jeg tænkte mig, at hans nedbrudte Nervesystem ligesaa meget skyldtes de fyrretyve Aars Ophold i Indien, som at en sjælelig Oplevelse havde mødt ham.

Men jeg var ialfald sund, baade paa Nerver og Hjerne, og det var med noget af den glade Forventning, hvormed en Jæger stiller sig paa sin Post, at jeg kun halvt afklædt lagde mig ned paa den med Tæpper dækkede Sofa. Det var ikke den bedste Luft for et Soveværelse. Den var tung af mange Slags kemiske Uddunstninger, hvoriblandt Metylsprit var den mest fremherskende. Heller ikke var Værelsets Prydelser meget beroligende; den hæslige Række af Glaskrukker med sine Levninger af Lidelser og Sygdomme strakte sig lige for mine Øjne. Der var intet Gardin foran Vinduet; Maanen, der var næsten fuld, lod sit hvide Lys strømme ind i

og slog mig ned i et hyggeligt Soveværelse i en anden Del af Huset, i nogen Afstand fra Skuepladsen for mine Eventyr.

Men tiltrods herfor skulde jeg dog ikke nyde en uafbrudt Søvn. Midt paa Natten styrtede min Vært ind i Værelset med en Lampe i Haanden. Hans vældige magre Skikkelse var svøbt i en Slobrok, og hans Ydre syntes alt for kraftig til at huse en Mand med saa svage Nerver som den indiske Læge, jeg havde seet om Aftenen.

Dog, det var ikke saa meget hans Indtræden som Udtrykket, der overraskede mig. Han var pludselig bleven mindst tyve Aar yngre; Øjnene straalede, Ansigtet lyste, og han viftede med den ene Haand over sit Hoved. Jeg satte mig i Sengen og stirrede forbauset paa denne mærkværdige Gæst. Men hvad han sagde, jog snart Søvnen ud af Øjnene paa mig.

— Vi er ovenpaa, vi har sejret! raabte han. Min kære Hardecker, hvorledes skal jeg nogensinde i Livet faa gengældt Dem dette?

— Det er vel ikke Deres Mening at sige, at alt er i Orden?

— Jo, sandelig vil jeg det, jeg var sikker paa, at De ikke vilde tage det ilde op at blive vækket, naar De faar saa velsignet nyt at høre.

— Tage det ilde op? Nej, det skulde jeg vel mene! Men er det virkelig sikkert?

— I den Henseende nærer jeg ingen som helst Tvivl. Jeg er nu blevet Deres Skyldner, kære Nevø, og det i en Grad, som jeg aldrig har været noget Menneske skyldig før og aldrig

Det var en Mand, lav og kvapset, klædt i et Slags mørkegraa Kaftan, der hang glat ned fra Skuldrene til Fødderne; Maanen belyste hans Ansigt fra Siden, og jeg saa, at det var chokoladebrunt, med Haaret løst oplagt bag, som paa en Kvinde.

Han gik langsomt, med Blikket fæstet paa hin Række Flasker med de hæslige menneskelige Levninger. Han lod til at undersøge hvert Glas med Opmærksomhed, derpaa gik han til det næste. Da han var kommet til Enden af Rækken, lige foran min Sofa, standsede han, vendte sig imod mig, løftede Hænderne i Veiret med et Udtryk af Fortvivlelse og svandt for mit Blik.

Jeg sagde, at han løftede sine Hænder op, men jeg skulde have sagt: sine Arme; thi da han indtog hin Stilling med Udtryk af Fortvivlelse, lagde jeg Mærke til en særegen Ejendommelighed ved hans Ydre: Han havde bare en Haand. Da Ærmerne gled ned fra de hævede Arme, saa jeg tydelig den venstre; men den højre endte i en afskaaret Stump. I enhver anden Henseende var hans Ydre saa naturligt, og jeg havde baade hørt og set ham saa klart, at jeg let kunde have troet, at han var en af Sir Dominicks indiske Tjenere, som var kommet ind paa mit Værelse for at lede efter noget. Blot den Omstændighed, at han pludselig forsvandt, kunde lede Tanken hen paa noget uhyggeligt. Jeg sprang op fra mit Leje, tændte Lys

landske Bøjning, som er deres Maade at sige Farvel paa. Da han bøjede sig tredie Gang, løftede han sine Arme over Hovedet, og jeg saa b e g g e hans Hænder udstrakte i Luften. Derpaa forsvandt han — som jeg tror — for bestandig. —

Ja, dette er den sælsomme Oplevelse, der vandt mig Kærlighed og Taknemmelighed hos min berømte Onkel, den højt ansete indiske Kirurg.

Hans Haab gik i Opfyldelse. Aldrig blev han siden foruroliget af Fjeldboen, der uden Tvivl havde søgt efter sin Haand. Sir Dominick og Lady Holden havde en meget lykkelig Alderdom, der, saavidt jeg ved, ikke var skygget af nogen Sorg. De døde begge i den store Influenza-Epidemi, med faa Ugers Mellemrum.

Saa længe han levede, henvendt han sig altid til mig for at faa Raad i alt, hvad der angik engelske Sæder og Skikke, som han kendte saa lidet til. Jeg hjalp ham ogsaa med at indkøbe og udvide hans Godser. Det var derfor ikke nogen Overraskelse for mig, da jeg saa mig foretrukket fremfor fem fortørnede Fættere og paa en eneste Dag blev ophøjet fra at være en haardt slidende Doktor til at være Overhoved for en indflydelsesrig Wildshirefamilie.

Jeg, i al fald, har al Grund til at velsigne Mindet om Manden med den brune Haand og den Dag, da jeg var saa heldig at befri Rodenhurst fra hans uvelkomne Besøg.

CONAN DOYLE

FORSTADS-DRAMAET

I Steden derfor saa jeg min gamle hinduiske Patient, klædt i en lang graa Kaftan, en saadan, som er ejendommelig for hans Stamme.

Manden holdt sin Armstump i Vejret og saa bebrejdende paa mig. Derpaa undersøgte han mine Krukker, som jeg paa den Tid havde i mit eget Værelse, og gennemgik dem omhyggelig, — viste Tegn paa Vrede og forsvandt.

Jeg tænkte mig, at han netop maatte være død, og at han var kommet for at kræve Indfrielsen af det Løfte, at jeg vilde bevare hans Haand sikkert for ham.

Ja, nu ved De det altsammen, Doktor Hardecker. Hver eneste Nat, til samme Klokkeslet, har nu dette Skuespil gentaget sig i fire Aar. Det er i og for sig ganske simpelt, men mig har det slidt op, ligesom Vanddryp huler en Sten. Det har medført en beklagelig Søvnløshed; thi jeg er ikke nu i Stand til at sove saa længe, jeg venter hans Komme. Det har forbitret Alderdommen for mig og for min Hustru, der har delt denne store Lidelse med mig.

Men der lyder Klokken til Frokost. Min Hustru venter sikkert utaalmodig paa at faa at høre, hvorledes det er gaaet Dem i Nat. Vi staar begge i Gæld til Dem for Deres Ridderlighed. Thi det tager noget af Tyngden bort fra vor Vanskæbne, naar vi, om kun for en eneste Nat, kan dele den med en Ven, og det beroliger os med Hensyn til vor aandelige Sundhed, som vi stundom nødes til at tvivle om.

vel Juryen som Dommeren, der undersøgte de mærkelige Omstændigheder, som knyttede sig til Fru Mary Elmsleys Sag.

Den fremmede, der i London vandrer bort fra de slagne Veje og besøger de Kvarterer, hvor Arbejderne har deres Boliger, forbavses over den kedelige Ensformighed med de endeløse Rækker af ensartede Murstenshuse, en Ensformighed, der kun afbrydes af de sædvanlige Hjørneværtshuse og de mindre hyppige Smaakirker, som ligger spredte mellem Arbejderkasernerne . Den store Stads Udvidelse skyldes navnlig, at Distrikt efter Distrikt er blevet dækket af disse lange Rækker af tarvelige Boliger, og de stammer væsentlig fra Aarene mellem Krimkrigens Slutning og 1860. Mange smaa Bygmestre opnaaede, ved stadig at prioritere, hvad de havde bygget, og anvende de derved tilvejebragte Midler til nye Byggeforetagender, at faa opført Gade efter Gade og sluttelig at samle sig en betydelig Formue ved den almindelige Prisstigning. Blandt disse kloge Spekulanter var der en vis John Elmsley, som ved sin Død efterlod sine talrige Huse og store Kapital til sin Enke Mary.

Mary Elmsley, der nu var en gammel Kone, havde for længe levet paa tarvelig Vis til, at hun kunde forandre sin Levefod. Hun var barnløs, og hun anvendte nu al sin Arbejdsevne paa den økonomiske Ledelse af sine Ejendomme

min Hukommelse et Afsnit i en nylig udkommet Bog om Okkultisme, der havde fængslet min Opmærksomhed, da jeg første Gang læste det.

— Hvad de jordbundne Aander angaar, sagde min Raadgiver, da er en eller anden fremherskende Tanke, der besætter dem i Dødstimen, tilstrækkelig til at holde dem fast hernede til denne materielle Verden. Slige Folk er Amfibier baade i dette og i det tilkommende Liv, og er i Stand til at gaa fra det ene til det andet, som Skildpadden kan gaa fra Land til Vand. De Tilfælde, der binder en Sjæl saa stærkt til et Liv, som dets Legeme har forladt, er altid en stærk Lidenskab; Gerrighed, Hævnlyst, Sorg, Kærlighed og Medlidenhed er alle kendt for at have denne Virkning, og som Regel har den sit Udspring fra et uopfyldt Ønske; naar dette opfyldes, løses det materielle Baand. Der er berettet flere Tilfælde, som viser den ejendommelige Haardnakkethed hos disse Gæster, og at de er forsvundet, naar de har faaet sine Ønsker opfyldt, eller naar i enkelte Tilfælde et fornuftigt Kompromis er bragt i Stand. „Et fornuftigt Kompromis", — det var disse Ord, jeg havde ruget over hele Formiddagen, og som jeg nu saa bekræftet af min Kilde. En virkelig Tilbagebetaling kunde ikke her finde Sted, men et fornuftigt Kompromis.

Saa hurtig, som Jernbanetoget kunde føre mig, rejste jeg ned til Shadwells Sømandshospital, hvor min gamle Ven Jack Hewett var Overkirurg.

mede sig, blev først underkastet en kritisk Betragtning fra et Vindue. Hendes Velstand kunde have tilladt hende at leve et Liv i Overdaadighed; men hun boede kun i et lille Hus med en lille forsømt Baghave, og hendes Levevis var endnu tarveligere end hendes Bolig. Det var i det hele taget en original og unaturlig Alderdom.

Fru Elmsley saas sidste Gang i Live Mandag Aften d. 13. August 1860. Den Dag Klokken syv saa to Naboer hende sidde i Sovekammervinduet. Den følgende Morgen lidt over Klokken ti kom en af hendes uregelmæssige Hjælpere i Anledning af nogle Vandhaner, men fik intet Svar trods gentagen Banken. I Løbet af denne Tirsdag gik det mange Besøgende paa samme Maade, og Onsdag og Torsdag gik, uden at der viste sig Livstegn i Huset. Man skulde have troet, at dette vilde vække Mistanke; men Naboerne var saa vante til Enkens Særheder, at de ikke let lod sig forbavse. Det var først om Fredagen, da Skoflikkeren John Emms fandt den samme uhyggelige Stilhed i Huset, at han pludselig grebes af Frygt for, at der var noget galt. Han løb hen til hendes Sagfører, Hr. Rose, og en fjern Slægtning, Hr. Faith, og de tre Mænd vendte tilbage til Huset. Undervejs fik de en Politibetjent Dillon til at følge med.

Hoveddøren var stænget, og Vinduerne lukkede. De fire Mænd gik da bag om Huset

til Haven og kom ind ad en Bagdør, som de synes at have faaet aabnet uden Vanskelighed. John Emms førte an, da han var nøje kendt med Huset. I nederste Etage var der intet Tegn til den gamle Kvinde. Deres Støvlers Knirken og deres egen Hvisken var de eneste Lyde, som brød Stilheden. Noget beroligede gik de ovenpaa; maaske var der alligevel ikke noget i Vejen. Det var meget sandsynligt, at den originale Enke var taget ud paa Besøg; men da de kom op paa Trappeafsatsen, stod John Emms og stirrede, medens de andre ved at kigge forbi ham opdagede noget, som bortjog Haabet fra deres Hjærter.

Det var det blodige Omrids af en Mands Fodtrin paa Trægulvet. Døren til det forreste Værelse var næsten lukket; Politibetjenten skubbede til Døren, men der laa noget hindrende bag ved. Omsider fik de dog Døren skubbet op. Der laa den ulykkelige Kvinde med de magre Lemmer udstrakte paa Gulvet. Under Armen havde hun to Ruller Tapetpapir, og adskillige andre laa henslængte paa Gulvet foran hende. Det var øjensynligt, at de frygtelige Slag, som havde slaaet hende ned, havde ramt hende uventet og øjeblikkelig gjort hende bevidstløs. Hun havde ikke haft noget af den Forudanelse, der er det eneste rædselsfulde ved Døden.

Efterretningen om Mordet paa en saa vel-

kendt Person vakte den største Ophidselse i Nabolaget, og der blev gjort alt muligt for at opdage Snigmorderen. Der blev udlovet en Belønning paa 300 Pund Sterling til den, der kunde give Oplysninger, som førte til Opdagelse af Morderen, men forgæves. En omhyggelig Undersøgelse af Huset afslørede intet, der kunde tjene som en paalidelig Nøgle. Det var vanskeligt at afgøre Tidspunktet for Mordet, thi der var Grund til at tro, at den afdøde Kvinde lejlighedsvis forsømte at rede sin Seng, saa at den Omstændighed, at Sengen var uredt, ikke beviste, at hun havde sovet i den. Hun var fuldt paaklædt, som hun vilde være om Aftenen, og det var usandsynligt, at hun vilde gøre Indkøb af Tapetpapir i den tidlige Morgenstund. I det hele taget tydede alting paa, at Forbrydelsen var begaaet om Mandag Aften lidt over Klokken syv. Der var ikke brugt Vold hverken mod Døre eller Vinduer, og Fru Elmsley maatte altsaa selv have indladt Morderen. Det stemmede ikke med hendes Sædvaner, at hun skulde have indladt nogen, hun ikke kendte, paa et saadant Tidspunkt, og Tapetpapirets Tilstedeværelse viste, at det maatte være nogen, hun gjorde Forretning med. Saa vidt kunde Politiet næppe tage fejl. Morderen syntes kun at have haft ringe Fordel af sin Forbrydelse, thi de eneste Penge i Huset, 48 Pund Sterling, fandtes gemt i Kælderen, og der savnedes kun nogle

faa værdiløse Sager. I Ugevis ventede Publikum med Utaalmodighed paa en Arrestation, og i Ugevis forblev Politiet tavs, skønt ikke uvirksom.

Blandt de talrige Folk, der tjente lidt Penge ved at hjælpe den afdøde Kvinde, var der en respektabelt udseende Mand ved Navn George Mullins, noget over halvtreds Aar gammel, med en rank Ryg som en Mand, der i sin Tid havde været vant til at gøre Eksercits. Han havde da ogsaa tjent i det irske Politikorps og havde haft mange andre mærkelige Oplevelser, før han slog sig ned som Gipser og Murer i Londons East-End. Det var denne Mand, som henvendte sig til Overpolitibetjent Tanner og fremlagde for ham en Forklaring, der tegnede til at kunne løse hele Gaaden.

Ifølge denne Forklaring havde Mullins fra først af næret Mistanke til Skoflikkeren Emms og gjort Skridt til at skaffe sig Mistanken bekræftet, tilskyndet dels af Retfærdighedsfølelse, dels — og vel mest — i Haab om at faa den udlovede Belønning. De 300 Pund stak ham svært i Øjnene, og han udgav sig for at være langt klogere end Politiet. „Jeg er jo selv en gammel Politimand," sagde han, da han første Gang kom med sin Anmeldelse, „og det manglede bare, at jeg ikke skulde kunne finde Morderen."

Skoflikkeren boede i et lille Hus ved Ud-

kanten af et gammelt Teglbrænderi. Til dette hørte der et forfaldent Skur, der laa ca. 100 Alen fra hans Hus og ikke mere benyttedes. Det lod til, at Mullins i nogen Tid havde holdt Øje med Emms, og han havde set ham bære en Papirspakke fra sit Hus og skjule den et eller andet Sted i Skuret. „Sandsynligvis", sagde den snilde Mullins, „skjuler han nogle af Tyvekosterne der." Ogsaa Politiet mente, at den Tanke ikke var urimelig, og den følgende Morgen gik tre Politibetjente sammen med Mullins til Emms' Hus og undersøgte saavel dette som det omtalte Skur. Deres Anstrængelser var imidlertid forgæves, da de intet mistænkeligt fandt.

Dette Resultat tilfredsstillede ikke den skarpsindige Mullins, som paastod, at Betjentene ikke havde undersøgt Skuret ordentligt, og overtalte dem til at prøve igen. Dette gjorde de under hans Vejledning og denne Gang med godt Resultat. Under en flad Sten i Skuret fandt de en Papirspakke af en ret mærkelig Art. Den var omviklet med et groft Bændel, og da de aabnede den, var der indeni en anden Pakke med vokset Traad omkring. I Pakken fandtes tre smaa Skeer og een stor, to Linser og en Anvisning, stilet til Fru Elmsley, og som var betalt til hende paa Morddagen. Der kunde ikke være Tvivl om, at ogsaa de andre Sager havde tilhørt den afdøde Kvinde. Opdagelsen syntes af stor Betydning, og hele Selskabet begav sig

til Politistationen, Emms greben af Skræk og Forvirring, Mullins opblæst af Stolthed over sit formentlige Geni som Opdagelsesbetjent. Men hans Triumf varede ikke længe. Paa Politistationen anklagede Inspektøren ham for selv at have været delagtig i Mordet paa Fru Elmsley.

„Er det den Maade, jeg skal behandles paa, efter at have givet Dem Oplysninger?" spurgte han.

„Hvis De er uskyldig, vil der ikke ske Dem noget ondt," svarede Inspektøren, og han blev saa overgivet til Retten. Denne dramatiske Vending foraarsagede betydelig offentlig Ophidselse, og der udtryktes alle Vegne den største Afsky for en Mand, der ikke blot stod anklaget for et meget koldblodigt Mord, men ogsaa var fræk nok til at beskylde en anden for Udaaden i Haab om at faa den udsatte Belønning. Man blev snart klar over, at Emms i alt Fald var uskyldig, da han meget tydelig kunde bevise sit alibi. Men naar Emms var uskyldig, hvem var saa den skyldige undtagen den Mand, der havde anbragt de stjaalne Sager i Skuret, og hvem andre kunde det være end Mullins, som havde fortalt Politiet, at de var der? Publikum havde taget Standpunkt, allerede før Fangen var forhørt, og de Oplysninger, Politiet havde tilvejebragt imod ham, gav ikke Grund til at skifte Mening herom. En overvældende Bunke Indicier til Støtte for Anklagen mod Mullins blev

CONAN DOYLE

FORSTADS-DRAMAET

Lørdagen, forklarede, at da hun havde været der to Dage før Mordet, var Mullins kommen med nogle Ruller Tapetpapir, og Fru Elmsley havde sagt til ham om at bringe det op i det Værelse, hvor Dramaet senere foregik. Nu var det jo klart, at Fru Elmsley havde staaet og talt om Tapetpapir, da hun blev slaaet, og hvad var da mere naturligt, end at det havde været med den Person, der oprindelig bragte Rullerne? Endvidere var det oplyst, at Fru Elmsley i Dagens Løb havde leveret Mullins en Nøgle. Denne Nøgle fandtes liggende i det samme Værelse som Liget, og hvordan skulde den være kommet der, hvis Mullins ikke havde bragt den?

For saa vidt havde Politiet utvivlsomt gode Kort paa Haanden, og man søgte at gøre Sagen endnu klarere ved at søge at skaffe Beviser for, at Mullins var set paa Vej baade til og fra Forbrydelsesstedet. En vis Raymond var villig til at sværge paa, at han Klokken otte hin Aften havde set et Glimt af ham i en Gade nær ved den, hvori Fru Elmsley boede. Han bar en sort Filthat. En Sømand bevidnede, at han havde set ham lidt over Klokken fem næste Morgen. Han forklarede endvidere, at hans Opmærksomhed vaktes ved Mandens nervøse Væsen og ophidsede Udseende samt ved hans udproppede Lommer. Han bar en brun Hat. Da Sømanden hørte Tale om Mordet, gik

Under den stærke offentlige Harme, som fremkaldes ved blodige Forbrydelser, er der en Tilbøjelighed, der deles af Dommere og Nævninger, til at se bort fra eller behandle som Sagen uvedkommende saadanne Tvivlspørgsmaal, der maatte antages at tale i den anklagedes Favør. Lord Tenterden har helt afskaffet Tvivlsteorien ved at erklære at en Nævningeret er fuldstændig berettiget til at afsige sine Kendelser paa et hvilket som helst Bevismateriale, den maatte anse for afgørende i alle Tvistepunkter. Men naar man husker paa, hvor ofte man har følt sig ubetinget sikker, og dog taget fejl i Tvistespørgsmaal, hvor ofte det, der synes umuligt, sluttelig har vist sig rigtigt, saa føler man, at Kriminallovgivningen selv er Landets største Morder, naar den er bygget paa saadanne Principper. Langt visere er den Paastand, at det er bedre, at ni og halvfems skyldige undslipper, end at et uskyldigt Menneske maa lide Straf, og at en tiltalt derfor bør frikendes, hvis eet Bevis af Hundrede taler bestemt til Gunst for ham. Hvis den skotske Jurykendelse „Ikke bevist" var tilladt i det egentlige England i Stedet for det overleverede „Skyldig" eller „Ikke skyldig", vilde denne Kendelse sikkert blive afsagt i mangen betydningsfuld Sag. En saadan Kendelse vilde ogsaa være bleven betragtet som en højst kærkommen Udvej af saa-

saa med Hensyn til Blodpletten paa Blyantsholderen, at Beværtningsmanden, da han købte Blyanten, omhyggelig havde renset og pudset den, saa at det umulig kunde være Fru Elmsleys Blod, som fandtes paa den. Han fremhævede ogsaa Uoverensstemmelsen mellem Raymonds Vidnesbyrd, der havde set den anklagede med sort Hat paa Klokken otte om Aftenen, og Sømanden, der havde mødt ham Klokken fem om Morgenen med brun Hat. Hvis man gik ud fra, at den anklagede havde tilbragt Natten i den myrdede Kvindes Hus, hvordan kunde han saa faa Lejlighed til at skifte Hat? Det ene eller begge Vidnesbyrdene maatte være værdiløst. Sømanden havde desuden mødt den mystiske Fremmede i Stepney Green, der slet ikke laa paa Vejen mellem Skuepladsen for Mordet og Mullins Bolig. Hvad de udstoppede Lommer angik, saa var der kun taget nogle faa Smaasager fra den myrdede Kvindes Hus, og de kunde absolut ikke udspile Tyvens Lommer. Hverken Raymond eller Sømanden havde paastaaet, at Arrestanten bar Murerhammeren, hvormed man antog, at Forbrydelsen var begaaet.

Endelig fremførte han to nye og vigtige Vidner, hvis Forklaring leverede en af disse pludselige Overraskelser, denne Sag havde været saa rig paa. En Fru Barnes, der boede i Grove-Road lige over for Skuepladsen for Mor-

det, var villig til at aflægge Ed paa, at hun Kl. 20 Minutter før 10 om Tirsdag Morgenen — efter Politiets Opfattelse tolv Timer efter, at Forbrydelsen var begaaet — saa nogen i Værelset ovenpaa gaa med noget Tapetpapir, og hun saa ogsaa Vinduet til højre blive aabnet paa Klem. Nu kunde hun ganske vist have taget fejl i den ene eller den anden Henseende; men det skulde dog være sært, om hun tog fejl i begge. Hvis der virkelig var nogen i Værelset paa dette Tidspunkt, hvad enten det var Fru Elmsley eller hendes Snigmorder, saa viste det i alt Fald, at Grundlaget for Anklagen var helt forkert.

— Det andet Vidne var en Murer Stephenson, som forklarede, at han om Tirsdag Morgen havde set en anden Murer Rowland komme ud fra et Hus med Tapetpapir i Haanden. Dette var lidt over Klokken ti. Han kunde ikke aflægge Ed paa, hvad det var for et Hus; men han mente, det var Fru Elmsleys. Rowland skyndte sig forbi ham, da Stephenson standsede ham — de var nemlig Bekendte — og spurgte, om han gav sig af med at tapetsere.

„Ja; vidste du ikke det?" spurgte Rowland.

„Nej," sagde Sephenson, „ellers kunde jeg have givet dig et Stykke Arbejde eller to."

„Jo; da har jeg lært det Fag," sagde Rowland og gik videre.

Til Svar herpaa forklarede Rowland for Ret-

mede sig, blev først underkastet en kritisk Betragtning fra et Vindue. Hendes Velstand kunde have tilladt hende at leve et Liv i Overdaadighed; men hun boede kun i et lille Hus med en lille forsømt Baghave, og hendes Levevis var endnu tarveligere end hendes Bolig. Det var i det hele taget en original og unaturlig Alderdom.

Fru Elmsley saas sidste Gang i Live Mandag Aften d. 13. August 1860. Den Dag Klokken syv saa to Naboer hende sidde i Sovekammervinduet. Den følgende Morgen lidt over Klokken ti kom en af hendes uregelmæssige Hjælpere i Anledning af nogle Vandhaner, men fik intet Svar trods gentagen Banken. I Løbet af denne Tirsdag gik det mange Besøgende paa samme Maade, og Onsdag og Torsdag gik, uden at der viste sig Livstegn i Huset. Man skulde have troet, at dette vilde vække Mistanke; men Naboerne var saa vante til Enkens Særheder, at de ikke let lod sig forbavse. Det var først om Fredagen, da Skoflikkeren John Emms fandt den samme uhyggelige Stilhed i Huset, at han pludselig grebes af Frygt for, at der var noget galt. Han løb hen til hendes Sagfører, Hr. Rose, og en fjern Slægtning, Hr. Faith, og de tre Mænd vendte tilbage til Huset. Undervejs fik de en Politibetjent Dillon til at følge med.

Hoveddøren var stænget, og Vinduerne lukkede. De fire Mænd gik da bag om Huset

hele taget kunde alting forklares med Undtagelse af Pakken i Skuret; men den var ogsaa i sig selv meget graverende.

Juryen forhandlede i tre Timer og kom saa med Kendelsen „Skyldig", og heri samstemmede Dommeren. Men nogle af hans Ord var dog saaledes, at de tydeligt tilkendegav, at han ingenlunde følte sig sikker i sin Sag.

„Hvis De endnu kan godtgøre, at De er uskyldig," sagde han til Arrestanten, „saa tvivler jeg ikke paa, at de Folk, der skal haandhæve Retten, vil skænke Deres Bevisligheder al skyldig Opmærksomhed."

At hentyde til Muligheden af, at Manden kunde være uskyldig, og samtidig dømme ham til at hænges forekommer Lægfolk en temmelig barbarisk og ulogisk Fremgangsmaade. Det er ganske vist, at det samlede Resultat af Undersøgelsen talte stærkt imod Mullins, og at Mandens Fortid ikke var god. Men alligevel kan man ikke med for stor Varsomhed fæste Lid til Indicier eller Biomstændigheder, der næsten altid lader sig forklare paa mere end een Maade.

Selv om i dette Tilfælde Mullin's a l i b i ikke kunde bevises, og selv om man kan se bort fra Stephensons Vidnesbyrd, saa bliver der dog tilbage Fru Barnes' Forklaring, som i alt Fald syntes at vise, at hvis Mullins begik Forbrydelsen, skete det paa en helt anden Maade, end Politiet antog. Desuden lyder det i højeste Grad usandsynligt, at en Mand skulde begaa et

Mord omkring Klokken otte om Aftenen og forblive hele Natten i Huset sammen med Liget, tilmed i Mørke, da et Lys let kunde blive bemærket af Naboerne, i Stedet for i Mørket at slippe bort fra det uhyggelige Sted.

Efter at man har gennemlæst denne Sags Akter, faar man det bestemte Indtryk, at selv om Mullins muligvis nok var skyldig, saa blev Politiet dog aldrig i Stand til at fastslaa Forbrydelsens Enkeltheder, og der var en ikke ringe Fare for et frygteligt Fejlgreb, da Dødsdommen blev afsagt.

Mellem Jurister var der paa den Tid megen Diskussion om Tilstrækkeligheden af Bevismaterialet; men selve Publikum var fuldstændig tilfreds med Resultatet, thi Forbrydelsen var saa gyselig, at der derved alene var vakt en stærk Uvilje mod den anklagede.

Mullins blev hængt den 19de November, og han efterlod en Erklæring, hvori han atter hævdede sin Uskyldighed. Han forsøgte ikke nærmere at forklare de Omstændigheder, der kostede ham Livet; men han erklærede i sine sidste Timer, at han troede, Emms var uskyldig i Mordet, hvad nogle har antaget for en Indrømmelse af, at han selv havde anbragt de for ham saa farlige Sager i Skuret.

Der er ikke senere fremkommet noget, som kunde kaste nyt Lys over den uhyggelige Sag.

CONAN DOYLE: „MYSTERIER OG FORBRYDELSER"

HVERT HÆFTE INDEHOLDER EN, à TO AFSLUTTEDE KRIMINALHISTORIER

PRIS 25 ØRE

SERIEN VIL OMFATTE:

1. MANDEN MED BILLERNE og DEN NY KATAKOMBE
2. KAPTAJNEN PAA »POLARSTJERNEN«
3. JERNBANE MYSTERIET
4. DEN LILLE FIRKANTEDE KASSE
5. MORDERENS OPLEVELSER
6. DET GAADEFULDE SKUD
7. SPØGELSET UDEN HAAND
8. SANNOX MYSTERIET og PAA SPØGELSEJAGT
9. VAMPYREN
10. SKUESPILLERENS DUEL
11. AUKTIONS-NUMMER 249
12. DEN SORTE DOKTOR
13. SØLVØKSEN
14. RUSSERINDEN
15. KEINPLATZ EXPERIMENTET
16. EN NAT IMELLEM NIHILISTER

SUBSKRIPTION — 4 KR. — TEGNES I ALLE BOGLADER I NORDEN

HVERT HÆFTE SÆLGES OGSAA SÆRSKILT

16 HÆFTER FOR 25 ØRE PR. HÆFTE

NOVELLE-MAGASINET

CONAN DOYLE

YSTERIER OG FORBRYDELSER

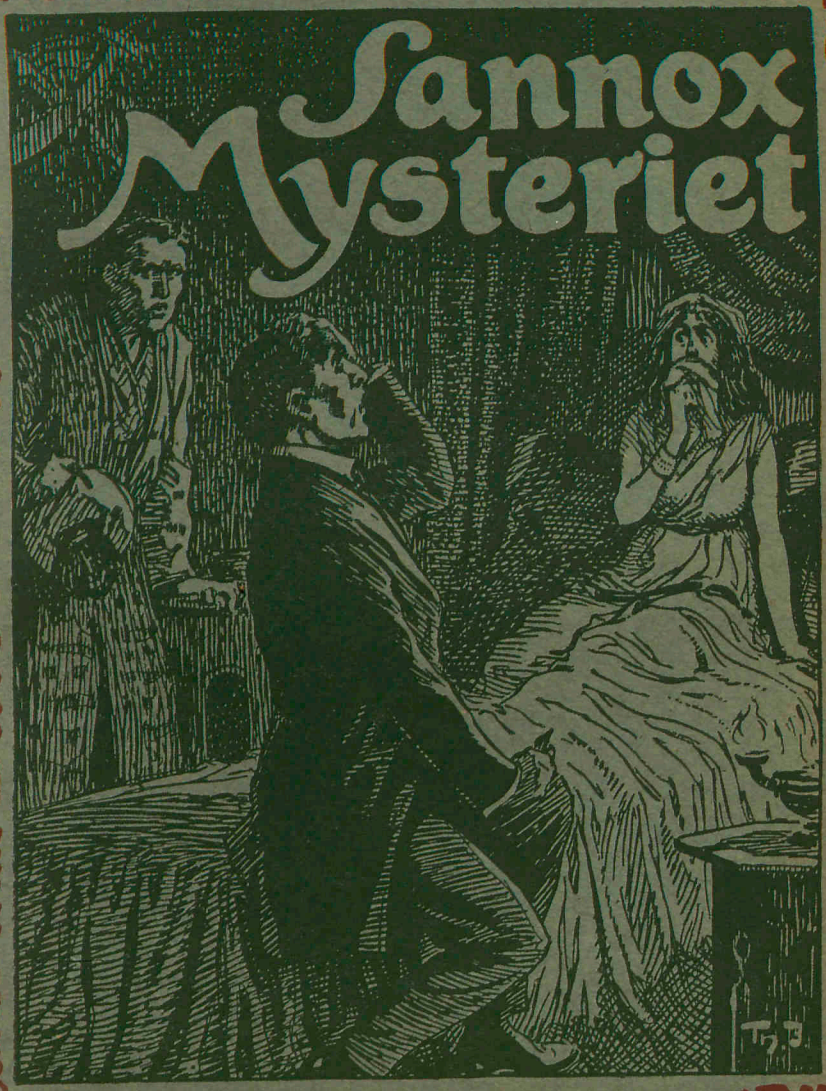

E. JESPERSENS FORLAG
·KØBENHAVN·
CAMMERMEYERS BOGHANDEL. KRISTIANIA.

NR. 8

25 ØRE

Lørdagen, forklarede, at da hun havde været der to Dage før Mordet, var Mullins kommen med nogle Ruller Tapetpapir, og Fru Elmsley havde sagt til ham om at bringe det op i det Værelse, hvor Dramaet senere foregik. Nu var det jo klart, at Fru Elmsley havde staaet og talt om Tapetpapir, da hun blev slaaet, og hvad var da mere naturligt, end at det havde været med den Person, der oprindelig bragte Rullerne? Endvidere var det oplyst, at Fru Elmsley i Dagens Løb havde leveret Mullins en Nøgle. Denne Nøgle fandtes liggende i det samme Værelse som Liget, og hvordan skulde den være kommet der, hvis Mullins ikke havde bragt den?

For saa vidt havde Politiet utvivlsomt gode Kort paa Haanden, og man søgte at gøre Sagen endnu klarere ved at søge at skaffe Beviser for, at Mullins var set paa Vej baade til og fra Forbrydelsesstedet. En vis Raymond var villig til at sværge paa, at han Klokken otte hin Aften havde set et Glimt af ham i en Gade nær ved den, hvori Fru Elmsley boede. Han bar en sort Filthat. En Sømand bevidnede, at han havde set ham lidt over Klokken fem næste Morgen. Han forklarede endvidere, at hans Opmærksomhed vaktes ved Mandens nervøse Væsen og ophidsede Udseende samt ved hans udproppede Lommer. Han bar en brun Hat. Da Sømanden hørte Tale om Mordet, gik

CONAN DOYLE

SANNOX-MYSTERIET

„Forholdet“ imellem Douglas Stone og Lady Sannox var en kendt Sag saavel i det fine Selskab i hvilket hun glimrede, som i de lægevidenskabelige Kredse, inden for hvilke han indtog en fremragende Stilling. Det er da intet Under at det vakte den almindeligste Forbavselse, da det en skønne Dag forlød, at Lady Sannox havde taget Sløret, og for stedse sagt denne Verdens Glæder Farvel. Da der saa tilmed, lige i Hælene paa dette Rygte, fulgte den rystende Beretning, at den berømte Kirurg, Manden med Staalnerverne, en Morgen var bleven fundet siddende oprejst paa sin Sengekant, aandssvagt smilende ud i Rummet og med begge Ben stukket ned i det ene Bukseben og sin berømte Hjærne forvandlet til en Hatfuld Grød, steg Interessen og Forbavselsen hos alle de to's Bekendte til nerveangribende Spænding.

Douglas Stone var lige fra sin første Ungdom en af de ejendommeligste Begavelser i England. Egentlig kunde han ikke siges at være kommen over sin Ungdom, for han var kun 39 Aar, da denne Hændelse fandt Sted. Dem, som kendte ham bedst, var klar over, at berømt, som han var som Kirurg, vilde han sikkert have kunnet naaet endnu videre ad et Dusin andre Løbebaner. Han vilde have hugget sig Vej til Udødeligheden som Feltherre, gran-

sket sig Berømmelsen til som Opfinder, snakket sig den til i Retssalen, bygget sig den til i Sten og Jærn som Ingeniør. Han var født til at blive en stor Mand, for han kunde udtænke, hvad ingen anden Mand turde udføre, og han kunde udføre, hvad intet andet Menneske end turde udtænke. Som Kirurg kunde ingen maale sig med ham. Klar, kold, aldrig fejlende i sin Diagnose, aldrig vaklende i sin Dom. Atter og atter skar hans Kniv Døden bort, berørte den end i samme Snit selve Livets Nerve, saa at selv hans Assistenter blev blegere end Patienten. Hans Energi og Udholdenhed, hans urokkede Selvtillid — lever ikke Mindet om den og om hans dristige og geniale Operationer endnu i hele Londons Lægeverden.

Hans Lidenskaber var lige saa storslaaede som hans Evner, og ubetinget langt mere pittoreske. Stor, som hans Indtægt var, og det var den tredje største Lægeindtægt i London, forslog den dog langtfra til hans overdaadige Levemaade. Dybt i hans sammensatte Natur løb en rig Strøm af Sensualitet, paa hvis Alter han ofrede alle sit Livs Gevinster. Øjet, Øret, Følelsen og Ganen — alle var de hans Herskere. En gammel, ædel Vins Bouket, Duften af en sjælden eksotisk Blomst, Former og Farvenuancer i de særeste venetianske Glas, det var, hvad han erhvervede sig for den hurtigt rindende Guldstrøm. Og saa kom hans pludselige,

vanvittige Lidenskab for Lady Sannox, hvor i et eneste Møde to udfordrende Blikke og et hvisket Ord bragte ham i Fyr og Flamme. Hun var den dejligste Kvinde i London, og for ham var hun den eneste. Han var en af de smukkeste Mænd i London, men ikke den eneste for hende. Hun elskede at gøre ny Erfaringer, og var naadig imod de fleste af sine Tilbedere. Dette var maaske Aarsag til, eller Virkningen af, at Lord Sannox saa ud som om han var halvtreds, skønt han kun var seks og tredive.

Han var en rolig, stille, farveløs Mand, denne Lord, med smalle Læber og tunge Øjenlaag, stærkt optaget af Havearbejde; et udpræget Hjemmemenneske. Som ung havde han haft en Svaghed for at spille Komedie, havde endogsaa pekuniært støttet et Teater i London, og paa dets Brædder havde han først truffet Frøken Marion Dawson, hvem han tilbød sin Haand, sin Titel og et fyrsteligt Gods. Efter hans Ægteskab blev hans Ungdoms Passion ham i den Grad imod, at han end ikke var at formaa til at vise sit utvivlsomme Skuespillertalent i private Dilettantkomedier. Han var langt lykkeligere med en Havesaks og en Vandkande imellem sine Orchidéer og Chrysantemums.

For „Folk" var det et højst interessant Problem, om Manden var blottet for al Æresfølelse eller kun svaghjærnet; om han vidste Besked

med sin Kones Meriter, men ignorerede dem, eller om han blot var en sølle, blind Dumrian? Det var et Emne at diskutere over Thekopperne i de hyggelige Dameboudoirer, eller ved en Cigar i Klubbens Vinduesnischer. Men da Douglas Stone blev Favorit hos den skønne Dame, maatte enhver Tvivl, om hvorvidt Lord Sannox var vidende eller ej, for stedse forsvinde.

Der var intet Hemmelighedskræmmeri ved Stone. Paa sin sædvanlige overlegne, brutale Maade tilsidesatte han udfordrende al Forsigtighed og Diskretion. Skandalen blev notorisk. Et lærd Selskab lod ham slette som et af dets Æresmedlemmer. To af hans Venner bad ham indtrængende om at værne om sin professionelle Anseelse. Han bad dem alle rejse ad Helvede til, og blev mere trodsig. Han overøste sin Elskede med de kostbareste Gaver, lod hende køre ud i hans egen Vogn og tilbragte hver eneste Aften i hendes Selskab. Ingen af dem gjorde længer mindste Forsøg paa at skjule deres Forhold — men til sidst indtraf den lille Hændelse som skulde afbryde det.

Det var en Vinteraften, kold og uhyggelig, med Stormen tudende ned igennem Kakkelovnene og trommende imod Vinduerne. Bælgmørkt var det udenfor og en isnende Ruskregn piskede de ulykkelige, der var nødt til at vove sig ud, igennem til Marv og Ben.

Douglas Stone havde spist sin Middag, og

sad ved Kaminen i sit Studérværelse med et Glas Portvin for sig paa et indlagt tyrkisk Bord. Idet han førte Glasset til Munden holdt han det et Øjeblik foran Lampen, og iagttog nydende, hvorledes Lyset guldgennemskinnede Vinens dybe Rubin. Saa tømte han det i et Drag, bøjede sig over Ilden og lagde nyt Brænde paa. Idet Ilden blussede op kastede det et skarpt gult Skær over hans djærve, skarpt skaarne Ansigt, med dets vidtaabne, dybe graa Øjne, dets kødfulde, røde Læber, dets høje, brede Pande og svære Kindben, der gav Ansigtet et noget brutalt Præg.

Fra Tid til anden gled et hoverende Smil over hans Træk, idet han lagde sig behageligt tilbage i sin magelige Lænestol. Og han havde ogsaa virkelig al god Grund til at være tilfreds og velfornøjet med sig selv, for netop samme Dag havde han, paa Trods af seks Kollegaers Raad, foretaget en Operation, som kun var blevet udført to Gange før, og Resultatet var blevet glimrende, over al Forventning. Ingen anden Læge i London vilde have haft Mod til at tænke paa at foretage denne Operation, eller Dygtighed til at udføre den paa en saa fuldendt Maade. Det var et Videnskabens Storværk.

Men han havde lovet Lady Sannox at besøge hende den Aften, og nu var Klokken allerede halv otte. Han strakte Haanden ud for at ringe

paa sin Vogn, da han i det samme hørte Entredøren gaa. Et Øjeblik efter meldte Tjeneren at en Patient ønskede at tale med Doktoren.

„Er det ham selv, der er syg?"

„Nej, jeg tror, han er kommen for at hente Doktoren med ud."

„Det er for sent," udbrød Douglas Stone ærgerligt, „jeg gider ikke."

„Vær saa god, her er hans Kort."

„Hamil Ali, Smyrna, hm! Fyren er altsaa Tyrker?"

„Ja, Hr. Doktor, han synes at komme der nede fra. Og han er frygtelig ophidset — —"

„Aa, Fanden — —. Jeg skal ud i Aften — —. Naa, lad ham saa komme da. Her ind med Manden, Jim."

Faa Sekunder efter stod en lille, krumbøjet Mand i Stuen. Hans Hud var mørk og Haar og Skæg var dybt sort, og Øjnene havde det ejendommelige, stirrende Blik, som kendetegner stærkt nærsynede Personer. I den ene Haand holdt han en Turban af hvidt og rødstribet Muslin, og i den anden havde han en lille, brun Læderpose.

„God Aften," sagde Douglas Stone, da Tjeneren havde lukket Døren. „De taler Engelsk, antager jeg?"

„Ja, min Herre. Jeg er fra Lilleasien, men jeg kan nok tale Engelsk, naar jeg giver mig Tid."

„De ønskede, at jeg skulde følge med Dem?“

„Ja, Hr. Doktor. Jeg vilde meget gærne føre Dem til min Hustru.“

„Jeg kan komme i Morgen tidlig, men jeg er desværre forhindret i at se til Deres Frue i Aften. Jeg skal ud.“

Tyrkens Maade at svare paa var ganske aparte. Han løste den Snor, som holdt Læderposen sammen, og lod en Strøm af Guld flyde ud over Bordet.

„Her er over et hundrede Pund (1800 Kr.),“ sagde han, „og jeg lover Dem, at De skal være her tilbage inden en Time er gaaet. Jeg har en Vogn holdende udenfor.“

Douglas Stone saa paa sit Uhr. Det vilde ikke blive for sent at besøge Lady Sannox om en Time. Han var ofte kommet til hende langt senere. Og Honoraret var fristende. Kreditorerne havde plaget ham i den senere Tid, og han havde ikke Lov til at lade denne Indtægt gaa fra sig.

„Hvad fejler Deres Frue?“ spurgte han kort.

„Det er et sørgeligt Tilfælde! Saa sørgeligt! De har maaske aldrig hørt om Almohada's Kniven? — Naa ikke. Det er en bestemt Slags østerlandske Dolke, meget gamle og af en besynderlig Form, med et Fæste, dannet omtrent som en Stigbøjle. Jeg er Antikvitetshandler forstaar De, og det er for at gøre Forretninger, at jeg er kommet herover fra Smyrna, men næste

Uge maa jeg tilbage igen. Mange udmærkede Sager havde jeg bragt med mig og kun faa var nu tilbage, men imellem dem var til min Ulykke og Sorg, en af disse Dolke."

„De husker nok, at jeg skal ud i Aften," indskød Lægen noget irriteret; „vær saa venlig at indskrænke Dem til det strængt nødvendige."

„De vil erfare, at mine Oplysninger er strængt nødvendige. Idag faldt min Hustru besvimet om i det Værelse, hvor jeg har udstillet mine Sager, og hun skar sin Underlæbe paa den forheksede Almohades-Dolk."

„Naa, saaledes," bemærkede Douglas Stone, idet han rejste sig. „Og nu ønsker De, at jeg skal forbinde Saaret?"

„Nej, nej, det er værre end som saa."

„Hvad da?"

„Disse Dolke er forgiftede."

„Forgiftede!"

„Ja — og der er ikke et Menneske, hverken her eller der, som nu ved Besked med, hvad det er for en Slags Gift, eller hvorledes den modvirkes. Alt hvad der vides om det, ved jeg, for min Fader havde samme Forretning før jeg, og vi har haft meget at gøre med disse forgiftede Vaaben."

„Hvorledes er Symptomerne?"

„Dyb Søvn, og Død inden tredive Timer."

„Og De siger selv, at der intet hjælper.

CONAN DOYLE: „MYSTERIER OG FORBRYDELSER“

HVERT HÆFTE INDEHOLDER EN à TO AFSLUTTEDE KRIMINALHISTORIER

PRIS 25 ØRE

SERIEN VIL OMFATTE:

1. MANDEN MED BILLERNE og DEN NY KATAKOMBE
2. KAPTAJNEN PAA »POLARSTJERNEN«
3. JERNBANE MYSTERIET
4. DEN LILLE FIRKANTEDE KASSE
5. MORDERENS OPLEVELSER
6. DET GAADEFULDE SKUD
7. SPØGELSET UDEN HAAND
8. SANNOX MYSTERIET og PAA SPØGELSEJAGT
9. VAMPYREN
10. SKUESPILLERENS DUEL
11. AUKTIONS-NUMMER 249
12. DEN SORTE DOKTOR
13. SØLVØKSEN
14. RUSSERINDEN
15. KEINPLATZ EXPERIMENTET
16. EN NAT IMELLEM NIHILISTER

SUBSKRIPTION — 4 KR. — TEGNES I ALLE BOGLADER I NORDEN

HVERT HÆFTE SÆLGES OGSAA SÆRSKILT

16 HÆFTER FOR 25 ØRE PR. HÆFTE

sin Overfrakke paa. „Vil De ikke drikke et Glas Vin, inden De gaar ud i den kolde Aftenluft?“

Hans Gæst veg tilbage med en afværgende Bevægelse. „De glemmer, at jeg er en troende Musselmand,“ sagde han. Men sig mig, — hvad er der i den grønne Flaske, De stak i Lommen?“

„Det er Chloroform.“

„Aha, det er os ogsaa forment at bruge det. Det er et berusende eller bedøvende Middel, og det er ikke tilladt af Profeten.“

„Hvadbehager! Vil De tillade, at Deres Hustru gennemgaar en smærtefuld Operation uden Narkose?“

„Aa, hun vil ikke føle noget, stakkels Sjæl. Den dybe Søvn, som er Giftens første Virkning, har allerede sænket sig over hende. Og desuden har jeg allerede givet hende en lille Dosis af vor Smyrna-Opium. Kom blot, Hr. Professor, for Tiden gaar.“

Et Øjeblik efter sad de i Drosken og rullede igennem Stormen og Regnen.

„Er det langt?“ spurgte Douglas Stone.

„Nej, nej, vi bor i et meget lille, roligt Hus paa Euston Vejen.“

Lægen saa paa sit Uhr, da Vognen passerede en Lygte; det viste et Kvarter over ni. Han beregnede Afstandene, han havde at køre, og den korte Tid, det vilde tage ham at udføre den Smule Operation. Han vilde sikkert kunne være

hos Lady Sannox ved 10-Tiden. Regnen trommede og haglede imod Vognens Læderkalesche, og Hjulene sprøjtede Mudder og Snavs op foran Vinduerne. Ligeover for ham lyste hans Ledsagers hvide Hovedbedækning svagt igennem Mørket. Stone blev febrilsk; han syntes at Vognen sneglede sig afsted, og han trommede utaalmodigt med Fødderne paa Bunden.

Endelig standsede Vognen. Lægen smækkede selv Døren op i samme Nu og var ude paa Fortovet. Smyrna-Købmanden fulgte ham lige i Hælene.

„De kan vente," sagde han til Kusken.

Det var et tarveligt udseende lille Hus i en snæver, ensom Gade, hvis andre Huse alle saa lige saa kedsommelige og beskedne ud; ikke en Butik, ikke en Kafé. To lange, lige Rækker drivvaade Fliser, der glinsede i Lygternes flaggende Skin, og to lange Rækker overflydende Rendestene, hvori Vandet boblede og strømmede afsted imod Kloakristerne. Over Døren, lige foran dem, hang der en svagt lysende Lampe, der blot tjente til yderligere at blotte Husets forfaldne og snavsede Tilstand. Kun igennem et af Vinduerne paa første Sal saas en svag gullig Lysstribe.

Købmanden bankede stærkt paa, og da han vendte sit mørke Ansigt op imod Lyset, kunde Douglas Stone se, at det var fortrukket af Frygt og Utaalmodighed.

CONAN DOYLE

SANNOX-MYSTERIET

nederste Del af Ansigtet var blottet, og Doktoren saa at hun havde en siksakformet Snit i Underlæben.

„De undskylder nok Yashmaken," sagde Tyrken. „De kender vore Ideer om Kvinden hos os i Østerlandene."

Men Kirurgen tænkte paa intet mindre end paa Kvinden og hendes Tilsløring. Dette var ikke længer en Kvinde for ham; det var et Tilfælde, et interessant Tilfælde. Han bøjede sig og undersøgte Saaret omhyggeligt.

„Der er ingen Tegn paa Irritation," sagde han. „Vi kan maaske opsætte Operationen indtil der viser sig lokale Symptomer."

Tyrken vred sine Hænder i ubetvingelig Ophidselse.

„Aa nej; Herre, Herre," bønfaldt han. „Opsæt det ikke. De kender det ikke. Det er Døden, at vente! Jeg ved det, og jeg giver Dem mit Ord, min Forsikring om, at en Operation er absolut nødvendig. Kun Kniven kan frelse hende. Husk, det er min Kone."

„Ikke desto mindre er jeg mest tilbøjelig til at vente," sagde Douglas Stone.

„Nok, det er nok!" brast Tyrken ud. „Hvert Minut er kostbart, og jeg kan ikke staa her uvirksom og se paa, at min Hustrus Liv sættes paa Spil. Der er altsaa ikke andet for mig at gøre end at takke Dem for Deres Ulejlighed,

og saa at hente en anden Læge inden det bliver for sent."

Douglas Stone tøvede. At give de 100 Pund tilbage var just ikke morsomt. Men dog maatte han naturligvis gøre det, hvis han opgav at behandle Patienten. Og hvis nu Tyrken alligevel havde Ret og Konen døde, vilde hans Stilling sikkert ikke blive forbedret, naar det blev bekendt, at han havde vægret sig — — —

„Har De haft personlig Erfaring om denne Gifts Virkemaade?" spurgte han.

„Ja, jeg har!"

„Og De forsikrer mig, at en Operation er nødvendig."

„Det sværger jeg ved alt hvad der er mig helligt."

„Det vil blive et frygteligt Ar."

„Ja, jeg kan nok tænke mig, at det ikke bliver en smuk Mund at kysse."

Douglas vendte sig oprørt imod Manden. Det var en infam brutal Udtalelse. Men Tyrkerne havde vel deres egen Maade at tænke og tale paa, og der var desuden ingen Tid til lang Snakken.

Douglas Stone tog en Operationskniv ud af sin Forbindtaske og prøvede dens skarpe, blinkende Eg imod sin Tommelfinger. Saa flyttede han Lampen nærmere hen til Sengen. To mørke Øjne stirrede ham imøde fra Aabningen i Yash-

maken. Deres Pupiller forsvandt næsten, de var helt Iris.

„De har givet hende en forsvarlig Dosis Opium?“

„Ja, hun fik ikke saa lidt.“

Han kastede atter et Blik paa de mørke Øjne, som saa lige ind i hans. De var slørede og udtryksløse, men, netop idet han betragtede dem, kom der som et flygtigt Glimt i det sorte Dyb.

„Hun er ikke absolut ubevidst,“ sagde Doktoren.

„Vil det ikke være det bedste at bruge Kniven imedens det endnu vil være smertefrit?“

Den samme Tanke gennemfoer netop Doktorens Hoved. Han greb den saarede Læbe med sin Tang og med to hurtige, sikre Snit skar han et bredt V formet Stykke ud.

Kvinden sprang op fra Lejet med et frygteligt, stønnende Skrig. Hendes Hovedbedækning gled bort fra Ansigtet.

Det var et Ansigt han kendte.

Trods den frygteligt vansirede Overlæbe og Blodstrømmen, der farvede Underansigtet, kendte han det. Hun holdt Haanden op for det smærtende Saar og skreg og skreg. Douglas Stone var sunket om paa Fodenden med Tang og Kniv endnu i Haanden. Værelset løb rundt for ham; han rystede som i Feber. Som i Drøm-

me, eller som saa han det langt borte fra, og i en Taage blev han vaer, at Tyrken kastede sit Haar og Skæg paa Bordet, og at Lord Sannox lænede sig frem imod ham, leende med en frygtelig lydløs Latter.

Skrigene var nu døet hen, og det blodige, blege Ansigt var sunket tilbage paa Puden. Men Douglas Stone sad endnu ubevægelig, og Lord Sannox lo endnu stille hen for sig.

„Den var virkelig højst fornøden for Marion, denne Operation," sagde han endelig, ikke fysisk, men moralsk, forstaar De — moralsk."

Douglas Stone gjorde ligesom mekanisk et Par Skridt fremad og standsede saa brat. Hans Kniv faldt raslende imod Gulvet, men Tangen og noget andet — holdt han endnu i Haanden.

„Jeg havde længe haft isinde at give jer en lille Lære," lød Lord Sannox dybe Stemme. „Deres Billet doux i Torsdags faldt i de gale Hænder, jeg har den her i min Lommebog. Jeg anvendte megen Omhu paa at lægge og udføre min lille Plan. Saaret skyldes — apropos — intet farligere Instrument end min Signetring." Lord Sannox kastede et Blik paa sit Uhr. „De er, som De ser, alligevel ikke gaaet glip af Deres Rendezvous."

Ved disse Ord begyndte Douglas Stone pludselig at le. Han lo længe og højlydt; sælsomt uhyggelig, skærende tragisk klang den Latter.

Dens Rædsel greb Lord Sannox. Hadet og Triumfen svandt af hans Ansigt og gav Plads for isnende Frygt. Han greb uvilkaarlig til Lommen, hvor Revolveren laa. Men Douglas Stone rørte sig ikke; han lo blot.

Lord Sannox gik ud af Værelset, og han gik paa Tæerne — listende.

CONAN DOYLE

PAA SPØ-GELSE-JAGT

„De ønskede, at jeg skulde følge med Dem?"

„Ja, Hr. Doktor. Jeg vilde meget gærne føre Dem til min Hustru."

„Jeg kan komme i Morgen tidlig, men jeg er desværre forhindret i at se til Deres Frue i Aften. Jeg skal ud."

Tyrkens Maade at svare paa var ganske aparte. Han løste den Snor, som holdt Læderposen sammen, og lod en Strøm af Guld flyde ud over Bordet.

„Her er over et hundrede Pund (1800 Kr.)," sagde han, „og jeg lover Dem, at De skal være her tilbage inden en Time er gaaet. Jeg har en Vogn holdende udenfor."

Douglas Stone saa paa sit Uhr. Det vilde ikke blive for sent at besøge Lady Sannox om en Time. Han var ofte kommet til hende langt senere. Og Honoraret var fristende. Kreditorerne havde plaget ham i den senere Tid, og han havde ikke Lov til at lade denne Indtægt gaa fra sig.

„Hvad fejler Deres Frue?" spurgte han kort.

„Det er et sørgeligt Tilfælde! Saa sørgeligt! De har maaske aldrig hørt om Almohada's Kniven? — Naa ikke. Det er en bestemt Slags østerlandske Dolke, meget gamle og af en besynderlig Form, med et Fæste, dannet omtrent som en Stigbøjle. Jeg er Antikvitetshandler forstaar De, og det er for at gøre Forretninger, at jeg er kommet herover fra Smyrna, men næste

Det er utvivlsomt, at jeg af Naturen ikke var bestemt til at blive, hvad man kalder „en selvgjort Mand". Jeg har aldrig kunnet forsone mig med, at jeg tilbragte 20 Aar af mit Liv ved en Grosserer-Pult i det østlige London og at det var paa den Maade, jeg samlede de faa Skillinger, der satte mig istand til at købe Ejendommen Goresthorpe. Jeg er konservativ af Anskuelser, og min Smag er aristokratisk og rafineret, kort sagt, jeg foragter den vulgære Masse. Vor Familje, D'Odd, gaar tilbage til vor første historiske Æra, skønt Historikerne har glemt at nævne den. Et Instinkt siger mig dog, at gammelt Adelsblod flyder i mine Aarer.

Goresthorpe er et gammelt Adelsgods — ialfald stod der det i Avertissementet, som bragte mig paa Spor efter min nuværende Herlighed. Jeg er stolt af mit Gods og det gamle Adelsslot med dets mangfoldige Minder fra længst forsvundne Dage, som jeg bebor; der er kun en Ting, som jeg ikke rigtig kan forsone mig med, og det er, at jeg ikke har noget Spøgelse, som vanker omkring i Hallerne, som det nu engang er Skik og Brug paa gamle Adelsslotte.

Enhver Gentleman med gamle romantisk-aristokratiske Ideer, vil være enig med mig i,

Men, hvorfor kommer De saa til mig og tilbyder mig et saa betydeligt Honorar?"

„Ingen Modgift kan hjælpe, men maaske Kniven kan.

„Og hvordan da?"

„Giften er længe om at trænge ind, den holder sig timevis i selve Saaret."

„Saa vil den maaske kunne vaskes bort."

„Lige saa lidt som ved Slangebid."

„Udskrabning af Saaret da, eller Bortskærelse af det angrebne Parti."

„Ja netop. Er det Fingeren, som er saaret, saa hug den af. Saadan sagde min Fader altid. Men tænk nu paa, hvor dette Saar er, og at det er min Hustru! Det er forfærdeligt!"

Men Kirurgen var ved sin daglige Virken bleven sløvet overfor slige Følelsestilkendegivelser. For ham var dette nu blevet et ikke uinteressant Tilfælde, og han afviste kort den bekymrede Ægtemands svage Indsigelser.

„Det er aabenbart det eneste, der kan gøres," sagde han affærdigende. „Det er bedre at miste Læben end Livet."

„Ja, — ja, jeg ved det nok. Det maa jo ske og ske snart. Vognen venter, saa hvis De er parat, kan vi køre straks."

Douglas Stone hentede sin Operationstaske, en Rulle Bind, Charpi og andre Forbindsager, som han fordelte i Lommerne.

„Saa er jeg klar," sagde han, idet han trak

Øren og haabede paa Besøg af et Spøgelse. Jeg var ikke Spor af bange, for hvis det gjaldt, saa kunde jeg jo sende Fru D'Odd, som er en meget nervestærk Kvinde, afsted for at undersøge Sagen nærmere, medens jeg trak Sengklæderne over Hovedet og afventede, hvad der vilde komme.

Men desværre, Resultatet blev bestandig det samme — naar jeg havde ligget en Stund og lyttet til Rottens eller Regndraabens Støj, saa forekom den mig saa naturlig og ensformig, at der ikke kunde være Tale om noget romantisk-spøgelsesagtigt ved det hele.

Jeg kunde kanske have fundet mig i det, hvis ikke min Nabo, Hr. Jorrock paa Godset Havistock havde haft et saa udmærket Spøgelse i sin Hovedbygning. Hans Familjeregister kan, saavidt jeg husker, føres tilbage til Georg den andens Tid, da en ung Dame af Slægten skar sin Strube over efter at have faaet Underretning om, at hendes Elskede var falden i Slaget ved Dettingen. Men endnu kaster denne Begivenhed noget respektindgydende over Huset, særlig da man kan paavise Blodpletten paa Gulvet der, hvor hun gjorde det af med sig.

Jorrock er en lykkelig Mand, og han ved ikke, hvor meget jeg lider, naar han fortæller om sin Slægt og sit Spøgelse.

hos Lady Sannox ved 10-Tiden. Regnen trommede og haglede imod Vognens Læderkalesche, og Hjulene sprøjtede Mudder og Snavs op foran Vinduerne. Ligeover for ham lyste hans Ledsagers hvide Hovedbedækning svagt igennem Mørket. Stone blev febrilsk; han syntes at Vognen sneglede sig afsted, og han trommede utaalmodigt med Fødderne paa Bunden.

Endelig standsede Vognen. Lægen smækkede selv Døren op i samme Nu og var ude paa Fortovet. Smyrna-Købmanden fulgte ham lige i Hælene.

„De kan vente," sagde han til Kusken.

Det var et tarveligt udseende lille Hus i en snæver, ensom Gade, hvis andre Huse alle saa lige saa kedsommelige og beskedne ud; ikke en Butik, ikke en Kafé. To lange, lige Rækker drivvaade Fliser, der glinsede i Lygternes flaggende Skin, og to lange Rækker overflydende Rendestene, hvori Vandet boblede og strømmede afsted imod Kloakristerne. Over Døren, lige foran dem, hang der en svagt lysende Lampe, der blot tjente til yderligere at blotte Husets forfaldne og snavsede Tilstand. Kun igennem et af Vinduerne paa første Sal saas en svag gullig Lysstribe.

Købmanden bankede stærkt paa, og da han vendte sit mørke Ansigt op imod Lyset, kunde Douglas Stone se, at det var fortrukket af Frygt og Utaalmodighed.

„Er du ren Idiot, Mathilde? Tror du virkelig, det kan gaa an?“

„Min Fætter, Jack Brocket, ordner det nok,“ svarede hun.

Min Kones Fætter var en flink ung Mand, som kunde baade det ene og det andet, og som forsøgte noget af hvert her i Verden, men som aldrig havde drevet det til noget videre. Han var paa den Tid en Slags Handelsagent i London og førte en ret mystisk Tilværelse. Min Kone havde faaet det ordnet saaledes, at næsten alle vore Forretninger skulde ske gennem ham, noget, der sparede mig for en hel Del Bryderi, skønt jeg vanskelig kunde forsone mig med hans store Kommissionsgebyr. Jeg havde i det hele taget saare liden Lyst til at indlade mig i videre Forretninger med den unge Herre.

„Jo, han klarer det nok,“ paastod min Kone frejdigt. „Du husker da vel, at vi var tilfreds med ham, da han sidst forsøgte sig.“

„Jamen det gjaldt jo ikke Spøgelser, min Ven!“

„Jeg v e d, at han klarer det,“ svarede min Kone tillidsfuldt.

Ja, ja, det kunde jo ikke skade videre at forsøge, og jeg besluttede at følge min Kones Raad.

Allerede den næste Dag begav jeg mig afsted til den unge Mand. Jeg traf ham i hans private Bolig.

nederste Del af Ansigtet var blottet, og Doktoren saa at hun havde en siksakformet Snit i Underlæben.

„De undskylder nok Yashmaken," sagde Tyrken. „De kender vore Ideer om Kvinden hos os i Østerlandene."

Men Kirurgen tænkte paa intet mindre end paa Kvinden og hendes Tilsløring. Dette var ikke længer en Kvinde for ham; det var et Tilfælde, et interessant Tilfælde. Han bøjede sig og undersøgte Saaret omhyggeligt.

„Der er ingen Tegn paa Irritation," sagde han. „Vi kan maaske opsætte Operationen indtil der viser sig lokale Symptomer."

Tyrken vred sine Hænder i ubetvingelig Ophidselse.

„Aa nej; Herre, Herre," bønfaldt han. „Opsæt det ikke. De kender det ikke. Det er Døden, at vente! Jeg ved det, og jeg giver Dem mit Ord, min Forsikring om, at en Operation er absolut nødvendig. Kun Kniven kan frelse hende. Husk, det er min Kone."

„Ikke desto mindre er jeg mest tilbøjelig til at vente," sagde Douglas Stone.

„Nok, det er nok!" brast Tyrken ud. „Hvert Minut er kostbart, og jeg kan ikke staa her uvirksom og se paa, at min Hustrus Liv sættes paa Spil. Der er altsaa ikke andet for mig at gøre end at takke Dem for Deres Ulejlighed,

høje Boghylde, klatrede op og begyndte at rode mellem nogle gamle Manuskriptpakker.

„Her er den!“ sagde han, idet han sprang ned og lagde en svær Bunke beskrevet Papir paa Bordet. „Jeg numererer mine Sager, saa jeg kan finde, hvad jeg vil, med det samme“ — han fyldte Glassene igen — „hvad var det nu vi skulde have fat i?“

„Spøgelser — Genfærd.“

„Naturligvis ja, Side 41, her har vi det. J. H. Fowler & Søn, Dunkel Street. Lager af Medier for højere Herskaber, Mumier osv. — ham har Du ikke Brug for. Frederick Table, Leverandør af Samtaler mellem levende og døde, Ejer af Byrons, Kirke Whites, Grimaldis, Tom Gribbs og Inigo Jones Aander — han er maaske den rette Mand?“

„Nej, det er ikke romantisk nok. For Guds Skyld, lad mig faa et sortøjet Genfærd med et hvidt Bind om Halsen, og som kan sige nogle faa Ord!“ Denne Ide gjorde mig saa varm, at jeg tømte mit Glas og fyldte det paany.

„Her har vi en anden,“ sagde Hr. Brocket, „Christopher Mc. Carthy, ugentlige Seancer med Assistance af alle berømte gamle og moderne Aander. Han kan vist hjælpe os! Imidlertid skal jeg gaa ind til nogen af disse imorgen og forvisse mig om, hvad de duer til. Det vilde være pokkers, om jeg ikke skulde faa fat i

noget rigtig ekstra. Men nu maa vi have noget at drikke!"

Jeg syntes, vi allerede havde faaet nok at drikke, men vi fik alligevel endnu mere, saa meget, at jeg ikke var rigtig klar i Hovedet næste Morgen og havde vanskeligt ved at forklare min Kone, hvorfor jeg havde hængt mine Sko og mine Briller paa samme Knage som mine Klæder. Imidlertid var jeg tilfreds med de Udsigter, jeg nu havde til at faa et respektabelt Spøgelse i Huset, og da jeg havde faaet Klæderne paa, begav jeg mig straks paa Vandring gennem de mange støvede Gange og Værelser for at opsøge et Rum, der var mest passende for mit Genfærd. Efter lange Overvejelser kom jeg til det Resultat, at det store Spilleværelse var det Sted, hvor jeg med Anstændighed kunde modtage mit saa længe savnede Spøgelse. Det var et stort, lavt Rum med Portrætter paa Væggene af den Familje, Ejendommen havde tilhørt. Der var noget aandeagtigt ved denne Sal — Vinden strøg ind gennem den aabne Dør og ruskede i Billederne. Og saa ægte gammeldags saa det ud derinde, der laa tykt Støv over Tæpperne paa Gulvet, og der var i det hele taget intet, som mindede om det 19. Aarhundrede, naar undtages mit eget prægtige Sølvservice, der var placeret paa et Egetræs Bord i Midten af Værelset.

Jo dette var netop et passende Opholdssted for mit Spøgelse, saafremt da min Kones Fætter kunde skaffe mig et. Der var jo intet andet for mig at gøre end at vente nu, indtil jeg fik Besked fra ham.

Et Par Dage senere kom der et Brev, som ganske vist var kort, men som gav mig Haab. Min Kommissionær skrev, at han nu havde faaet fat i den rette Mand. Han havde forvisset sig om, at de, han oprindelig havde tænkt paa, ikke duede, men han havde tilfældigvis truffet en Mand, som kunde ordne det hele. Abrahams var hans Navn, og min Kommissionær vilde sende ham til mig straks, hvis jeg da ikke telegrafisk sendte Kontra-Ordre.

Jeg ventede med den største Utaalmodighed paa Hr. Abrahams Ankomst. Rigtignok forekom det mig næsten utroligt, at et dødeligt Menneske kunde kommandere over afdøde Folks Aander og sætte dem til at spøge, hvor han vilde, men jeg havde jo Jacks Ord for, at det lod sig gøre, og denne Mand med det jødiske Navn var nok en, som kunde lidt mere end sit Fadervor. Og hvis jeg nu fik et rigtigt fint Genfærd — du store Verden saa jeg skulde ærgre Jorrock med hans simple Spøgelse!

Jeg begyndte næsten at tro, at mit Genfærd var sendt ned paa Forhaand, for da jeg sent paa Kvælden spaserede udenfor Huset, opda-

Dens Rædsel greb Lord Sannox. Hadet og Triumfen svandt af hans Ansigt og gav Plads for isnende Frygt. Han greb uvilkaarlig til Lommen, hvor Revolveren laa. Men Douglas Stone rørte sig ikke; han lo blot.

Lord Sannox gik ud af Værelset, og han gik paa Tæerne — listende.

---

saa han sig listig omkring til alle Kanter og syntes at betragte hver Genstand i Værelset.

Da han havde forvisset sig om, at der ikke var nogen Sygdom i Huset, bød jeg ham med ovenpaa, hvor der var serveret et Maaltid for ham, som han lod vederfares al Retfærdighed. En Vadsæk, han havde med sig, lagde han under Stolen, mens han spiste. Først da han var færdig ved Bordet, begyndte vi at tale om hans Ærinde.

„De vil have mig til at udstyre Huset her med et Spøgelse," sagde han og lod fremdeles Øjnene løb rundt i Værelset. Nuvel, De kunde ikke finde en bedre Mand til det end mig. Kan De gøre det?" spurgte den unge Mand, som talte til mig om Sagen. „Prøv mig," svarede jeg, „prøv mig bare, mig og min Vadsæk!"

Min Respekt for Jack Brockets Forretningsgeni begyndte at stige betydeligt. Det saa ud til at han havde ordnet Affæren udmærket.

„De mener vel ikke, at De bærer Aanderne med i Deres Vadsæk?" spurgte jeg.

Hr. Abrahams smilte infernalsk.

„Vent bare til rette Tid og rette Sted," sagde han og tog en lille Flaske op af Lommen, „der findes ikke den Aand, jeg ikke raader over. De skal selv faa at se, og saa kan De vælge den, De synes bedst om. Mere kan jeg ikke sige."

„Naar agter De at begynde?"

CONAN DOYLE

PAA SPØ-GELSE-JAGT

ellers kan De forspilde det hele Eksperiment.“ Den synftige Tone, hvori han før havde talt, mærkede jeg nu intet til, og jeg fik mere og mere Respekt for denne mærkelige Mand. Han skød en Stol hen til mig og jeg satte mig.

Han begyndte først at feje Støvet paa Gulvet rundt omkring os bort. Derpaa tog han et Stykke Kridt og tegnede en Halvcirkel fra Ovnen og rundt om os. Rundt om Kanten af Cirkelen skrev han nogle mærkelige Hieroglyfer, og derefter begyndte han at ramse en Bøn eller Formular op, saa hurtigt, at jeg ikke forstod et Ord. Da han var færdig, tog han en lille Flaske og hældte lidt af den i et Bæger, som han rakte mig, idet han bad mig drikke. Den mærkelige Vædske havde en meget behagelig Lugt, ikke ulig Duften af en vis Sort Æbler. Jeg betænkte mig et Øjeblik, før jeg turde føre Bægeret til Læberne, men et Vink og en utaalmodig Bevægelse fra min Troldmand gjorde, at jeg overvandt mine Betænkeligheder og drak Indholdet. Smagen var slet ikke ubehagelig, og Virkningen var den mest behagelige, man kunde tænke sig. Jeg lænede mig bagover i Stolen og ventede paa, hvad der vilde komme. Hr. Abrahams tog Plads ved Siden af mig, og jeg mærkede, at han iagttog mig i den største Spænding, mens han gentog lidt af sin hemmelighedsfulde Mumlen.

En mærkelig, behagelig Varme gennemstrømmede mig. Kanske det var fordi jeg sad nær ved Ovnen, og delvis maaske paa Grund af den spændende Situation, hvori jeg befandt mig. En uimodstaaelig Lyst til at sveve kom over mig, mine Øjenlaag blev tunge, men min Hjærne arbejdede uafbrudt og tusind skønne Indtryk passerede gennem den. Saa lykkelig og saa ligeglad var jeg i denne Tilstand, at selv da Hr. Abrahams lagde Haanden paa mit Hjærte som for at undersøge det, rørte jeg mig ikke i Stolen, lige saa lidt som det faldt mig ind at spørge, hvorfor han foretog denne Undersøgelse. Alt i Værelset begyndte at danse rundt for mig, Hovedet sank ned paa Brystet, og jeg var sikkert besvimet, hvis ikke en Dør i den ene Ende af Salen i det samme havde aabnet sig. Denne Dør ledte til nogle Værelser, der, saavidt jeg forstod, havde været benyttet til privat Brug af Slottes tidligere Indehavere.

Idet den skrigende bevægede sig paa Hængslerne, rejste jeg mig op i Stolen og holdt mig fast med begge Hænder. Jeg hørte, at der kom nogen, en ubestemmelig Skikkelse, som jeg først ikke kunde se, men som derpaa formede sig til en Skygge, der tren over Dørtærskelen, mens et iskoldt Pust kom gennem Salen og bragte mit Hjærte til at fryse. Jeg fulgte den mystiske Skikkelse med Øjnene, idet den kom

henover Gulvet. Da den var nær ved mig, sagde den med en Røst, der lignede Vindens Susen i Sivene:

„Jeg er den mystiske, ubegribelige Aand, jeg er elektrisk, magnetisk og spiritualistisk. Jeg er de dybe Sukkes Mand. Jeg dræber Hunde. Dødelige, vælger du mig?"

Jeg vilde svare ham, men Ordene stod fast i Halsen, og før jeg kunde faa sagt noget, forsvandt han i den anden Ende af Salen, idet et langt, dybt Suk naaede mit Øre.

Atter vendte jeg mine Øjne mod Døren, og jeg saa til min Forbauselse en liden gammel Kone, som kom rokkende ind. Hun gik frem og tilbage en Stund, og da hun kom nær til Cirkelen, gjorde hun en saa forfærdet Ansigtsgrimase, at jeg aldrig i mit Liv kan glemme den.

„Ha, ha!" skreg hun og rakte sine visne, skidne Hænder i Vejret, „du ser, hvem jeg er. Jeg er den gamle, djævelske Kvinde. Jeg er klædt i snusfarvet Silke. Har Du Brug for mig, Dødelige?"

Jeg forsøgte at ryste paa Hovedet til Svar, og i det samme forsvandt hun med et hvinende Skrig.

Jeg maatte atter se henimod Døren, og hvem kan beskrive min Forbauselse, da jeg saa en høj, stadselig Mand træde ind. Hans Ansigt

Nok er det, jeg forstod nu, at et Spøgelse maatte ogsaa jeg have, koste hvad det koste vilde. Men hvorledes skulde det ske? Det havde hverken min Kone eller jeg nogen Anelse om. Efter alt, hvad jeg havde læst, stod det mig klart, at et saadant Fænomen kun indtræffer efter en eller anden Forbrydelse. Hvilken Forbrydelse skulde saa begaas, og hvem skulde man faa til at begaa den?

Min Tanke fæstede sig ved vor Kok, Watkins. Maaske han vilde være villig til at ofre sig for Sagen. Jeg slog forsigtig paa det, da jeg en Gang fik ham i Enrum, men det lod ikke til, at han syntes om det, og de andre Tjenere maa have delt hans Anskuelser, for samme Dag rømte de fra Slottet allesammen.

„Kære Mand, der er noget storartet ved gamle Familjenavne alligevel," sagde min Frue, som vi en Dag sad og nippede til et Glas Likør; „nu har Jerrocks mærkelige Spøgelse været ude igen."

„Lad det rumstere, saa meget det vil, for mig," svarede jeg ærgerlig.

Fru D'Odd anslog et Par Akkorder paa sit Flygel og stirrede derpaa tankefuldt hen mod Kaminen.

„Nu skal du høre, hvad vi skal gøre," sagde hun endelig, „vi maa faa sendt et Spøgelse fra London."

Jeg løftede Haanden til et afværgende Svar, men han saa det næppe, for han var forsvunden i samme Øjeblik.

Nu kom der atter en Mand ind ad Døren, og han kom med mere Fart end de andre. Det var en solbrændt, kraftig Mand med Ringe i Ørene og med et hvidt Tørklæde om Halsen. Han standsede og lod som om han var bange for at komme frem, men saa blinkede en Kniv i hans Haand og lig en Tiger listede han sig fremover Gulvet.

„Jeg er Morder," sagde han, „jeg er Røver. Jeg lister mig frem ganske lydløst og kender de spanske Snigmorderes Maner — kan ogsaa gaa paa Jagt, og springe kan jeg, som kun en Aand, kan gøre det."

Han saa spørgende paa mig, som om han ventede paa mit Svar. Saa forsvandt han pludselig paa samme Maade som alle de andre. Før jeg kunde komme mig af den Skræk, Skikkelsen havde indgydt mig, mødte der mig et endnu ejendommeligere Syn henne ved Døren. Ind vandrede en høj Mand — hvis det da var en Mand, for hans Omrids var ret ubestemmelige. Mager og elendig saa han ud, og var nærmest at sammenligne med en Benrad, hvorover der var spændt en tynd graa Hud. Han havde omsvøbt sig med en mørk Kappe, der ogsaa dækkede det meste af Ansigtet, i hvis

„Hør nu her, Jack, jeg ønsker at Du skal skaffe mig en Aand, hvis Du kan.“

„And, mener Du!“ sagde min Kones Fætter, der sad og skrev ivrig. „Lad os først faa noget at drikke.“

Jeg vinkede afværgende med Haanden og sagde, at det var for tidligt paa Dagen, men han lod som han ikke hørte det, rejste sig og tog en Flaske Vin frem. Jeg tog Glasset, han bød mig, og drak det ud med det samme, bange for at nogen skulde komme ind og se mig sidde med det i Haanden.

„Nej, ikke Ænder,“ begyndte jeg; „jeg mente ret og slet et Genfærd eller Spøgelse. Hvis et saadant er at opdrive, skulde jeg være villig til at købe det.“

„Et Spøgelse til Gorethorpe Slot?“ spurgte Hr. Brocket paa en saa rolig og ligefrem Maade, som om det gjaldt en almindelig salgbar Genstand.

„Ganske rigtig.“

„Det er den letteste Ting af Verden,“ sagde den unge Mand og fyldte atter Glassene. „Vi skal se!“

Han tog en stor rød Notitsbog frem og fingrede ned efter Alfabetet i Kanten af Bladene. „Spøgelse — jo her har vi det, niende Bind, Side 41. Undskyld et Øjeblik!“

Han tog en Stige, stillede den hen til sin

vidunderlig smuk Pige, der holdt sine Hænder foldede op mod sit Ansigt — et Ansigt som trods al sin Skønhed bar synlige Mærker efter lange Lidelser. Hun sagde med en blød og behagelig Stemme:

„Jeg er den sentimentale, den skønne og den misbrugte Aand. Jeg har været bedraget og mishandlet, jeg kan skrige ved Midnatstide og glide nedover Trappens Rækværk. Jeg er af en fornem og respektabel Familje, og jeg har æstetisk Smag og Forstaaelse. Sig, vil Du ikke have mig?"

Hendes Røst hendøde i en sagte, behagelig Hvisken, og hun holdt Hænderne frem mod mig, som om hun ventede paa mit Svar. Jeg er bestandig svag ligeoverfor smukke Kvinder. Hvad var Jorrocks Genfærd sammenlignet med dette? Kunde man finde noget bedre? Og vilde det ikke anstrænge mine Nerver altfor meget, hvis jeg fremdeles skulde faa Besøg af slige Genfærd som disse Mordere, der nylig havde passeret forbi mig? Hun smilte, som om hun forstod, hvad mine Betænkninger gjaldt, og dette Smil gjorde, at jeg bestemte mig med det samme.

„Hun gaar an!" raabte jeg. Jeg vælger hende," og begejstret som jeg var, tog jeg et Skridt udenom den magiske Cirkel, der omgav mig.

noget rigtig ekstra. Men nu maa vi have noget at drikke!"

Jeg syntes, vi allerede havde faaet nok at drikke, men vi fik alligevel endnu mere, saa meget, at jeg ikke var rigtig klar i Hovedet næste Morgen og havde vanskeligt ved at forklare min Kone, hvorfor jeg havde hængt mine Sko og mine Briller paa samme Knage som mine Klæder. Imidlertid var jeg tilfreds med de Udsigter, jeg nu havde til at faa et respektabelt Spøgelse i Huset, og da jeg havde faaet Klæderne paa, begav jeg mig straks paa Vandring gennem de mange støvede Gange og Værelser for at opsøge et Rum, der var mest passende for mit Genfærd. Efter lange Overvejelser kom jeg til det Resultat, at det store Spilleværelse var det Sted, hvor jeg med Anstændighed kunde modtage mit saa længe savnede Spøgelse. Det var et stort, lavt Rum med Portrætter paa Væggene af den Familje, Ejendommen havde tilhørt. Der var noget aandeagtigt ved denne Sal — Vinden strøg ind gennem den aabne Dør og ruskede i Billederne. Og saa ægte gammeldags saa det ud derinde, der laa tykt Støv over Tæpperne paa Gulvet, og der var i det hele taget intet, som mindede om det 19. Aarhundrede, naar undtages mit eget prægtige Sølvservice, der var placeret paa et Egetræs Bord i Midten af Værelset.

hvad værre er, heller aldrig mit Sølvservice. Og hvad Spøgelset angaar — naa, det kan nu være det samme; hin Nats Oplevelser har kureret mig i saa Henseende. Hvorledes alt den Gang gik for sig, kan give Rum for mange Gisninger. At Abrahams var identisk med en vis Jemmy Wilson, er mere end sandsynligt efter den Beskrivelse, Aviserne gav af hans Person, da han stod for Retten i Scotland. Den lille Vadsæk, han havde baaret med sig, fandt man Dagen efter ude paa Marken, og man kunde følge Fodspor hen til Vinduet, af hvilket Tovet hang ud.

Jeg spekulerede længe paa, hvorledes jeg skulde forklare mig de uhyggelige Syner hin Nat, og endelig besluttede jeg at konsulere en bekendt Læge, hvem jeg sendte de faa Draaber, der var tilbage af den saakaldte Lucoptolycus, og modtog omsider følgende Svar:

Min Herre!

Deres mærkelige Oplevelse har interesseret mig meget. Den Flaske, De sendte mig, indeholdt en stærk Kloralopløsning, og det, De efter eget Opgivende har drukket af den, har været mere end tilstrækkeligt til at gøre Dem bevidstløs. I denne kloroformerede Tilstand er det ingenlunde sjældent, at man har sære Syner, og særlig da Folk, som ikke er vant til Brugen

af Giften. De siger, at Deres Tanker var meget optaget af Spøgelser og at De haabede at se saadanne i Deres Hus, og naar dertil kommer, at De var i højeste Grad nervøst ophidset, vilde det endog være besynderligt, om De ikke havde set noget.

Ærbødigst

T. T. Stube,
Dr. med.

saa han sig listig omkring til alle Kanter og syntes at betragte hver Genstand i Værelset.

Da han havde forvisset sig om, at der ikke var nogen Sygdom i Huset, bød jeg ham med ovenpaa, hvor der var serveret et Maaltid for ham, som han lod vederfares al Retfærdighed. En Vadsæk, han havde med sig, lagde han under Stolen, mens han spiste. Først da han var færdig ved Bordet, begyndte vi at tale om hans Ærinde.

„De vil have mig til at udstyre Huset her med et Spøgelse," sagde han og lod fremdeles Øjnene løb rundt i Værelset. Nuvel, De kunde ikke finde en bedre Mand til det end mig. Kan De gøre det?" spurgte den unge Mand, som talte til mig om Sagen. „Prøv mig," svarede jeg, „prøv mig bare, mig og min Vadsæk!"

Min Respekt for Jack Brockets Forretningsgeni begyndte at stige betydeligt. Det saa ud til at han havde ordnet Affæren udmærket.

„De mener vel ikke, at De bærer Aanderne med i Deres Vadsæk?" spurgte jeg.

Hr. Abrahams smilte infernalsk.

„Vent bare til rette Tid og rette Sted," sagde han og tog en lille Flaske op af Lommen, „der findes ikke den Aand, jeg ikke raader over. De skal selv faa at se, og saa kan De vælge den, De synes bedst om. Mere kan jeg ikke sige."

„Naar agter De at begynde?"

CONAN DOYLE: „MYSTERIER OG FORBRYDELSER“

HVERT HÆFTE INDEHOLDER EN à TO AFSLUTTEDE KRIMINALHISTORIER

PRIS 25 ØRE

SERIEN VIL OMFATTE:

1. MANDEN MED BILLERNE og DEN NY KATAKOMBE
2. KAPTAJNEN PAA »POLARSTJERNEN«
3. JERNBANE MYSTERIET
4. DEN LILLE FIRKANTEDE KASSE
5. MORDERENS OPLEVELSER
6. DET GAADEFULDE SKUD
7. SPØGELSET UDEN HAAND
8. SANNOX MYSTERIET og PAA SPØGELSEJAGT
9. VAMPYREN
10. SKUESPILLERENS DUEL
11. AUKTIONS-NUMMER 249
12. DEN SORTE DOKTOR
13. SØLVØKSEN
14. RUSSERINDEN
15. KEINPLATZ EXPERIMENTET
16. EN NAT IMELLEM NIHILISTER

SUBSKRIPTION — 4 KR. — TEGNES I ALLE BOGLADER I NORDEN

HVERT HÆFTE SÆLGES OGSAA SÆRSKILT

16 HÆFTER FOR 25 ØRE PR. HÆFTE

A. Hollenberg Bogtrykkeri - City-Passagen.

henover Gulvet. Da den var nær ved mig, sagde den med en Røst, der lignede Vindens Susen i Sivene:

„Jeg er den mystiske, ubegribelige Aand, jeg er elektrisk, magnetisk og spiritualistisk. Jeg er de dybe Sukkes Mand. Jeg dræber Hunde. Dødelige, vælger du mig?"

Jeg vilde svare ham, men Ordene stod fast i Halsen, og før jeg kunde faa sagt noget, forsvandt han i den anden Ende af Salen, idet et langt, dybt Suk naaede mit Øre.

Atter vendte jeg mine Øjne mod Døren, og jeg saa til min Forbauselse en liden gammel Kone, som kom rokkende ind. Hun gik frem og tilbage en Stund, og da hun kom nær til Cirkelen, gjorde hun en saa forfærdet Ansigtsgrimase, at jeg aldrig i mit Liv kan glemme den.

„Ha, ha!" skreg hun og rakte sine visne, skidne Hænder i Vejret, „du ser, hvem jeg er. Jeg er den gamle, djævelske Kvinde. Jeg er klædt i snusfarvet Silke. Har Du Brug for mig, Dødelige?"

Jeg forsøgte at ryste paa Hovedet til Svar, og i det samme forsvandt hun med et hvinende Skrig.

Jeg maatte atter se henimod Døren, og hvem kan beskrive min Forbauselse, da jeg saa en høj, stadselig Mand træde ind. Hans Ansigt

CONAN DOYLE

VAMPYREN

Man vilde maaske finde det dristigt af mig at paastaa, at min Ven, John Barrington Cowles's Død skulde skyldes overnaturlige Aarsager. Jeg er vel vidende om, at den offentlige Mening i vore Dage kræver en meget stærk Kæde af Beviser, før den indrømmer Muligheden af en saadan Forklaring.

Jeg vil derfor indskrænke mig til ganske simpelt at berette om de Begivenheder, som gik forud for den sørgelige Hændelse; jeg skal gøre min Fortælling saa kortfattet og klar som mulig og lade mine Læsere drage deres egne Slutninger. Maaske vil en eller anden være i Stand til at kaste Lys over, hvad der forekommer mig dunkelt.

Jeg traf første Gang Barrington Cowles, mens jeg studerede Medicin ved Universitetet i Edinburg. Min Værtinde i Northumberland Gade havde et stort Hus, og da hun var Enke uden Børn, tjente hun en Del ved at leje Værelser ud til Studerende.

Barrington Cowles havde lejet et Sovekammer i samme Etage som jeg, og da vi blev bedre bekendte, lejede vi i Forening en lille Dagligstue, hvor vi indtog vore Maaltider. Saaledes opstod der imellem os et Venskab, der bestod uforandret lige til hans Dødsdag.

Cowles's Fader var Oberst for et indisk

Regiment og havde i mange Aar været borte fra England. Han tilstod Sønnen en mere end rigelig aarlig Sum, men viste ikke paa nogen anden Maade sin faderlige Kærlighed og skrev kun sjældent og yderst kortfattet.

Min Ven, som var født i Indien og var af en varmhjærtet, næsten sydlandsk Sindsbeskaffenhed, led meget under Faderens Ligegyldighed. Moderen var død og han havde ingen andre Paarørende i Verden, der kunde udfylde Tomheden.

Saaledes gik det til, at jeg efterhaanden blev Genstand for hans varmeste Hengivenhed og at der imellem os opstod en Fortrolighed, som er ualmindelig imellem Mænd. Selv da en stærkere og dybere Følelse greb ind i hans Liv, gjorde dette intet Skaar i vort hjærtelige Forhold.

Cowles var en høj, slank ung Mand med en brunlig Lød, et Ansigt som Velasquez's Portræter og mørke, drømmende Øjne. Jeg har sjældent set en Mand, der var mere selvskreven til at gøre Indtryk paa Kvinder og til at sætte deres Fantasi i Bevægelse. Hans Ansigt bar i Reglen et drømmende, næsten træt Udtryk; men dersom nogen bragte et Emne paa Bane, der interesserede ham, var han paa Øjeblikket lutter Fyr og Flamme. Ved saadanne Lejligheder fik han Farve i Kinderne, hans Øjne straalede og

hvad værre er, heller aldrig mit Sølvservice. Og hvad Spøgelset angaar — naa, det kan nu være det samme; hin Nats Oplevelser har kureret mig i saa Henseende. Hvorledes alt den Gang gik for sig, kan give Rum for mange Gisninger. At Abrahams var identisk med en vis Jemmy Wilson, er mere end sandsynligt efter den Beskrivelse, Aviserne gav af hans Person, da han stod for Retten i Scotland. Den lille Vadsæk, han havde baaret med sig, fandt man Dagen efter ude paa Marken, og man kunde følge Fodspor hen til Vinduet, af hvilket Tovet hang ud.

Jeg spekulerede længe paa, hvorledes jeg skulde forklare mig de uhyggelige Syner hin Nat, og endelig besluttede jeg at konsulere en bekendt Læge, hvem jeg sendte de faa Draaber, der var tilbage af den saakaldte Lucoptolycus, og modtog omsider følgende Svar:

Min Herre!

Deres mærkelige Oplevelse har interesseret mig meget. Den Flaske, De sendte mig, indeholdt en stærk Kloralopløsning, og det, De efter eget Opgivende har drukket af den, har været mere end tilstrækkeligt til at gøre Dem bevidstløs. I denne kloroformerede Tilstand er det ingenlunde sjældent, at man har sære Syner, og særlig da Folk, som ikke er vant til Brugen

af Giften. De siger, at Deres Tanker var meget optaget af Spøgelser og at De haabede at se saadanne i Deres Hus, og naar dertil kommer, at De var i højeste Grad nervøst ophidset, vilde det endog være besynderligt, om De ikke havde set noget.

Ærbødigst

T. T. Stube,
Dr. med.

øjensynligt ganske glemt Omgivelserne og gik med hele sin Sjæl op i det Billede, han saa paa. Hans Øjne straalede og en svag Rødme skød op i hans brune Kinder. Hun vedblev at stirre vist paa ham med et iagttagende Udtryk, til han paa en Gang vaagnede op af sine Drømmerier med et Sæt og pludseligt vendte sig om, saa at deres Øjne mødtes. Hun saa straks til den anden Side; men han vedblev at stirre paa hende i nogle Minutter. Billedet var allerede glemt og hans Sjæl atter vendt tilbage til Jorden.

Vi saa et Glimt af hende endnu et Par Gange, før vi gik, og hver Gang bemærkede jeg, at min Ven saa efter hende. Han sagde dog ingenting, før vi var kommen udenfor og Arm i Arm gik ned ad Gaden.

„Lagde du Mærke til den smukke Dame i den mørke Dragt med det hvide Pelsværk?“ spurgte han.

„Ja, jeg saa hende nok,“ svarede jeg.

„Kender du hende?“ spurgte han ivrigt. „Har du nogensomhelst Anelse om, hvem hun er?“

„Personligt kender jeg hende ikke,“ svarede jeg. „Men jeg tror nok, jeg kunde skaffe dig alt at vide om hende, for jeg tror, hun er forlovet med Archibald Reeves, og han og jeg har mange fælles Venner.“

„Forlovet?“ udbrød Cowles.

„Hør, min Dreng," svarede jeg leende, „du vil da ikke bilde mig ind, at du er saa let antændelig, at du bliver ude af dig selv, fordi du hører, at en ung Pige, som du aldrig i dit Liv har talt med, er forlovet?"

„Ude af mig selv er jeg just ikke," svarede han med en lidt tvungen Latter; „men overfor dig, Armitage, har jeg ikke noget imod at indrømme, at jeg aldrig før har været saa betaget af nogen. Det var ikke blot Ansigtets Skønhed — skønt det jo var aldeles fuldkomment — men det var den Karakter og Intelligens, der stod at læse i det. Dersom hun virkeligt er forlovet, vil jeg haabe, at det er med en Mand, der er hende værdig."

„Naa," sagde jeg, „du taler ligefrem med Følelse. Du er nok bleven ramt lige i Centrum, Jack. For at give dig din Sjælefred tilbage, vil jeg gøre mig Umage for at skaffe alle Oplysninger om hende, naar jeg træffer nogen, som ved Besked."

Barrington Cowles takkede mig, og Samtalen drejede sig nu om andre Emner. Mange Dage gik, uden at nogen af os kom tilbage til denne Episode, skønt min Ven maaske var lidt mere drømmende og tankefuld end sædvanlig. Jeg havde næsten glemt den lille Hændelse, da den unge Brodie, som er min Halvfætter, en Dag kom hen til mig paa Universitetstrappen med et Ansigt som om han havde nyt at melde.

CONAN DOYLE: „MYSTERIER OG FORBRYDELSER“

HVERT HÆFTE INDEHOLDER EN à TO AFSLUTTEDE KRIMINALHISTORIER

PRIS 25 ØRE

SERIEN VIL OMFATTE:

1. MANDEN MED BILLERNE og DEN NY KATAKOMBE
2. KAPTAJNEN PAA »POLARSTJERNEN«
3. JERNBANE MYSTERIET
4. DEN LILLE FIRKANTEDE KASSE
5. MORDERENS OPLEVELSER
6. DET GAADEFULDE SKUD
7. SPØGELSET UDEN HAAND
8. SANNOX MYSTERIET og PAA SPØGELSEJAGT
9. VAMPYREN
10. SKUESPILLERENS DUEL
11. AUKTIONS-NUMMER 249
12. DEN SORTE DOKTOR
13. SØLVØKSEN
14. RUSSERINDEN
15. KEINPLATZ EXPERIMENTET
16. EN NAT IMELLEM NIHILISTER

SUBSKRIPTION — 4 KR. — TEGNES I ALLE BOGLADER I NORDEN

HVERT HÆFTE SÆLGES OGSAA SÆRSKILT

16 HÆFTER FOR 25 ØRE PR. HÆFTE

A. Rosenbergs Bogtrykkeri - City-Passagen.

Næste Gang jeg blev mindet om Frøken Northcotts Navn, skete dette paa en højst pinlig Maade. Jeg maa imidlertid være saa nøjagtig i min Beretning som muligt, da Hændelsen maaske kan kaste noget Lys over de følgende Tildragelser. En raakold Aften, flere Maaneder efter, at jeg havde haft den ovenfor gengivne Samtale med min Halvfætter, kom jeg paa Hjemvejen fra et Sygebesøg gennem en af Byens Smaagader. Det var meget sent og jeg prøvede netop paa at komme uantastet forbi de mange snavsede Dagdrivere, der stod i Klynger udenfor Dørene til en stor Knejpe, da i det samme en Mand ravede ud af Klyngen og med et Grin rakte Haanden ud imod mig. Gaslygtens Skin faldt lige paa hans Ansigt og til min grænseløse Forbavselse genkendte jeg i dette forfaldne Menneske min tidligere Bekendt, den unge Reeves, der før havde været anset for den eleganteste og mest pertentlige Student ved Universitet. Jeg var saa overvældet af Forbavselse, at jeg næppe turde tro mine egne Øjne; men Trækkene var ikke til at tage fejl af, for, skønt Ansigtet var oppustet af Drik, kunde man endnu se, at han en Gang havde været en køn Fyr. Jeg bestemte straks at frelse ham, i det mindste for denne Nat, fra det Selskab, han var kommen i Lag med.

„Hvad! er det Dem, Reeves!“ sagde jeg.

„Kom De bare med mig. Jeg skal samme Vej som De.“

Han mumlede en halvt usammenhængende Undskyldning for sin Tilstand og tog saa min Arm. Mens jeg gik med ham til hans Bolig, saa jeg, at han ikke alene led under Følgerne af øjeblikkelige Udskejelser, men at hans Hjærne og Nerver var stærkt angrebne som Følge af længere Tids Umaadelighed. Da jeg berørte hans Haand, var den tør og feberhed, og han foer sammen, hver Gang en Skygge faldt henover Brostenene. Han stammede ogsaa i sin Tale paa en Maade, der snarere tydede paa den Febertilstand, der skyldes Sygdom, end paa den Svaghed, der skriver sig fra Drukkenskab.

Da jeg havde faaet ham op i hans Bolig, klædte jeg ham af og lagde ham paa Sengen. Pulsen var meget høj, han havde aabenbart stærk Feber. Han lod dog nu til at være falden hen, og jeg vilde netop til at liste mig ud af Værelset for at tale med hans Værtinde, da han pludseligt foer op og greb fat i mit Frakkeærme.

„Gaa ikke!“ skreg han. „Jeg har det bedre naar De er her. Saa kan hun ikke gøre mig noget.“

„Hun!“ sagde jeg. „Hvem mener De?“

„Hun! Hun!“ svarede han pirreligt. „Aa,

CONAN DOYLE

VAMPYREN

turligvis meget at høre om den nu, og jeg lykønsker dig af mit ganske Hjærte."

„Det var da mærkeligt, at det ikke er kommen dig for Øre," sagde han. „Ja, det var mærkeligt, som det gik til. Du husker nok den unge Pige, som vi begge beundrede saa meget paa Foraarsudstillingen?"

„Hvad for noget!" udbrød jeg med en ubestemt Følelse af Skræk. „Du vil da vel ikke sige, at du er forlovet med hende?"

„Jeg tænkte nok, du vilde blive forbavset," svarede han. „Medens jeg var i Besøg hos en gammel Tante i Peterhead i Aberdeenshire, kom Northcotts tilfældigvis der paa Visit, og da vi havde mange fælles Bekendte, traf vi snart sammen igen. Jeg opdagede, at det var blind Allarm med hendes Forlovelse, og saa — ja du ved jo nok, hvordan det er, naar man kommer meget sammen med en Pige som hende paa saadant et Sted som Peterhead. Ikke," tilføjede han, „fordi jeg anser det for at være taabeligt eller forhastet; det maa du endelig ikke tro. Jeg har aldrig et Øjeblik fortrudt det. Jo bedre jeg lærer Kate at kende, desmere beundrer og elsker jeg hende. Men du maa nu selv lære hende at kende, saa kan du bedst danne dig en Mening om hende."

Jeg udtrykte min Glæde over hans Fremtidsudsigter og søgte at drøfte Sagen med Cow-

les saa muntert som muligt, men jeg følte mig beklemt og ængstelig til Mode. Reeves'es Ord og Prescotts sørgelige Skæbne stod for mine Tanker, og skønt jeg ikke kunde give nogen egentlig Grund derfor, indgød denne Kvinde mig en uforklarlig Frygt og Mistillid. Muligvis var dette en taabelig Fordom og Overtro, og maaske har jeg uvilkaarligt forvansket hendes senere Ord og Handlinger saaledes, at de er kommen til at passe ind i nogle fantastiske Ideer, der halvvejs havde dannet sig i min Hjærne. Paa den Maade har andre ment at maatte forklare min Beretning. Jeg skal ikke fortænke dem i at indtage dette Standpunkt naar det lader sig forene med de Kendsgerninger, som jeg nu skal berette om.

Nogle Dage efter tog min Ven mig med paa Besøg hos Frøken Northcott. Jeg husker, at vi da vi gik over Abercrombie Plads, hørte en gennemtrængende Hylen fra en Hund, og at denne Støj viste sig at komme fra det Hus, som vi netop styrede henimod. Vi blev vist ovenpaa, og der blev jeg forestillet for gamle Fru Merton, Frøken Northcotts Tante, og for den unge Dame selv. Hun var saa smuk som nogensinde, og jeg kunde ikke undres over, at min Ven var saa betaget af hende. Hendes Kinder havde lidt stærkere Farve end sædvanligt og i Haanden holdt hun en svær Hundepisk, med hvilken

han udfoldede en Veltalenhed, som rev hans Tilhørere med.

Til Trods for sine medfødte Fortrin førte han et ensomt Liv, undgik kvindeligt Selskab og læste meget flittigt. Han var en af de dygtigste det Aar, fik Medalje for Anatomi og den Neil Arnott'ske Præmie for Fysik.

Hvor tydeligt husker jeg ikke den første Gang, vi traf hende! Mange Gange senere har jeg i Tanken genoplevet det hele og søgt nøjagtigt at genkalde mig det Indtryk, hun den Gang gjorde paa mig. Da vi først havde lært hende at kende, var min Dom stærkt paavirket, saa det interesserer mig at erindre mit allerførste, ganske instinktmæssige Indtryk.

Det var ved Aabningen af det Kongelige, Skotske Akademis Foraarsudstilling 1879. Min Ven nærede en varm Kærlighed til Kunsten under dens forskelligste Former, og skønne Toner eller en fin Farvevirkning paa Lærredet beredte hans modtagelige Sind en levende Glæde. Vi var sammen gaaet hen for at se paa Billederne og stod nu i den store Midterhal, da jeg bemærkede en ualmindelig smuk Pige der stod i den modsatte Ende af Salen. Aldrig i mit Liv har jeg set et Ansigt af en saa klassisk Renhed i Trækkene. Det var den ægte, græske Type — den brede, meget lave, marmorhvide Pande, kranset af let bølgende Lok-

„Men Kate dog," sagde min Ven, „du er jo ganske grum i Dag."

„Nej, Jack," sagde hun leende. „Jeg fremsætter blot mine Tanker til Overvejelse for Hr. Armitage."

De begyndte nu en Samtale om deres Minder fra Aberdeenshire, og jeg fik saaledes Tid til at se paa Fru Merton, som havde forholdt sig tavs, medens vi andre talte sammen. Hun var en gammel Dame af et højst mærkeligt Udseende. Det mest paafaldende ved hendes Ydre var hendes fuldstændige Farveløshed. Hendes Haar var hvidt som Sne og hendes Ansigt var overordentligt blegt. Læberne var blodløse og selv Øjnenes Blaa var saa svagt i Farven, at de næppe dannede nogen Modsætning til den øvrige Farveløshed. Hun var klædt i en graa Silkekjole, der ganske passede til hendes Ydre. Og hendes Ansigt havde et ejendommeligt Udtryk som jeg i Øjeblikket ikke kunde bestemme nærmere.

Hun syede paa et Slags gammeldags Broderi, og ved hver af hendes Bevægelser raslede Kjolen med en tør, melankolsk Lyd, der mindede om Bladenes Dans ved Løvfaldstid. Der var noget trist og nedtrykkende ved Synet af hende. Jeg rykkede min Stol lidt nærmere hen til hende og spurgte, hvad hun syntes om Edinburg, og om hun havde været der længe.

Da jeg talte til hende, for hun sammen og saa forskræmt op paa mig. Nu forstod jeg straks, hvad det var for et Udtryk, jeg havde set i hendes Ansigt. Det var Frygt, den tydeligste, mest ublandede Frygt. Den var saa udpræget, at jeg kunde have væddet hvadsomhelst paa, at den Kvinde, jeg her saa for mig, en Gang i sit Liv havde haft en eller anden frygtelig Oplevelse.

„Jo, jeg synes meget godt om den," sagde hun med blid, næsten frygtsom Stemme; „og vi har været her længe — det vil sige, ikke saa meget længe. Vi rejser en Del omkring." Hun tøvede hele Tiden, som om hun var bange for at forløbe sig.

„De hører vel hjemme her i Skotland?" sagde jeg.

„Nej, det vil sige, ikke helt. Vi hører ikke hjemme noget Steds. Vi er Cosmopoliter, skal jeg sige Dem." Hun saa hen til sin Niece, mens hun talte; men de to unge sad stadigt ved Vinduet og snakkede. Saa bøjede hun sig paa een Gang hen imod mig, saa indtrængende og alvorligt paa mig og sagde:

„Tal endelig ikke mere til mig. Hun kan ikke lide det, og jeg maa lide for det bagefter. Jeg beder Dem, gør det endelig ikke."

Jeg skulde lige til at spørge hende om Grunden til denne mærkelige Anmodning; men

øjensynligt ganske glemt Omgivelserne og gik med hele sin Sjæl op i det Billede, han saa paa. Hans Øjne straalede og en svag Rødme skød op i hans brune Kinder. Hun vedblev at stirre vist paa ham med et iagttagende Udtryk, til han paa en Gang vaagnede op af sine Drømmerier med et Sæt og pludseligt vendte sig om, saa at deres Øjne mødtes. Hun saa straks til den anden Side; men han vedblev at stirre paa hende i nogle Minutter. Billedet var allerede glemt og hans Sjæl atter vendt tilbage til Jorden.

Vi saa et Glimt af hende endnu et Par Gange, før vi gik, og hver Gang bemærkede jeg, at min Ven saa efter hende. Han sagde dog ingenting, før vi var kommen udenfor og Arm i Arm gik ned ad Gaden.

„Lagde du Mærke til den smukke Dame i den mørke Dragt med det hvide Pelsværk?“ spurgte han.

„Ja, jeg saa hende nok,“ svarede jeg.

„Kender du hende?“ spurgte han ivrigt. „Har du nogensomhelst Anelse om, hvem hun er?“

„Personligt kender jeg hende ikke,“ svarede jeg. „Men jeg tror nok, jeg kunde skaffe dig alt at vide om hende, for jeg tror, hun er forlovet med Archibald Reeves, og han og jeg har mange fælles Venner.“

„Forlovet?“ udbrød Cowles.

„Hør, min Dreng," svarede jeg leende, „du vil da ikke bilde mig ind, at du er saa let antændelig, at du bliver ude af dig selv, fordi du hører, at en ung Pige, som du aldrig i dit Liv har talt med, er forlovet?"

„Ude af mig selv er jeg just ikke," svarede han med en lidt tvungen Latter; „men overfor dig, Armitage, har jeg ikke noget imod at indrømme, at jeg aldrig før har været saa betaget af nogen. Det var ikke blot Ansigtets Skønhed — skønt det jo var aldeles fuldkomment — men det var den Karakter og Intelligens, der stod at læse i det. Dersom hun virkeligt er forlovet, vil jeg haabe, at det er med en Mand, der er hende værdig."

„Naa," sagde jeg, „du taler ligefrem med Følelse. Du er nok bleven ramt lige i Centrum, Jack. For at give dig din Sjælefred tilbage, vil jeg gøre mig Umage for at skaffe alle Oplysninger om hende, naar jeg træffer nogen, som ved Besked."

Barrington Cowles takkede mig, og Samtalen drejede sig nu om andre Emner. Mange Dage gik, uden at nogen af os kom tilbage til denne Episode, skønt min Ven maaske var lidt mere drømmende og tankefuld end sædvanlig. Jeg havde næsten glemt den lille Hændelse, da den unge Brodie, som er min Halvfætter, en Dag kom hen til mig paa Universitetstrappen med et Ansigt som om han havde nyt at melde.

„Hør," sagde han, „du kender jo Reeves, ikke sandt?"

„Jo, hvad er der med ham?"

„Hans Forlovelse er hævet."

„Hævet!" udbrød jeg. „Ja, jeg har rigtignok først lige faaet at vide, at den eksisterede."

„Jo, den er forbi. Hans Broder fortalte mig det. Det er skammeligt af Reeves, dersom det er ham, der har trukket sig tilbage, for hun er en ualmindelig sød Pige."

„Jeg har set hende," sagde jeg; „men jeg ved ikke, hvad hun hedder."

„Det er en Frøken Northcott, som bor sammen med en gammel Tante paa Abercrombie Plads. Ingen kender noget til hendes Familie eller ved, hvor hun kommer fra. Men saa meget ved jeg, at hun er den mest beklagelsesværdige Pige i Verden, stakkels Barn!"

„Hvorfor beklagelsesværdig?"

„Jo, ser du, det var anden Gang, hun var forlovet," sagde den unge Brodie, som havde en mærkelig Evne til at skaffe sig Underretning om alt og alle. „Hun var forlovet med Prescott, William-Prescott, som døde. Det var en meget sørgelig Historie. Bryllupsdagen var fastsat, og det hele var i den skønneste Orden da Krakket kom."

„Hvilket Krak?" spurgte jeg med en ubestemt Erindring om at have hørt noget før.

Jeg sammenholdt det med den stakkels, berusede Reeves'es klagende Udbrud: „Hvorfor sagde hun mig det ikke før?“ og med, hvad han ellers havde sagt. Saa tænkte jeg paa Fru Mertons Advarsel til mig, paa Cowles' Bemærkning om hende og tilsidst paa det lille Optrin med Pisken og den klynkende Hund.

Den Slutning, hvortil disse Betragtninger førte mig, var alt andet end opmuntrende, og dog havde jeg ingen faste Holdepunkter for min Anklage mod den unge Pige. Det vilde ikke være tilraadeligt at søge at advare min Ven, før det stod mig fuldstændig klart, hvad jeg skulde advare ham imod. Han vilde med Foragt afvise enhver Anklage imod hende. Hvad skulde jeg gøre? Hvorledes skulde jeg skaffe mig paalidelig Underretning om hendes Karakter og Fortid? Ingen i Edinburg havde kendt dem ret længe. Hun var forældreløs, og saa vidt jeg vidste, havde hun ikke ladet sig forlyde med, hvor hun før havde haft sit Hjem. Pludselig fik jeg en Idée. Iblandt min Faders Venner var der en Oberst Joyce, som i lang Tid havde gjort Tjeneste ved Generalstaben i Indien, og som sikkert maatte kende de fleste af de Officerer, som havde været derovre siden Oprøret. Jeg satte mig straks til at skrive til Obersten. Jeg fortalte ham, at jeg meget gærne vilde have nogle Oplysninger om en vis Kap-

Næste Gang jeg blev mindet om Frøken Northcotts Navn, skete dette paa en højst pinlig Maade. Jeg maa imidlertid være saa nøjagtig i min Beretning som muligt, da Hændelsen maaske kan kaste noget Lys over de følgende Tildragelser. En raakold Aften, flere Maaneder efter, at jeg havde haft den ovenfor gengivne Samtale med min Halvfætter, kom jeg paa Hjemvejen fra et Sygebesøg gennem en af Byens Smaagader. Det var meget sent og jeg prøvede netop paa at komme uantastet forbi de mange snavsede Dagdrivere, der stod i Klynger udenfor Dørene til en stor Knejpe, da i det samme en Mand ravede ud af Klyngen og med et Grin rakte Haanden ud imod mig. Gaslygtens Skin faldt lige paa hans Ansigt og til min grænseløse Forbavselse genkendte jeg i dette forfaldne Menneske min tidligere Bekendt, den unge Reeves, der før havde været anset for den eleganteste og mest pertentlige Student ved Universitet. Jeg var saa overvældet af Forbavselse, at jeg næppe turde tro mine egne Øjne; men Trækkene var ikke til at tage fejl af, for, skønt Ansigtet var oppustet af Drik, kunde man endnu se, at han en Gang havde været en køn Fyr. Jeg bestemte straks at frelse ham, i det mindste for denne Nat, fra det Selskab, han var kommen i Lag med.

„Hvad! er det Dem, Reeves!“ sagde jeg.

og om Aandens Herredømme over Materien.

Hvorledes gaar det dig med dine medicinske Studier? Glem aldrig, min Dreng, at du som din Faders Søn altid kan komme til mig, naar jeg paa nogen Maade kan være dig til Nytte. —

Din altid hengivne
Edward Joyce.

E. S. — Det er sandt, Northcott faldt ikke i Krigen. Han omkom efter Fredsslutningen under et vanvittigt Forsøg paa at røve noget af den evige Ild fra Soldyrkernes Tempel. Der var noget meget hemmelighedsfuldt ved hans Død."

Jeg gennemlæste dette Brev flere Gange — i Begyndelsen med en vis Tilfredsstillelse, men derefter med en Følelse af Skuffelse. Jeg havde jo faaet ret mærkelige Oplysninger, men dog ingen, som kunde hjælpe mig. Manden havde været eksentrisk og havde givet sig af med Djævlebesværgelse, og det hed sig, at han havde haft onde Øjne. Jeg kunde tænke mig, at den unge Dames Øjne, naar der var det kolde graa Lys i dem, som jeg et Par Gange havde bemærket, var i Stand til at gøre alt det onde, som Menneskeøjne overhovedet kunde gøre; men alt saadant var dog kun taabelig Overtro. Laa der ikke meget mere i den Sætning, som fulgte efter — „Han havde nogle mærkelige

De kender hende ikke. Hun er Djævelen selv. Aa, saa skøn, saa skøn! men Djævelen selv."

„De har Feber og Deres Hjærne er ophidset," svarede jeg. „Prøv paa at sove lidt. Naar De vaagner igen, er De nok bedre."

„Sove!" stønnede han. „Hvorledes skulde jeg kunne sove, naar jeg ser hende sidde dernede ved Fodenden af Sengen og se paa mig med sine store Øjne Time efter Time? Jeg siger Dem, det suger al Saft og Kraft ud af mig. Det er derfor jeg drikker. Gud hjælpe mig — jeg er jo halvt drukken nu!"

„De er meget syg," svarede jeg, og badede hans Tindinger med Eddike. „De taler i Vildelse og ved ikke, hvad De selv siger!"

„Jo, vidst ved jeg det," afbrød han mig vredt og saa op paa mig. „Jeg ved meget godt, hvad jeg selv siger. Jeg har bragt det over mit eget Hoved. Det var mit frie Valg. Men jeg kunde jo ikke — aa, Gud, aa Gud, jeg kunde jo ikke — vælge det andet. Jeg kunde ikke holde mit Ord til hende. Det var mere, end noget Menneske kunde gøre."

Jeg sad ved Siden af Sengen og holdt hans brændende Haand i mine, medens jeg grundede over hans besynderlige Tale. Han laa stille i nogle Minutter, saa saa han igen op paa mig og sagde i en ynkeligt klagende Tone. —

„Hvorfor advarede hun mig ikke før? Hvor-

Vi havde taget en Loge paa den ene Side og kom først, efter at Forestillingen var begyndt. Jeg havde næppe sat mig ned, førend jeg saa Barrington Cowles sammen med sin Forlovede og gamle Fru Merton paa en af Parkettes første Rækker. De opdagede mig næsten i samme Øjeblik og vi hilste paa hinanden. Den første Del af Forestillingen var ikke særlig interessant, da Magnetisøren fremviste nogle almindelige Taskenspillerkunster samt et Par Eksempler paa Magnetisering, hvortil han benyttede et Medium, som han havde med sig. Næste Nummer paa Programmet var Tankelæsning. Doktoren lod Mediet falde i Søvn, hvorefter han forlangte nøjagtige Oplysninger om, hvad fraværende Venner foretog sig og hvor skjulte Genstande var gemt. Alle disse Spørgsmaal besvarede Mediet tilfredsstillende; alt dette havde jeg imidlertid set før, men det, jeg ønskede at se var, hvilken Magt Hypnotisørens Vilje kunde have paa en ham ganske fremmed Person blandt Tilskuerne.

Dette Forsøg viste sig at være Forestillingens Slutningsnummer. „Jeg har nu vist Dem," sagde han, „hvorledes et hypnotiseret Medium ganske beherskes af Hypnotisørens Vilje. Han mister al Evne til at ville; ikke en Gang hans Tanker er selvstændige, men indgives ham af den Hjærne, der behersker hans. Men det

samme Resultat kan opnaas uden Forberedelser. En stærk Vilje kan, udelukkende i Kraft af sin Styrke, faa et saadant Herredømme over den svagere Vilje, at den, selv paa Afstand, kan bestemme alle Indskydelser og Handlinger hos det saaledes paavirkede Individ. Dersom det kunde tænkes, at et Menneske i Verden havde en uendelig meget stærkere udviklet Vilje end den øvrige Menneskehed, er der ingen Grund til, at han ikke skulde kunne herske over den og dermed gøre sine Medmennesker til en Slags Automater. Heldigvis er den aandelige Kraft eller rettere Afmagt saa nogenlunde ligelig fordelt iblandt os Mennesker, at et saadant Tilfælde næppe vil kunne indtræffe; men selv indenfor vort indskrænkede Omraade kan vi iagttage Afskygninger, og Virkningerne af dette Forhold kan være overraskende. Jeg vil nu udvælge en af Tilskuerne og „ved Hjælp af min blotte Viljekraft" søge at tvinge ham til at komme her op paa Tribunen og sige og gøre, hvad jeg ønsker. Jeg kan forsikre Dem, at der ikke er noget aftalt Spil, og at det Medium, som jeg maatte vælge, har sin fulde Frihed til af al Magt at modarbejde den Indskydelse, som jeg maatte prøve at paatvinge ham."

Med disse Ord gik Hypnotisøren hen til Randen af Tribunen og lod sit Blik glide hen over de forreste Rækker paa Gulvet. Uden Tvivl

blev han straks opmærksom paa Cowles's mørke Lød og straalende Øjne, der tydede paa, at han var et Menneske med en særlig stærk Modtagelighed for Indtryk; thi hans Øjne fæstedes næsten øjeblikkelig paa den unge Mand. Jeg saa min Ven fare let sammen ligesom af Overraskelse og derpaa sætte sig til Rette i sin Stol med en Mine, som om han var bestemt paa ikke at give efter for Hypnotisørens Indflydelse. Messingers Hoved var just ikke af den Slags, der tyder paa særlig stærk Aandskraft, men hans Blik var ualmindelig fast og gennemtrængende. Under Indflydelse af dette Blik gjorde Cowles et Par krampagtige Bevægelser med Hænderne, som om han vilde gribe fat om Kanterne af Stolen og rejste sig derpaa halvt op, men satte sig straks efter ned igen, om end med synlig Anstrængelse. Jeg iagttog opmærksomt dette Optrin, da mit Blik tilfældigvis strejfede Frøken Northcotts Ansigt. Hun sad der og stirrede ufravendt paa Hypnotisøren og i hendes Træk stod at læse en saa uhyre Viljeanspændelse, som jeg endnu aldrig har set i noget menneskeligt Væsens Ansigt. Munden var fast sammenklemt og hele Ansigtet var ubevægeligt, som om hun havde været en skøn Statue, hugget i det reneste Marmor. Øjenbrynene var trukne sammen og under dem syntes hendes graa Øjne at funkle med en besynderlig kold Glans.

hun havde tugtet en lille skotsk Terrier; det var dens Skrig, vi havde hørt ude paa Gaden. Det stakkels Kræ krøb sammen henne ved Væggen og peb ynkeligt, den var aabenbart fuldstændig kuet.

„Naa Kate," sagde min Ven, efter at vi havde sat os ned, „har du nu igen været uens med Carlo?"

„Aa, det var kun en ganske lille Strid denne Gang," sagde hun, med et fortryllende Smil. „Han er et skikkeligt gammelt Skind; men han trænger til Tugt af og til." Saa sagde hun, henvendt til mig — „det gør vi allesammen, ikke sandt Hr. Armitage? Vilde det ikke være udmærket, om vi istedet for at faa vor Straf paa een Gang, naar vort Liv er til Ende, kunde faa den straks, hver Gang vi gjorde noget ondt, ligesom Hundene. Tror De saa ikke, vi vilde passe bedre paa?"

Jeg indrømmede, at det vilde vi vistnok.

„Tænk, hvis det nu var saaledes, at hver Gang et Menneske bar sig galt ad, blev han greben af en kæmpemæssig Haand, som piskede ham igennem til han tabte Bevidstheden" — hun klemte sine hvide Fingre fast om Hundepisken, mens hun talte, og slog et Smæld med den i Luften — „tror De ikke, det vilde have mere Virkning paa ham end en Bunke ophøjede moralske Forskrifter."

et Par Gange kom over mig. Det var, som om al Kraft forlod mig — især lige før han selv opgav Ævred."

Jeg fulgte med Cowles til Damernes Bolig. Han selv gik foran med Fru Merton, jeg gik bagved med den unge Dame. Vi gik Side om Side et Par Minutter uden at tale sammen, saa for det mig ud af Munden med en Pludselighed, som maaske nok var lidt overraskende —

„Det gjorde De, Frøken Northcott."

„Hvilket?" spurgte hun skarpt.

„De hypnotiserede jo Hypnotisøren — det er vel det mest betegnende Udtryk for, hvad De foretog Dem."

„Det var da en besynderlig Idé!" sagde hun leende. „De tiltror mig altsaa megen Viljekraft?"

„Ja," svarede jeg, „en meget farlig Viljekraft."

„Hvorfor farlig?" spurgte hun i en forbavset Tone.

„Fordi jeg tror," svarede jeg, „at en hvilkensomhelst Vilje, der udøver en saa stor Magt, maa kaldes farlig paa Grund af den blotte Mulighed for at anvende den i slette Øjemed."

„De taler, som om jeg var et skrækkeligt Væsen, Hr. Armitage," sagde hun; saa saa hun mig pludselig ind i Ansigtet og vedblev — „De

Da jeg talte til hende, for hun sammen og saa forskræmt op paa mig. Nu forstod jeg straks, hvad det var for et Udtryk, jeg havde set i hendes Ansigt. Det var Frygt, den tydeligste, mest ublandede Frygt. Den var saa udpræget, at jeg kunde have væddet hvadsomhelst paa, at den Kvinde, jeg her saa for mig, en Gang i sit Liv havde haft en eller anden frygtelig Oplevelse.

„Jo, jeg synes meget godt om den," sagde hun med blid, næsten frygtsom Stemme; „og vi har været her længe — det vil sige, ikke saa meget længe. Vi rejser en Del omkring." Hun tøvede hele Tiden, som om hun var bange for at forløbe sig.

„De hører vel hjemme her i Skotland?" sagde jeg.

„Nej, det vil sige, ikke helt. Vi hører ikke hjemme noget Steds. Vi er Cosmopoliter, skal jeg sige Dem." Hun saa hen til sin Niece, mens hun talte; men de to unge sad stadigt ved Vinduet og snakkede. Saa bøjede hun sig paa een Gang hen imod mig, saa indtrængende og alvorligt paa mig og sagde:

„Tal endelig ikke mere til mig. Hun kan ikke lide det, og jeg maa lide for det bagefter. Jeg beder Dem, gør det endelig ikke."

Jeg skulde lige til at spørge hende om Grunden til denne mærkelige Anmodning; men

om det, hun lo sagte ved sig selv. Jeg saa Munterhed i hendes Træk. Fra dette Øjeblik af frygtede og mistroede jeg denne Kvinde mere end nogensinde.

Der blev ikke sagt meget mere den Aften. Da vi skiltes, tilkastede hun mig et hurtigt, advarende Blik, som om hun vilde minde mig om hvad hun havde sagt, og om Faren ved at blande sig i hendes Sager. Jeg vilde dog ikke have bekymret mig om hendes Advarsler, naar jeg blot kunde have gavnet Barrington Cowles ved at sige noget. Men hvad skulde jeg sige? jeg kunde maaske sige, at hendes tidligere Tilbedere havde haft en ulykkelig Skæbne. Jeg kunde maaske sige, at jeg ansaa hende for en hjærteløs Kvinde. Jeg kunde maaske sige, at jeg ansaa hende for at være i Besiddelse af en vidunderlig, næsten overnaturlig Magt. Hvad Virkning vilde alle disse Anklager gøre paa en glødende Tilbeder — en Mand med et saa letbevægeligt Sind som min Ven? Jeg indsaa det unyttige i at fremkomme med saadanne Beskyldninger, og derfor tav jeg.

Og nu er jeg ved Begyndelsen til Enden. Hidtil har min Fortælling kun støttet sig paa Gætninger, løse Slutninger og hvad jeg har hørt af andre. Det er nu min pinlige Pligt, saa roligt og nøjagtigt som muligt at berette om,

hvad jeg selv har været Vidne til, idet jeg nedskriver de Begivenheder, der gik forud for min Vens Død.

Henimod Vinterens Slutning meddelte Cowles mig, at han havde i Sinde at holde Bryllup saa snart som muligt — maaske allerede i Løbet af Foraaret. Han var, som jeg alt har sagt, ret velhavende, og da den unge Dame selv ogsaa havde lidt Formue, behøvede Forlovelsestiden ikke at trække ud af Pengehensyn. „Vi vil leje et lille Hus i Corstorphine," sagde han, og vi haaber at se dig ved vort Bord, Bob, saa ofte, som du paa nogen Maade kan komme." Jeg takkede ham og søgte at ryste min Ængstelse af og overtale mig til at tro, at alt vilde gaa efter Ønske.

Omtrent en tre Ugers Tid før den fastsatte Bryllupsdag sagde Cowles en Aften til mig, at han vistnok vilde komme sent hjem. „Jeg har haft et Par Ord fra Kate," sagde han; „hun beder mig komme der i Aften ved Ellevetiden. Det er noget sent; men maaske har hun et eller andet at tale med mig om, naar gamle Fru Merton er gaaet til Ro."

Først efter at min Ven var gaaet, kom jeg i Tanker om det hemmelighedsfulde Besøg, som den unge Prescott efter Sigende skulde have aflagt sin Forlovede, lige før han begik Selvmord. Saa tænkte jeg paa stakkels Reeves'es

„Jeg tror ogsaa, hun er et udmærket Hoved," vedblev jeg.

Barrington Cowles gik tavs ved min Side i nogle Minutter, saa vendte han sig pludselig om imod mig med følgende Spørgsmaal —

„Tror du, hun er grusom? Tror du, hun er af den Slags Kvinder, som finder Fornøjelse i at tilføje andre Smærte?"

„Kære Ven," svarede jeg, „jeg har virkeligt ikke endnu faaet Tid til at danne mig en Mening."

Vi gik atter videre i Tavshed.

„Hun er et gammelt Tossehoved," mumlede Cowles endelig. „Hun er gal."

„Hvem?" spurgte jeg.

„Den gamle, naturligvis — Kates Tante — Fru Merton, eller hvad hun nu hedder."

Nu forstod jeg, at min stakkels farveløse Veninde ogsaa havde talt til Cowles; men han lod sig aldrig nogensinde forlyde med, hvad hun havde sagt.

Min Ven gik tidligt i Seng den Aften, men jeg blev længe siddende foran Ilden og tænkte paa alt, hvad jeg havde set og hørt. Jeg anede, at der var noget hemmelighedsfuldt ved Pigebarnet — noget uhyggeligt og skæbnesvangert, som dog trodsede enhver Gætning. Jeg tænkte paa Toiscotts Samtale med hende før Brylluppet og paa den tragiske Afslutning, som fulgte paa.

mod Brystet, og hele hans Udseende udtrykte den dybeste Fortvivlelse. Idet han gik indenfor, vaklede han og vilde være falden, hvis jeg ikke havde holdt ham oppe med min venstre Arm. Jeg vedblev at støtte ham med den ene Arm, medens jeg holdt Lampen i den anden Haand, og saaledes gik vi langsomt op ad Trappen til vor Dagligstue. Han lod sig falde ned i Sofaen uden at sige et Ord. Nu, da jeg rigtigt kunde se ham, blev jeg rædselsslagen over den Forandring, der var foregaaet med ham. Hans Ansigt var dødblegt og hans Læber var blodløse. Hans Kinder og Pande var fugtige, Øjnene stod stive i Hovedet og hele Ansigtsudtrykket var som forvandlet. Han saa ud som et Menneske, der havde gennemlevet noget rædselsfuldt og hvis hele Kraft var lammet.

„Men, kære Ven, hvad er der dog i Vejen?“ spurgte jeg for at bryde Stilheden. „Der er da vel ikke sket noget. Er du ikke rask?“

„Kognåk,“ stønnede han, giv mig noget Kognak!“

Jeg tog Karaflen og skulde netop til at skænke for ham, da han med sin skælvende Haand rev den fra mig og skænkede sig næsten et halvt Vandglas fuldt af den stærke Drik. Han var til Dagligbrug et yderst maadeholdent Menneske, men nu skyllede han det hele ned paa een Gang uden at blande Vand i. Det

lod til at gøre ham godt, thi Farven vendte tilbage i hans Kinder og han rejste sig op paa Albuen.

„Min Forlovelse er forbi, Bob," sagde han med et Forsøg paa at tale roligt, men med en Stemme, hvis Skælven han ikke kunde skjule. „Det hele er forbi."

„Frisk Mod!" svarede jeg for at opmuntre ham. „Du maa ikke lade dig gaa paa. Hvorledes gik det til? Hvad var Grunden til det?"

„Grunden," stønnede han, og holdt Hænderne for Øjnene. „Dersom jeg fortalte dig det, Bob, vilde du ikke tro mig. Det er skrækkeligt — for frygteligt — for uudsigeligt rædselsfuldt og utroligt. Aa Kate, Kate!" Han sad og rokkede frem og tilbage i sin Sorg; „jeg ansaa dig for en Engel, og nu ser jeg, at du er en — —"

„En hvad?" spurgte jeg, da han standsede.

Han saa paa mig med et underligt tomt Blik, saa løftede han Armen op over Hovedet og det brast ud af ham: „En Djævel! et Uhyre fra Afgrundens Dyb! En Vampyr-Sjæl, der skjuler sig bag et yndigt Aasyn! Aa, Gud hjælpe mig!" vedblev han sagtere med Ansigtet vendt ind mod Væggen; „Nu har jeg sagt mere, end jeg burde. Jeg har elsket hende for højt til, at jeg kan tale om hende, som hun virkelig er. Jeg elsker hende altfor højt endnu.

Han laa længe stille, og jeg haabede, at Kognaken havde virket som et Sovemiddel; men pludselig vendte han igen Ansigtet om imod mig.

„Har du nogensinde læst om Varulve?“ spurgte han.

Jeg svarede bekræftende.

„I en af Marryats Bøger,“ vedblev han tankefuld, „er der en Historie om en skøn Kvinde, som om Natten paatog sig en Ulvs Skikkelse og sønderrev sine egne Børn. Jeg gad vide, hvor Marryat fik den Idee fra?“

Han laa grundende i et Par Minutter, saa forlangte han mere Kognak. Der stod en lille Flaske Landanum paa Bordet, og da jeg havde overtalt ham til at lade mig skænke, saa jeg mit Snit til at blande lidt i Kognaken. Han drak det ud og Hovedet sank atter tilbage paa Puden. „Alt andet var at foretrække,“ stønnede han. „Døden var bedre end det. Forbrydelse og Grusomhed; Grusomhed og Forbrydelse. Alt andet er bedre end det.“ Disse Ord blev han ved at gentage som et Slags ensformigt Omkvæd, indtil Ordene tilsidst blev utydelige, Øjenlaagene lukkede sig over de trætte Øjne og han faldt i en dyb Søvn. Jeg bar ham ind i hans Sovekammer, uden at han vaagnede; derpaa redte jeg mig et Leje paa nogle Stole og blev liggende ved Siden af ham hele Natten.

Den næste Morgen havde Barrington Cowles høj Feber. I mange Uger svævede han mellem Liv og Død. De ægyptiske Læger i Edinburg blev tilkaldt, og langt om længe fik hans kraftige Konstitution Bugt med Sygdommen. Jeg plejede ham i denne sørgelige Tid, men selv i hans vildeste Feberfantasier kom der aldrig et Ord over hans Læber, der kunde forklare Hemmeligheden mellem ham og Frøken Northcott. Undertiden talte han om hende i de ømmeste Ord og med den kærligste Stemme. Ved andre Lejligheder skreg han, at hun var en Djævel og strakte Armene ud, som om han vilde støde hende fra sig. Flere Gange raabte han, at han ikke vilde sælge sin Sjæl for et smukt Ansigt, og derefter jamrede han ofte i en hjærteskærende Tone: „Ja, men jeg elsker hende — jeg elsker hende jo alligevel; jeg vil aldrig holde op at elske hende."

Da han atter kom til sin Bevidsthed, var han ganske forandret. Efter den svære Sygdom var han i høj Grad afmagret; men hans mørke Øjne straalede lige klart. De funklede med usædvanlig Glans under de mørke fremspringende Bryn. Han var eksentrisk og hans Sindsstemning skiftede tit; snart var han pirrelig, snart munter indtil Overgivenhed, men naturlig var han aldrig. Han saa sig ofte om paa en løjerlig Maade, som om han var bange for

noget, men knap selv vidste, hvad det var, han frygtede. Frøken Northcotts Navn kom aldrig over hans Læber — førend den sidste sørgelige Aften, som jeg nu vil fortælle om.

Da jeg mente, at nye Indtryk maaske vilde lede hans Tanker i en anden Retning, rejste jeg med ham gennem de skotske Bjærge og bagefter ned langs Østkysten. Paa en af disse Ture besøgte vi Øen May, som ligger nær ved Forth-Fjordens Munding og som udenfor Turistmaanederne er ualmindelig øde og forladt. Foruden Fyrmesteren bor der kun et Par fattige Fiskerfamilier, som lever kammeratligt af at fange Fisk og Vandfugle. Dette triste Sted tiltalte Cowles saa meget, at vi lejede et Værelse i en af Fiskerhytterne for at slaa os til Ro i en Ugestid eller to. Jeg syntes, der var meget kedeligt, men Ensomheden lod til at gøre min Vens syge Sind godt. Det frygtsomme Udtryk forsvandt fra hans Ansigt, og han begyndte at blive sig selv igen. Han spadserede omkring paa Øen hele Dagen igennem og saa fra de høje Klipper langs Kysten ned paa de lange grønne Bølger, der kom brusende ind og brødes til en Regn af Skum, der sprøjtede op over Klippeblokkene paa Bredden.

En Aften — jeg tror det var den tredje eller fjerde, vi tilbragte paa Øen — var Barrington Cowles og jeg gaaet lidt udenfor, inden

samme Resultat kan opnaas uden Forberedelser. En stærk Vilje kan, udelukkende i Kraft af sin Styrke, faa et saadant Herredømme over den svagere Vilje, at den, selv paa Afstand, kan bestemme alle Indskydelser og Handlinger hos det saaledes paavirkede Individ. Dersom det kunde tænkes, at et Menneske i Verden havde en uendelig meget stærkere udviklet Vilje end den øvrige Menneskehed, er der ingen Grund til, at han ikke skulde kunne herske over den og dermed gøre sine Medmennesker til en Slags Automater. Heldigvis er den aandelige Kraft eller rettere Afmagt saa nogenlunde ligelig fordelt iblandt os Mennesker, at et saadant Tilfælde næppe vil kunne indtræffe; men selv indenfor vort indskrænkede Omraade kan vi iagttage Afskygninger, og Virkningerne af dette Forhold kan være overraskende. Jeg vil nu udvælge en af Tilskuerne og „ved Hjælp af min blotte Viljekraft" søge at tvinge ham til at komme her op paa Tribunen og sige og gøre, hvad jeg ønsker. Jeg kan forsikre Dem, at der ikke er noget aftalt Spil, og at det Medium, som jeg maatte vælge, har sin fulde Frihed til af al Magt at modarbejde den Indskydelse, som jeg maatte prøve at paatvinge ham."

Med disse Ord gik Hypnotisøren hen til Randen af Tribunen og lod sit Blik glide hen over de forreste Rækker paa Gulvet. Uden Tvivl

„Hun — Kate — Kate Northcott!“ skreg han. „Hun er kommen for at hente mig. Hold paa mig, gamle Ven. Slip mig ikke!“

„Naa, naa, Jack,“ sagde jeg og klappede ham paa Skulderen. „Kom til dig selv, du drømmer jo. Der er ikke noget at være bange for.“

„Hun er borte,“ stønnede han med et Lettelsens Suk. „Aa Gud, nej! der er hun igen — nærmere — aa, hun kommer nærmere. Hun sagde, at hun vilde komme og hente mig, og hun holder Ord.“

„Kom med ind i Huset,“ sagde jeg. Jeg greb hans Haand, den var kold som Is.

„Aa, jeg vidste det jo!“ raabte han. „Der er hun, hun vinker med Armene. Hun kalder paa mig. Det er Signalet. Jeg maa bort. Jeg kommer, jeg kommer, Kate!“

Jeg slog mine Arme om ham; men han sled sig løs med overmenneskelige Kræfter og for ud i Nattens Mørke. Jeg løb efter ham og raabte til ham, at han skulde standse; men han løb blot hurtigere. Da i det samme Maanen kom frem, saa jeg et Glimt af hans mørke Skikkelse; han løb ligefrem i en bestemt Retning, som om han styrede imod et Maal. Maaske var det Indbildning; men mig forekom det, at jeg i det usikre Lys kunde skelne et ubestemmeligt Noget, en flimrende Skikkelse, som undveg

ham og stadigt lokkede ham videre. Jeg saa hans Skikkelse tegne sig skarpt imod Himmelen bagved, medens han steg op ad en høj Skrænt; saa forsvandt han for mit Blik — og aldrig siden har noget menneskeligt Øje set Barrington Cowles.

Fiskerne og jeg gik hele Natten rundt om Øen med Lygter og undersøgte hver Krog og hver Plet uden at finde mindste Spor af min forsvundne Ven. Han var løben henimod en Række Klipper, hvis takkede Kamme ludede ud over Havet. Et Sted var Klippens Yderkant brudt, og paa Grønsværet saas Spor, som kunde skrive sig fra Menneskefødder. Vi lagde os ned paa vore Ansigter og kiggede ved Lygteskinnet ud over Randen af Klippen ned paa den brølende Brænding to hundrede Fod under os. Medens vi laa der, hævede der sig pludselig over Bølgernes Brusen og Vindens Hylen et underligt vildt Skrig, der udgik fra Afgrunden nedenunder. Fiskerne, der jo altid er overtroiske, paastod, at det var Kvindelatter, og jeg kunde kun med Møje overtale dem til at fortsætte vor Søgen. Jeg for mit Vedkommende mener, at det maa have været Skriget af en Søfugl, som Lygtens Skin har skræmmet op af Reden. Hvad det end har været, saa ønsker jeg, at jeg aldrig maa høre et saadant Skrig igen.

Nu har jeg altsaa fuldført det sørgelige Hverv, jeg havde paataget mig. Jeg har, saa kortfattet og klart som muligt, fortalt om min Ven, John Barrington Cowles'es Død og om de Begivenheder, der gik forud. Jeg ved vel, at denne triste Historie i andres Øjne maa tage sig ret hverdagsagtig ud. Jeg hidsætter den prosaiske Beretning, som nogle Dage efter stod at læse i Bladet „Skotten". —

„Ulykkelig Hændelse paa Øen May. — Paa Øen May er der foregaaet en højst sørgelig Begivenhed. Student John Barrington Cowles, som var vel kendt i Universitetskredse og en meget lovende ung Mand og som var den nuværende Indehaver af den Neil Arnottske Fysikpræmie, havde i nogen Tid for sit Helbreds Skyld opholdt sig paa dette ensomme Sted. Natten til i Gaar forlod han pludseligt sin Ven, Hr. Robert Armitage, og er ikke siden bleven set. Man tør næppe tvivle om, at han er kommen af Dage ved et Fald ud over de stejle Klipper, der omgiver Øen. Cowles' Helbred havde i den senere Tid været noget svækket, dels paa Grund af Overarbejde dels paa Grund af Familiesorger. I ham mister Universitetet en af sine mest lovende Sønner."

Jeg har intet mere at tilføje. Jeg har lettet mit Sind for alt, hvad jeg ved om denne Sag.

har aldrig kunnet lide mig. De har Mistillid til mig, skønt jeg aldrig har givet Dem Grund dertil."

Denne Paastand kom saa pludselig og var saa sand, at jeg i Øjeblikket intet kunde svare. Hun tav et Øjeblik, saa sagde hun i en kold, haard Tone —

„De skal ikke af Deres Fordom lade Dem forlede til at blande Dem i mine Sager, eller til at sige noget til Deres Ven, Hr. Cowles, saa at der kunde opstaa nogen Uenighed imellem os. Det vilde De komme til at fortryde."

Der var noget i Tonen, som gjorde Ordene til en ligefrem Trudsel.

„Det staar ikke i min Magt," sagde jeg, „at blande mig i Deres Fremtidsplaner. Men efter hvad jeg har set og hørt, kan jeg ikke lade være at ængstes for min Vens Skyld."

„Ængstes," gentog hun foragteligt. „Hvad er det da, De har set og hørt. Er det maaske noget, der kommer fra Reeves — han var nok ogsaa en Ven af Dem."

„Han har aldrig nævnet Deres Navn til mig," svarede jeg ganske i Overensstemmelse med Sandheden. „Det vil vel ellers gøre Dem ondt at høre, at han ligger for Døden." Idet jeg sagde det, gik vi netop forbi et oplyst Vindue, og jeg saa ned for at iagttage Virkningen af mine Ord. Hun lo — der var ingen Tvivl

hvor grufuld denne Hemmelighed maa have været, kan man forstaa, naar man erindrer, at, saasnart hun blot havde nævnet den, flyede de, som havde elsket hende saa lidenskabeligt, fra hende for stedse. Den Skæbne, der senere ramte dem, var efter min Mening, den Hævn, hun tog over deres Frafald; og at hun havde advaret dem i Forvejen, forstod jeg saavel af Reeves'es som af Cowles'es Ord. Udover dette ved jeg intet. Jeg fremlægger Kendsgerningerne for Offentligheden, ganske som jeg har oplevet dem og saa ædrueligt som muligt. Jeg har aldrig senere set Frøken Northcott og ønsker heller ikke at træffe hende. Dersom det, jeg har skrevet, muligvis kan redde et andet Menneske fra at lade sig besnære af disse straalende Øjne og dette skønne Ansigt, saa vil jeg lægge Pennen fra mig i Bevidstheden om, at min stakkels Ven dog ikke er død forgæves.

mod Brystet, og hele hans Udseende udtrykte den dybeste Fortvivlelse. Idet han gik indenfor, vaklede han og vilde være falden, hvis jeg ikke havde holdt ham oppe med min venstre Arm. Jeg vedblev at støtte ham med den ene Arm, medens jeg holdt Lampen i den anden Haand, og saaledes gik vi langsomt op ad Trappen til vor Dagligstue. Han lod sig falde ned i Sofaen uden at sige et Ord. Nu, da jeg rigtigt kunde se ham, blev jeg rædselsslagen over den Forandring, der var foregaaet med ham. Hans Ansigt var dødblegt og hans Læber var blodløse. Hans Kinder og Pande var fugtige, Øjnene stod stive i Hovedet og hele Ansigtsudtrykket var som forvandlet. Han saa ud som et Menneske, der havde gennemlevet noget rædselsfuldt og hvis hele Kraft var lammet.

„Men, kære Ven, hvad er der dog i Vejen?“ spurgte jeg for at bryde Stilheden. „Der er da vel ikke sket noget. Er du ikke rask?“

„Kognak,“ stønnede han, giv mig noget Kognak!“

Jeg tog Karaflen og skulde netop til at skænke for ham, da han med sin skælvende Haand rev den fra mig og skænkede sig næsten et halvt Vandglas fuldt af den stærke Drik. Han var til Dagligbrug et yderst maadeholdent Menneske, men nu skyllede han det hele ned paa een Gang uden at blande Vand i. Det

lod til at gøre ham godt, thi Farven vendte tilbage i hans Kinder og han rejste sig op paa Albuen.

„Min Forlovelse er forbi, Bob," sagde han med et Forsøg paa at tale roligt, men med en Stemme, hvis Skælven han ikke kunde skjule. „Det hele er forbi."

„Frisk Mod!" svarede jeg for at opmuntre ham. „Du maa ikke lade dig gaa paa. Hvorledes gik det til? Hvad var Grunden til det?"

„Grunden," stønnede han, og holdt Hænderne for Øjnene. „Dersom jeg fortalte dig det, Bob, vilde du ikke tro mig. Det er skrækkeligt — for frygteligt — for uudsigeligt rædselsfuldt og utroligt. Aa Kate, Kate!" Han sad og rokkede frem og tilbage i sin Sorg; „jeg ansaa dig for en Engel, og nu ser jeg, at du er en — —"

„En hvad?" spurgte jeg, da han standsede.

Han saa paa mig med et underligt tomt Blik, saa løftede han Armen op over Hovedet og det brast ud af ham: „En Djævel! et Uhyre fra Afgrundens Dyb! En Vampyr-Sjæl, der skjuler sig bag et yndigt Aasyn! Aa, Gud hjælpe mig!" vedblev han sagtere med Ansigtet vendt ind mod Væggen; „Nu har jeg sagt mere, end jeg burde. Jeg har elsket hende for højt til, at jeg kan tale om hende, som hun virkelig er. Jeg elsker hende altfor højt endnu.

Han laa længe stille, og jeg haabede, at Kognaken havde virket som et Sovemiddel; men pludselig vendte han igen Ansigtet om imod mig.

„Har du nogensinde læst om Varulve?“ spurgte han.

Jeg svarede bekræftende.

„I en af Marryats Bøger,“ vedblev han tankefuld, „er der en Historie om en skøn Kvinde, som om Natten paatog sig en Ulvs Skikkelse og sønderrev sine egne Børn. Jeg gad vide, hvor Marryat fik den Idee fra?“

Han laa grundende i et Par Minutter, saa forlangte han mere Kognak. Der stod en lille Flaske Landanum paa Bordet, og da jeg havde overtalt ham til at lade mig skænke, saa jeg mit Snit til at blande lidt i Kognaken. Han drak det ud og Hovedet sank atter tilbage paa Puden. „Alt andet var at foretrække,“ stønnede han. „Døden var bedre end det. Forbrydelse og Grusomhed; Grusomhed og Forbrydelse. Alt andet er bedre end det.“ Disse Ord blev han ved at gentage som et Slags ensformigt Omkvæd, indtil Ordene tilsidst blev utydelige, Øjenlaagene lukkede sig over de trætte Øjne og han faldt i en dyb Søvn. Jeg bar ham ind i hans Sovekammer, uden at han vaagnede; derpaa redte jeg mig et Leje paa nogle Stole og blev liggende ved Siden af ham hele Natten.

CONAN DOYLE

SKUESPILLE-RENS DUEL

1. KAPITEL.

„Gal? Ja, de siger det. Det er derfor, de indespærrer mig i dette skrækkelige Værelse, skal jeg sige Dem. Naa, maaske de har Ret, maaske jeg til Tider er gal, naar jeg tænker paa, hvor grusom og haard Verden har været imod mig. Ja, jeg vil fortælle Dem min Historie. Sæt Dem ned. Vi er vel alene? De skal ikke blive bange, dersom mine Øjne undertiden lyner og stirrer vildt. Hør nu efter! Jeg maa først fortælle Dem om Gracie.

„Gracie Brereton — aah, det er mange Aar siden, jeg mødte dig for første Gang, stakkels døde Gracie — mange Aar! Ja, det er længe siden; men Erindringen om dette Møde er ligesaa levende og frisk, som om det havde været i Gaar.

„Jeg var ikke andet end en Dreng dengang og havde hele en Drengs fyrige Heftighed.

„Jeg havde forladt mit Hjem, min Familje, mine Venner, for at blive omrejsende Skuespiller. Min Fader skrev til mig og sagde, at jeg nedværdigede ham — nedværdigede en Familje, som altid havde holdt sit Hoved højt der paa Egnen — vanærede et af Englands ældste og mest ansete Navne.

„Hvad brød jeg mig derom? Jeg lo af det, haanede den gamle Mands indtrængende Bønner om at komme tilbage og indtage den Stil-

„Hun — Kate — Kate Northcott!“ skreg han. „Hun er kommen for at hente mig. Hold paa mig, gamle Ven. Slip mig ikke!“

„Naa, naa, Jack,“ sagde jeg og klappede ham paa Skulderen. „Kom til dig selv, du drømmer jo. Der er ikke noget at være bange for.“

„Hun er borte,“ stønnede han med et Lettelsens Suk. „Aa Gud, nej! der er hun igen — nærmere — aa, hun kommer nærmere. Hun sagde, at hun vilde komme og hente mig, og hun holder Ord.“

„Kom med ind i Huset,“ sagde jeg. Jeg greb hans Haand, den var kold som Is.

„Aa, jeg vidste det jo!“ raabte han. „Der er hun, hun vinker med Armene. Hun kalder paa mig. Det er Signalet. Jeg maa bort. Jeg kommer, jeg kommer, Kate!“

Jeg slog mine Arme om ham; men han sled sig løs med overmenneskelige Kræfter og for ud i Nattens Mørke. Jeg løb efter ham og raabte til ham, at han skulde standse; men han løb blot hurtigere. Da i det samme Maanen kom frem, saa jeg et Glimt af hans mørke Skikkelse; han løb ligefrem i en bestemt Retning, som om han styrede imod et Maal. Maaske var det Indbildning; men mig forekom det, at jeg i det usikre Lys kunde skelne et ubestemmeligt Noget, en flimrende Skikkelse, som undveg

ham og stadigt lokkede ham videre. Jeg saa hans Skikkelse tegne sig skarpt imod Himmelen bagved, medens han steg op ad en høj Skrænt; saa forsvandt han for mit Blik — og aldrig siden har noget menneskeligt Øje set Barrington Cowles.

Fiskerne og jeg gik hele Natten rundt om Øen med Lygter og undersøgte hver Krog og hver Plet uden at finde mindste Spor af min forsvundne Ven. Han var løben henimod en Række Klipper, hvis takkede Kamme ludede ud over Havet. Et Sted var Klippens Yderkant brudt, og paa Grønsværet saas Spor, som kunde skrive sig fra Menneskefødder. Vi lagde os ned paa vore Ansigter og kiggede ved Lygteskinnet ud over Randen af Klippen ned paa den brølende Brænding to hundrede Fod under os. Medens vi laa der, hævede der sig pludselig over Bølgernes Brusen og Vindens Hylen et underligt vildt Skrig, der udgik fra Afgrunden nedenunder. Fiskerne, der jo altid er overtroiske, paastod, at det var Kvindelatter, og jeg kunde kun med Møje overtale dem til at fortsætte vor Søgen. Jeg for mit Vedkommende mener, at det maa have været Skriget af en Søfugl, som Lygtens Skin har skræmmet op af Reden. Hvad det end har været, saa ønsker jeg, at jeg aldrig maa høre et saadant Skrig igen.

„Jeg var afsindig, helt opfyldt af min Kærlighed til hende, uagtet jeg vidste, hvor lidt den betød for hende. Jeg brød mig ikke om at behage Publikum, jeg havde kun Tanke for een. Jeg havde set mange smukke Kvinder før — Kvinder, hvis Skønhed havde gjort Mændene afsindige og bragt dem til at ofre deres Formuer; men Kærlighed havde jeg ikke kendt før denne Aften.

„Hvert Blik paa dette søde, blege Ansigt fik mit hede Blod til at hamre i mine Aarer.

„Hvorfor — hvorfor, spurgte jeg mig selv, var jeg saa betaget? Hvad var det for en magisk Fortryllelse i enhver af denne slanke, skønne Skikkelses Bevægelser, hvis Ynde syntes at forhekse.

„Jeg mærkede Fortryllelsen rundt om mig, den hede Atmosfære paa Teatret var ladet dermed.

„Saa kom Scenen, hvor jeg stod ved Siden af hende, Scenen, hvor Laertes giver Ophelia en broderlig Formaning, førend deres Adskillelse.

„Jeg havde i Forvejen set hen til denne Scene. Jeg havde spillet den hundrede Gange før, Folk sagde det var en af mine bedste. Den Aften var jeg mat, sløv, hvert Ord, jeg sagde, kostede mig Anstrængelse, og Frygten for at jeg skulde glemme Ordene, bragte mig i en nervøs Rædsel. Jeg var aldeles overvældet af den vidunderlige Indflydelse, hun havde paa mig.

„Stykket, den virkelige Situation, var ikke i mine Tanker. Jeg følte kun, at jeg var nær ved hende — saa nær, at jeg følte hendes Aande paa mine Kinder, som den bragte til at blusse med en stærk Rødme. Et Øjeblik følte jeg mig afsindig lykkelig, da kom Tanken om, hvor haabløs ulykkelig min Kærlighed var, og alt blev mørkt omkring mig.

„Jeg gjorde en kraftig Anstrængelse for at rive mig ud af denne Galskab. Det var unyttigt, og da det Øjeblik kom, da jeg i Følge Rollen skulde give hende det broderlige Afskedskærtegn, strakte jeg skælvende den ene Haand frem, saa den berørte hendes, og mere mumlede end sagde min sidste Replik.

„Da Tæppet var faldet efter sidste Akt, rejste jeg mig i en drømmeagtig Tilstand op fra min Stilling, som den døde Laertes. Publikum jublede for Stykkets Heltinde, klappede og kaldte hende frem med begejstrede Raab. Man vilde ikke forlade Teatret, førend hun havde vist sig.

„Det er sjældent at være Vidne til en saadan Triumf. De ældste blandt Tilskuerne kunde ikke erindre et saa enstemmigt Bifald. Der var ingen Ende paa Larmen og Jubelen. Forgæves hentydede Direktøren til den unge Debutantindes Træthed, alt var til ingen Nytte, man var bestemt paa at ville se hende endnu en Gang denne Aften.

„Mit Hjærte slog og hamrede voldsomt.

Hvor var jeg dette Publikum taknemmelig, som gjorde hende berømt. Jeg vidste, at i Morgen vilde alle Bladene omtale hende som den vidunderlige unge Skuespillerinde.

„Der var ingen Tvivl om hendes Sukces — det var ingen halv Begejstring, hendes Sejr var fuldstændig.

„Grace Brereton var berømt. En eneste Rolle havde gjort hendes Navn til et af dem, der lyser i Skuespillerkunstens Annaler.

„Jeg var glad, jeg kunde have grædt af Glæde, da jeg stod bagved en af Kulisserne og saa hende blive ført frem foran Tæppet, støttet til Direktørens Arm.

„Hun gik lige tæt forbi mig. Jeg saa hendes store graa, dybe Øjne, som funklede af Bevægelse.

„Hun maa have anet, hvor glad jeg var; thi hun saa op paa mig og takkede mig med en Stemme, hvis Blidhed og rolige Værdighed, jeg aldrig havde hørt Mage til. Jeg husker endnu i Dag dette Smil og disse Ord.

„Da hun gik forbi mig, iagttog jeg hendes fyldige udtryksfulde Læber. Jeg kunde se, hvorledes hun bestræbte sig for at være rolig midt i denne Begejstring og Larm. Det var et gribende Øjeblik for en saa ung og uerfaren Kvinde; men hun mistede ikke sin Selvbeherskelse, hendes Nerver var stærke lige til det sidste, kun hendes Barm bølgede i hurtig Bevægelse. I det Øjeblik, hvor hun stod foran

dette Hav af Ansigter, der var rettet imod hende, var Grace Brereton saa rolig, som om denne Hyldest var en Begivenhed, som gentoges hver Aften.

„Jeg skal aldrig glemme det rungende Bravoraab, som modtog hende, da hun viste sig; men efter at hun var ført bort fra det begejstrede Publikum, fulgte en Scene, som jeg heller aldrig vil glemme. Den langvarige Spænding havde været for meget for hendes unge, fine Konstitution. Da det første Udbrud af Bevægelsen var forbi, Støjen døet hen, og Lyset dæmpet, krævede Naturen sin Ret, og den unge overanstrængte Pige faldt om paa Gulvet i en dødlignende Besvimelse.

„Det var et grueligt Øjeblik for mig — det skrækkeligste, jeg endnu havde oplevet. Jeg blev aldeles forfærdet og tvivlede ikke om, at hun var død. De Læber, som jeg for blot faa Øjeblikke siden havde set med et Smil, der spredte Lys over mig, var farveløse og ubevægelige, de straalende Øjne, som for et Øjeblik siden havde funklet med hele Begejstringens glade Henrykkelse, var lukkede for maaske aldrig mere at aabnes, den lange mørke Fletning faldt ned over de marmorhvide Kinder, som jeg havde set gløde med den unge Roses skønne, yndige Rødme, det Liv og den ungdommelige Bevægelighed, hvoraf denne elskelige Skikkelse havde været opfyldt, syntes udslukt for bestandig.

„Jeg havde ingen Ret til at gøre, hvad jeg gjorde, men hvad brød jeg mig derom? Hun, som var min Sjæls Lys, var døende.

„Der, ved hendes Side, knælede jeg ned og betragtede med et fortvivlet Blik hendes skønne Ansigt. Dog kun et Øjeblik — saa kaldte jeg paa Hjælp. Det maa have været et fortvivlet Nødraab, jeg udstødte, der opfyldte de to eller tre, som ilede til, med Skræk; thi de gik straks for at udføre mine Ordrer, og jeg blev ene tilbage med hende, som var alt i Verden for mig. Der gik en Gysen af Lykke igennem mig ved Tanken om, at jeg i nogle Øjeblikke havde hende for mig selv.

„Jeg greb den kolde Haand, som laa ubevægelig ved hendes Side — greb den og kyssede den med en saa vild, lidenskabelig Heftighed, at Blodet atter strømmede gennem de Aarer, som jeg havde troet var stivnede for stedse. Hede, brændende Taarer, som jeg ikke kunde tilbageholde, faldt paa det søde ubevægelige Ansigt.

„Hun lever!“ raabte jeg.

„Jeg ved ikke, hvorfor man overlod alt til mig. Hendes gamle, kvindelige Ledsagerske, der rejste med hende, og som var aldeles ude af sig selv af Sorg, var til Stede tilligemed et Par andre, som havde deltaget i Aftenens Forestilling; men det var mig, som fugtede de blege Læber, mig, som varmede de kolde Hænder. De andre gjorde intet Forsøg paa at hindre

mig heri. Jeg tror, de var forskrækkede; thi jeg var sikkert frygtelig, næsten afsindig i min Sorg.

„Jeg havde ingen anden Tanke end den, at bringe denne yndige Kvinde tilbage til Livet.

„Hvorfor gjorde jeg alt dette? Jeg vidste det ikke. Om en Uge vilde hun være i den store Hovedstad, — det mægtige, letsindige, skønhedselskende London! Hvad vilde jeg, den omrejsende Skuespiller, da have at gøre med denne berømte Shakespeareske Skuespillerinde? Om et Par Maaneder vilde denne debuterende unge Pige være en tilbedt Kvinde. Adelsmænd vilde kappes om hendes Smil og lægge deres Formuer for hendes Fødder. Hvad havde jeg da at gøre her? Hvilken Ret havde jeg til at dvæle ved Grace Brereton's Side, til at vaage over den svage Rødme, som vendte tilbage paa hendes Kinder, eller til at spejde efter, om hun skulde aabne de tunge Øjenlaag, som havde lukket Lyset ude fra mit Liv i nogle Øjeblikke, der for mig havde været som Timer?

„Endelig vendte Livet og Bevidstheden tilbage.

„Et Blik — maaske det sidste i dette Liv — og jeg gik ud i den kolde, mørke Aften, der forekom mig at være den koldeste og mørkeste, jeg nogensinde havde oplevet.

„Vinden strøg barskt hen over mit Ansigt. Der var ingen Maane, ikke engang en lille blin-

NOVELLE-MAGASINET

CONAN DOYLE

MYSTERIER OG FORBRYDELSER

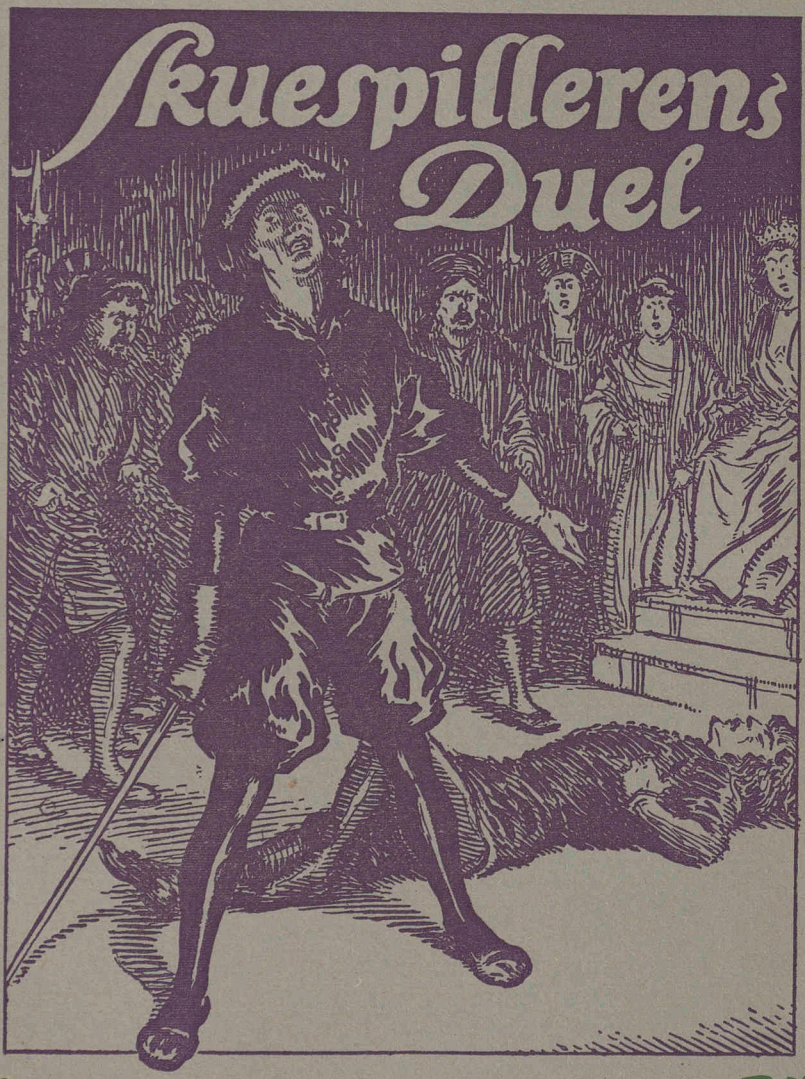

E. JESPERSENS FORLAG
·KØBENHAVN·
CAMMERMEYERS BOGHANDEL KRISTIANIA

NR. 10

25 ØRE

spillerinde, hvor fuldstændig hendes Magt var over dem, og i hvor høj Grad de beundrede hendes Talent.

„Alle talte ogsaa om den vidunderlige Ro og Værdighed, hun udviste under disse for en saa ung Pige saa vanskelige Forhold, og alle holdt af hende paa Grund af hendes søde ungdommelige Ynde og fordringsløse Optræden.

„Da Tæppet var faldet efter hendes Engagements sidste Forestilling, talte hun til Publikum med sin rene, smeltende Stemme, der syntes at finde Genklang i alle disse Hjærter, som hun saaledes havde sat i Bevægelse. Det var kun nogle faa rørende Ord, men udtalte med en vidunderlig Selvbeherskelse.

„Hun tolkede dem sin inderlige Taknemmelighed for den store Ære, man havde bevist hende, og udtalte sin Glæde over at have behaget dem. Hun sagde, at naarsomhelst de ønskede atter at se hende, skulde hun forsøge at komme tilbage til dem.

„Hendes smukke Øjne var blændede af Taarer; da hun sagde dem Farvel.

„Et Hurra, et langt, mægtigt, kraftigt Hurra, hvis Lige aldrig havde lydt indenfor disse Mure, rystede Bygningen indtil Grunden og fik Prismerne i den store midterste Lysekrone til at klingre mod hverandre, som om de ogsaa vilde yde denne unge, skønne Skuespillerinde deres Bifald.

„Teatergængerne i London var i højeste

Grad spændte paa at se denne vidunderlige, unge Skuespillerinde, som ganske havde fordrejet Hovederne paa Nordenglands Kritikere.

„I den sidste Uge havde Bladene indeholdt Artikler om hendes vidunderlige Talent og store Dygtighed. Det toneangivende Selskab var i den syvende Himmel og parat til at ønske hende velkommen med en storartet Modtagelse den første Aften.

„En Debutantindes Sukces havde aldrig været saa sikret.

„Man mente, hun havde en glimrende Fremtid for sig. Kvindeligt Talent var en Sjældenhed og havde længe været det, og da man i London savnede en Skuespillerinde til at udføre de mest yndede Roller, var man her rede til at strø sit Guld for Fødderne af en saadan.

„Hendes Impresario havde i Forvejen været meget aktiv. Uhyre Plakater i stærke Farver anmeldte Grace Breretons første Optræden som Ophelia. Iøjnefaldende Avertissementer gav yderligere Oplysninger. Man havde intet forsømt, alt var parat. Aldrig havde man været mere spændt, aldrig havde Forventningen i Teaterverdenen naaet en saadan Højde.

„Grace Breretons Engagement ved Teatret i Nordengland var afsluttet en Lørdagaften, hele Søndagen vilde hun nyde den Hvile og Ro, som hun saa vel havde fortjent, og som Naturen fordrede. Om Mandagen vilde hun rejse Syd paa. Hun havde indrettet sig paa at komme

1. KAPITEL.

„Gal? Ja, de siger det. Det er derfor, de indespærrer mig i dette skrækkelige Værelse, skal jeg sige Dem. Naa, maaske de har Ret, maaske jeg til Tider er gal, naar jeg tænker paa, hvor grusom og haard Verden har været imod mig. Ja, jeg vil fortælle Dem min Historie. Sæt Dem ned. Vi er vel alene? De skal ikke blive bange, dersom mine Øjne undertiden lyner og stirrer vildt. Hør nu efter! Jeg maa først fortælle Dem om Gracie.

„Gracie Brereton — aah, det er mange Aar siden, jeg mødte dig for første Gang, stakkels døde Gracie — mange Aar! Ja, det er længe siden; men Erindringen om dette Møde er ligesaa levende og frisk, som om det havde været i Gaar.

„Jeg var ikke andet end en Dreng dengang og havde hele en Drengs fyrige Heftighed.

„Jeg havde forladt mit Hjem, min Familje, mine Venner, for at blive omrejsende Skuespiller. Min Fader skrev til mig og sagde, at jeg nedværdigede ham — nedværdigede en Familje, som altid havde holdt sit Hoved højt der paa Egnen — vanærede et af Englands ældste og mest ansete Navne.

„Hvad brød jeg mig derom? Jeg lo af det, haanede den gamle Mands indtrængende Bønner om at komme tilbage og indtage den Stil-

skrækkelige Begivenhed stod i de senere udkomne Aftenblade — en hjærteskærende Beretning, en pinlig Beskrivelse af alle de forfærdelige Omstændigheder.

„Der havde været et Sammenstød — den gamle Historie. Et galt Sporskifte, en udslidt, overanstrængt Lokomotivfører — ingen vidste nøjagtigt, hvorledes det var gaaet til, og selv om man vidste det, nægtede man med den sædvanlige dumme Jærnbane-Stædighed at forklare, hvorfor to Tog skulde mødes paa den samme Linje.

„Der vilde blive optaget Forhør og foretaget Undersøgelser, men man vidste nok, hvad det havde at betyde. Stationsforstandere, Sporskiftere, Portører og mange flere vilde blive forhørte. Enhver vilde give sin Forklaring, enhver vilde sige, at han havde gjort sin Pligt fuldt ud og samvittighedsfuldt, som han altid gjorde det. Ja, der vilde blive optaget Forhør! For at tilfredsstille Publikum vilde man forlange, at Autoriteterne en hel Maaned igennem skulde holde højtideligt Forhør to, tre Gange om Ugen. Dette skyldte man de dødes og saaredes Venner.

„Hvad vilde blive Resultatet heraf? Selvfølgelig vilde den overanstrængte Lokomotivfører officielt blive erklæret for skyldig; men vilde Jærnbaneulykkerne derfor blive sjældnere? Vilde Rejser med den store Jærnhest derfor blive mindre lig overlagte Selvmord?

„Grace Brereton var den yngste Ophelia, man mindedes at have set — den yngste, den skønneste og den, som gjorde mest Lykke. Hun var ikke fyldt 17 Aar, da hun debuterede i denne berømte Shakespeareske Rolle paa et af de første Teatre i Nordengland. Det Publikum, for hvilket hun første Gang viste sig, var meget kritisk og vanskeligt at behage. Skuespillerne sagde, at det var endnu strængere end Londons Teatergængere.

„Grace Brereton spillede første Gang Ophelia for fuldt Hus. Kritikerne sagde, at de havde set Fremstillerinder af Ophelia, som var begavede med stor Følelse og med glimrende Talent; men Grace Brereton var et af Himlen benaadet Geni, som i enhver Bevægelse, enhver Betoning af Ordene — dyb, sød, øm — var en fuldendt Aabenbaring af Shakespeares store Heltinde.

„Hun spillede seks Aftener for dette Publikum. Hver Aften var en ny Triumf, og da hun rejste, bønfaldt man hende om at komme tilbage. Man lovede hende fuldt Hus og et glimrende Engagement.

„Jeg husker Hamlet den sidste Aften. Han var intet Geni; men hans Spil var dygtigt. Jeg husker ogsaa Laertes! Jeg var Laertes. Uagtet jeg kun var 21 Aar, ansaa man min Udførelse af denne Rolle for den bedste, man længe havde set. Jeg havde tidligere ofte spillet den; men den Aften kunde jeg ikke fremstille Laertes overfor denne Ophelia.

mig Vej og ilede saa hurtigt som muligt til den Del af Toget, hvori jeg vidste, at hun var.

„Det var en hjærteskærende Vandring. Skridt for Skridt kæmpede jeg mig frem gennem al denne Ødelæggelse og Elendighed, stadig aabenbarede der sig nye Rædsler for mit Blik.

„Mangt et stakkels lemlæstet Væsen, som jeg gik forbi, anraabte mig forgæves med sin klagende, bønfaldende Stemme om Hjælp, jeg kunde ikke standse.

„For mig stod kun Erindringen om een Stemme — om eet elsket blegt Ansigt, og da jeg ikke mødte det, ilede jeg af Sted med den stadige Bøn paa mine Læber, at hun maatte være skaanet.

„Dersom hun var død, hvorfor var jeg da bleven reddet — jeg, som kun levede for hende — jeg, som vilde dø ti tusinde Gange for at skaane hende for en eneste Lidelse?

„Eftermiddagen gled langsomt over i den tidlige Aftenskumring, og jeg vidste, at med det tiltagende Mørke, vilde det blive ti Gange vanskeligere for mig at finde hende.

„Denne Tanke gav mig fornyet Iver, jeg glemte ganske Smærten i min brækkede Arm — den eneste Skade jeg havde lidt. Jammerraabene og de bønfaldne Blikke fra de hjælpeløse Stakler rundt om mig, ænsede jeg ikke, jeg stormede af Sted, indtil jeg endelig naaede den Del af Toget, hvor jeg vidste, hun maatte være, enten levende eller død.

„Stykket, den virkelige Situation, var ikke i mine Tanker. Jeg følte kun, at jeg var nær ved hende — saa nær, at jeg følte hendes Aande paa mine Kinder, som den bragte til at blusse med en stærk Rødme. Et Øjeblik følte jeg mig afsindig lykkelig, da kom Tanken om, hvor haabløs ulykkelig min Kærlighed var, og alt blev mørkt omkring mig.

„Jeg gjorde en kraftig Anstrængelse for at rive mig ud af denne Galskab. Det var unyttigt, og da det Øjeblik kom, da jeg i Følge Rollen skulde give hende det broderlige Afskedskærtegn, strakte jeg skælvende den ene Haand frem, saa den berørte hendes, og mere mumlede end sagde min sidste Replik.

„Da Tæppet var faldet efter sidste Akt, rejste jeg mig i en drømmeagtig Tilstand op fra min Stilling, som den døde Laertes. Publikum jublede for Stykkets Heltinde, klappede og kaldte hende frem med begejstrede Raab. Man vilde ikke forlade Teatret, førend hun havde vist sig.

„Det er sjældent at være Vidne til en saadan Triumf. De ældste blandt Tilskuerne kunde ikke erindre et saa enstemmigt Bifald. Der var ingen Ende paa Larmen og Jubelen. Forgæves hentydede Direktøren til den unge Debutantindes Træthed, alt var til ingen Nytte, man var bestemt paa at ville se hende endnu en Gang denne Aften.

„Mit Hjærte slog og hamrede voldsomt.

venligt — meget smukt af Dem! Jeg skal aldrig glemme det!"

„Hun vidste det altsaa. Nogen — uden Tvivl hendes gamle Ledsagerske, maatte have fortalt hende det.

„Den Tanke, at hun vidste det og ikke tænkte ringere om mig derfor, gennembævede mig med Glæde.

„Varsomt og omhyggeligt tog jeg den slanke Skikkelse i mine Arme. Hun var ikke tung; men hele Vægten maatte hvile fuldstændigt paa min ene Arm og Skulder; thi den anden var ganske ubrugelig og forvoldte mig en heftig Smærte.

„Jeg skjulte min brækkede Arm for hende, saa godt jeg kunde, at hun ikke skulde se, at jeg var kommen til Skade.

„Hendes ene Fod var bleven kvæstet, da Waggonen søndersloges. Hun sagde, det var kun en Ubetydelighed; men af hendes store Bleghed og forpinte Udtryk saa jeg, at hun led meget.

„Jeg havde opdaget et lille rødt Hus, som laa i nogle hundrede Alens Afstand fra Ulykkesstedet ved den Landevej, der stødte op til Banelinjen. Jeg bar min dyrebare Byrde hen til dette Sted.

„Imidlertid var der bleven gjort alt muligt for at hjælpe de andre Passagerer, af hvilke kun faa havde undgaaet at komme mere eller mindre til Skade. Fra den nærmeste Station

var der ankommen en stor Skare Arbejdsfolk, som var ivrigt beskæftiget med Oprydningsarbejdet, og adskillige Læger fra de omliggende Landsbyer var utrættelige i deres Bestræbelser for at yde al mulig Hjælp til de haardest saarede.

„Til en af disse henvendte jeg mig om Raad, efter at jeg havde set min stakkels, forskræmte Due hvile trygt paa et Leje i den bedste Stue i det lille Hus.

„Lægen var en middelaldrende Mand med et skarpt, gennemtrængende Blik, som syntes at opfatte Tilstanden ved det første Øjekast — et af disse Mennesker, hvis Ydre instinktmæssigt siger os, at han er dygtig i sit Kald.

„Denne unge Dame er Frøken Grace Brereton, den berømte Skuespillerinde," sagde jeg.

„Han maatte have opdaget den uhyre Ængstelse, som var malet paa mit Ansigt, da jeg spurgte om, hvad han mente om hendes Saar; thi hans Stemme var fuld af Medlidenhed og deltagende bevæget, da han svarede:

„Det er et meget slemt Tilfælde, et af de værste, jeg har set. Frøken Brereton kan aldrig mere komme til at optræde paa Scenen, hun vil blive lam hele sit Liv."

„Et Aar — et, som forekom mig ligesaa langt som tyve — forløb efter den sørgelige Begivenhed, jeg lige har fortalt, da blev Grace Brereton min Hustru. Jeg vilde have ægtet

hende og fordret min Ret til at arbejde og kæmpe for hende før, men hendes hensynsfulde Finfølelse gjorde at hun Maaned efter Maaned intet vilde høre herom.

„Det vilde være urigtigt af mig at ægte Dem," sagde hun, „jeg vilde paa dette Tidspunkt af Deres Liv kun blive en Byrde for Dem, nu da Deres Stilling kræver al Deres Arbejde og Tanke."

„Ja, hun sagde alt dette; men hun elskede mig, jeg vidste det, ellers var jeg rejst bort; thi skønt jeg stadig vilde have arbejdet og kæmpet for hende, vilde jeg ikke have plaget hende med min Nærværelse. Nej, aldrig kunde jeg have været lav nok til at trænge mig paa eller benytte mig af denne stakkels, elskelige Piges Skrøbelighed.

„Jeg blev; men trods min store Kærlighed trættede og plagede jeg hende aldrig med at forsøge paa at overbevise hende om, hvor koldt og tomt mit Liv vilde blive uden hende.

„Til sidst sejrede min Kærlighed, og hun, som havde været en af de berømteste Skuespillerinder, hun som var bleven tilbedt som en Gudinde, blev Jeffery Heaths, den stakkels, ubekendte Skuespillers Hustru.

„Nu fulgte Aars haarde uophørlige Arbejde og Studium, i hvilke jeg arbejdede — aah, hvor jeg kæmpede — for at blive berømt, saa at mit Navn kunde komme til at staa ved Siden af hendes, som i en Saison havde været paa alles Læber og lydt i alles Øre.

Hvor kort havde hendes unge Talents Triumf været, og dog hvor glimrende! Uger efter den ulykkelige Hændelse havde Publikum været bedrøvet og fuld af Medlidenhed med denne unge smukke Piges Skæbne, denne Skuespillerinde, som man vilde have erklæret for „Saisonens mest straalende Stjerne".

„Aaret efter vort Bryllup fik vi en lille yndig Pige. Hendes Moder vilde, at hun skulde hedde Barbara. Hun havde haft en meget kær Slægtning af dette Navn, og „Barbara Brereton" vilde tage sig godt ud paa en Plakat; Grace havde nemlig taget det Løfte af mig, at vort Barn skulde opdrages for Scenen.

„Dersom hun har sin Moders Talent," svarede jeg hende, „vil hun blive en stor Skuespillerinde."

Saaledes blev dette bestemt; men der kom en Tid, da jeg ønskede, at vor Datter var død, inden hun nogensinde havde staaet foran Rampen og fortryllet alle, som saa hende, ved sin vidunderlige Skønhed.

3. KAPITEL.

„Efter min elskede Hustrus Ønske, begyndte jeg at instruere vor lille Pige i en meget tidlig Alder. Jeg tror ikke, hun var mere end otte Aar, da jeg gav hende den første Instruktion i hendes Moders Nærværelse. Jeg husker det saa tydeligt. Ugen i Forvejen havde

jeg givet hende en lille Rolle at indstudere og fastsat en Dag, da hun skulde være færdig til at udføre den for os begge.

„Da hun var saa ung, ventede vi selvfølgelig ikke noget stort, det var kun et lille Forsøg, for at opdage, om Barnet havde arvet noget Talent.

„Jeg havde med Forsæt valgt et Stykke, som indeholdt forskellige Situationer, hvori der skulde udtrykkes Pathos, Vrede og Sorg.

„Der var kun to Personer i Stykket, jeg udførte den anden Rolle, og jeg imødesaa med spændt Interesse dette Kunstnerbarns Debut.

„Idet jeg saa over til Grace, som sad i den fjerneste Ende af Værelset, kunde jeg ikke tilbageholde et Smil, da jeg bemærkede hendes opblussende Bevægelse, der paa hendes blege Kinder havde fremkaldt en Rødme, som jeg nu kun sjældent saa.

Udførelsen af dette lille Stykke gav os en ikke ringe Tro til den barnlige Skuespillerinde. Der var ingen Tvivl om, at hun var ualmindelig dygtig af sin unge Alder. Hun havde en meget stor Evne til at efterligne og til at beherske sin Stemme, øjensynlig en Arv efter Moderen.

„Hun er dygtig og vil blive meget smuk," var alt, hvad Grace sagde, da Barnet havde lagt sit lille, kære, trætte Hoved paa Puden og var slumret ind.

„To lange Aar forløb uden nogen større Begivenheder, da indtraadte mit Livs Krise.

„Ved Hjælp af et strængt, alvorligt Studium var jeg langsomt naaet op i første Række blandt mine Kunstfæller. Folk var begyndt at tale mere, end de tidligere havde gjort, om Skuespilleren Jeffery Heaths. Længselsfuld havde jeg ventet paa en Rolle, i hvilken jeg for Alvor kunde slaa igennem i den Kunst, som jeg elskede. Endelig kom den — kom saaledes som den Slags Ting altid kommer — pludselig uventet.

„Jeg havde netop sluttet et langt Engagement i et af Londons Teatre og skulde om et Par Dage støde til et Selskab, som vilde foretage en Tournée i Provinserne.

„En Aften, medens jeg sad med min Hustru og Datter i vort beskedne, men lykkelige Hjem, blev en i Hast skreven Seddel stukken mig i Haanden: „Gregory alvorlig syg. Ikke i Stand til at spille. De maa overtage Othellos Rolle i Aften. For Himlens Skyld kom straks og gør Deres bedste.“

„I fem Minutter var jeg færdig. „Ønsk mig til Lykke, Gracie, jeg vil forbavse Verden i Aften.“

„Jeg stormede af Sted i vild, aandeløs Ophidselse.

„Det Teater, paa hvilket jeg skulde spille den Aften, var et af de mest fremragende i West-end, man traf intet Sted i London et mere udviklet og kritisk Publikum end her. Det elskede Shakespeare og brød sig ikke om at se andet end hans Værker.

spillerinde, hvor fuldstændig hendes Magt var over dem, og i hvor høj Grad de beundrede hendes Talent.

„Alle talte ogsaa om den vidunderlige Ro og Værdighed, hun udviste under disse for en saa ung Pige saa vanskelige Forhold, og alle holdt af hende paa Grund af hendes søde ungdommelige Ynde og fordringsløse Optræden.

„Da Tæppet var faldet efter hendes Engagements sidste Forestilling, talte hun til Publikum med sin rene, smeltende Stemme, der syntes at finde Genklang i alle disse Hjærter, som hun saaledes havde sat i Bevægelse. Det var kun nogle faa rørende Ord, men udtalte med en vidunderlig Selvbeherskelse.

„Hun tolkede dem sin inderlige Taknemmelighed for den store Ære, man havde bevist hende, og udtalte sin Glæde over at have behaget dem. Hun sagde, at naarsomhelst de ønskede atter at se hende, skulde hun forsøge at komme tilbage til dem.

„Hendes smukke Øjne var blændede af Taarer; da hun sagde dem Farvel.

„Et Hurra, et langt, mægtigt, kraftigt Hurra, hvis Lige aldrig havde lydt indenfor disse Mure, rystede Bygningen indtil Grunden og fik Prismerne i den store midterste Lysekrone til at klingre mod hverandre, som om de ogsaa vilde yde denne unge, skønne Skuespillerinde deres Bifald.

„Teatergængerne i London var i højeste

„Himlen ved, at jeg har ventet længe," tænkte jeg, „men endelig faar jeg Lønnen."

„Ja, endelig kom den, Jeffery Heaths var berømt, hans Navn var paa alles Læber.

„Kritiken kaldte mig et skjult Geni og udtalte sin Forundring over, at en saa begavet Skuespiller saa længe havde været upaaagtet.

„Jeg var i Vælten, derom var der ingen Tvivl, men hvorlænge jeg vilde vedblive at være det, var et Spørgsmaal, som kun Fremtiden kunde besvare.

„Stakkels George Gregory, som havde hersket ene og absolut som den dygtigste Fremstiller af Shakespeares Helte, døde pludselig to Dage efter den Aften, da jeg overtog hans Rolle. Stakkels Fyr! Han vilde snart blive glemt, han var faldet ud af Geledderne og det vilde gaa ham, ligesom en Soldat, som falder paa Valpladsen og glemmes, saa snart der er en anden til at indtage hans Plads. Publikum havde ingen Anledning til at føle synderlig Sorg over Tabet af ham, hvilket vilde have været Tilfældet, dersom jeg ikke havde tiltrukket mig Opmærksomheden.

„Det var paa Slutningen af Londons Sæson, ikke desto mindre spillede jeg for fuldt Hus hver Aften. Folk, som man ellers aldrig plejede at se i Byen saa sent paa Sæsonen, blev for at se den nyopdagede Tragiker. Efter den pludselige, lykkelige Forandring i mine Forhold havde jeg opgivet at tage paa Turnée i Provinserne

med mit gamle Selskab, og var nu ivrigt beskæftiget med at danne mig et eget Selskab, da jeg haabede at gøre gode Affærer ud af min første Optræden som „Stjerne".

„Hvor jeg var glad ved al denne Sukces for min kære Graces Skyld! Hvor jeg vilde indrette alt godt for hende, og hvor jeg ønskede, at hun og jeg engang kunde komme til at optræde sammen!

„Naar jeg saa det alvorlige Udtryk i de smukke, graa, tankefulde Øjne, forstod jeg ofte, at den samme Længsel kunde opstaa hos hende; men hun beklagede sig aldrig, hun vidste, at dersom hun havde gjort det, vilde det have forvoldt mig en usigelig Sorg og Smærte.

„Aah! hvor jeg elskede hende i den Tid! — Hvor jeg tilbad det søde, trætte Ansigt!

„Min første Turnée som „Stjerne", der havde varet i tre Maaneder — Maaneder med uafladelig Sukces — var nær ved sin Slutning, da den Begivenhed indtraf, som overskyggede mit Liv med det dybe, uigennemtrængelige Mørke, som aldrig mere vil forsvinde derfra.

„Det er nu mange Aar siden min stakkels Gracia døde, men endnu kan jeg ikke forhindre hede Taarer fra at strømme ud af mine Øjne, naar jeg fortæller Dem om, hvorledes dette elskelige Væsen afsluttede sit Liv med det samme søde, resignerede Smil, hvormed hun havde baaret dets Byrde.

„Der er ikke meget at fortælle herom; min

skrækkelige Begivenhed stod i de senere udkomne Aftenblade — en hjærteskærende Beretning, en pinlig Beskrivelse af alle de forfærdelige Omstændigheder.

„Der havde været et Sammenstød — den gamle Historie. Et galt Sporskifte, en udslidt, overanstrængt Lokomotivfører — ingen vidste nøjagtigt, hvorledes det var gaaet til, og selv om man vidste det, nægtede man med den sædvanlige dumme Jærnbane-Stædighed at forklare, hvorfor to Tog skulde mødes paa den samme Linje.

„Der vilde blive optaget Forhør og foretaget Undersøgelser, men man vidste nok, hvad det havde at betyde. Stationsforstandere, Sporskiftere, Portører og mange flere vilde blive forhørte. Enhver vilde give sin Forklaring, enhver vilde sige, at han havde gjort sin Pligt fuldt ud og samvittighedsfuldt, som han altid gjorde det. Ja, der vilde blive optaget Forhør! For at tilfredsstille Publikum vilde man forlange, at Autoriteterne en hel Maaned igennem skulde holde højtideligt Forhør to, tre Gange om Ugen. Dette skyldte man de dødes og saaredes Venner.

„Hvad vilde blive Resultatet heraf? Selvfølgelig vilde den overanstrængte Lokomotivfører officielt blive erklæret for skyldig; men vilde Jærnbaneulykkerne derfor blive sjældnere? Vilde Rejser med den store Jærnhest derfor blive mindre lig overlagte Selvmord?

dum, ligesaa hurtige til at opdage en Fejl som til at paaskønne en god Udførelse.

„Jeg tror, at disse gode, rare Mennesker syntes om mig. Jeg ved, at jeg bestræbte mig for at de skulde gøre det paa Grund af de gamle Minder, og fordi de havde elsket og paaskønnet min tilbedte Hustru.

„Da jeg efter Forestillingen mødte Grace og vort Barn ved Hovedindgangen, traf jeg der en stor Mængde Mennesker forsamlet, som ventede paa os. De var ikke tilfredse med den Hyldest, de allerede havde vist os. De ønskede uden Tvivl at vise os, at de ikke havde glemt den smukke unge Pige, som havde henrykt dem med sit store Talent.

„Jeg forstod det godt — al denne Begejstring gjaldt ikke mig alene. Jeg var hverken forfængelig eller dum nok til at tro det; men da jeg førte Grace ud til Vognen, følte jeg mig ligesaa stolt — ja stoltere — end om det havde været Tilfældet.

„Paa Grund af Mængdens store Begejstring var vi blevet opholdt temmelig længe i den kolde Luft. Jeg var ængstelig for, at min Hustru skulde blive forkølet; thi Teatret havde været propfuldt og selvfølgelig umaadelig ophedet, saa jeg frygtede for, at Overgangen til den raa, kolde Aftenluft skulde blive farlig for hendes Helbred. Vi vilde være blevet opholdt endnu længere, dersom jeg ikke havde sagt dette til de Hundreder, som omringede os.

mig Vej og ilede saa hurtigt som muligt til den Del af Toget, hvori jeg vidste, at hun var.

„Det var en hjærteskærende Vandring. Skridt for Skridt kæmpede jeg mig frem gennem al denne Ødelæggelse og Elendighed, stadig aabenbarede der sig nye Rædsler for mit Blik.

„Mangt et stakkels lemlæstet Væsen, som jeg gik forbi, anraabte mig forgæves med sin klagende, bønfaldende Stemme om Hjælp, jeg kunde ikke standse.

„For mig stod kun Erindringen om een Stemme — om eet elsket blegt Ansigt, og da jeg ikke mødte det, ilede jeg af Sted med den stadige Bøn paa mine Læber, at hun maatte være skaanet.

„Dersom hun var død, hvorfor var jeg da bleven reddet — jeg, som kun levede for hende — jeg, som vilde dø ti tusinde Gange for at skaane hende for en eneste Lidelse?

„Eftermiddagen gled langsomt over i den tidlige Aftenskumring, og jeg vidste, at med det tiltagende Mørke, vilde det blive ti Gange vanskeligere for mig at finde hende.

„Denne Tanke gav mig fornyet Iver, jeg glemte ganske Smærten i min brækkede Arm — den eneste Skade jeg havde lidt. Jammerraabene og de bønfaldne Blikke fra de hjælpeløse Stakler rundt om mig, ænsede jeg ikke, jeg stormede af Sted, indtil jeg endelig naaede den Del af Toget, hvor jeg vidste, hun maatte være, enten levende eller død.

foretage mig noget. Dette gruelige Slag havde tilintetgjort mig. Som et jaget Dyr drog jeg fra det ene Sted til det andet uden at vide eller bryde mig om, hvorhen jeg kom.

„Folk som kendte mig, sagde, at jeg aldrig rigtig blev mig selv efter dette Slag — at min Hjerne var blevet angrebet. Maaske det var sandt, jeg ved kun, at havde det ikke været for vort Barns Skyld, var jeg død. Det var kun hende, som gav mit Liv Interesse, og jeg bad til Gud, at han vilde give mig Styrke til at udholde Livet for hendes Skyld. Min stakkels moderløse Barbara! Aah, hvor var hun dog ikke en tapper lille Kvinde ligeoverfor mig i den Tid! — Hvor stred hun dog ikke for at holde Taarerne tilbage, som jeg kunde se var lige ved at styrte ud af hendes søde, graa Øjne, der var saa lig hendes Moders! — Hvor kunde hun ikke sidde i timevis hos mig med sine smaa Arme om min Hals og tale Trøstens Ord til mig, som om hun havde været langt ældre.

„Min Kærlighed til dette vort smukke Barn blev mit Livs altopslugende Interesse. Den kom som en Reaktion efter de lange Ugers fortærende Sorg og gav mig noget at leve for i denne Verden, som jeg havde tænkt mig nu maatte blive aldeles øde for mig.

„Efter denne mit Livs store Sorg, som syntes ganske at have udslukket min gamle Ærgærrighed og hele min gamle Higen efter Berømmelse, blev jeg overfaldet af en ubetvingelig Rastløshed. Jeg kunde ikke blive i England.

„I fem Aar rejste jeg omkring i Udlandet, snart som Skuespiller og snart blot for at rejse. Inden jeg drog bort, havde jeg anbragt Barbara hos en fjern Slægtning af hendes Moder. Det var en god gammel Sjæl, hos hvem jeg vidste, vort Barn vilde faa det godt, og jeg sørgede ogsaa for, at hun blev sat i en første Klasses Skole, hvor hun vilde faa en udmærket Uddannelse. Til dette og til Barnets øvrige Fornødenheder anvendte jeg en aarlig Sum af 100 Pund, som var Renterne af en lille Kapital, min Hustru havde ejet.

„I disse fem Aar kom jeg tre Gange til England for at se til min Datter, og hver Gang fandt jeg, at hun mere og mere udviklede sig til at blive sin smukke Moders udtrykte Billede.

„Den tredie Gang tog jeg hende med mig til Udlandet, for at jeg, medens hun fuldendte sin Undervisning, kunde begynde at uddanne hende i den Kunst, til hvilken hun skulde hellige sig.

„Aah, hvor jeg angrede det Løfte, jeg havde givet hendes afdøde Moder, naar jeg tænkte paa alle de Fristelser og Kvaler, der kunde møde en ung og indtagende Kvinde paa denne Vej. Selv elskede hun imidlertid Skuespilkunsten, og det vilde have kostet en haard Kamp at faa hende til at opgive Teatret. I sin Fritid fra Skolen havde hun uddannet sig til sit fremtidige Kald, med langt større Iver end jeg havde tænkt mig, og dette i Forbindelse med

hendes medfødte Anlæg gjorde min Opgave meget let og fornøjelig.

„I to Aar rejste vi rundt paa Fastlandet, hvor vi besøgte ethvert Teater, som vi kom til, og det halvt pinte og halvt glædede mig at se den store Utaalmodighed, hvormed mit Barn længtes efter selv at fremstille sig paa Brædderne.

4. KAPITEL.

„Deane Forrester! Det var det Navn, som genlød overalt i London, den Gang Barbara Brereton, den unge Debutantinde, optraadte, og tog alle med Storm — ikke saa meget paa Grund af hendes Spil, som paa Grund af hendes vidunderlige Skønhed. Meget smukke Kvinder bliver hurtigt berømte, Barbara Brereton blev det, og denne opdukkende Stjernes Glans begyndte at fordunkle den unge Skuespillers Navn.

„Man havde intet kendt til denne Forrester for et eller to Aar siden, han var ligesom faldet ned fra Skyerne. Han var slaaet igennem i en Rolle i Provinserne og var bleven engageret til at optræde i denne i London, og dermed var hans Lykke gjort.

„Han havde nu lejet det eleganteste Teater i West-end, og dette var hver Aften fyldt med det fineste Publikum, hvis erklærede Yndling han var. Det var ligemeget, hvad han forsøgte

sig i, hvilken Rolle han optraadte i, det blev altid en Sukces, og Pengene strømmede i tusindvis ind i hans Kasse. Hans Iscenesættelser af Shakespeares Stykker var blevet berømte over hele Verden som Mesterværker.

„Dette Parti, som havde opstillet ham paa den høje Pidestal som den fashionable Leder af Skuespilkunsten, erklærede, at man aldrig havde set nogen spille saa udmærket som ham, men gamle Teatergængere, der erindrede tidligere Hamletter, Othelloer og Romeoer, tog dog Anstød af hans maniererede Maade at tale paa og af noget overdrevent i Fremstillingen af hans Roller. De omtalte ham snarere som en moderne end som en virkelig stor Skuespiller. Det gjorde alligevel ikke noget, hans fanatiske Beundrere tog ingen Notits heraf, han forblev ligefuldt deres Halvgud, og som en saadan tilbad de ham.

„Han var dengang omtrent tre og tredive Aar og en mærkværdig smuk Mand, der udmærkede sig ved sin elegante Skikkelse og smidige Ynde, men hans fornemste Skønhed var dog hans store mægtige Hoved, som med det lange mørke Haar, der var kastet tilbage fra Panden og faldt ned over Nakken i en bølgende Masse, mindede om en Løves.

„Man hviskede om, at mere end een adelig Skønhed var betagen af Kærlighed til ham. Onde Tunger sagde, at dette var Grunden til hans hurtige Sukces.

„Blandt Tilskuerne ved Barbara Breretons første Optræden befandt den berømte Skuespiller sig naturligvis ogsaa. Hendes Debut fandt Sted ved en Lørdags-Matinée, hvor selvfølgeligt Skuespillerne var rigeligt repræsenterede tilligemed en stor Forsamling af deres Velyndere og høje Beskyttere.

„Alt tydede paa, at den unge Pige vilde gøre Lykke. I Kritikkerne rostes hendes Spil som dygtigt og fortjenstfuldt, og der taltes om hendes Skønhed og Ynde, som man ikke havde set Mage til paa Brædderne i mange Aar.

„Paa mine ensomme Rejser i Udlandet, medens min Datter fortsatte sine Studier hjemme, havde jeg lidt efter lidt opgivet Scenen. Jeg havde hverken Lyst eller Energi mere til det strænge Arbejde, som der krævedes hertil, og min Tid og det Talent, jeg maaske besad, havde jeg fuldstændig ofret til dramatisk Forfattervirksomhed. Jeg gjorde langt mere Lykke hermed, end jeg havde ventet, og mine Stykker indbragte mig en klækkelig Sum. Folk sagde, at de var forfriskende paa Grund af deres Originalitet.

„Men hvorfor er De altid saa pathetisk, Heaths?“ plejede mine Venner at sige. „Deres Opløsninger er altid saa sørgelige.“

„De maa lade mig skrive, som jeg vil, og som jeg kan,“ svarede jeg.

En eller to Uger efter Babs Debut traf jeg tilfældigvis Forrester, og vor Samtale drejede

sig naturligvis om den unge Piges Fremtid som Skuespillerinde.

„Lige siden den Eftermiddag, hvor jeg først saa Deres Datter," sagde han, „har jeg kun haft een Tanke, og jeg har ventet paa en Lejlighed til at gøre Dem et Forslag, som, hvis De gaar ind paa det, sikkert vil føre til en af de største Sukcesser, man nogensinde har oplevet. Det har altid været mit Hjertes kæreste Ønske," fortsatte han, „at opføre Romeo og Julie paa en Maade, der vilde være dette Shakespeares' skønneste Værk værdig; men indtil jeg saa Deres Datter, har jeg aldrig truffet nogen, som var i Stand til at udføre Julies Rolle, saaledes som den skulde udføres i den af mig paatænkte Iscenesættelse. Samtykker De i at lade Deres Datter overtage Julies Rolle, sværger jeg Dem til, at det vil blive en af de skønneste og mest opsigtvækkende Forestillinger, der nogensinde er bleven opført. Lad Deres Datter blive Julie; De maa samtykke — jeg ved De vil. London vil blive begejstret, og Deres Datter vil blive den berømteste Kvinde i Europa."

„Jeg iagttog Manden nøje, medens han talte, og den ængstlige Ivrighed, som afmalede sig paa hans Ansigt, undlod ikke at gøre stærkt Indtryk paa mig.

„Tre Maaneder efter denne Samtale opførtes Romeo og Julie. Deane Forrester havde spaaet rigtigt, da han sagde, at London vilde blive

„Ved Hjælp af et strængt, alvorligt Studium var jeg langsomt naaet op i første Række blandt mine Kunstfæller. Folk var begyndt at tale mere, end de tidligere havde gjort, om Skuespilleren Jeffery Heaths. Længselsfuld havde jeg ventet paa en Rolle, i hvilken jeg for Alvor kunde slaa igennem i den Kunst, som jeg elskede. Endelig kom den — kom saaledes som den Slags Ting altid kommer — pludselig uventet.

„Jeg havde netop sluttet et langt Engagement i et af Londons Teatre og skulde om et Par Dage støde til et Selskab, som vilde foretage en Tournée i Provinserne.

„En Aften, medens jeg sad med min Hustru og Datter i vort beskedne, men lykkelige Hjem, blev en i Hast skreven Seddel stukken mig i Haanden: „Gregory alvorlig syg. Ikke i Stand til at spille. De maa overtage Othellos Rolle i Aften. For Himlens Skyld kom straks og gør Deres bedste."

„I fem Minutter var jeg færdig. „Ønsk mig til Lykke, Gracie, jeg vil forbavse Verden i Aften."

„Jeg stormede af Sted i vild, aandeløs Ophidselse.

„Det Teater, paa hvilket jeg skulde spille den Aften, var et af de mest fremragende i West-end, man traf intet Sted i London et mere udviklet og kritisk Publikum end her. Det elskede Shakespeare og brød sig ikke om at se andet end hans Værker.

og bad, medens jeg tænkte paa, om min forklarede Hustru vaagede over sin Datter og sin Mand. Hun kunde ikke bebrejde mig noget, jeg vidste, jeg havde opdraget vor lille Bab paa den Maade, hun havde ønsket.

„Saa drejede mine Tanker sig om den Tid, da jeg ikke længere kunde være hos hende og skærme hende mod de Fristelser, der vilde møde saa smuk en Kvinde.

„Jeg tænkte, det vilde være heldigt, om hun blev overgivet til en god Mands Varetægt, og da jeg gav min Yndling til Deane Forrester, den Mand som forsikrede mig, at han elskede Barbara med en Lidenskab, som først vilde udslukkes med hans Liv, troede jeg, at jeg handlede paa bedste Maade.

„Det syntes, som London aldrig vilde blive træt af Forresters saakaldte Mesterværk. Maaned efter Maaned blev der spillet for fuldt Hus, indtil man til sidst maatte ophøre dermed paa Grund af Engagementer i Provinserne. Efter at Romeo og Julie var bleven opført i mange af disse, modtog Deane Forrester et saa fristende Tilbud fra Amerika, at han bestemte sig til at tage derover med hele sit Selskab. Man havde lovet hans yndige Hustru, der nu var bleven Dagens ypperste og mest fejrede Skønhed, en glimrende Modtagelse der.

„Efter al den Sindsbevægelse, som jeg havde gennemgaaet ved min Datters og hendes Mands Afrejse, blev jeg overfaldet af en stor Ensomhedsfølelse, og i flere Uger efter led jeg af

disse frygtelige Anfald af Melankoli, som jeg tidligere havde været Genstand for.

„Af og til fortalte Bladene, som kom over det uhyre Ocean, mig om Babs Triumfer og om, hvor afholdt hun var paa Grund af hendes indtagende Væsen og vidunderlige Skønhed. Aah, hvor jeg da var stolt af hende — hvor jeg plejede at bede Dag og Nat, om at hun maatte blive skaanet for Sorg og Fare!

„Hvor lidet anede jeg, hvor lidt mine idelige Bønner skulde blive opfyldte, eller paa hvilken haard og grusom Maade alle mit Livs Forhaabninger skulde tilintetgøres.

„Da jeg en Aften omtrent en Maaned efter min Datters Ankomst til Amerika som sædvanlig sad alene i min Stue — der halvt var Studereværelse, halvt Dagligstue — meldte Pigen et Besøg, en Dame, sagde hun, som ønskede at tale med mig i et meget vigtigt Anliggende.

„Jeg rejste mig og sagde til Pigen om at vise hende ind.

„Det Blik, jeg kastede paa hende, da hun traadte ind, sagde mig, at min Gæst var meget ung, ligesom jeg ogsaa straks saa, at hendes Ansigt besad en sjælden Skønhed, som yderligere forhøjedes ved det sørgmodige og bedrøvede Udtryk, som var udbredt over det.

„Der var noget i de store udtryksfulde, blaa Øjne, som øjeblikkelig fyldte mit Hjærte med Medlidenhed med dette Barn — hun syntes ikke stort andet — som stod der foran mig, skælvende som et Espeløv.

„Kan jeg være Dem til nogen Tjeneste, Frøken?“ spurgte jeg, idet jeg venligt anviste hende en Stol ved Kaminen ligeoverfor min.

„Skæret fra Ilden kastede Lys over hendes Ansigtstræk og satte mig i Stand til at betragte dem nøjere. Hendes Ansigt forekom mig at være et af de smukkeste, jeg nogensinde havde set, der hvilede over det et næsten barnligt Udtryk, som hendes alvorlige, sørgmodige Øjne dog stod i stærk Modstrid til. Det lignede de Billeder, man ser af Engle — saa fuldt af uskyldig Ynde og barnlig Renhed var det.

„Hendes vidunderlige Øjne fyldtes langsomt med Taarer, da hun med sin søde Stemme, der skælvede af Bevægelse, svarede mig: „Jeg er bange for, min Herre, at ingen mere kan gøre noget for mig, jeg skal snart dø og ikke længere være til Besvær for nogen — det ved jeg — men jeg synes, at jeg først maa fortælle Dem alt. Den store Skuespiller Deane Forrester, som har ægtet Deres Datter, er min Mand!“

„Kvinde, er De gal?“ raabte jeg. „Hvad mener De? Svar mig i Himlens Navn!“

„Jeg er ikke gal, hvad jeg siger er Sandhed. Aah, gid det ikke var det?“ sagde hun. „Jeg er ikke gal! Nej, men jeg skal snart dø, og jeg maa først fortælle Dem min Historie.“

„Langsomt, roligt, uden nogen Afbrydelse, fortalte hun mig den.

„Jeg hørte den helt til Ende. Der var ingen Tvivl, slet ingen, jeg kunde ikke tvivle. Disse

rene Barnelæber kunde ikke fremføre en Løgn, jeg vidste det, og jeg vidste altfor sikkert, at Barbara, vor lille Bab, var vanæret — berøvet det, som er enhver Kvinde kærest — hendes uplettede Rygte — og i Fremtiden vilde der hvile en Skamplet paa hende.

„Jeg vidste nu, at Deane Forrester var en Skurk, og jeg svor i det Øjeblik, at jeg vilde hævne mig frygteligt paa ham, som havde bragt denne Forbandelse over mig.

„Behøver jeg at dvæle ved de hjærteskærende Enkeltheder i dette stakkels Barns Historie, den er kun altfor almindelig. En smuk, ung Piges elskende, tillidsfulde Hjærte, en Piges Ære og en Mands Nederdrægtighed — det var alt.

„Gertie — den stakkels barnlige Gertie Leigh — var god nok for en ung, fremadstræbende Skuespiller; men da Deane Forrester blev den yndede, hyldede Kunstner, Dagens Helt, blev han ked af hende, forlod hende, kastede hende bort som et Stykke Legetøj, som han, dette af Moden forkælede Barn, trættedes ved.

„Men De skal blive hævnet, Gertie, han skal ikke undslippe mig," udbrød jeg. „Han har ødelagt to trofaste Hjærter, to rene Sjæle, han skal ikke komme til at ødelægge flere, det skal Jeffery Heaths forhindre."

„Da det stakkels Barn havde endt sin sørgelige Historie, sank hendes trætte, lille Hoved

ned paa hendes Bryst, og de smukke Øjne lukkedes for aldrig mere at se Dagens Lys.

„Jeg lagde hende varsomt paa min Seng og forlod hende, for at min stakkels forstyrrede, bankende Hjerne muligen kunde finde nogen Hvile og Fred. Det var et forgæves Forsøg, der var ingen Hvile at finde for mig nu, jeg vidste, at der ikke vilde blive det, førend jeg havde fuldført mit Værk — den Hævn, jeg havde svoret, skulde ramme denne topmaalte Skurk.

„Da den gryende Dags første Lys faldt ind gennem mit Vindu, rejste jeg mig og gik ind for at se til min lille Protegé.

„Hun var død. Den trætte lille Sjæl havde endelig fundet Fred, hun var gaaet til det Land, hvor ingen Sorger mere kunde naa hende."

5. KAPITEL.

Da den gamle Skuespiller var naaet saa vidt i sin Historie, rejste han sig fra den lave Træbænk, som han havde siddet paa, og gik to, tre Gange op og ned i Værelset. Hans Ansigt, der i de sidste Minutter var blevet ganske askegraat, havde faaet et besynderligt, forpint Udtryk. Jeg kunde se, at han kæmpede haardt for at beherske en voldsom indre Bevægelse. Et Øjeblik blev jeg forskrækket, men da han udtalte de følgende Ord med sin ejendommelige, klare, velklingende Stemme, blev jeg atter beroliget.

„Jeg beder Dem, bliv ikke forskrækket, jeg

er nu ganske mig selv igen. Jeg var bange for, at jeg skulde faa et Anfald, men nu er det gaaet over. Nu skal jeg ikke opholde Dem ret længe, sidste Akt er kort, men indholdsrig. Lad saa Tæppet gaa op igen!

„Skuepladsen for sidste Akt er forlagt til New York, hvortil jeg ankom omtrent fjorten Dage efter stakkels lille Gerties Død. Efter den var min vilde, skrigende Hævntørst vokset, saa den næsten ikke var til at beherske, og jeg fortæredes af en brændende Længsel efter det Øjeblik, da jeg skulde se Deane Forresters Blod flyde fra det dødbringende Saar, som min Haand skulde bibringe ham.

„Folk siger, at jeg maa have været gal, da jeg begyndte at lægge Planerne til denne min forfærdelige, grusomme Daad. Naa ja, det kan gerne være; men der var i alt Fald Metode i min Galskab.

„I fordums Dage var der intet Sted, hvor jeg havde været bedre kendt, og hvor mit Navn havde haft bedre Klang end i New York.

„Jeg begav mig lige hen til min Datters Hjem og traf baade hende og hendes Mand. De blev begge meget overraskede ved mit pludselige Komme.

Jeg beherskede mig til det yderste for at bekæmpe de oprørte Følelser, som rasede i mit Indre. Jeg fortalte dem med en fast, rolig Stemme, at jeg blot var rejst over til dem for at faa et Glimt at se af det Sted, jeg havde kendt saa godt i gamle Dage.

foretage mig noget. Dette gruelige Slag havde tilintetgjort mig. Som et jaget Dyr drog jeg fra det ene Sted til det andet uden at vide eller bryde mig om, hvorhen jeg kom.

„Folk som kendte mig, sagde, at jeg aldrig rigtig blev mig selv efter dette Slag — at min Hjerne var blevet angrebet. Maaske det var sandt, jeg ved kun, at havde det ikke været for vort Barns Skyld, var jeg død. Det var kun hende, som gav mit Liv Interesse, og jeg bad til Gud, at han vilde give mig Styrke til at udholde Livet for hendes Skyld. Min stakkels moderløse Barbara! Aah, hvor var hun dog ikke en tapper lille Kvinde ligeoverfor mig i den Tid! — Hvor stred hun dog ikke for at holde Taarerne tilbage, som jeg kunde se var lige ved at styrte ud af hendes søde, graa Øjne, der var saa lig hendes Moders! — Hvor kunde hun ikke sidde i timevis hos mig med sine smaa Arme om min Hals og tale Trøstens Ord til mig, som om hun havde været langt ældre.

„Min Kærlighed til dette vort smukke Barn blev mit Livs altopslugende Interesse. Den kom som en Reaktion efter de lange Ugers fortærende Sorg og gav mig noget at leve for i denne Verden, som jeg havde tænkt mig nu maatte blive aldeles øde for mig.

„Efter denne mit Livs store Sorg, som syntes ganske at have udslukket min gamle Ærgærrighed og hele min gamle Higen efter Berømmelse, blev jeg overfaldet af en ubetvingelig Rastløshed. Jeg kunde ikke blive i England.

lankolske danske Prins var i Sandhed ypperlig. Han høstede stormende Bifald for den store Monolog „At være eller ikke være".

„Jeg lo ondskabsfuldt ved mig selv, da disse Ord lød fra hans Læber med hans smukke, prægtige Stemme.

„Jeg lo, fordi jeg vidste, at disse Læber snart vilde blive stumme for bestandig, og at den Magt snart var forbi, med hvilken han henrev de Tusinder, som nu om Aftenen samlede sig for at se ham. Hans største Trylleri laa i hans Stemme, saa fuldstændigt forstod han at beherske den, det ene Øjeblik rullede den som Torden i heftig Vrede, det næste lød den klar som Sølv, naar han hviskede Kærlighedsord i sin Medspillerskes Øre. Aah, der var kun faa, der kunde modstaa denne Stemme, forbandet være den! Ingen ved, hvor mange den har styrtet i Fordærvelse — for mig er det nok, at den har ødelagt to dyrebare Liv, sønderknust to elskende Hjerter! Ved hver Akts Slutning blev jeg kaldt frem foran Tæppet sammen med den Mand, som jeg med koldt Blod vilde myrde om saa kort Tid, at den kunde udregnes med Minutter!

„Endelig kom Scenen med Duellen — den Scene, i hvilken jeg for tyve Aar siden havde gjort saa stormende Lykke paa dette samme Teater. Alle havde dengang sagt, at jeg var den bedste Teaterfægter, man kunde erindre. Denne Scene havde altid været min pièce de résistance, den vilde ogsaa blive det i Aften,

den vilde sikkerlig komme til at gøre et varigt Indtryk.

„Duellen begyndte under Tilskuernes yderste Opmærksomhed og fulgtes med aandeløs Spænding. Der herskede Dødsstilhed over hele Teatret, man hørte kun Lyden af Staalklingerne, der krydsede mod hinanden.

„En! to! En! to! — Hamlet havde ført det sidste Stød. Jeg forvirrede min Modstander ved at jeg ikke afparerede hans Hug i Følge de strængt aftalte Regler.

„Dette gav mig den forønskede Lejlighed til hurtigt at aftage den lille Knap fra Spidsen af min Kaarde, som jeg i Forvejen havde skærpet; jeg traadte nu to Skridt tilbage, styrtede derefter frem med hele min Lidenskabs Styrke og borede min Klinge næsten lige til Fæstet ind i Deane Forresters Hjærte!

„Aah! aah! De har dræbt mig Heaths!“ lød det med en halvkvalt Strubelyd fra hans Læber, idet han faldt tungt tilbage — død!

„Det er forbi! Lad Tæppet gaa ned,“ raabte jeg leende.

„Da man en halv Time senere førte mig bort fra Teatret, spurgte jeg, hvor min Datter, vor lille Bab var. Man svarede mig, at hun laa død ved sin Mands Side.

„Det er hele min Historie, min Herre. Farvel!“

Og den gamle Skuespiller begravede sit Ansigt i Hænderne og hulkede som et Barn.

CONAN DOYLE: „MYSTERIER OG FORBRYDELSER“

HVERT HÆFTE INDEHOLDER EN à TO AFSLUTTEDE KRIMINALHISTORIER

PRIS 25 ØRE

SERIEN VIL OMFATTE:

1. MANDEN MED BILLERNE og DEN NY KATAKOMBE
2. KAPTAJNEN PAA »POLARSTJERNEN«
3. JERNBANE MYSTERIET
4. DEN LILLE FIRKANTEDE KASSE
5. MORDERENS OPLEVELSER
6. DET GAADEFULDE SKUD
7. SPØGELSET UDEN HAAND
8. SANNOX MYSTERIET og PAA SPØGELSEJAGT
9. VAMPYREN
10. SKUESPILLERENS DUEL
11. AUKTIONS-NUMMER 249
12. DEN SORTE DOKTOR
13. SØLVØKSEN
14. RUSSERINDEN
15. KEINPLATZ EXPERIMENTET
16. EN NAT IMELLEM NIHILISTER

SUBSKRIPTION — 4 KR. — TEGNES I ALLE BOGLADER I NORDEN

HVERT HÆFTE SÆLGES OGSAA SÆRSKILT

16 HÆFTER FOR 25 ØRE PR. HÆFTE

A. Rosenbergs Bogtrykkeri · City-Passagen.

JAKOB BADEN

„Kan jeg være Dem til nogen Tjeneste, Frøken?“ spurgte jeg, idet jeg venligt anviste hende en Stol ved Kaminen ligeoverfor min.

„Skæret fra Ilden kastede Lys over hendes Ansigtstræk og satte mig i Stand til at betragte dem nøjere. Hendes Ansigt forekom mig at være et af de smukkeste, jeg nogensinde havde set, der hvilede over det et næsten barnligt Udtryk, som hendes alvorlige, sørgmodige Øjne dog stod i stærk Modstrid til. Det lignede de Billeder, man ser af Engle — saa fuldt af uskyldig Ynde og barnlig Renhed var det.

„Hendes vidunderlige Øjne fyldtes langsomt med Taarer, da hun med sin søde Stemme, der skælvede af Bevægelse, svarede mig: „Jeg er bange for, min Herre, at ingen mere kan gøre noget for mig, jeg skal snart dø og ikke længere være til Besvær for nogen — det ved jeg — men jeg synes, at jeg først maa fortælle Dem alt. Den store Skuespiller Deane Forrester, som har ægtet Deres Datter, er min Mand!“

„Kvinde, er De gal?“ raabte jeg. „Hvad mener De? Svar mig i Himlens Navn!“

„Jeg er ikke gal, hvad jeg siger er Sandhed. Aah, gid det ikke var det?“ sagde hun. „Jeg er ikke gal! Nej, men jeg skal snart dø, og jeg maa først fortælle Dem min Historie.“

„Langsomt, roligt, uden nogen Afbrydelse, fortalte hun mig den.

„Jeg hørte den helt til Ende. Der var ingen Tvivl, slet ingen, jeg kunde ikke tvivle. Disse

rene Barnelæber kunde ikke fremføre en Løgn, jeg vidste det, og jeg vidste altfor sikkert, at Barbara, vor lille Bab, var vanæret — berøvet det, som er enhver Kvinde kærest — hendes uplettede Rygte — og i Fremtiden vilde der hvile en Skamplet paa hende.

„Jeg vidste nu, at Deane Forrester var en Skurk, og jeg svor i det Øjeblik, at jeg vilde hævne mig frygteligt paa ham, som havde bragt denne Forbandelse over mig.

„Behøver jeg at dvæle ved de hjærteskærende Enkeltheder i dette stakkels Barns Historie, den er kun altfor almindelig. En smuk, ung Piges elskende, tillidsfulde Hjærte, en Piges Ære og en Mands Nederdrægtighed — det var alt.

„Gertie — den stakkels barnlige Gertie Leigh — var god nok for en ung, fremadstræbende Skuespiller; men da Deane Forrester blev den yndede, hyldede Kunstner, Dagens Helt, blev han ked af hende, forlod hende, kastede hende bort som et Stykke Legetøj, som han, dette af Moden forkælede Barn, trættedes ved.

„Men De skal blive hævnet, Gertie, han skal ikke undslippe mig," udbrød jeg. „Han har ødelagt to trofaste Hjærter, to rene Sjæle, han skal ikke komme til at ødelægge flere, det skal Jeffery Heaths forhindre."

„Da det stakkels Barn havde endt sin sørgelige Historie, sank hendes trætte, lille Hoved

ned paa hendes Bryst, og de smukke Øjne lukkedes for aldrig mere at se Dagens Lys.

„Jeg lagde hende varsomt paa min Seng og forlod hende, for at min stakkels forstyrrede, bankende Hjerne muligen kunde finde nogen Hvile og Fred. Det var et forgæves Forsøg, der var ingen Hvile at finde for mig nu, jeg vidste, at der ikke vilde blive det, førend jeg havde fuldført mit Værk — den Hævn, jeg havde svoret, skulde ramme denne topmaalte Skurk.

„Da den gryende Dags første Lys faldt ind gennem mit Vindu, rejste jeg mig og gik ind for at se til min lille Protegé.

„Hun var død. Den trætte lille Sjæl havde endelig fundet Fred, hun var gaaet til det Land, hvor ingen Sorger mere kunde naa hende."

5. KAPITEL.

Da den gamle Skuespiller var naaet saa vidt i sin Historie, rejste han sig fra den lave Træbænk, som han havde siddet paa, og gik to, tre Gange op og ned i Værelset. Hans Ansigt, der i de sidste Minutter var blevet ganske askegraat, havde faaet et besynderligt, forpint Udtryk. Jeg kunde se, at han kæmpede haardt for at beherske en voldsom indre Bevægelse. Et Øjeblik blev jeg forskrækket, men da han udtalte de følgende Ord med sin ejendommelige, klare, velklingende Stemme, blev jeg atter beroliget.

„Jeg beder Dem, bliv ikke forskrækket, jeg

er nu ganske mig selv igen. Jeg var bange for, at jeg skulde faa et Anfald, men nu er det gaaet over. Nu skal jeg ikke opholde Dem ret længe, sidste Akt er kort, men indholdsrig. Lad saa Tæppet gaa op igen!

„Skuepladsen for sidste Akt er forlagt til New York, hvortil jeg ankom omtrent fjorten Dage efter stakkels lille Gerties Død. Efter den var min vilde, skrigende Hævntørst vokset, saa den næsten ikke var til at beherske, og jeg fortæredes af en brændende Længsel efter det Øjeblik, da jeg skulde se Deane Forresters Blod flyde fra det dødbringende Saar, som min Haand skulde bibringe ham.

„Folk siger, at jeg maa have været gal, da jeg begyndte at lægge Planerne til denne min forfærdelige, grusomme Daad. Naa ja, det kan gerne være; men der var i alt Fald Metode i min Galskab.

„I fordums Dage var der intet Sted, hvor jeg havde været bedre kendt, og hvor mit Navn havde haft bedre Klang end i New York.

„Jeg begav mig lige hen til min Datters Hjem og traf baade hende og hendes Mand. De blev begge meget overraskede ved mit pludselige Komme.

Jeg beherskede mig til det yderste for at bekæmpe de oprørte Følelser, som rasede i mit Indre. Jeg fortalte dem med en fast, rolig Stemme, at jeg blot var rejst over til dem for at faa et Glimt at se af det Sted, jeg havde kendt saa godt i gamle Dage.

„Naar Forestillingen var forbi om Aftenen, og vi var kommet hjem, sad jeg til langt ud paa Natten og drak Vin og røg sammen med den Mand, hvis Legeme det var mit Hjertens Ønske at se ligge livløst for mine Fødder.

„Vi talte om Fremtidsplaner, som jeg vidste aldrig vilde blive realiserede, og medens jeg gjorde Deane Forrester det Forslag, hvis Antagelse var det samme, som at underskrive hans Dødsdom, saa jeg ham uden Frygt i Øjnene.

„De siger, at Romeo og Julie endnu skal spilles her i en Uge," sagde jeg, „efter den Tid vilde jeg gerne, at De skulde bringe Hamlet frem. Jeg vilde da spille Laertes, og jeg spaar Dem en stor Sukces. Jeg har Lyst til at optræde i denne min gamle Rolle, i hvilken jeg for mange Aar siden gjorde saa megen Lykke her. „Jeffery Heaths vil efter ti Aars Forløb atter optræde paa Scenen, men kun seks Aftener, og det bliver sidste Gang i hans Liv!" Denne Annonce vil trække Hus."

„Deane Forrester fandt, at det var en udmærket Idé, hvilket det ogsaa var.

„Som jeg havde forudset, skaffede denne Annonce med dens Stænk af Romantik udsolgt Hus, og den første Aften „Hamlet, Prins af Danmark" skulde gaa med Jeffery Heaths i hans gamle Rolle som Laertes, var det største Teater i New York næsten overfyldt, og flere tusinde maatte gaa bort uden at have faaet Billet.

„Deane Forresters Fremstilling af den me-

lankolske danske Prins var i Sandhed ypperlig. Han høstede stormende Bifald for den store Monolog „At være eller ikke være".

„Jeg lo ondskabsfuldt ved mig selv, da disse Ord lød fra hans Læber med hans smukke, prægtige Stemme.

„Jeg lo, fordi jeg vidste, at disse Læber snart vilde blive stumme for bestandig, og at den Magt snart var forbi, med hvilken han henrev de Tusinder, som nu om Aftenen samlede sig for at se ham. Hans største Trylleri laa i hans Stemme, saa fuldstændigt forstod han at beherske den, det ene Øjeblik rullede den som Torden i heftig Vrede, det næste lød den klar som Sølv, naar han hviskede Kærlighedsord i sin Medspillerskes Øre. Aah, der var kun faa, der kunde modstaa denne Stemme, forbandet være den! Ingen ved, hvor mange den har styrtet i Fordærvelse — for mig er det nok, at den har ødelagt to dyrebare Liv, sønderknust to elskende Hjerter! Ved hver Akts Slutning blev jeg kaldt frem foran Tæppet sammen med den Mand, som jeg med koldt Blod vilde myrde om saa kort Tid, at den kunde udregnes med Minutter!

„Endelig kom Scenen med Duellen — den Scene, i hvilken jeg for tyve Aar siden havde gjort saa stormende Lykke paa dette samme Teater. Alle havde dengang sagt, at jeg var den bedste Teaterfægter, man kunde erindre. Denne Scene havde altid været min pièce de résistance, den vilde ogsaa blive det i Aften,

den vilde sikkerlig komme til at gøre et varigt Indtryk.

„Duellen begyndte under Tilskuernes yderste Opmærksomhed og fulgtes med aandeløs Spænding. Der herskede Dødsstilhed over hele Teatret, man hørte kun Lyden af Staalklingerne, der krydsede mod hinanden.

„En! to! En! to! — Hamlet havde ført det sidste Stød. Jeg forvirrede min Modstander ved at jeg ikke afparerede hans Hug i Følge de strængt aftalte Regler.

„Dette gav mig den forønskede Lejlighed til hurtigt at aftage den lille Knap fra Spidsen af min Kaarde, som jeg i Forvejen havde skærpet; jeg traadte nu to Skridt tilbage, styrtede derefter frem med hele min Lidenskabs Styrke og borede min Klinge næsten lige til Fæstet ind i Deane Forresters Hjærte!

„Aah! aah! De har dræbt mig Heaths!“ lød det med en halvkvalt Strubelyd fra hans Læber, idet han faldt tungt tilbage — død!

„Det er forbi! Lad Tæppet gaa ned,“ raabte jeg leende.

„Da man en halv Time senere førte mig bort fra Teatret, spurgte jeg, hvor min Datter, vor lille Bab var. Man svarede mig, at hun laa død ved sin Mands Side.

„Det er hele min Historie, min Herre. Farvel!“

Og den gamle Skuespiller begravede sit Ansigt i Hænderne og hulkede som et Barn.

CONAN DOYLE: „MYSTERIER OG FORBRYDELSER“

HVERT HÆFTE INDEHOLDER EN à TO AFSLUTTEDE KRIMINALHISTORIER

PRIS 25 ØRE

SERIEN VIL OMFATTE:

1. MANDEN MED BILLERNE og DEN NY KATAKOMBE
2. KAPTAJNEN PAA »POLARSTJERNEN«
3. JERNBANE MYSTERIET
4. DEN LILLE FIRKANTEDE KASSE
5. MORDERENS OPLEVELSER
6. DET GAADEFULDE SKUD
7. SPØGELSET UDEN HAAND
8. SANNOX MYSTERIET og PAA SPØGELSEJAGT
9. VAMPYREN
10. SKUESPILLERENS DUEL
11. AUKTIONS-NUMMER 249
12. DEN SORTE DOKTOR
13. SØLVØKSEN
14. RUSSERINDEN
15. KEINPLATZ EXPERIMENTET
16. EN NAT IMELLEM NIHILISTER

SUBSKRIPTION — 4 KR. — TEGNES I ALLE BOGLADER I NORDEN

HVERT HÆFTE SÆLGES OGSAA SÆRSKILT

16 HÆFTER FOR 25 ØRE PR. HÆFTE

A. Rosenbergs Bogtrykkeri · City-Passagen.

JAKOB BADEN